

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

OBJAVE SV. GERTRUDE VELIKE

Sv. Gertruda velika

OBJAVE

Naslov izvornika: *Le rivelazioni di santa Getrude, libro I i II* – Siena 1960.

Preveo: p. Miljenko Sušac SMM – misionar monfortanac

SADRŽAJ

Predgovor.....	7
Život sv. Gertude Velike.....	7

Knjiga prva.....	11
-------------------------	-----------

Uvod

1. Tko je bila Gertruda?
2. Svjedočanstvo milosti
3. Drugi svjedok
4. Treći svjedok
5. Ukrasi duhovnog neba
6. Njena čvrsta pravednost
7. Njena gorljivost za spasenje duša
8. Njena nježna ljubav
9. Njena divna čistoća
10. Kako je u Gertrudi sjao sjaj povjerenja
11. Krepost poniznosti i mnoge druge kreposti sjale su u njoj kao tolike zvijezde
12. Druga i još očitija svjedočanstva o ovom duhovnom nebu
13. Neka čudesa
14. Posebne povlastice koje je Bog njoj udijelio
15. Na koji način ju je Gospodin primorao da objavi ove milosti
16. Objave nekih osoba koje potvrđuju njene objave
17. Rast u bliskosti s Bogom

Knjiga druga.....	33
--------------------------	-----------

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

1. Prvi Gospodinov pohod
2. Svijetlo srca
3. Ljepota Gospodinova boravka u duši
4. Utiskivanje svetih Kristovih Rana
5. Rana ljubavi
6. Jedan uzvišeni Gospodinov pohod na dan Božića
7. Duboko sjedinjenje njene duše s Bogom
8. Još dublje sjedinjenje
9. Nedjeljivo sjedinjenje njene duše s Bogom
10. Božje nadahnuće
11. Odvažni napadaj neprijatelja
12. Strpljenje s kojim Bog podnosi naše mane
13. Bdijenje srca
14. Korist samilosti
15. Zahvalnost za milost
16. Gospodinova objava na dane Božića i Prikazanja
17. Kako Bog skriva svoju božansku prisutnost
18. Jedna očinska lekcija
19. Pohvale božje naklonosti
20. Posebne povlastice koje je Bog njoj udijelio
21. Učinci viđenja Boga
22. Zahvala za preveliki skriveni dar
23. Zahvale i izvješća o božjim dobročinstvima o kojima je pobožno čitala u to vrijeme
skupa sa molitvama koje su to prethodile i pratile
24. Prikazanje ove knjige

Knjiga treća.....57

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

1. Posebna zaštita Majke Božje
2. Prsteni duhovnog vjenčanja
3. Zasluge trpljenja
4. Prezir vremenitih dobara
5. Gospodin se nadvija nad onim tko se ponizuje
6. Suradnja duše s Bogom
7. Gospodinova samilost prema nama
8. Pet dijelova mise
9. Dijeljenje Božje milosti
10. Tri prikazanja
11. Jedan oprost i želja za vršenjem volje Božje
12. Preobrazba koja se događa po djelovanju milosti
13. Nadoknada
14. Dva sredstva čišćenja
15. Stablo ljubavi
16. Prednosti muka i duhovna pričest
17. Gospodinova naklonost kod dijeljenja milosti
18. Jedan dar prigodom pripreve za pričest i različite druge milosti

19. Kako moliti i pozdraviti Gospodinovu Majku
20. Posebna ljubav koju je imala za Gospodina te jedan pozdrav Blaženoj Djevici
21. Mirni odmor u Gospodinu
22. Patnja zbog bolesti može nadoknaditi mnoge nemarnosti
23. Trostruki blagoslov
24. Pažnja tijekom molitve psalama
25. Srce Isusovo želi nadoknaditi za naše nedostatke
26. Obilne milosti koje Božansko Srce ulijeva u dušu
27. Gospodinov ukop u duši
28. Duhovni hram Gospodinova tijela
29. Gospodinov pozdrav
30. Zasluga dobre volje i prikazanje srca. Prosvjetljenja na neke riječi iz službe čitanja
31. Procesija s raspelom
32. Česte dobre misli – nesnosni snovi
33. Gospodinova vjernost u pomaganju nama
34. Kako možemo prikazati za nas zasluge Gospodina i svetaca
35. Učinci pričesti
36. Duhovna korist česte pričesti
37. Kako je Gospodin nadoknadio njene nemarnosti
38. Učinak Božjeg pogleda
39. Koliko je korisno razmatrati i Muci Kristovoj
40. Na koji način Sin Božji ublažava srdžbu svoga Oca
41. Pogled na raspelo
42. Stručak smirne
43. Jedna slika Raspetoga
44. Kako božanska blagost privlači dušu
45. Na koji način Gospodin prihvaća poštovanje iskazano Raspelu
46. Sedam časova službe blažene Djevice Marije
47. Gospodinovo prijateljstvo
48. Učinak skrušenosti
49. Jedna molitva draga Gospodinu
50. Kako se Gospodin naslađivao u njenoj duši
51. Otkucaji Srca Isusova
52. Kako Gospodinu prikazati nesanicu
53. Ljubezno pristajanje na volju Božju
54. Sjetilni užitek duše u Bogu
55. Žudnje ljubavi
56. Ravnodušnost prema životu i smrti
57. Bijes đavla zbog jednoga nevinog užitka
58. Korist od naših slabosti
59. 5Okrepa uzeta iz ljubavi prema Gospodinu
60. Mistična obnova
61. Učinci ljubavi
62. Njena gorljivost za redovničko opsluživanje
63. Gospodinova vjernost
64. Zasluga dobre volje
65. Kako je uslišana molitva učinjena u duhu ljubavi
66. 6Jedna molitva koju je uputila Gospodinu i koja mu je bila jako draga

67. Rijeke milosti koje je Gospodin udijelio po njenom zagovoru
68. Kako se poniziti u kušnjama
69. Kako prihvatiti napor ručnog rada
70. Zasluga strpljenja
71. Prepoznavanje Božjih dobročinstava
72. Učinci molitve
73. Prednosti molitve
74. Razni vrste osoba
75. Kristovi udovi predstavljaju Crkvu
76. Duhovno priopćavanje zasluga
77. Korist od napasti
78. Česta pričest se sviđa Bogu
79. Prednosti gorljivosti
80. Buduća korist od molitve
81. Prednosti poslušnosti
82. Preporuka jedne osobe koja je taj tjedan sama privatno molila Časoslov
83. Korist podložnosti
84. Istinsko očišćenje čovjeka
85. Kako Gospodin nadoknađuje za stvorenja
86. Prikazanje patnje
87. 8Grijesi iz slabosti
88. Zapreka navezanosti na vlastiti sud
89. Gospodin prihvaća dobru volju kao i samo učinjeno djelo
90. Ne pretpostaviti izvanjska dobra, dobrima duše

Knjiga četvrta.....120

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Uvod

1. Priprava za Božić
2. Bdijenje svetkovine Rođenja Gospodinova
3. Preslatko Isusovo rođenje
4. Sv. Ivan apostol
5. Slavljenje Isusova imena na blagdan obrezanja
6. Trostruko prikazanje na dan Bogojavljenja
7. Čašćenje Svetoga Gospodinova Lica u nedjelju: «*Sva zemlja ...*
8. Sveta Janja, djevica i mučenica
9. Prikazanje Gospodinovo u Hramu
10. Sv. Grgur papa
11. Sv. Benedikt, naš otac, te kako su sretni oni koji opslužuju pravilo
12. Navještenje Gospodinovo
13. Nakane koje treba imati za Crkvu kad se slavi nedjelja «*Okružen ...*
14. Pravljenje korablje, nedjelja «*Usta ...*
15. Olakšanje muka, nedjelja «*Bijaše mi ...*
16. Sva naša dobra djela su izbrojana i kako trebaju biti učinjena u sjedinjenju s Mukom Kristovom

17. Gospodinovo prikazanje za dušu Gertrude, tri Gospodinove pobjede, nedjelja «Zazvah
...
18. Djela duhovnoga milosrđa, ponedjeljak prvog korizmenog tjedna
19. Prikazanje za Crkvu i nedjelja «Zapamtite ...
20. Kako se mogu zadobiti Kristove zasluge, nedjelja «Oči ...
21. Gospodinova gozba, nedjelja «Raduj se ...
22. Kako je korisno razmatrati o Muci Isusovoj, nedjelja «Sudac ...
23. Kako se može pripremiti za doček Gospodina, *Cvjetnica*
24. Bog rado prima čašćenje klecanjem, *Srijeda velikoga tjedna*
25. Služba *Velikoga četvrtka*
26. Sveti dan *Velikoga Petka*
27. Gospodinovo uskrsnuće
28. Uskrsni ponedjeljak – ispit savjesti o opsluživanju redovničkog pravila
29. Uskrsni utorak, obnova duhovnog vjenčanja
30. Uskrsna srijeda, duhovna plodnost
31. Uskrsni četvrtak, duhovna korist od predanja svih svojih djela Bogu
32. Osmina Uskrsnuća, kako je primila Duha Svetoga
33. Litanije na dan sv. Marka
34. Blagdan sv. Ivana evanđeliste kod Latinskih vrata
35. Priprava za blagdan Uzašašća
36. Svetkovina Gospodinova Uzašašća
37. Priprava za svetkovnu Duhova
38. Svetkovina Duhova
39. Punina duhovnoga života
40. Milost Duha Svetoga
41. Svetkovina preslavnog Trojstva
42. Sv. Ivan Krstitelj
43. Sv. Lav papa
44. Sveti apostoli Petar i Pavao
45. Sv. Margareta djevica
46. Sv. Marija Magdalena
47. Sv. Jakov stariji
48. Uznesenje Blažene Djevice Marije
49. Sv. Bernard opat
50. Dostojanstvo sv. Augustina, sv. Dominika i sv. Franje
51. Rođenje Blažene Djevice Marije
52. Dostojanstvo Svetoga Križa
53. Blagdan anđela čuvara i sv. Mihaela arkandela
54. Blagdan jedanaest tisuća djevica
55. Svetkovina svih svetih
56. Sveta Elizabeta
57. Sv. Katarina, djevica i mučenica
58. Blagdan posvećenja crkve
59. Posveta kapelice

Knjiga peta.....197

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Uvod

1. Slavni prijelaz opatice Gertrude, svete i časne uspomene
2. Duše E. koju je Gospodin usporedio sa ljiljanom
3. Duša G. koja je bila posebno pobožna Gospi
4. Slavi prijelaz Matilda, svete uspomene prvog glasa kornog pjevanja
5. Duše dviju sestara M. i E.
6. Duša S. koja joj se ukazala u Gospodnjem zagrljaju
7. Sretni prijelaz M., svete uspomene
8. Duša M. B. kojoj su pomogle molitve njenih prijatelja
9. Duše G. i S. koje je Gospodin isto tako ispunio milošću
10. Duša S. koja je iz svijeta otišla u velikoj gorljivosti
11. Brat S. koji je nakon smrti bio nagrađen zbog svoje dobrote
12. Brat H. koji je primio nagradu za svoju vjernost
13. Duša brata Ivana nagrađena za njegove ustrajne napore
14. Duša brata The koji zahvaljuje za primljena dobročinstva
15. Duša brata F. kojemu je jako koristila jedan pobožna molitva
16. Jedan duša koja je izvukla puno koristi od molitava Crkve za pokojne
17. Oslobođanje duša rodbine časnih sestara
18. Učinak velikog psalterija
19. O jednoj duši kojoj je pomogla molitva velikog psalterija
20. Kako se povećava zasluga prikazanja
21. Zasluga dobe volje
22. Kazne za neposlušne i one koji mrmljaju
23. Želja za smrću koju joj je Gospodin ulio u srce
24. Priprava na smrt
25. Strelica ljubavi
26. S kojom vjernošću Bog čuvam molitve priprave za smrt
27. Vježba kako se unaprijed pripremiti na vlastitu smrt
28. Kako Gospodin i sveci nas znaju utješiti
29. Vjerna Božja obećanja i razne povlastice
30. Pre slatki mir
31. Nadoknada prikazan presvetoj Djevici Mariji
32. Kako je Gertrudi bio objavljen dan njene smrti
33. Preporuka ove knjige
34. Kako je Gospodin rado prihvatio prikazanje ove knjige
35. Prikazanje ove knjige
36. Zaključak

Dodatak: Molitva sv. Gertrudi240

Predgovor

Poštovani čitatelju konačno i na hrvatskome jeziku ćemo imati spise sv. Gertrude Velike. Ona, s pravom prozvana velika slovi kao jedna od najvećih duhovnih i mističnih autora katoličke svetačke tradicije. Kao što je to vidljivo iz kratkog prokaza života svetice živjela je mistični život milosti u najvišem stupnju, a njen duhovni nauk je jednostavan i jezgrovit, ali ne zato manje dubok i poticajan. Upravo zbog toga je pristupačan i shvatljiv i prosječnom vjerniku te se spisi sv. Gertrude u posljednjih nekoliko stoljeća neprestano tiskaju na gotovo svim velikim svjetskim jezicima. Objave sv. Gertrude su izvorno napisane u 5 knjiga pa ćemo ih kao takve i prevesti na hrvatski jezik.

Dao Bog, Majka Božja i zagovor sv. Gertude da tiskanje ovih knjižica donese obilje duhovnog dobra u našem hrvatskome narodu.

p. Miljenko Sušac SMM – misionar monfortanac

Život sv. Gertude Velike

Sv. Gertruda prozvana velikom se rodila 6. 1. 1256 u Eiselbenu, u pokrajini Saksoniji u Njemačkoj. Ne zna se gotovo ništa o njenim roditeljima, vjerojatno je potjecala iz siromašnije obitelji. U 5 godini ostaje bez oba roditelja i 1261. godine je primljena na odgoj i obrazovanje u opatiju u Helfti koja je bila utemeljena 1229 godine.

Prema nakani utemeljitelja princa Brucarda od Mansfelda opatija u Helftu je trebala pripadati obnovljenom benediktinskom redu *Cistercita*, ali zbog složenosti crkvenih prilika u to vrijeme to nije bilo moguće kanonski provesti u djelo. A za nas je važnija činjenica da su se sestre samostana iz Helfte u to vrijeme smatrale benediktinkama *cistercitkinjama*, koje ljubomorno i u izvornom duhu opslužuju pravilo sv. Benedikta, vedre kristocentrične duhovnosti pune ljubavi prema svečanom slavljenju liturgije, posebno časoslova.

U vrijeme kada je Gertruda primljena u samostansku školu opatijom mudro upravlja opatica Gertruda od Hackeborna a rođena sestra majke opatice, buduća svetica sv. Matilda, je bila učiteljica i odgojiteljica djece. Kasnije će sam Isus u objavama sv. Gertrudi objasniti smisao ovakvog njenog životnog puta u djetinjstvu: „*Izabrao sam je za svoje boravište jer mi se svidjelo da sve što je u njoj ljupko bude djelo mojih ruku... Upravo zbog toga razloga sam je udaljio od sve njene rodbine da je nitko ne bi ljubio zbog razloga krvne srodnosti te da ja budem jedni razloga ljubavi koja se njoj iskazuje*“.(Objave, 1 knj. 16)

Opatica Gertruda od Hackeborna je smatrala da bez ozbiljnog studija humanističkih znanosti djevojke koje je odgajala ne bi mogle dobro razumjeti Sveto pismo i duhovnost te se u Opatiji kao u nekom veleučilištu toga doba studiralo klasične jezike, književnost, poeziju, teologiju, glazbu, slikanje, minijature....

Sv. Gertruda je bila obdarena vanrednim naravnim talentima, pamćenja, inteligencije, intuicije, glazbe, osjećaja za lijepo te je ubrzo odskakala u napretku u studiji među svojim vršnjacima. Bila je fascinirana studijem i svjetovnim znanjem te je postizala školske uspjehe preko svakog očekivanja odgojitelja. Sama kaže da je imala impulzivan i neposredan karakter, ponekad se smatrala lijenom, priznavala je svoje slabosti i ponizno molila za oprost, savjet i tražila molitve za svoje obraćenje. U opatiji provodi sve etape svoga ljudskog i duhovnog puta sazrijevanja. U svojim sjećanjima piše kao ju je Gospodin prethodio na njenom životnom putu velikim strpljenjem i beskrajnim milosrđem zaboravljajući godine njenog djetinjstva, adolescencije i mladosti koje je povela kako piše:

„u tolikoj zaslijepljenosti duha da sam bila sposobna ... misliti, reći i učiniti bez ikakve grižnje savjesti sve što mi se svidjelo i bilo gdje bi mogla, da me Ti nisi preduhitrio dubokim užasavanjem prema zlu i naravnom sklonošću za dobro i izvanjskim bdijenjem drugih nada mnom. Ponašala bi se kao poganka... i to usprkos toga što si Ti htio da od djetinjstva, to jest od moje 5 godine boravim u blagoslovljenom svetištu vjere kako bi bila odgajana među tvojim najpobožnijim prijateljima“. (Objave knj. 2. 23)

Gertruda se tijekom školovanja u opatiji odlučuje za redovnički poziv i potpuno se posvećuje Bogu u monaškoj zajednici u Helftu, a kroz mnoge godine ne događa se ništa posebnoga. Studio i molitva su njene glavne aktivnosti, a naočito je voljela pjesništvo. Kasnije si je prigovarala zbog svoje velike sklonosti prema svjetovnoj poeziji. Do svoje 25 godine iako već redovnica bila je žena zaljubljenica u literaturu.

Upravo ljubav prema studiji je bio razlog zapostavljanja nutarnjeg duhovnog života, njeno srce je bilo podijeljeno između ljubavi prema studiju i ljubavi prema Bogu. Kao 24 godišnja mlada monahinja proživljava duboku duhovnu krizu i nutarnju mlakost koju nadilazi po čistom Božjem daru 27. siječnja 1281. doživljava svoje prvo mistično iskustvo.

„U mojoj 25 godini u ponedjeljak prije blagdana Marijina očišćenja – Svijećnica – u onaj željeni čas kad se moli povećanje u suton, Ti o istino, Bože moj, sjajniji od svakog svijetla, tajanstveniji od svih tajni, započeo si blago smirivati onaj nemir što si ga probudio u mom srcu. Smatram da si ti ovim nemirom pokušao uništiti kulu moje samodopadne ispraznosti i moje radoznalosti koju je moja oholost bila izgradila. Jadne li mene! Ja sam tada uzalud nosila ime i habit redovnice. Ali to ti je služilo da pronađeš sredstvo da mi pokažeš moje spasenje“. (Objave 2 knj. 1). Gertruda ima viđenje dječaka (dijete Isus) koji je vodi kako bi nadvladala trnov zaplet koji tišti njenu dušu vodeći je za ruku. U toj ruci Gertruda je prepoznala dragocjene tragove Isusovih rana koje poništavaju sve čine optužbe naših neprijatelja.

Bilo je to obraćenje buduće svetice, u studiju ona definitivno ostavlja svjetove autore i teme a okreće se svetačkoj i otačkoj tradiciji. Na poseban način će iščitavati sv. Grigora Velikog, sv. Augustina, sv. Bernarda i sv. Hugu. Obraćanje se očituje u isključivoj usredotočenosti na vlastiti nutarnji život i opsluživanju monaškog načina života. Bio je to trenutak kad se Gertrudin intelektualizam pretvorio u misticizam, čari razumske spoznaje u nutarnji plamen ljubavi.

Ovo viđenje bilo samo uvod u mistični život milosti sv. Gertrude koji će potrajati do konca njenog života. Doživljavala je razne ekstaze, nutarnje govore, objave, intelektualna viđenja. A Gospodin se udostojao udijeliti joj i posebne mistične darove koje će kasnije davati pojedinim od svojih najvećih miljenica. Tako je Gertruda zadobila nevidljive stigmate koje će Isus kasnije dati sv. Katarini Sijenskoj, dar transverberacije koji će kasnije udijeliti sv. Tereziji Avilskoj i dar rane na srcu koji će udijeliti sv. Margareti Mariji Alcoque.

Od prvog viđenja njen nutarnji život se bitno produbljuje a mistični doživljaji slijede hod liturgijske godine, došašće, božićno vrijeme, korzima, Uskrs, svetkovine, blagdan i spomen dani su kao neki humus na kome se događa mistični život Sv. Gertrude koji ona opisuje u služeći se slikama, simbolima, jednostavnim realističkim terminima s izravnim oslanjanjem na Bibliju, crkvene oce i benediktinsku tradiciju. Veći broj svojih mističnih doživljaja svetica će imati tijekom slavljenja mise ili molitve časoslova, a opisivati će ih prilagođavajući svete tekstove potrebama nutarnjeg života ali ostajući uvijek ukorijenjena u temelje teologalnih kreposti.

Mistični život milosti oblikuje duhovni lik sv. Gertrude kao onu čija je duša očarana ljubavlju prema Bogu, ljudskoj Isusovoj naravi, istovremeno čista i profinjena, ljubomorno

čuvajući srce samo za svoga Zaručnika ali i brižna i osjećajna za patnje bližnjega. Gajila je veliku pobožnost prema Euharistijskom Isusu, Gospi, Srcu Isusovu i dušama u čistilištu.

U središtu pozornosti sv. Gertrude su otajstva Isusova života, na poseban način utjelovljenje, muka, otkupljenje, euharistija, Uskrs, Marija, sveci....Na poseban način treba naglasiti duhovnost i mistiku Srca Isusova i njeni spisi će potaći jedan veliki val te pobožnosti u Crkvi tako da sv. Gertrudu s pravom smatraju pretečom objava sv. Margareti Mariji Alcoque.

Svoj život i doživljaje Getruda pretvara u apostolat. U govornici je bila na raspolaganju za razgovor i savijete hodočasniciima koji su dolazili u opatiju u Helftu. Gertruda je u svom samostanu nastojala kulturom i iskustvom biti na korist drugim sestrama. Jedina služba koju je obavljala u zajednici je bila pomoćnica učiteljici pjevanja. Riječju u djelima potiče bližnjega na duhovni život, na pokore propisane pravilima dodaje još i druge tako da tko ju je susretao imao bi često doživljaj Božje prisutnosti.

Sama Gertruda doživljava osjećaj vlastite nedostojnosti i bijede te smatra da nije dostojna posebnih milosti niti da ih je dovoljno čuvala ni vrednovala iako su Božji dar: „*Ajme, da si mi dao kao sjećanje na tebe samo komad stijenjka trebala bi ga čuvati si više poštovanja i brige nego li sam ja čuvala ove tvoje darove.* (Objave 2 knj. 5) Ali svetica priznajući svoju nedostojnost i nutarnje siromaštvo pristaje uz volju Božju sa njom: „*tako sam se malo okoristila tvojim milostima da ne mogu vjerovati da su mi bile dane samo za mene, budući da nitko ne može spriječiti tvoju vječnu mudrost. Učini o Darovatelju svakog dobra koji si mi nezasluženo udijelio tako velike darove da kod onih koji budu čitali ovaj spis da srce barem jednoga od svojih prijatelja bude dirnuto i potaknuto na misao o tvojoj gorljivosti za duše koja te je navela da ostaviš kroz toliko vremena tako neprocjenjivo dragi kamen usred odbojnog blata moga srca*“.(Objave 2 knj. 5) Sv. Gertruda je na poseban način zahvalna Isusu za dva dara koja joj je udijelio: nutarnjim stigmatama i da joj je za zagovornicu dao svoju Majku. (Objave 2 knj. 23)

Životni tijek sv. Gertrude kao svih velikih mističara je bio popraćen raznim vanjskim i nutarnjim kušnjama. Njena čežnja za samoćom i skrovitošću se ne može provesti u djelo zbog velikog broja ljudi koji je traže. Kako bi je držao u poniznosti Isus je dopuštao da se u mnogim zgodama očituje njen nestrpljiv karakter sklon srdžbi do te mjere da su se neke osobe čudile i sumnjičile da ju je Gospodin tako velikodušno obdario. Često je bolesna i primorana biti u krevetu nekada i mjesecima, jednom zgodom i čitavu godinu nije mogla sudjelovati na molitvi u koru.

Sam Isus nalaže sv. Gertrudi da počne zapisivati milosti mističnih doživljaja koji joj on daruje a ona iz čiste poslušnosti to prihvaća. Tako 1289. g., osam godina iza prvog mističnog doživljaja, započinje njena pisana ostavština. Ona zapisuje svoja mistična iskustva a to djelo će imati 5 svezaka.

U povijesti duhovnosti je poznato pod naslovom **Objave** a za isto djelo koristio se i naslov **Glasnik Božje Ljubavi**. Treba odmah naglasiti da je samo onaj koji danas poznajemo kao drugi svezak ili knjigu napisala sama svetica. Zbog bolesti nije mogla više sama pisati a Isus joj nalaže da ona o svojim iskustvima pripovijeda svojim sestrama pa neka one to zapisuju. Tako su nastala preostala 4 sveska *Objava* i to ona koja danas nose naslove I, III, IV i V knjiga, ali oni sadrže djelomično iskustva koja je svetica pričala sestrama a djelomično sjećanja samih sestra na sv. Gertrudu u kojima se nastoji kompletirati slika o njenom životu i mističnom putu. U ovim svescima Gertrudu se najčešće naziva ne vlastitim imenom nego nadimcima *Trutta, Drudis, Gerther*. Tako da u ovim svecima danas nije lako razlučiti ta dva izvora ali i kao takva oni imaju veliku duhovnu vrijednost.

Drugo pisano djelo sv. Gertrude koje je došlo danas do nas su **Duhovne vježbe** u kojima svetica u 7 medijacija upućuje dušu na putove Božje ljubavi od obnove krsnih zavjeta pa sve do pripreme za dobru smrt.

Zanimljiva je i duhovna povezanost sv. Gertrude sa onom koja joj je bila učiteljica i odgojiteljica kad je kao petogodišnja djevojčica ušla u samostan u Helftu, sv. Matildom. Naime nevezano jedan uz drugu su prolazile gotov isti duhovni i mistični put i kad se konačno Getruda otvorila Matildi ova zadnja je neko vrijeme bila uznemirena bojeći se da je prevarena, ali nakon nekog vremena molitve i meditacije shvati da ih je Bog nadahnjivao i vodio. Zbog toga je sv. Matilda odlučila surađivati sa sv. Gertrudom u pisanju svojih mističnih doživljaja. Ta knjiga je danas poznata pod naslovom **Liber gratiae specialis** ili **Objave sv. Matilde**. Tako da se sv. Getruda na neki načina smatra suautoricom ove knjige.

Nakon duge i teške bolesti Getruda blagu umire u Gospodinu 17. studenog 1301 ili 1302 godine u svojoj 45 ili 46 godini života. A svoju pripravu za smrt ovako opisa u 7 meditaciji iz *Duhovnih vježbi*: „*O Isus koji si mi beskrajno drag, budu uvijek samom, da moje srce ostane s tobom, da tvoja ljubav ustraje sa mnom bez mogućnosti odvajanja te moj prelazak u vječnost bude blagoslovljen od tebe, tako da moj duh, oslobođen okova tijela može odmah naći počinak u tebi. Amen*“.

Malo po malo nakon smrti događaji oko Getrude lagano padaju u zaborav izuzev u monaškom, benediktinskom i cistercitskom ozračju. U tužnim i turbulentnim vremenima samostan u Helftu je razoren u ratu 1342 godine, dakle samo 40 godina od smrti svete. I danas od njega imamo samo ruševine koje negdje, ne zna se točno gdje, čuvaju grobe sv. Gertrude i sv. Matilde. Novi benediktinski samostan – opatija od Helfte je sagrađen unutar grada Eiselbena i nosio je naslov Trud-Kloser ili samostan sv. Gertrude, ali i on je opstao samo do protestantske reforme te je 1525 potpuno uništen, a ono što je ostalo od toga samostana tek će 1868 kupiti sestre Benediktinke od vječnog klanjanja.

Nakon što je samo manji krug ljudi poznavao samo dijelove spisa sv. Gertrude tek 235 godina nakon njene smrti kartuzijanac Lanspergio 1536 godine u Kelnu objavljuje cjelovit tekst svih pet svezaka *Objava sv. Gertrude*. Djelo je odmah postiglo veliki uspjeh i s vremenom prevedeno je na brojne svjetske jezike te je postalo jednim od klasika kršćanske i monaške duhovnosti. Sv. Gertruda jedina od žena iz njemačkog podeblja je s pravom dobila naziv *Velika* te se danas smatra najvećom mističarkom 13-tog stoljeća čija duhovna poruka ima trajnu i univerzalnu vrijednost. Odmah po objavljivanju *Objava* benediktinskim zajednicama je bilo dopušteno slaviti Getrudu kao blaženicu. Papa Inocent XV 1677. ju je uvrstio u popis svetaca Katoličke Crkve, a papa Klement XII 1738. je odredio da se njen spomendan salvi u cijeloj Crkvi 15. listopada.

Jedine relikvije sv. Gertrude koje su došle do nas danas se čuvaju u crkvi Svete Marije od Likodija.

OBJAVE SV. GERTRUDE VELIKE

KNJIGA PRVA

Uvod

Duh Sveti od kojega proizlazi svako dobro i koji puše gdje hoće, kako hoće i kada hoće obično traži da njegova nadahnuća ostanu skrivena, ali neki puta želi da ona budu objavljena za dobro što većeg broja duša. Tako se dogodilo i sa našom službenicom Božjom. Obilje Božanskog Milosrđa nije nikada prestalo izlijevati se u nju, pa ipak samo po Božjem nalogu bilo je zapovjedbano da ona to objavi.

Zbog toga je ova knjiga pisana kroz različite epohe:

1. dio - otprilike 8 godina nakon početka ovih nebeskih darova dok je 2. dio bio završen tek 20 godina kasnije. Gospodin se udostojao pokazati koliko su mu dragi i prvi i drugi dio. Nakon što je završila 1. dio ona se ponizno preporučila i pobožno Gospodinu, i od Njegove očinske dobrote dobila je ovaj odgovor: „Nitko ne može učiniti da ja zaboravim spomenicu obilja moje Božanske blagosti.“ Ona je shvatila da su ove riječi kao takve bile naslov koji je sam Gospodin davao ovome spisu.

I Gospodin je nadodao: „Ako netko bude htio čitati ovu knjigu tražeći pobožno vlastitu duhovnu korist Ja ću ga privući k Meni, i on će to čitati da tako kažem iz mojih ruku. Sjedinjujući se s njime dok on to bude čitao i kao što se događa kada dvije osobe skupa čitaju istu stranicu izgleda da jedna osoba diše skupa s drugom, tako ću i Ja dahnuti dah svojih želja koje će potresti, na korist čitatelja, utrobu Moga milosrđa. A sa svoje strane obnovit ću čitatelja potpuno dahom moga Duha.“

Gospodin je još dodao: „Tko zatim sa sličnom nakanom bude prepisivao sadržaj ovoga spisa za svaku riječ će primiti od moga Srca slatke kao isto tolik e strelice ljubavi koje će poticati u njegovoj duši prekrasni osjećaj Božje slasti.“

Zatim kad se pisao drugi dio ove knjige svetica jedne noći se u osjećaju slasti žalila svome Gospodinu koji ju je tješio uobičajenom dobrotom između ostaloga rekao: „Evo Ja sam te učinio svjetlom narodima, da ti budeš moje spasenje do nakraj zemlje.“ (usp. Iz 49,6) Ona je smatrajući da se ove riječi odnose na knjigu koja je prije bila započela pisati, sa čuđenjem upitala: „Kako je moguće, o moj Bože, da netko može biti prosvijetljen preko ove knjižice, budući da ja nemam uistinu nakanu da je nastavim pisati, i naprotiv, ono malo što je napisano neću dopustiti da bude javno poznato?“

Na to odgovori Gospodin: „Kad sam Ja izabrao proroka Jeremiju on je vjerovao da ne zna govoriti i djelovati sa dovoljno razboritosti. Ipak po njegovoj riječi Ja sam opomenuo narode i samoga kralja. Na sličan način, oni za koje sam odredio, da ću im dati tvojim

posredstvom bilo koje svijetlo spoznaje Istine, neće biti iznevjereni jer nitko se ne može oduprijeti mojem vječnom predodređenju: „One koje sam predodredio ću i pozvati, a one koje sam pozvao ću opravdati na način kako se to meni više sviđa.“ Drugi puta dok je bila u molitvi, na sve je načine nastojala zadobiti od Gospodina dopuštenje da zabrani nastavak pisanja knjige. Budući da joj zapovijed poglavara to nije nalogala, niti previše na tome inzistirala. Gospodin joj odgovori: „Zar ne znaš da onaj kome Ja nalažem svoju Volju je obvezan na poslušnost i da to nije usporedivo sa bilo čim drugim? Budući da znaš da je moja Volja da ova knjiga bude napisana zašto se uznemiruješ? To što sam Ja taj koji potiče onu koja piše, isto tako Ja ću vjerno pomagati i čuvati zatim ono što mi pripada.“ Tada ona, sjedinjujući potpuno svoju volju s Božjom odredbom, reče Gospodinu:

„I koji naslov želiš dati, o moj predragi Gospodine ovoj knjizi?“ Na to Gospodin odgovori: „Ova moja knjiga će se zvati, glasnik Božanskog Milosrđa, jer će se u njoj na neki način unaprijed kušati pre obilje Božanskog Milosrđa.“ Ona se jako čudila: „Osobe koje se zovu glasnici uživaju veliki autoritet. Koji dakle autoritet ćeš se udostojati dati ovoj knjižici kojoj si dao taj naslov?“ Gospodin odgovori: „Snagom moga Božanstva svima onima koji budu čitali na moju slavu udijelit ću s pravom mjerom i poniznom pobožnošću jednu zahvalnost punu ljubavi s ciljem da budu poučeni, da zadobiju oprostjenje svojih lakih grijeha i milost duhovne utjehe. Postojat će, između ostaloga, i čin preko kojega će se dobivati veća milost. Kasnije, shvaćajući da Gospodin želi da dva dijela budu sjedinjena u jedno, pobožno Ga je pitala u molitvi na koji način se trebaju sjediniti ova dva dijela knjige koju je se udostojao rastaviti sa različitim naslovima.

A Gospodin odgovori: „Kao što su neki puta roditelji, više cijenjeni zbog zasluga sinova na sličan način po mojoj odredbi djelo koje će se sjediniti od dva dijela naglasit će oba. Ona će se zvati naslovom koji će odražavati oba – Glasnik spomena pre obilja Božje ljubavi, jer će trajno prizivati sjećanje mojih izabranika, moju Božju ljubav.“

Kao što će to biti objavljeno unaprijed, ona je bila obdarena trajno darom Božje prisutnosti, pa ipak tu i tamo ćemo naći izraze kao ove - objavi joj se Gospodin. To treba shvatiti da, iako je Isus bio prisutan po posebnoj milosti neprestano, ipak u određenim prilikama i trenucima joj se ukazivao pod oblikom sjetilnih slika kako bi se prilagodio intelektualnim sposobnostima onih kojima je ova objava bila predodređena. To treba smatrati i za različite slike o kojima se govori o Božanskom saopćenju jer Bog koji ljubi sve duše pohodeći jednu traži na različite načine dobro i drugih duša. Gospodin je komunicirao trajno svoju milost Gertrudi tako u dane blagdana kao i u redovno vrijeme objavljivao se njoj, bilo posredstvom sjetilnih slika, bilo posredstvom razumnih prosvjetljenja.

U ovome dijelu ipak kako bi se prilagodio prosječnim sposobnostima htio je da budu sabrane samo neke od njegovih komunikacija u obliku sjetilnim slika. One su raspoređene, kako bih razum lakše shvaćao, u 5 knjiga.

Prva predstavlja osobu koja je bila predmet ovih komunikacija i potvrđuje milosti koje je primila. *Druga* sadrži opis koji je ona sama, po Božjem nadahnuću i kao skoro po dijelu milosti, napisala o ovim Božjim darovima.

Treća knjiga priča o posebnim milostima koje su njoj udijeljene, i koje je ona shvatila po objavi da su bile darovane drugima.

U *četvrtoj* su izloženi pohodi kojim je Božanska dobrota htjela tješiti nekim posebnim blagdanima. *Peta* knjiga sadrži neke objave koje je Gospodin htio učiniti i objaviti joj o zaslugama nekih osoba koje su preminule, o utjehama koje se udostojao dati joj u svojim krajnjim trenucima.

Budući da uvod sv. Viktora kaže: „Sumnjiva mi je ona istina koja nije konfrontirana sa autoritetom sv. Pisma.“ „Nijedna objava, ma kako izgledala vjerodostojna, nikada ne može biti prihvaćena ako nije potvrđena od Mojsija i Ilije i autoritetom sv. Pisma.“ Na marginama su citati sv. Pisma koji su u moj jednostavni i neuk duh dolazili kao sjećanje u trenutku pisanja. Nadam se da će neki drugi obdareniji i učeniji od mene moći doći do drugih zaključaka i svjedočanstava koji će biti više prikladni i više toga potvrđivati.

1. Tko je bila Gertruda?

„O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučive Božje odluke, neistraživi Božji putevi!“ (Rim 11,33). On poziva po čudesnim i otajstvenim putovima, različite svoje izabranike. I nakon što ih je nezasluženo pozvao, ih opravdava. Ne samo to, nego ih ispunja milošću kao da ih je već bio našao pravednima, te ih prosuđuje dostojnima da podijeli s njima svoje bogatstvo i svoju sreću. Tako je učinio i s ovom svojom izabranicom. On ju je ubrao kao bijeli ljiljan u mirisnoj aleji vrta Crkve, tj. društvu pravednika i odijelio je od svijeta te ju je doveo kao dijete od 5 godina u zaručničku kuću svete vjere.

Ona je sjedinjivala s ljepotom čistoće ljiljana, ljepotu drugih različitih cvjetova tako da nije privlačila samo divljenje nego je zadobivala i srce sviju. Mala, u nježnoj dobi, izgledala je već zrela u sjetilima i istovremeno je bila ljupka i poduzetna, sposobna izraziti se i tako spremna za usvajanje, da je to poticalo na divljenje i čuđenje. Kada je počela ići u školu, njena spremnost i oštroumnost razuma je učinila da je nadišla u svim predmetima svoje vršnjake, ali i sve druge svoje družice. Provela je tako u čistoći srca, sva obuzeta ljubavlju za humanističke znanosti, godine dječastva i adolescencije i na taj je način bila sačuvana od Oca Milosrđa od mnogih opasnosti koje u toj dobi vrebaju duše da se izgube. Neka se samo Gospodina slavi i beskrajno djelo Njegove milosti.

Došao je dan kada je Onaj koji je bio odijelio još od majčinskoga krila, i učinio sudionikom, može se reći čim je bila od prsiju odvojena, blagdanskim stolom monaškoga života jer se Njemu svidjelo da je pozove svojom milošću. Po jednoj objavi o kojoj ćemo unaprijed pripovijedati u 2. knjizi, 1. poglavlju., da ju je pozvao od vanjskih stvari na duhovni život i od zemaljskih zauzetosti na ljubav prema duhovnim stvarima. Ona je tada shvatila da je do tog trenutka bila daleko od Boga zbog razloga ne sličnosti te da se sa previše želje bila dala na studij humanističkih znanosti te da je zapostavila bila u tim trenutcima da upre svoj pogled prema svjetlu duhovne znanosti. S previše žudnje tražila je užitak ljudske mudrosti te tako bila lišena blagog osjećaja istinske Mudrosti. Kada se počela dosađivati sa svim ovim zemaljskim stvarima, i to s pravom, jer ju je Gospodin već bio uveo u mjesto slavljenja i radosti na brdo Sion, tj. na brdo kontemplacije Boga. Oslobađajući se staroga čovjeka i njegovih djela, ovdje ju je obukao novim, stvorenim od Boga, u pravednosti, svetosti i istini.

Od toga je ona postala od književnice teologom, te je sa velikom pozornošću čitala sve svete knjige koje je mogla pribaviti i ispunjala svoje srce najkorisnijim i najslađim mislima sv. Pismima. Zbog toga je uvijek imala spremnu, nadahnutu riječ za odgoj i poticaj kojim bi potakla one koji bi dolazili da s njom popričaju. Istovremeno je citirala i tekstove sv. Pisma koji su bili najprikladniji za pobiti bilo kakvo krivo mišljenje i zatvoriti usta njenim protivnicima. I tako se ona nikad nije nasitila da inzistira na božanskoj kontemplaciji u kojoj je imala preblagi doživljaj radosti i divne slasti, i trudila se oko pažljivog studija sv. Pisma koje je njenim ustima bilo kao saće puno meda, skladna harmonija njenom uhu i duhovna radost njenom srcu. Znala je ljudima koji su manje intelektualno bili obdareni prikazati najuzvišeniji i najtajnije stvari jednostavno i shvatljivo. Sabrala je s tom nakanom izreke svetaca kao golubica koja sabire zrna pšenice, veliki broj knjiga prepune duhovnih slasti za

opće dobro onih koji će ih htjeti čitati. Napisala je također molitve slađe od meda i različite knjižice duhovnih vježbi koje su jako prikladne za pouku.

Napisala je to s tolikom točnošću da učitelji književnosti, ne samo da nisu trebali ispravljati, nego su se i oni naslađivali njihovom slašću i ljepotom čestih biblijskih citata kojima su bile prožete. Što je uistinu bilo prikladno da to postane prihvatljivo i teolozima i pobožnim osobama. Bez imalo sustezanja možemo ove njene talente pripisati posebnom daru milosti. Ali neki od tih darova možemo naći kod onih koji imaju samo prirodne talente jer sveto pismo kaže „Lažna je ljupkost a isprazna ljepota, žena koja se Boga boji zaslužuje sve pohvale.“ (Izr 31,30) Ovdje ćemo nadodati što uistinu je u njoj a zaslužuje da bude pohvaljeno. Bila je postojan stup opsluživanja vjerskih pravila, postojana u promicanju pravde i istine tako da se s pravom može reći ono što je napisano u Knjizi Mudrosti. „Za vrijeme svoga života držala je kuću u njeno vrijeme ojačale su se temelji hrama.“ (Prop 51.) Ovdje treba shvatiti duhovni hram pobožnosti jer njene riječi i njen primjer poticale su druge na veliku gorljivost kod pobožnosti.

O njoj se s pravom može reći da u njeno vrijeme su istjecali izvori vode jer nitko u naše dane nije učinio više od nje da poteku rijeke spasonosnog nauka. Njena riječ je bila ljupka, prožimala je srca a njen izričaj je bio tako rječit, njeni izrazi bili su uvjerljivi, učinkoviti, ljupki tako mnogi koji su je čuli, uistinu su svjedočili zbog raskajanosti svoga srca da ih je to dirnulo i da su bili preobraženi u svojoj volji.

O Duhu Svetom koji je govorio preko nje. Uistinu riječ Božja je živa i učinkovita kao mač, kao dvostruki mač i prodire do onoga gdje se cijepa duša i duh. Nekima je ona poticala spasonosno kajanje, druge je dovodila do svjetla da spoznaju Boga i istovremeno vlastitu bijedu, druge je vodila pak do duhovne utjehe a neke bi raspljivala gorljivom ljubavlju prema Bogu. Puno osoba izvana koje nisu nju čuli kako govori, osim samo jedan put ispovijedaju da su samo u toj prigodi njene riječi uistinu bile jako utješne za njih. Pa ipak ma koliko bila ispunjena ovim darovima koje mogu privući naklonost svijeta ne treba držati da je ono što ćemo ispriopovijedati unaprijed, plod i učinak njenih naravnih talenata i darova i živosti njene inteligencije kao da je to plod mašte kojem je ona samo dala oblik ili nakanu po urođenoj rječitosti, uistinu to nije tako. Trebamo nasuprot toga bez ikakve sumnje smatrati da sve što je bio uliveno u nju iz izvora Božje mudrosti po besplatnom daru Duha Svetoga koji puše gdje hoće, kako hoće i kada hoće te u kome hoće, prema prilikama mjesta, vremena i osobe. Ali duhovne nevidljive stvari ne može shvatiti ljudski razum ako nisu izražene u obliku slika, vidljivih i tjelesnih, zbog toga ih treba tako u tom obliku izraziti. To tvrdi Hugo od Sv. Viktora u svojem govoru o nutarnjem čovjeku u 16. poglavlju:

„Sv. Pismo kako bi se prilagodilo našem načinu mišljenja i našoj ljudskoj krhkosti opisuje nevidljive stvari u oblicima vidljivih slika i stvari te utiskuje spoznaje u duh posredstvom privlačnih slika ljudske mašte. Tko da sv. Pismo govori o zemlji u kojoj teče med i mlijeko, o cvjetovima, o mirisima, o ljudskim pjesma, o cvrkutu ptica kako bi opisao nebeske radosti i harmonije. Čitaj Otkrivenje Sv. Ivana i tu ćeš naći nebeski Jeruzalem ukrašen zlatom, srebrom, dragim kamenjem iako znamo da ništa slično tamo se ne može naći pa ipak tamo ništa i ne nedostaje. Ali ono što tamo nema pod sjetilnim prilikama, tamo se nalazi u svojoj duhovnoj biti.“

2. Svjedočanstvo milosti

Zahvalimo Bogu, darovatelju svakoga dobra, ono što postoji na nebu i na zemlji, sve ono što se može shvatiti na nebu i na zemlji i u dubinama ponora neka se sjedini sa onom pjesmom slave vječne pohvale beskrajnoga, nepromjenjivoga koja potječe od nestvorene

ljubavi u toj istoj ljubavi samo nalazi svu svoju puninu! Neka bude blagoslovljena Božanska pobožnost koja je u nju htjela obilje izliti, obilje valova u uvali ljudske slabosti koja se dostojala svrnuti svoj pogled na ovu dušu, gdje ništa drugo nije. Ga moglo privući osim vlastitoga dara! Sv. Pismo kaže da na riječ dvojice ili trojice svjedoka treba svaku stvar prosuditi. Mi koji imamo na raspolaganju mnoge svjedoke, ne možemo dakle sumnjati da je Gospodin učinio tolike stvari u ovom svom izabranom stvorenju, da se poslužio s njom kao sredstvo kako bi objavio tajne svoga milosrđa. Prvi i glavni svjedok je Bog koji je želio da se ispune stvari koje je ona unaprijed kazala i očitovala kako bi postalo jasno da ih je shvatila u tajnosti. On je htio dopustiti da mnogi dožive učinak njenih molitava i da bude oslobođen od napasti onaj tko se pobožna i ponizna srca molio po njenim zaslugama.

Navesti ćemo neki primjer među tolikima. U vrijeme kad je umro Ludolf Re – kralj Rimljana, ona kao i cijela zajednica molila je za izbor novog kralja. Istog dana kao što se drži u trenutku kad je u drugoj pokrajini bio izbor, ona je kazala poglavarici opatici samostana ime novoga kralja dodajući da će novo izabranik biti ubijen po rukama svoga nasljednika kao što se to uistinu i dogodilo. Prvi puta kada je naš samostan trebala doći nepoštena osoba i kad je ta opasnost izgledala neizbježna ona, nakon što se molila, išla je kazati opatici samostana da je po Božjoj milosti, svaka opasnost prestala. U tom trenutku je pristigao zastupnik kraljevskoga dvora i potvrdio je da je ta osoba bila osuđena, a ona je to već bila shvatila po Božjoj objavi. Jedna osoba koja je već dugo vremena podnosila jednu napast, je bila u snu obavještena da se preporuči molitvama njoj.

Ona je to pobožno i učinila te je odmah po zaslugama i njenom zagovoru, doživjela radost oslobođenja. Smatram da je ovdje dostojno iznijeti sljedeći događaj – jedna osoba se željela pričestiti ali prije nekoliko dana mučile su je misli za vrijeme sv. Mise. Jako su je mučile određene misli, već je bila sklona da pristane na njih te je bila preko svake mjere uznemirena i nije se u takvom stanju usudila približiti svetom misnom gozbenom stolu. Ipak konačno nadahnuta, kako izgleda od Boga, uzela je komadić platna, koji je vidjela službenica Božja, taj komad platna je ta Božja službenica istrгла iz svojih cipela i bacila.

Ta osoba je s povjerenjem to prislonila na svoje srce da zbog ove posebne ljubavi kojom je Bog srce svoje izabranice oslobodilo svake ljudske navezanosti, ispunio darovima i učinio hramom u kojem boravi, da po njenim zaslugama udostoji se osloboditi je njene napasti. I uistinu, divna stvar dostojna povjerenja, ali kad je to bila pobožno učinila i stavila ovaj komadić platna na svoje srce, svaka napast tjelesna je nestala i nikada se više nije vratila da je uznemiruje. Ne izgleda velika stvar prihvatiti s povjerenjem ove događaje jer Gospodin kaže u Evanđelju: „Onaj koji vjeruje u Mene činit će stvari koje Ja činim i činit će još veće.“ (usp. Iv 14,12) Ako se Gospodin udostojao osloboditi jednoga dana i ozdraviti ženu koja je godinama krvarila jer se samo dotakla ruba njegovih haljina, uistinu je mogao (ako se svidjelo to Njegovoj dobroti) osloboditi od napasti po zaslugama svoje izabranice dušu za koju se udostojao dati svoj život. Ovi događaji su dostatni da potvrde vjerodostojnost svjedočanstva, ali mogli bismo navesti i mnoge druge bezbroj.

3. Drugi svjedok

Jedno drugo svjedočanstvo koje je uistinu vjerodostojno je prosudba mnogih osoba koje su razborite i svi se slažu u tome. One tvrde jednodušno da svaki puta kada bi se od nje tražili, a molili su Gospodina da je ispravi od nekih pogrešaka ili da poraste na putu savršenstva, da su uvijek shvatili po Božjoj objavi da je ona na poseban način izabrana, ispunjena od Boga posebnim milostima. Bila je ukorijenjena kao na čvrstom temelju duboke poniznosti te je priznavala da je potpuno nedostojna Božjih darova. Često se nju vidjelo kako

traži mišljenje drugih osoba za koje je smatrala da su više od nje obdarene, kako bi shvatila sve ono što se događa u njezinoj duši da je uistinu Božje djelo. A ove osobe često prosvjetljene, izravno od Boga, tvrdile bi ne samo da milost o kojoj je ona govorila nego i mnogi drugi veliki Božji darovi su uistinu bili od Boga koji je htio nju uzvisiti. Jedna osoba koja je imala puno iskustva u nadnaravnim objavama, došla je izdaleka u naš samostan jer je čula za nju.

Ta osoba nikad nije među njima nikog poznavala, zato je žarko molila Boga da je dovede do jedne komunikacije i povezanosti s redovnicom koja bi po Božjem daru mogla njoj pomoći za duhovni rast. Gospodin joj je odgovorio: „Ona koja će prva doći i sjesti se blizu tebe je uistinu moja prevjerna zaručnica i moja izabranica.“ Po jednoj čudesnoj raspodijeli naša Gertruda je prva sjela pored nje, ali jer je htjela biti potpuno skrivena u svojoj poniznosti smatrala se nedostojnom te se žalila Gospodinu sa suzama. Ali On je to potvrdio da je uistinu ona Njegova prevjerna zaručnica o kojoj je govorio.

Kad je osoba kasnije razgovarala sa sestrom Matildom, našom odgojiteljicom, sve te uspomene, sva očarana njenim razgovorima i puninom slasti Duha Svetoga, pitala je Gospodina – kako to da uzvisuje tu svoju zaručnicu iznad svih drugih a izgleda kao da zapostavlja ovu. Gospodin odgovori: „Ja u ovoj činim velike stvari, ali ono što činim i ono što ću učiniti još unaprijed u ovoj drugoj su puno veće nego kod one prve miljenice.“

Neka druga osoba molila je jednoga dana za nju misleći u sebi o prenježnoj ljubavi koju je Gospodin iskazivao, reče mu sva zadivljena: “Bože, koji si sav ljubav, što vidiš u toj duši, zašto je uzvisuješ na takav način i daješ joj takve slasti te tvoje srce kuša u njoj svoje naslade?”

Gospodin odgovori: “Prema njoj me privlači besplatna ljubav, ali ova ljubav me navela da stavim i sačuvam u njezinoj duši poseban dar – 5 kreposti – u kojima su moje naslade: *čistoća vjere* koja je učinak trajnog izlivanja moje milosti u njoj, *duboka poniznost* pred tolikim darovima kojim je ispunjena, prevelike stvari koje činim u njoj, a ona još više priznaje vlastitu krhkost i slabost i pada u ponor svoje niskosti i bijede, *istinska dobrota* koja je potiče da želi svoju slavu i dobro drugih, *prava vjernost* po kojoj na svoju čast prikazuje svim srcem sve što je učinila za spasenje cijeloga svijeta i na kraju *istinska ljubav* koja je vodi da Me ljubi svim srcem, svom dušom, svim svojim snagama, a bližnjega kao samu sebe (Lk 10,27).“ Nakon ovih riječi Gospodin je pokazao ovoj osobi jedan prekrasan nakit koji je kao neka vrsta trolista, čudesno učinjena, ukrašava Njegova prsa i reče: „Ja ću uvijek nositi ovaj ukras na čast moje zaručnice, a *3 lista* činit će da priznajem 3 stvari pred cijelim nebeskim dvorom –

1. list objavljuje da je ona uistinu moja, nijedan živi čovjek nije mi bliži od ove moje predrage zaručnice zbog čistoće njene nakane i pravednosti njene volje.

2. list učinit će da se shvati da ne postoji na zemlji niti jedna duša prema kojoj bi ja bio tako slatko naklonjen,

a **3. list** objavljuje tako jasno da nitko na svijetu nije njoj jednak u vjernosti jer ona na svoju čast i slavu koristi sve darove kojim sam je ispunio.“

I nadoda – „nakon Presvetog Oltarskog Sakramenta nema mjesta na zemlji u kojem ja boravim kao što je to srce ove duše koja ljubi, prema njoj na čudesan način je usmjerena sva naslada moga Božanskog Srca.“ Jednoga dana ona se kao ponizna preporučivala u molitve drugih, a oni su u molitvi od Gospodina dobili sljedeću obavijest: „Ja sam sav njen jer sam se njoj dao sa puninom radosti i nježnosti. Ljubav moga Božanstva je nju sjedinila nerazdvojno sa mnom kao što je plamen istopio zlato i srebro kako bi od njih učinio predragocjeni ukras.“ „O Gospodine predragi“ reče tada ona osoba „što da učinim s njom?“

On odgovori: „Njeno srce kuca u skladu sa mojim i to mi uzrokuje radost bez premca ipak Ja zadržavam otkucaje moga srca do trenutka njene smrti, kada će ona kušati 3 divna učinka:

1. slava na koju će Otac nebeski nju pozvati
2. radost koju ću Ja doživljavati kada ju budem prihvatao
3. ljubav kojom će je Duh Sveti sjediniti. „

Istoj osobi dok je bila drugi put u molitvi bio je dan ovaj odgovor:

„Ona je za mene kao golubica, bez žući jer kao žuć mrzi svaki grijeh. Ona je ljiljan u kojem pronalazim svoju milinu kad ga nosim u ruci jer je moja najviša naslada zadržavati se u čistoj duši. Ona je ruža jako mirisna zbog strpljenja i vjernosti koje pokazuje u zahvaljivanju u protivštinama. Ona je kao proljetni cvijet na kome se moj pogled naslađuje i odmara jer vidi u njoj želju i napor da teži oko kreposti i punini savršenstva. Ona je slatka glazba koju čujem kao da se svira oko Moje glave jer trpljenje podnosi kao zlatna zvona obješena Meni na ukras kojima čini radost zvoneći njima svim stanovnicima neba.“

Jednoga dana u prisutnosti cijele zajednice čitala je ono što je bilo određeno prije nego prekinemo post i ona je na poseban način naglašavala ove riječi: „Treba ljubiti Gospodina svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom.“ Jedna njena susestra duboko potresena reče Gospodinu: „Ah, moj Bože, koliko te uistinu ljubi ova duša kada sa toliko ljubavi i osjećaja izgovara ove riječi.“ Gospodin joj je odgovorio: „Još od njenog djetinjstva ja sam je nosio i učinio da odrasta u mom naručju, čuvao sam je bez grijeha do trenutka kada se ona svojevolski sjedinila sa mnom svom snagom svoje volje. Tada sam se ja potpuno dao njoj svojom Božanskom snagom. Ljubav njene duše rastapa, da tako kažem, dubinu moje duše kao led koji se topi blizu plamena, vlast moga srca se istapa na plamenu ove ljubavi i kapi kap po kap u njenu dušu.“ I nadoda: „Moja duša se toliko naslađuje u njoj da često kada Me drugi vrijeđaju blago se nad njom nadvijem dopuštajući da ona trpi neku muku na tijelu ili duhu. I ona je prihvaća u sjedinjenju s mojom mukom, prima je s toliko zahvalnosti i podnosi s toliko strpljenja i poniznosti tako da mi je iskazana zadovoljština njenom ljubavlju te ja odmah opraštam brojnim dušama.“

Drugom nekom zgodom jedna osoba, neka osoba koja ju je molila da moli Gospodina za nju, da je oslobodi nekih mana dobila je ovaj odgovor: „Ono što moja ljubljena smatra manom je više za nju prilika za duhovnu korist, jer ona bi se mogla jako teško osloboditi vjetra uznositosti zbog onoga što moja milost čini u njoj, a da to nije na neki način prikriveno naizgled nekim manama. Kao što neka zemlja nagnjena donosi više ploda, tako ona po spoznaji vlastite nesavršenosti donosi više ploda milosti i ti plodovi su ukusniji.“ I još nadoda: „Za svaku od njenih mana ja sam joj udijelio neki dar tako da nadoknadi za sve te nedostatke u mojim očima. Kada bude imala više godina promijenit ću ove nedostatke u kreposti, a tada će njena duša zasjati u velikom sjajnom svjetlu.“ I to je dovoljno za drugo svjedočanstvo i sad ćemo navesti preostala.

4. Treći svjedok

Treći svjedok je još važniji od prethodnoga, a to je njen sam život. Ona je tražila bilo u djelima ili riječima samo slavu Božju. Ne samo da je tražila nego je išla za njom sa toliko gorljivosti da se nije ni na što obazirala u ovom traženju, ni na vlastitu čast, ni na vlastiti život, nego na određen način na svoju vlastitu dušu. Ovome svjedoku uistinu treba iskazati povjerenje. Ako Gospodin kaže u Evanđelju po Ivanu „Tko govori sam od sebe traži svoju

slavu, a tko traži slavu Onoga koji ga je poslao taj je vjerodostojan i u njemu nema neiskrenosti.“

Blažena ova duša čiji je život potvrđen riječima Evandjelja. Uistinu na nju se mogu primijeniti one riječi iz knjige Mudrosti: „Pravednik ima odvažnost lava.“ jer zbog želje koju je imala da slavi Boga, trudila se sa svom postojanošću da u svemu podržava prava istine, pravednosti i nije se ni na koji način obazirala na neugodne posljedice koje bi joj se zbog toga mogle dogoditi samo da se sve događa na slavu njenog Gospodina. Trudila se trajno oko sabiranja, pisala sve ono što misli da bi moglo biti na korist bližnjemu. Sve samo s ciljem da proslavi Boga jer nikada nije tražila zahvaljivanje nego samo dobro duša.

Ove svoje zapise davala je onima koji su se mogli njima više okoristiti ako bi znala da bi na nekom mjestu bilo manje rukopisa sv. Pisma trudila se da zadobije duše za Krista, te se trudila sa najviše moguće velikodušnosti da pribavi rukopise sv. Pisma koje je smatrala najkorisnijim. Smatrala je to više radošću nego naporom da zbog toga se suzdržava od sna i odmora, da kasnije jede i da iz toga razloga zapostavi sve svoje udobnosti. Nije time bila zadovoljna jer bi često prekidala i slast kontemplacije kada je to bilo potrebno kako bi pomogla nekome tko je bio napastovan, da utješi neku žalosnu osobu ili da pomogne drugima činom ljubavi.

Kao što željezo kad se stavi u vatru, postaje i samo vatra, tako i ona raspaljena Božjom ljubavlju, postala je i sama Ljubav. I nije željela drugo doli dobro bližnjega, i to svih. Nitko koliko mi znamo u naše dane nije sa Božanskom uzvišenošću zadržavao u tako čestim razgovorima kao ona. Ipak iz toga je izvlačila još veći poticaj na poniznost. Uobičavala je govoriti da sve darove koje bi dobivala, nedostojna i nezahvalna kakva je bila, je primala besplatno od beskrajne Božje dobrote. A kad bi ih zadržavala za sebe, njoj bi izgledalo da su oni razlog njene nedostojnosti, da su kao sakriveni u gnjoju, dok bi joj komunicirajući s drugima, ti darovi izgledali kao dragocjeni kameni obavijeni zlatom. Sve je druge smatrala višim od sebe i mislila je da drugi zbog nevinosti i dostojnosti svoga života mogu samo jednom mišlju više zahvaliti Bogu nego što ona to može učiniti trudeći se svim svojim silama, a sve to zbog svoje nedostojnosti i sveg svog nemara. Samo ovo je bio razlog koji je nju mogao navesti da drugima govori o darovima kojima je nju Bog darivao.

Samo ovaj razlog mogao ju je navesti da drugima govori o darovima koje je njoj Bog darivao. Smatrala je sebe tako nedostojnom da nije mogla vjerovati da su darovi koje je dobivala samo za nju samu nego su radije darovani za dobro drugih.

5. Ukrasi duhovnog neba

Ako dva ili tri svjedoka, kao što smo se podsjetili, su dosta da potvrde svaku tvrdnju još više treba vjerovati istini kada ima toliko svjedoka, a oni su vjerodostojni. Nepovjerljiva osoba bi se radije trebala zacrveniti jer nije ništa slično zaslužila za sebe. Zapostavlja da se okoristi i raduje onim što je Božja velikodušnost udostojala se učiniti u njenoj izabranici. Ona je uistinu bila bez sumnje jedna od onih najblaženijih duša za koje sv. Bernard reče u govorima o Pjesmi nad Pjesmama:

„Ja mislim da neka duša u milosti, ne samo da je nebeska zbog svoga porijekla nego se s pravom može smatrati nebom, zbog toga što mu nalikuje jer je njen sav život u stvarima neba.“ O tim dušama je rečeno: „Duša pravednika je prijestolje mudrosti.“ „Nebo je moje boravište.“ Budući da je Bog duh smatram da je prijestolje Božje duhovno i u tome me utvrđuju misli onoga koji je sama Istina, a to kaže u Ivanovom evanđelju: „Doći ćemo k Njemu, tj. čovjeku pravedniku, i u Njemu ćemo imati svoje boravište.“ Bog također nije govorio o nekom drugom nebu: „Ti boraviš u svetištu, o slavo Izraelova.“

A apostol tvrdi da Krist boravi u našim srcima po vjeri. Istinu izdaleka uzdiže prema onim blaženicima za koje je rečeno: „Stanovat ću i hodit ću među njima.“ Koliko je velika, koliko bogata zaslugama, duša koja u sebi sadrži Božansku moć da je smatrana dostojnom da je prihvati u sebe i sposobnom da bude velikodušna, kako bi mogla zadržavati je u sebe i činiti djela Božje milosti. Toliko se raširila njena duša da je postala svetište svetoga Gospodina, toliko se raširila u ljubavi jer je ljubav mjera duše. Ona je dakle nebo u kome je razum sunce, a vjera je mjesec, dok su kreposti zvijezde, ili pravednost je sunce, tj. žar raspljene ljubavi, dok je mjesec suzdržanost. Zar se treba onda čuditi da je Gospodinu drago boraviti u ovome nebu? Da se nije zadovoljio samo da ga stvori kao druge jednom riječju nego se trudio da ga zadobije i umro je da ga otkupi. Na vrhuncu svojih napora nakon što je s toliko muke zadobio dušu, kliče: „Evo mjesta moga odmora, ovdje ću trajno boraviti.“ Tako kaže sv. Bernard.

Kako bi to dokazao u mjeri koliko dopuštaju moje krhke snage da uistinu, kao što smo rekli, jedna od onih blaženih duša, prema tvrdnji sv. Bernarda, koju Bog više voli za svoje boravište od stvarnog neba kazat ću na njenu slavu koliko sam shvatio tijekom nekoliko godina po jednom duhovnom prijateljstvu i koliko mi je bilo dopušteno da otkrijem o njoj.

Sv. Bernard kaže da neko duhovno nebo to jest, duša u milosti u kojoj se Gospodin udostoji boraviti treba kao ukras imati sunce, mjesec, zvijezde, to jest sjaj kreposti. Dakle kratko ću kazati kao što ću znati, koje su bile kreposti koje su se na poseban način u njoj mogle vidjeti, koje su u njoj zasjale i neka se ne sumnja da je Gospodin uistinu boravio u dubini te duše koju On tako čudesno ukrasio izvana sa sjajem tako uzvišenog Svjetla.

6. Njena čvrsta pravednost

Pravednost, to jest plamen raspljene ljubavi kaže sv. Bernard u odlomku kojeg smo citirali naziva se suncem duše. Pravednost je gorila u njoj s toliko snage da kako bi je obranila ona bi se, da je to bilo potrebno, bacila protiv tisuće naoružanih vojnika. Ne bi pristala da brani samo s jednom riječju najdražega svoga prijatelja protiv svoga smrtnog neprijatelja da ako bi to morala učiniti, a time udaljila bi se najmanje od puta pravednosti.

Naprotiv, ona bi radije prihvatila kada bi to bilo potrebno da njena vlastita majka bude osuđena nego da pristane na nepravednu stvar pa i na štetu svoga neprijatelja ma kako on bio užasan. Svaki puta kad je imala priliku da kaže jednu dobru riječ nekome ostavljajući po strani čednost (krepost koja je u njoj bila kao i sve druge) i ostavljajući po strani ljudski obzir samo s povjerenjem u Boga, čijoj je službi htjela podložiti cijeli svijet u gorljivosti svoje vjere, znala je izvlačiti iz dubine srca riječi tako nadahnute, s toliko osjećaja i tako pune nadnaravne mudrosti da nitko od onih u kojima je bila makar i najmanja iskra pobožnosti ma kako bio otvrdnuo i kako bio perverzno nije se mogao slušajući je obraniti, od osjećaja duboke potresenosti te bi istovremeno doživljavao u volji želju da se popravi.

Kad bi ona zatim primijetila da je nekoga navela na pokajanje oborila bi glavu kao da govori sa živom samilošću i ponašala bi se sa najnježnijom ljubavlju tražila je izljev svog srca, kako bi tu osobu utješila na svaki način, ne toliko riječima koliko moleći za nju Gospodina gorljivom željom. Riječima je uvijek bila oprezna kao da se bojala da sebi ne privuče dušu i da je na neki način ne odvoji u nekoj mjeri od Boga. Odbacivala je zbog toga kao da je neki otrov svako prijateljstvo koje ne bi imalo temelj u Bogu kako je ona shvaćala niti je ikada mogla čuti a bez da trpi ijednu riječ simpatije od onih koji su joj pokazivali naklonost na previše naravan način. Nikada nije prihvaćala od tih osoba nikakve usluge ma kako je imala potrebu za njima. Puno je više voljela biti lišena svake pomoći i ljudske potpore nego da se izloži opasnosti da se netko na nju naveže na neuredan način.

7. Njena gorljivost za spasenje duša

Kako velikom gorljivošću za duše i ljubavlju prema opsluživanju pravila je bila raspaljena njena duša su pokazivala njena djela kao i njene riječi. Kada bi vidjela u bližnjemu neku manu koju je željela da ju on ispravi i ako nije uspijevala u svojoj nakani toliko se žalostila da nije imala mira dok to ne bi zadobila, bilo posredstvom molitve koju je upućivala Gospodinu, bilo po izravnom ili neizravnom nagovoru. Kada bi joj netko, kao što se to nekada događalo, s nakanom da ju utješi, govorio da se ne žalosti ako se neka osoba ne popravljala jer na kraju neće ona biti ta koja će trpjeti njenu muku, ona bi doživljavala toliko veliku bol da je izgledalo da joj neki mač probija dušu te je govorila da bi radije htjela umrijeti nego da ostane u miru vidjevši manu osobe koja je opterećena krivnjom ako bi je primijetila u svojoj težini samo u trenutku kada bude podnosila vječnu muku. Uvijek iz duha gorljivosti trudila se da prepisuje na latinskom neke odlomke Svetoga Pisma koje je smatrala previše teškima svojim sestrama koje nisu bile tako obdarene naravnim talentima da ih shvate. Na takav način bi im pomagala da se duhovno okoriste. Tako na slavu Božju i dobro duša provodila je svoj život od jutra do noći sažimajući stranice svetog Pisma i objašnjavajući teže odlomke. Tibeda nam pomaže da shvatimo koliko je zasluga u tome kada kaže: „Zar može biti uzvišenije milosti i života koji bi Bog više ljubio od ovoga tko se trudi da u svakodnevnom naporu privede ljude svome stvoritelju i da poveća radost blaženika sa dobivanjem novih duša?“

Sv. Bernard tvrdi: „Karakteristično je za istinsku i čistu kontemplaciju, probuditi u duši koja je raspaljena Božjim plamenom, toliku veliku želju da Bogu vodi druge da ga On potiču na isti način da ostavi radost i odmor kontemplacije zbog gorljivosti propovijedanja da se duša ponovno vratila u kontemplaciju zadobivajući svojoj nakani toliko veći žar ljubavi koliko je bio veći plod prekidanja one kontemplacije.“

Prema tvrdnji sv. Grgura nema veće žrtve koja je zaslužnija pred Bogom od gorljivosti za duše i ne treba se čuditi da se naš Gospodin udostoji odmarati s toliko slasti na oltaru ove duše s kojeg se uzdigao često tako blagi miris ove gore spomenute žrtve. Jedanput se Gospodin ukazao svojoj miljenici stojeći na nogama ljepši od svih ljudskih sinova kako drži na svojim plećima jednu veliku građevinu koja je izgledala kao da će pasti te je kazao: „Vidiš kako se trudim da držim ovo zdanje koje je meni jako drago, zdanje redovničkog života? To zdanje skoro u cijelome svijetu je tako da mu prijete pad, jer malo je onih koji se žele vjerno truditi i braniti to zvanje, promovirati ga i trpjeti barem nešto kako bi ga se uzdržalo. Pogledaj mene o moja predraga. imaj samilosti prema mojim naporima: „Svi oni koji riječju i djelima promiču redovnički život su kao stupovi koji se dodaju da podupiru svoje zdanje i pomažu Mi na neki način nositi tu težinu.“

Tada bi ona bila potresena do najdubljih dubina duše i potaknuta ovim riječima na još veću samilost prema svome predragom Gospodinu, borila se na sve moguće načine kako bi promicala redovnički duh. Trudila se neki puta i preko vlastitih sila u opsluživanju pravila svom strogošću kako bi dala dobar primjer. Nakon što je provela neko vrijeme vjerno vršeći ovo poslanje kada Gospodin više nije u svojoj dobroti podnosio da se njegova preljubljen napreže još više, htio ju je potpuno privući sebi u mir u slatku kontemplaciju, koje u Njegovoj milosti nije bila lišena niti u vrijeme svog aktivizma. Gospodin je učinio da ona shvati posredstvom različitih osoba koje su bile bliske u komunikaciji s Gospodinom da prestane s tolikim naporima i da se potpuno posveti samo svome Ljubljenome.

Ona je rado prihvatila poziv i potpuno se predala kontemplaciji u miru s jedinom nakanom da bude u duši što dublje u bliskosti s Isusom, za kojega je shvaćala da se njoj potpuno dao po čudesnom izljevu milosti. Rado donesim riječi koje je jedna pobožna osoba

njoj napisala nakon što je imala jednu objavu od Gospodina: „O vjerna zaručnice Kristova, uđi u radost svoga Gospodina jer njegovo srce te ljubi sa neizrecivom slašću ljubavi zbog vjernosti s kojom si podnosila tolike napore braneći istinu, zbog tvoje radosti On te želi vidjeti kako se odmaraš u miru Njegove utjehe.

Kao što uistinu neko stablo dubokih korijena, posađeno u blizini voda donosi obilne plodove, tako ti s pomoću Božje milosti prikazivat ćeš svakom tvojom mišlju, svakom tvojom riječju, svakim tvojim činom blage plodove svome Ljubljenome. A tvoja duša neće se osušiti na vjetru velikih progonstava jer će biti trajno natapana potokom Božje milosti. Zbog toga što u svim svojim djelima ne tražiš svoju slavu nego samo slavu Božju donosit ćeš svome Ljubljenome sto puta obilnije plodove od one koju bi mu pribavila sa dobrom koje želiš vršiti ti sama i poticati u drugima. Između ostalog sam Gospodin Isus molit će pred Ocem za svaki nedostatak koji ti sa žalošću primjećuješ u sebi ili kod bližnjega te će ti nadoknaditi jednoga dana kao da si kod svih njih izvojevala savršene pobjede. Tome će se radovati sve nebeske vojske, punit će s tvojom radošću i zahvaljivati i slaviti za tebe za Gospodina.“

8. Njena nježna ljubav

Sa gorljivošću pravednosti o kojoj sam već govorio u njoj se sjedinjavala i savršena ljubav samilosti. Kada bi vidjela da netko trpi ili bi to saznala od drugih pa iako su oni daleko odmah bi se na neki način ožalostila, trudila bi se da podpomogne toj duši, da je potakne sa svojim spisima. To je činila s toliko ljubavi da je željela da Gospodin iz jednog časa u drugi tješi one koji su bili u nekoj muci, kao što je neki bolesnik u groznici s temperaturom a nada dan za danom da će biti oslobođen ili da će mu se pomoć u njegovoj bolesti.

Kao da je osjećala samilost ne samo za ljude nego i za nerazumna stvorenja, tako kada bi vidjela neku pticu ili neku životinju kako je gladna ili žedna ili joj je hladno osjećala je samilost za ovo stvorenje svoga Gospodina. Odmah zbog plemenitosti savršenstva koje svako stvorenje ima u Bogu prikazivala bi Gospodinu trpljenje toga stvorenja sa željom da On, potaknut samilošću prema tome stvorenju kojemu je dao život, pomogne mu u njegovom potrebi.

9. Njena divna čistoća

I čistoća koju sv. Bernard naziva mjesecom duhovnoga neba sjala je u njoj divnim svjetlom. Znala je govoriti da nikada tijekom svoga cijeloga života nije zaustavila pogled na licu nekoga čovjeka na način da bi se mogla sjetiti njegovih obrisa. I to mogu potvrditi oni koji su je poznavali. Ma kako je bio raširen glas svetosti onih s kojima je govorila, ma kako oni bili povezani s njom u prijateljstvu, ma koliko se razgovor produljio uvijek su se rastajali bez da bi ona podigla oči i motrila njihovo lice.

Ovaj sjaj njene čistoće se nije pokazivao samo u njenim pogledima nego i u načinu kojim je govorila, slušala, kretala se do te mjere da su se njene su sestre koje bi se zadržavale u njenoj blizini, usuđivale neki puta reći neku šalu govoreći da bi je zbog čistoće njenog srca trebalo staviti na oltar skupa s relikvijama. Ne treba se tome čuditi jer nikada nisam upoznao neku drugu osobu koja bi kao ona svu svoju radost nalazila u sv. Pismu i kao posljedica toga u Bogu, što je uistinu najbolje sredstvo da se sačuva čistoća. Sv. Grgur kaže da onaj tko je kušao stvari duha da njemu sve što je tjelesno postane neukusno.

A sv. Jeronim kaže: „Ljubi sv. Pismo i nećeš ljubiti poroke tijela.“ Da i nemamo drugih svjedočanstava osim tog da je ona ljubila sv. Pismo bio bi već dovoljno jasan pokazatelj čistoće koja je u njoj sjala. Kad bi se događalo da bi u sv. Pismu naišla na neki

odlomak koji bi u duh mogli prizvati neke sjetilne stvari, zbog djevičanskog osjećaja čednosti to bi preskakala bez da drugi to vide ili bi barem žurno prešla preko tih odlomaka kao da ih ne shvaća, ali blago rumenilo njenog lica koje se širilo njenim obrazima ukazivalo je na nutarnju nelagodu. Ako bi neka od sestara koja je manje shvaćala, pitala nešto o tome, ona bi izbjegavala pitanje s tolikom zbunjenošću da bi se moglo misliti da bi joj neki udarac uzrokovao manju patnju od govora o sličnim stvarima. S druge strane kada je smatrala da dobro duše to zahtijeva, pobjeđivala bi svoju odbojnost i bez oklijevanja bi objašnjavala ono što je smatrala potrebnim.

Neki puta zadržavala je nekog svog prijatelja, osobu prokušanog iskustva i bliskosti sa Gospodinom, te bi on diveći se čistoći njenog srca kasnije tvrdio da nikada nije upoznao osobu poput nje potpuno lišenu sjetilnih osjećala i poticaja. Tvrdio je da je to primijetio u njoj samo po Božjem daru, obazirući se na druge kreposti tvrdio je da se ne čudi da je Bog nju izabrao među tolikima da bi joj objavio svoje tajne. Gospodin je rekao u Evandlju: „Blago čistima srcem, oni će Boga gledati.“ Sv. Augustin kaže: „Bog se ne vidi sa tjelesnim očima nego sa očima srca.“ Kao što oko koje nije zdravo ne može primijetiti svjetlo sunca, tako ni Boga ne može vidjeti srce koje nije čisto, već srce kojeg savjest ne grize zbog grijeha nego je uistinu sveti hram Božji. Želim još nadodati kao svjedočanstvo za ovu lijepu krepost ono što sam spoznao od jedne osobe dostojne povjerenja. Ona je željela da Gospodin po njoj objavi nešto svojoj ljubljenoj. A Gospodin je odgovorio: „Kaži joj od mene lijepa i rascvjetala.“ Ne shvaćajući značenje ovih riječi, ona ponovi svoju prošnju drugi i treći puta te je uvijek dobivala isti odgovor.

Tada u čudu upita: „O Bože pun ljubavi, daj da shvatim ove tvoje riječi.“ A Gospodin reče: „Kaži mojoj preljubljenoj da se trudi da mi se svidi sjajem nutarnje ljepote kako bi svjetlo moje čistoće i mog nepromjenjivog Božanstva uvijek odsjajivalo neusporedivim sjajem u njenoj duši. Tako da se trudi svidjeti mi se s posebnom privlačnošću svojih kreposti da bi opojni sokovi moje ljudske naravi pobožanstvenjeni tekli raspadljivom snagom u svim njenim djelima.

10. Kako je u Gertrudi sjao sjaj povjerenja

Možemo potvrditi izvanrednim dokazima da je ovo svjetlo sjalo u njoj, ne kažem krepost nego radije dar povjerenja. Njena savjest je bila tako mirna da niti progonstva niti gubitci niti bilo koja poteškoća niti njeni sami grijesi, nisu uspijevali ni najmanje ju uznemiriti u njenom sigurnom povjerenju u Božje milosrđe. Niti se uznemirivala ako bi joj Gospodin oduzimao uobičajenu svoju milost, na način da je izgledalo da je ona potpuno indiferentna bilo da je ima ili da je nema. Uistinu, u kušnji ona je crpla svoje snage iz nade sigurna kao što je bila u svemu da se radi o vanjskim prilikama ili stanjima duše koje čine nama dobro.

Kao što se s punom nadom iščekuje poslanika koji nam treba donijeti vijest koju smo dugo čekali, tako je ona s radošću čekala novu i obilniju Božju utjehu te je s povjerenjem smatrala da je pripravljena na to po progonstvima i protivštinama koje je proživljavala. Nikad se nije vidjelo da je bila depresivna ili obeshrabrena zbog svojih nedostataka. Božja milost odmah bi je podizala spremnu na nove neočekivane darove. I onda kad je njoj izgledalo kao što je govorila da je sva crna kao ugašeni ugljen.

Tim bi se uz pomoć Božje milosti trudila da uzdigne dušu Bogu skoro u samom tom istom činu je bila obogaćivana novim milostima koji su u njoj povećavali to da sve više nalikuje svome Božanskome Ljubljenom. Kao onaj koji prolazi jedanput od tame na sunce, ona je odmah bila zapljusnuta svjetlom kako je doživljavala da je prožeta sjajem Božje prisutnosti, koji je odlikovao i uljepšavao njenu dušu, ukrašavao njene zlatne vezene haljine

koje su prikladne za jednu kraljicu da tako bude ukrašena kada se pojavi pred licem besmrtnoga Kralja vjekova.

Ona je bila pripravljana na nutarnju bliskost Božanskog sjedinjenja. Uzela je kao neko pravilo da često pohodi Gospodina i prostire se do Njegovih nogu kako bi je On očistio od onih mrlja koje su neizbježne u svakom ljudskom životu. Ali kada bi dobivala, kao što smo vidjeli obilnije izljeve Božje milosti, propuštala je da to učini i radije se predavala Božjoj dobrohotnosti kako bi postala u Njegovim rukama slatko sredstvo svega onoga što Božja ljubav želi učiniti preko nje. I tada nije oklijevala sa jednom svetom slobodom razgovarati s Bogom cijelog svemira.

Zbog ovog svog povjerenja bila je toliko obdarena milošću u svetoj pričesti, da ju nijedna stvar koju bi čitala ili čula o opasnosti da se nedostojno primi tijelo Gospodinovo, nije mogla spriječiti da pristupi ovome sakramentu, toliko je bilo njeno povjerenje u Božje Milosrđe. Smatrala je da nemaju nikakvu vrijednost naponi koje je mogla učiniti u vezi toga, tako da kada bi zaboravila izmoliti uobičajene molitve pripreme za pričest nije se zbog toga suzdržavala nego je bila postojano uvjerenjena da su svi ljudski naponi u odnosu s ovim neusporedivo velikim Božjim darom, samo kao kaplja vode pored beskrajnoga oceana. Ne vidjevši načina da se dostojno pripravi, stavljala je sve svoje povjerenje u neizrecivu Božju velikodušnost, te se tijekom cijele pripreme za pričest trudila da primi ovaj sakrament sa čistoćom srca i pobožnošću punom ljubavi.

Pripisivala je zatim samom povjerenju Boga sve duhovno dobro koje bi iz pričesti izvlačila, dobro koje je ona smatrala potpuno besplatno darovanim, koliko ovaj dar povjerenja joj bio darovan od onoga koji je činilac svake milosti bez ikakve zasluge sa svoje strane. Isto tako zbog ovoga svoga povjerenja u Boga često je željela svoju smrt, ali u potpunoj podložnosti svoje volje volji Božjoj tako da je prihvaćala sa svom ravnodušnošću bilo da treba živjeti ili umrijeti jer se od smrti nadala vječnom blaženstvu i povećanju slave Božje. Jednoga dana, dok je šetala loše se spotakla se o jednu uzvisinu na zemlji te je odmah kliknula od radosti i govorila svome Gospodinu:

„Koje sreće, o moj ljubljene Gospodine, kad bi mi ovaj pad uzrokovao da odmah idem k Tebi.“ Kada smo je pitale mi, malo začudene, zar se nije bojala da umre bez sakramenata Crkve, odgovorila je: „Ja sigurno želim svim srcem primiti sakramente, ipak volja i odredbe mog Gospodina mi izgledaju kao bolja i spasonosnija priprema za smrt. Zbog toga bilo koji način da se Njemu svidi da me pozove, bilo da je moja smrt trenutačna ili da će se ona moći predvidjeti, ja ću ići k Njemu sva radosna sigurna da mi neće uzmanjkati Njegovo milosrđe. A ako bi mi Njegovo milosrđe uzmanjkalo ne postoji ni jedan način da budem spašena, niti umirući od iznenadne smrti niti umirući od smrti koja se već dugo vremena mogla predvidjeti.“

Čuvala bi ovo svoje nutarnje raspoloženje duše u svim događajima. Njena duša je bila trajno usmjerena na Boga sa stalnom postojanošću tako da se uistinu o njoj moglo reći: „Tko se povjerava Bogu, ima snagu lava.“ Sam Gospodin udostojao se ovoj njenoj kreposti iskazati sljedeće svjedočanstvo. Jednog dana neka osoba molila je Gospodina, te se žalila što ne dobiva odgovor. Gospodin joj napokon reče: „Odgađao sam sve do sada da ti odgovorim na ovu želju jer nemaš povjerenje u ono što moja besplatna milost čini u tebi. A moja preljubljena naprotiv je ukorijenjena u povjerenju te u svakoj stvari računa na Moju dobrotu i zbog toga joj nikada ne odbijam ništa od onoga što želi.“

11. Krepost poniznosti i mnoge druge kreposti sjale su u njoj kao tolike zvijezde

Među krepostima kojima je Gospodin bio uresio njenu dušu kako bi od nje učinio svoje boravište, a bilo je puno kreposti kao toliko zvijezda te su sjale, na poseban način je to bila poniznost koja sadrži u sebi svaku milost i čuva svaku krepost. Ona se smatrala uistinu toliko nedostojnom Božjih darova da nije mogla vjerovati da ih prima samo za sebe radije se smatrala nekom vrstom kanala preko kojega po nekoj otajstvenoj odredbi Bog daruje milosti svojim izabranicima.

Sa svoje strane ona se smatrala ne samo nedostojnom nego i najnedostojnijom i držala je da je jedini plod, koji su uzrokovali u njoj oni darovi, je bio onaj napor kojim se trudila da ih prenese drugima, bilo riječima bilo spisima. To je činila s tolikom ljubavi prema Bogu i toliko poniznosti u odnosu na sebe da je često mislila:

„Ako nakon svih ovih napora budem morala ići izgarati u pakao kao što zaslužujem, ipak ću se radovati da je Gospodin sabrao u drugima plod svojih darova.“ Njoj se činilo da bilo tko drugi ma kako slab bio, da bi bilo bolje da su njemu povjereni darovi nego njoj i zbog toga je uvijek bila spremna primiti kako bi dalje prenosila na korist svome bližnjemu kao da su joj dani prije svega za njih. Osuđivala je samu sebe u svjetlu ove istine i smatrala se zadnjom od onih o kojima prorok govori: „Svi su narodi pred Njim kao ništavilo,“ i još : „kao malo praha.“ Uistinu, kao što se malo praha skriva pod olovkom ili nekim sličnim predmetom te se zbog ove slabe sjene skriva od svjetla sunca, tako je ona tražila na neki način da se sakrije kako bi se oslobodila svjetla tako uzvišenih darova koji su mogli nju obasjavati. Darovima koje je primala ona je iskazivala slavu onome od kojega proizlaze, a njegovim težnjama da izabere i podržava svojom milošću one koje opravdava, dok je samoj sebi pripisivala krivnju što je nezahvalna i nedostojna tako besplatnih Božjih darova. Nije mogla a da ne primijeti Božju dobrotu prema njoj jer „ne priliči se“ govorila je „da Bog bude lišen ploda kojeg će kod drugih moći učiniti oni darovi koji su dodijeljeni meni najslabijoj grešnici.“ Drugi puta dok je hodila putem pod dubokim prezirom same sebe, reče Gospodinu:

„Najviše, o tvoje čudo, o Gospodine je uistinu da zemlja ne odbacuje uzdržavati jednu bijednu grešnicu kao što sam ja.“ Gospodin koji uzvisuje one koji se ponizuju, dirnut ovim riječima udostoji se reći u svojoj dobroti: „Rado te zemlja nosi buduću da te beskrajnost neba očekuje kličući radostan čas u koji će moći prihvatiti te.“ O divna slasti Božje dostojnosti koja uzdiže na najvišu čast onoga koji se ponizuje, motreći vlastitu nedostojnost. Ona je prezirala do te mjere častohleplje i samodopadnost da kada bi joj dolazila takva neka misao dok je molila ili govorila ili činila neko dobro djelo prihvaćala bi tu misao u velikoj slobodi govoreći: „Uistinu ako netko vidi tvoje djelo bit će potaknut da te nasljeđuje, a Gospodin će preko mene sabrati barem ovaj plod slave.“ Svako djelo koje je činila izgledalo joj je da u Božjoj crkvi nema veću važnost od onoga koje bi imalo u polju neko strašilo ptica koje ne služi za drugo osim da udaljuje ptice i čuva plodove za vrijeme berbe u polju. U njoj je bila i velika gorljivost pobožnosti i velika slast u duhovnim stvarima, što potvrđuju njeni spisi a i sam Gospodin koji istražuje naša srca udostojao se svjedočiti za nju.

Neki čovjek, velike pobožnosti, doživio je jednog dana dok se molio, jedan veliki osjećaj pobožnosti te je čuo kako mu govori Gospodin: „Znaj da ovom blagošću dok ti uživaš u ovom trenutku ja često pohodim dušu moje izabranice u kojoj sam se udostojao podići svoje boravište.“ Bilo je očigledno da je uživao Gospodin u njenoj divnoj radosti jer je prolazne radosti ove zemlje nisu mogle zahvatiti i u njoj su budile samo neizrecivu odbojnost.

Sv. Grgur kaže „Uistinu, tko je kušao radosti duha sve što mu dolazi od zemlje uzrokuje mu dosadu“, a sv. Bernard dodaje: „Tko ljubi Boga smeta mu sve ono što mu priječi da bude s njime kao s jedinim predmetom svojih želja.“

Jednoga dana kad je doživljavala odbojnost o ispraznosti zemaljskih užitaka dok je o tome razmišljala reče Gospodinu: „Ne nalazim na zemlji bilo što bi mi se sviđalo osim tebe samoga, o moj preslatki Gospodine.“ A Gospodin joj na to odgovori: „A ja ne nalazim ništa ni na nebu ni na zemlji što mi se sviđa bez tebe, jer te sjedinjujem iz ljubavi sa svime što mi uzrokuje radost tako kao što se uvijek u tebi naslađujem u svemu u čemu je moja milina. I koliko je viša ova radost toliko je veći udio u njoj koji tebi pripisujem.“ Bernard tvrdi istu stvar: „Uistinu, čast kraljeva zahtijeva pravednost ali ljubav zaručnika ne traži osim da mu se uzvрати nježnošću i vjernošću.“

Ona je bila postojana u molitvi i u slavljenju liturgije časoslova. Nikada nije propuštala da sudjeluje u pojedinim dijelovima te molitve osim kad je zbog bolesti bila vezana uz krevet ili kad je bila spriječena time što je činila neko djelo ljubavi na slavu Božju u korist svoga bližnjega. Stoga ju je Gospodin uvijek u vrijeme molitve obdarivao slatkim utjehom svoje prisutnosti te je činio to da je snaga kojom je ona mogla raspolagati za vrijeme molitve bila veća od one koju je imala dok se bavila drugim stvarima. Uistinu je tako velika radost koju je kušala opslužujući sve propisano u Redu, od pomoći u koru, posta do zajedničkog posla kojeg nikada nije propuštala niti je kada ijednu od ovih vježbi propuštala a da nije kušala veliku žalost. Govorio bi sv. Bernard: „Svaki napor i svaka patnja postaje slatka onome tko je samo jedanput kušao opojnu slast ljubavi.“ U njoj je bila i velika sloboda duha koju nikada nije gubila pa niti za jedan trenutak i nikada nije podnosila ništa što bi bilo protivno njenoj savjesti.

Jednoga dana jedna je pobožna osoba je pitala Gospodina u molitvi što mu se više dopada kod njegove izabranice a On odgovori: „Njena čistoća srca.“ Ovaj se jako čudio smatrajući gotovo da je to ne toliko važno primjetio je: „Smatrao sam, Gospodine, po tvojoj milosti, da je tvoja izbranica već prispjela do viših spoznaja Tvojih otajstava i do velike gorljivosti u ljubavi.“ Gospodin mu odgovori: „Točno. Upravo je tako kao što i misliš, ali je došla do toga po milosti čistoće srca. To je dobro koje omogućuje da duša dođe izravnim putem do većeg savršenstva. Ona je u svakom trenutku bila pripravna za Moje darove jer nikada nije dopuštala svome srcu da se naveže na bilo koju stvar koja bi mi mogla spriječiti djelovanje u njoj.“

Zbog te slobode srca nikada nije kod sebe imala bilo koju stvar koja nije bila potrebna. I kada bi dobivala darove, najčešće bi davala drugima, i to najradije davala onim osobama koje su bile u potrebi, i to onima koje su njoj bile manje naklone radije nego onima koje su joj bile drage. Ako je bila nadahnuta da učini ili kaže neku stvar odmah je to učinila, bojeći se da ako odgađa da će biti manje prikladna za Božju službu i kontemplaciju.

Gospodin se udostojao da to potvrdi sljedećom objavom. Jednoga dana On se ukazao Metildi kako sjedi na uzvišenom prijestolju. Njegova izabranica je šetala, odlazila i dolazila pred Njega, te se okretala često gledajući Ga kao da motri najmanji znak Njegovog srca. Budući da se Metilda čudila, Gospodin joj reče: „Vidiš kako se ponaša moja izabranica. Ona uvijek djeluje u Mojoj prisutnosti i želi i traži u svakom trenutku dopuštenje Moga srca. Kada shvati što je moja volja, odmah se do kraja u tome zalaže da je izvrši a zatim se ponovo vraća k meni i pita me što želim, kako bi i to izvršila u potpunoj vjernosti tako da je sav njen život meni na čast i slavu.“ „Ali Gospodine moj,“ primijeti Metilda, „kako se ponaša uvijek tako, kako se objašnjava da je neki puta tako stroga u prosudbi nedostataka i mana drugih?“

Gospodin joj odgovori sa svom dobrotom: „Objašnjava se time da ona ne podnosi mrlje na vlastitoj duši niti može vidjeti s ravnodušnošću nedostatke kod drugih.“ U odjeći i predmetima koje je ona koristila trudila se da bude samo ono što je potrebno i korisno. Nije tražila udobnost i ljepotu. Da je ove predmete koristila srazmerno koristi koje je imala od njih

u službi Bogu, npr. knjiga iz koje je obično čitala, stolić na kojem je obično pisala, knjige koje su joj drugi rado čitali iz kojih je izvlačila najviše koristi za svoju pouku.

Ove i slične stvari su joj bile drage jer je njoj izgledalo da iskazuju veću slavu Bogu. Svim stvorenjima se uistinu služila ne zbog vlastite udobnosti već na vječnu slavu Bogu. Doživljavala je jednu veliku radost služeći se ovim stvarima, ni više ni manje od onog što su joj koristile da slavi Gospodina, kad je davala milostinju, ili je bila spavala ili jela ili da priskoči u pomoć nekom u potrebi uvijek je samo mislila kako će se brinuti za čast Gospodina. Pokupila je ono što je Gospodin u Evanđelju kazao i na sebe primjenjivala:

„Ono što se učinili najmanjem, Meni ste učinili.“ Bila je uvjerena da je zbog svojih slabosti i nedostojnosti najmanja od svih stvorenja, a sve ono što je sebi dopuštala je izgledalo da je dano nekome od zadnjih Božjih stvorenja. Gospodin je na slijedeći način pokazao koliko su mu bile drage ove njene nakane. Jednoga dana budući da je bila umorna, tražila je pomoć svojoj glavobolji držeći u ustima neke miomirisne stvari. Gospodin u svojoj dobroti se tada naklonio blago nad njom, kao da se i On sam htio okrijepiti tim miomirisima, zatim se pridigao i radosna lica pokazao svecima kao u nekom trijumfu: „Evo Ja sam od svoje zaručnice primio novi poklon.“ Njena radost je bila puno veća kada je nekome mogla pomoći na sličan način.

Živjela je u takvoj bliskosti s Gospodinom da kad je trebala odabrati nešto za sebe (hranu, odjeću i slične stvari), zatvorenih očiju bih pružila ruke, uzimajući na taj način ono što je Gospodin bio odredio. Prihvaćala bi zatim ono što bi uzimala s toliko zahvalnosti kao da joj je to Gospodin dao iz vlastitih ruku, bilo to lošije ili gore, radovala se tome kao da su to najbolji mogući darovi. I tako s ovom nakanom u svim stvarima svemu se radovala. A to ju je često poticalo da razmišlja sa samilošću o sudbini pogana i židova koji kada trebaju nešto izabrat, ne mogu to učiniti slično kao ona u sjedinjenju s Bogom. Krepost diskrecije sjala je u njoj posebnim sjajem. Ona je poznavala sveto Pismo i shvaćala je njegov duboki smisao tako da su se brojne osobe, dolazeći po neki savjet, čudile zbog njene razboritosti. Ipak kada bi ona trebala nešto u svoj poniznosti tražila je mišljenje drugih, iako su bili u duhovnom smislu na puno nižem stupnju od njenoga.

Ona je prihvaćala njihovo mišljenje s toliko poštovanja da ga je radije prihvaćala nego vlastiti način prosudbe. Nepotrebno bi bilo dalje govoriti o svjetlu drugih kreposti koje su u njoj sjale, kao što su to poslušnost, suzdržljivost, razboritost, jakost, svojevoljno siromaštvo, umjerenost, milosrđe, ljubav prema bližnjemu, postojanost, zahvalnost, radost zbog sreće drugih, prezir svijeta i mnoge druge kreposti.

Budući da je njena krepost bila potpuno prožeta krepošću diskrecije ili povučenosti koja je majka svih drugih kreposti. Treba podsjetiti i na čudesno povjerenje kojim je da tako kažemo bila obdarena, a povjerenje je temelj na kojemu kreposti počivaju jer Gospodin nikada ne odbija ništa od onoga što se traži s povjerenjem, poglavito kad se radi o našem duhovnom napretku. Treba držati na pameti njenu duboku poniznost koja je vjerni čuvar svih kreposti i koja je u njoj bila tako duboko ukorijenjena, te skupa s njom istinska ljubav prema Bogu i bližnjemu koja je kraljica svega, a u njoj postavila svoje prijestolje kraljujući tako u njenom nutarnjem životu kao i u izvanjskom ponašanju. Propuštam dakle govoriti o svakoj toj kreposti na poseban način. Zbog kratkoće izlaganja iako mnoge druge stvari koje bi mogao reći nadilaze one o kojima smo govorili i takve su da bi mogle zabaviti našeg čitatelja umjesto da ga umore. Ali dosta ovo što smo rekli da dokažemo da je ova izabranica bila jedno od onih duhovnih nebesa obasjanih zvjezdača u kojima se Kralj Kraljeva udostojao postaviti svoje prijestolje.

12. Druga i još očitija svjedočanstva o ovom duhovnom nebu

Crkva uzdižući dostojanstvo duhovnoga neba za apostole, o njima govori: „Ovo su nebesa na kojima Krist tu boravi: ti grmiš po njihovim riječima, sjajiš po njihovim čudesima, po njima dijeliš rosu svoje milosti.“ Pokušat ću dokazati da je ova duša na neki način sličila njima u ove 3 stvari. Njena riječ je bila tako učinkovita da se nije moglo ne slušati je pažljivo i bilo kome da je njena riječ bila usmjerena uvijek je uspijevala u svojoj nakani. A na nju može primijeniti, redak iz Propovjednikove knjige: „Riječ mudraca je kao žezlo, ona je kao čavao čvrsto zabijen.“ Ljudska slabost ponekada oklijeva pred nadahnutom riječju gorljivo prožeto. Jednoga dana ona je svojim malo tvrđim riječima pogodila neku svoju susestru, a ova potaknuta ljubavlju prema njoj molila je Gospodina neka ublaži nekako plamen njene gorljivosti. Ali bila tada prosvijetljena od Gospodina:

„Kad sam ja bio na zemlji, imao sam jako žive poticaje u duši, nisam mogao podnositi najmanju nepravdu i ova mi u tome nalikuje.“ A sestra povrijeđena odgovorom: „Ali Gospodine, drugo je kada tvoje riječi izgledaju tvrde grešnicima, drugačije je to kada ova tvoja izabranica tvrđim riječima udara i po osobama koje su kreposne i koje su dostojne poštovanja i ugleda.“ Gospodin odgovori: „I Židovi su u vrijeme kad sam živio bili smatrani velikim svecima, pa ipak oni su se skandalizirali zbog mene.“

Gospodin se udostojao često udijeliti svoju milost svojim izabranicima po kreposti njenih riječi. Mnogi tvrde da ih je samo jedna njena riječ tako pogodila i potresla više nego duge propovijedi najboljih propovjednika. I to su tvrdili iskreno sa suzama u očima, kao oni koji su imali buntovnu dušu nakon što su nju slušali tako su bili duboko potrešeni pokajanjem da su obećali da će činiti sve ono što se od njih traži. Drugi su zadobili milost kod Gospodina, ne po njenim riječima, nego zahvaljujući njenim molitvama.

Nakon što su joj se preporučili njoj u molitve, bili su oslobođeni teških uznemiravanja i muka te su se jako čudili, dolazili tražiti od njenih susestara da zahvaljuju Bogu i njoj samoj. Ne trebamo prešutjeti ni to da su neki ljudi u snu potaknuti da njoj dođu i povjere svoje muke. Nakon što su to učinili, bili su oslobođeni. Svi ovi događaji izgledaju mi da se s pravom mogu usporediti s predivnim čudesima jer oslobađanje od duhovne muke nije po meni manje dragocjeno dobro od tjelesnog ozdravljenja. Ali da bismo pokazali da je u njoj uistinu djelovala Gospodnja krepost ispričat ću neke druge događaje koji će to očigledno dokazati.

13. Neka čudesa

Jedne godine u ožujku je bilo jako hladno da su bili u opasnosti životi ljudi. Narod je govorio da te godine neće biti nikakve berbe budući da je prema mjesecu hladnoća trebala trajati još dugo vremena. Kada su obavijestili izabranicu Božju za vrijeme jedne svete mise, u vrijeme pričesti pobožno je molila Gospodina na ovu nakanu, skupa s puno drugih stvari. Nakon što je izrekla svoje prošnje, čula je kako joj Gospodin odgovara:

„Smatraj sigurno da si uslišana u svemu onome za što si me molila.“ Ona nadoda: „Gospodine ako mogu biti sigurna ja Ti zahvaljujem kao što to treba na milostima. Daj mi neki znak da ublažiš hladnoću ove tako oštre zime.“ Kad je to kazala, nije više na to mislila, ali izlazeći iz crkve po završetku sv. Mise, vidjela je da je zemlja već bila pokrivena vodom zbog toga što su se topili snijeg i led. Sve su se sestre čudile tome što se događalo protivno naravi vremena i pitale se što bi tome mogao biti uzrok. Kad su saznale za molitvu u kojoj je izabranica Božja molila za to, mislile su kako ovo zatopljenje neće dugo trajati jer je bilo protivno redovitom redu stvari.

Umjesto toga nastavilo se zatopljenje i došlo je do jednoga vedrog proljetnog vremena koje se zadržalo tijekom cijeloga perioda. Drugi puta za vrijeme žetve neprestano je padala kiša te su se mnogi bojali i molili u strahu da će ostati bez berbe. Skupa s narodom ona je molila, bila ustrajna u svojoj prošnji do te mjere da je Gospodin prihvatio njene molitve i obećao da će se nebo razvedriti. I to se dogodilo. Istoga dana iako je bilo puno oblaka na nebu, oni su se razišli, a sunce je svojim zrakama obasjalo zemlju.

Nakon večere, dok je zajednica zbog nekog ručnog rada išla u dvorište, sunce se još pojavilo a istovremeno je bilo i tmurnih kišnih oblaka koji su kružili nebom. A ona, ja sam to sama čula, duboko uzdahnu i reče Gospodinu: „Gospodaru cijeloga svemira nisam Te silila, da tako kažem, da činiš moju volju jer sam nedostojna uistinu, ali ako u svojoj beskrajnoj dobroti zadržiš ovu kišu usprkos zahtjeva tvoje pravde, samo zbog mojih molitava, molim Te pusti neka padne te neka se ispuni Tvoja presveta volja.“ Još nije ni završila govoriti, kad eto grmljavine i počela je padati kiša. Iznenadena reče Gospodinu: „O dobri Gospodine, molim Te, zadrži je dok nismo dovršili ovaj posao koji nam je naložila poslušnost.“ Na ovu prošnju, Gospodin u svojoj dobrohotnosti, učini da prestane padati kiša dok nisu završile posao. Čim su završile, dok je zajednica još bila na ulaznim vratima, pala je velika količina kiše s grmljavinom.

Da je bilo koja sestra ostala vani, pokisla bi do kože. U mnogim prigodama je molila za Božju pomoć, i to se događalo na čudesan način, skoro kao da je to bilo bez molitve, sa jednom jednostavnom riječju koju je izgovarala kao da se napola šali. Evo jedan primjer. Jednoga dana, sjedeći na hrpi slame, pala joj je u ruke jedna olovka ili neka igla, nešto jako maleno koje nije bilo moguće naći u tako velikoj hrpi slame. Tada su sve čule kako govori Gospodinu: „O Gospodine, trebalo bi se jako potruditi, ali ne bih mogla pronaći te predmete, molim Te ti mi ga pronaći.“ Tada je pružila ruku a da nije niti gledala, i uistinu u onoj slami koju je držala u ruci, nalazio se predmet koji je ona izgubila, kao da je očima točno vidjela gdje se on nalazio na zemlji.

Na sličan način se ponašala i u drugim prigodama, manje ili više važnima, uvijek je tražila pomoć svoga Ljubljenoga, ljubljenoga svoje duše. Uvijek je u Njemu imala vjernog pomagatelja punog razumijevanja. Nekoliko puta dok je molila Gospodina da prestane vrijeme vjetrova i velikih suhoća, čula je ovaj odgovor: „Ne trebam te uslišati zbog istih razloga koji Me navode ponekada da uslišavam moje druge izabranike jer tvoja volja po mojoj milosti je toliko sjedinjena s mojom da ne znaš željeti ništa drugo osim onog što ja hoću. Tako da ti kažem, želim s ovim lošim vremenskim nepogodama prisiliti neke buntovne duhove da se Meni utječu po molitvi, barem zbog ove nakane neću te uslišati po tvojoj molitvi ali ću ti umjesto toga udijeliti jedan duhovni dar.“ Na te riječi ona je svim svojim srcem pristala uz volju Božju. Kada se naslađivala u tim prigodama da bude uslišana samo prema volji Božjoj. Sv. Grgur kaže da dokaz svetosti nije činiti čudesa nego ljubav prema bližnjemu, ljubiti bližnjega kao sebe samog. O nenoj ljubavi smo već dosta govorili. Ostaje uistinu motriti svijetlo ovih čudesa o kojima smo govorili kao dokaz da je Gospodin uistinu u njoj boravio. Neka tako zatvore usta oni koji nepravedno o njoj loše govore, po besplatnosti Božje dobrote neka poraste povjerenje poniznih koji uživaju u svakome dobru koji je Bog udijelio svojim izabranicima, onima kojima On želi i neka ponizni očekuju, a to skupa s njima bude i na njihovu korist.

14. Posebne povlastice koje je Bog njoj udijelio

Ovdje trebam dodati i neka stvari koje sam dosta teško saznala, puno teže nego da su bile stavljene ispod nekog teškog mlinskog kamena i neka svjedočanstva koja su o njoj kazale

osobe dostojne svakog povjerenja. Mnoge osobe su nju često molile za savjet o svojim sumnjama, poglavito da li se zbog toga razloga trebaju suzdržati od svete Pričesti. Ona je te slučajeve rješavala sa svom razboritošću, razbila je sumnje svih tih osoba zatim ih poticala, možemo reći neki puta i prisiljavala da pristupe presvetom Sakramentu s povjerenjem u milost i Božje milosrđe. Jedanput ju je zahvatio, kao što se to događa osjetljivim savjestima, strah da je tim svojim odgovorima bila previše umišljena u svojom prosudbi. Tada se s povjerenjem obratila Bogu koji je uobičajeno prihvaćao s toliko dobrote i iznijela svoju sumnju, te je čula ovaj odgovor:

„Ne boj se, utješi se, ohrabri se, budi mirna jer Ja, tvoj Gospodin Bog koji te ljubim, i zbog ove besplatne ljubavi sam te stvorio i izabrao da u tebi boravim, da u tebi imam svoj mir, uvijek preko tebe dajem siguran odgovor onima koji te ponizno i pobožno traže taj odgovor. Obećajem ti da neću dopustiti nikada, nikome od onih koje smatram nedostojnim Sakramenta moga Tijela i Krvi, da se obrate tebi sa sličnim pitanjem. Ako dakle kažem nekoj ožalošćenoj duši da se tebi obrati kako bi doživjela olakšanje, kaži joj da dođe primiti me s povjerenjem i ja je iz ljubavi prema tebi, iz milosti koje sam ti dao, neću odbaciti od mog Očinskoga krila nego ću tu osobu ljubezno prihvatiti i neću joj odbiti moj poljubac mira.“

Nakon ovih riječi dok je neki puta pobožno molila više nego obično za neku osobu, bojala se da je ta osoba očekivala da će po njenoj molitvi dobiti puno više nego što ona to može izmoliti, ali Gospodin joj sa puno dobrote reče: „Ono čemu se netko nada da će zadobiti po tebi primit će od mene bez ikakve sumnje, ne samo to nego ću Mu sigurno dati i sve ono što si mu ti obećala u Moje ime. Ako on zbog ljudske krhkosti ne bude primijetio izvanjski učinak tih stvari ipak Ja ću učiniti da on to duhovno zadobije, poglavito duhovnu korist koju si mu obećala.“ Nekoliko dana kasnije, prisjećajući se ovih uvjeravanja koje joj je Gospodin dao, ali i vlastite nedostojnosti, ona je molila da shvati kako Gospodin može činiti tako čudesne stvari po tako jednom bijednom stvorenju, a Gospodin odgovori: „Zar nije stvar vjere ono što sam jednoga dana obećao samome sv. Petru govoreći: „Sve što budeš vezao na zemlji biti će vezano i na nebu.“

A odnosi se na cijelu Crkvu? Zar ne vjeruje Crkva da je to istinito i danas? Zar to ne vjeruje svaki njeni službenik? Zašto dakle ne vjeruješ da Ja mogu ili želim po tebi činiti sve ono što sam ti u ljubavi obećao?“ I nakon što ju je ušutio doda: „Evo ja sam stavio moje riječi u tvoja usta, u mojoj istini potvrđujem sve one stvari koje ćeš po mom nadahnuću nekome kazati, ako mu budeš obećala nešto oslanjaj se na moju dobrotu, Ja ću to potvrditi u nebu.“ A ona kao da je odgovarala: „Gospodine sigurno se ne bih radovala da nekom može štetiti kad mu ja po tvome nadahnuću kažem da njegov grijeh neće proći nekažnjeno ili nešto slično.“ Gospodin joj odgovori: „Ako zbog gorljivosti ili pravednosti ili ljubavi prema dušama ti kažeš nekome te stvari, Ja ću okružiti svojim milosrđem i potaknuti na pokajanje kako bi izbjegao kaznu.“ Tada ona reče: „Gospodine ako ti uistinu govoriš po mojim ustima, kako se to udostojiš tvrditi u svojoj dobroti, kako to riječi koje kažem s toliko želje o tvojoj slavi i toliko ljubavi za duše imaju tako malo učinka?“ Gospodin odgovori: „Nemoj se čuditi kad tvoje riječi ne zadobivaju nikakav učinak, budući da sam ja propovijedao svom gorljivošću svog Božanskog Duha a nisam zadobio nikakav učinak.“

Sve se događa u svoje vrijeme po mojoj Božjoj odredbi.“ Jednoga dana nakon što je opomenula neku osobu zbog određene mane, išla je kod Gospodina tražiti utočište moleći Ga da se udostoji prosvijetliti je sa svijetlom svoje mudrosti da ne kaže nikome stvari koje nisu sukladne Božjoj volji. Gospodin joj reče: „Ne boj se kćeri, nego imaj povjerenja, Ja sam ti udijelio posebnu povlasticu da sudiš kao što bi Ja sam sudio prema prigodama stvari i osoba, u stvarima kod svih onih koji te budu pitali sa iskrenom poniznošću. U svijetlu moje Božanske istine, u moje ime ti mu odgovori sa određenom strogošću i ja ću prosuditi

ozbiljnost, pa ću odgovoriti s manje strogosti ako budem prosudio da se radi o lakšoj stvari.“ Ona tada prepoznajući u duhu poniznosti vlastitu bijedu reče: „O Gospodine koji držiš nebo i zemlju, molim Te da zadržiš ovo beskrajno dostojanstvo, ja sam samo prah i pepeo, previše nedostojna takvoga dara.“

A Gospodin joj odgovori sa ljubeznom nježnošću: „Zar je to tako velika stvar da ti udijelim da sudiš predmetima mojih neprijatelja budući da sam ti dopustio da imaš udijela u tajnama mojih prijatelja?“ I doda još: „Bilo tko srcem otežalim od žalosti ponizno dođe u iskrenosti tražeći utjehu u tvojim riječima, neće biti razočaran u svojoj nadi, budući da Ja, Gospodin boravim u tebi, želim zbog poticaja mog nezadrživog milosrđa činiti po tebi dobro mnogima i radost koju će tvoja duša kušati uistinu će imati svoje izvorište u mom Božanskom srcu.“ Jednom zgodom dok je molila za neke osobe koje su joj se preporučile, primila je od Gospodina odgovor: „Kao što se nekada u prošlosti, svatko tko se uhvatio za rogove oltara, mogao radovati da je pronašao svoj mir, tako otkada sam se udostojao tebe izabrati za svoje boravište, bilo tko da se povjeri s povjerenjem tvojoj molitvi, bit će spašen po mojoj milosti.“

Za ovo imamo svjedočanstvo Matilde, blažene uspomene. Ona je molila za ovu našu izabranicu te je vidjela njeno srce kao u nekom simbolu mosta koji je bio jako čvrst, s jedne strane je bila utvrda ljudske naravi Isusa Krista, a s druge Njegovo božanstvo, te je čula kako Gospodin govori: „Svi oni koji će tražiti da dođu k meni po ovome mostu, neće moći pasti niti zalutati, tj. ako tko bude slušao njenu riječ i ponizno prihvatio savjete sigurno neće zalutati.“

15. Na koji način ju je Gospodin primorao da objavi ove milosti

Jednoga dana nakon što je Gospodin dao svojoj izabranici da shvati svoju želju da milosti koje prima treba napisati, sva u čudu pitala o tome koja bi korist iz svega toga mogla biti. Ona je bila odlučna da ne dopusti da se to širi za vrijeme njenog života i pitala je da li bi ti spisi nakon njene smrti mogli proizvesti više nemira negoli koristi dušama, smatrajući da tada duše ne bi mogle imati nikakve koristi. Gospodin odgovarajući joj na njene misli reče:

„Koristi se može imati čitajući kada je sv. Katarina bila u zatvoru, a Ja sam je pohodio i rekao joj: „Budi vedre duše, kćeri, jer Ja sam s tobom“ ? Ili kad sam zvao Ivana, ljubljenog apostola: „Dođi moj predragi!“? Ili druge slične stvari koje se čitaju u životima svetaca? Nije li možda to korist da se pobožnost poveća te da ljudi spoznaju moju još veću ljubav prema njima?“

I nadoda: „Možda se, kada čuju za milosti koje sam ti udijelio, mnoge duše raspale željom da i one dobiju te iste milosti pa se po toj želji potrude izmjeniti svoj život.“ Jednom zgodom kada se sa čuđenjem pitala zašto Gospodin toliko inzistira da je navede da objavi pisani zapis ovih milosti, bili je uistinu svjesna dvoličnosti nekih srdaca koja neće biti potaknuta time nego će im postati samo predmet klevete. Gospodin je tada ovo pouči: „Ja želim na taj način da milosti koje sam ti dao donesu još više ploda. Ima duša kojima sam udijelio duhovne darove slični tvojima i koje zbog lijenosti malo do toga drže, te kada budu čitali o darovima kojima sam tebe ispunio, sjetit će se vlastitih te će biti još više meni zahvalni i na taj način se pripravljati da prime nove milosti. Što se tiče zlobnika kojima će to biti razlog za klevetu, još gore za njih, ti zbog toga nećeš trpiti nikakvu štetu. I o meni je prorok kazao: „Biti ću za njih kamen spoticanja.“

Zbog ovih riječi ona je shvatila da Gospodin neki puta zapovijeda svojim svecima da učine stvari koje će biti skandal drugima. I njegovi izabranici pak ne trebaju popustiti da to čine iz želje da budu u miru sa onima koji su zlobni jer istinski mir se sastoji u pobjedi dobra nad zlom, a u tome da se ne propušta učiniti ono što je na slavu Božju. Istovremeno smiriti zlobne pokazujući dobrohotnost koja bi ih mogla obratiti. I ako sve to ničemu ne koristi,

izabranici neće izgubiti svoju nagradu. Hugo od sv. Viktora je kazao: „Zlobnici bi uvijek mogli naći razlog za sumnjati kao i nevjernici, kada bi htjeli to za vjerovati naći će razlog, zbog toga pravedno je da je vjera nagrađena a nevjera kažnjena.“

16. Objave nekih osoba koje potvrđuju njene objave

Ona se smatrala nedostojnom velikih darova kojima je vidjela da je Bog obogatio, uvijek je pred svojim očima imala svoju niskost i bijedu. Jednoga dana je išla kod Metilde koja je tada bila na velikom glasu zbog objava koje je imala od Boga i molila je da pita Gospodina o darovima koje smo gore spominjali, no ne kao da bi htjela imati sigurnost u darovima koje je primila, kao da bi sumnjala nego je željela da bude još zahvalnija i u isto vrijeme da bude utvrđena u uvjerenju u slučaju da je njena krajnja nedostojnost jednoga dana dovede do toga da posumnja.

Sestra Metilda, kao što je ona nju molila je pitala Gospodina, u molitvi, tada je vidjela Isusa s licem punim milosti i snage, neusporedivo ljepši od svih anđela skupa, obučen u zelenu haljinu ukrašenu zlatom. On je nježno zagrlio svojom desnicom osobu za koju je sestra Metilda molila. A ona svojom lijevom rukom primila Gospodinu ogledalo tako da se njeno srce nalazi u dodiru s ranom ljubavi Njegovog božanskog srca. Sestra Metilda sva začuđena željela je shvatiti značenje ovog viđenja, a Gospodin joj reče: „Ta zelena odjeća ukrašena zlatom simbol je djelovanja moga Božanstva koje zeleni i cvjeta u ljubavi. Ona djeluje s puno snage u ovoj duši, njeno srce kao što vidiš potpuno je predano Mome. Ukazuje da je toliko sjedinjeno sa Mnom da u svakom trenutku prima izljeve moga Božanstva.“ Ona Ga tada upita: „Moj Gospodine, da li je istina da si obećao ovoj svojoj izabranici milost da može, zbog dara spoznanja koji od Tebe proizlazi, u potpunoj istini razriješiti sve nedoumice onima koji se njoj utječu kako bi imali pomoć na putovima spasenja?“

Ona mi je to kazala i ponizno me pitala što o tome misliš.“ Gospodin sa puno dobrohotnosti odgovori: „Ja sam joj udijelio uistinu ovu posebnu povlasticu. Bilo tko se nada da će zadobiti nešto po njoj, sigurno će to zadobiti. Bilo koju osobu koju ona bude smatrala dostojnom moje Pričesti, Moje milosrđe neće smatrati nedostojnom, ne samo neki već svatko koga ona bude poticala da primi Pričest, Ja ću prihvatiti s posebnom pažnjom i ljubavlju. Ona će moći prosuđivati sukladno mojoj Božjoj mudrosti o manjim ili većim grijesima onima koji ju pitaju. Ali kao što su trojica koji svjedoče u nebu: Otac, Sin i Duh Sveti, tako će se i ona uvijek morati oslanjati na trostruku sigurnost:

1. *treba osjetiti da je potaknuta od Duha Svetoga da govori*
2. *promotriti osobu kojoj govori da li se kaje ili se barem želi pokajati za svoje grijehe*
3. *treba utvrditi da li pokazuje dobru volju.*

Kada imamo ova tri znaka, bez oklijevanja neka dadne svoj odgovor koji osjeća da treba dati, a Ja ću sigurno potvrditi štogod da je ona obećala u ime Moga milosrđa.“ Gospodin nadoda: „Svaki puta kada bude odgovarala prvo neka jednim zazivom moli nadahnuće od mog Božanskog srca, tada neka govori sa sigurnošću. Ni ona a ni oni koji je slušaju neće moći biti prevareni, jer će se u njenim riječima objaviti skrivena nakana moga srca.“ I nadoda još: „Neka vjerno čuva svjedočanstvo tvojih riječi jer s vremenom zbog raznih briga i zauzetosti njoj će izgledati, kao što se to obično događa, da je ova milost oslabila u njenoj duši. Neka se zbog toga u njenom duhu ne javlja nepovjerenje jer ću čuvati tijekom cijeloga njenog života milost ove povlastice koju sam joj dao.“ Sestra Metilda još je pitala kako objasniti način djelovanja ove duše a da slučajno se ne izlaže opasnosti da padne u neki grijeh, želeći uvijek učiniti u svakom trenutku ono što joj dolazi u duh kao da joj uspijeva bilo da se radi o molitvi, čitanju, pisanju, pouci bližnjega ili ispravljanju ili tješenju bližnjega.

Gospodin joj odgovori: „Ako sam se udostojao sjediniti je nerazdvojno sa mnom tako da je istoga duha sa mojim duhom, njena volja uvijek se slaže u svemu s mojom voljom, kao što se udovi tijela slažu međusobno sa voljom jednog čovjeka. Netko misli u sebi i kaže svojoj ruci „učini to!“ i ruka to učini, očima „gledajte ovdje!“ i oni se odmah usmjere. Na isti način ona po mojoj milosti u svakom trenutku neka me pita kako bi shvatila moje želje.

Ja sam nju izabrao i boravim u njoj, zbog toga njena volja i njeno djelovanje su jedna stvar s mojim srcem. Ona je da tako kažemo, ruka preko koje djelujem, njen razum je kao oko koje primjećuje što mi se sviđa, nutarnji poticaj je vodi do toga da kaže ono što joj moj duh sugerira te je da tako kažem moj jezik, njena sigurna prosudba za mene je kao moj sluh. Ja se u svom milosrđu usmjeravam prema onome kome ona iskaže samilost. Njene nakane su kao moje noge jer je nikada ne vode tamo gdje je ja ne bih mogao slijediti, dakle kako je prikladno da se ona požuruje da prihvaća poticaj duha kako bi uvijek bila spremna čim učini jednu stvar da učini drugu. Ako zbog toga treba nešto zapostaviti, njena savjest joj neće biti opterećena jer nadoknađuje čineći na drugi način moju volju.“

Neka druga osoba, prokušana duhovnim stvarima, dok je molila Boga i pobožno zahvaljivala na milostima koje joj je udijelio ovoj duši, dobila je jednu objavu o privilegijama koje je Bog dao svojoj izabranici i sjedinjenju njene duše s Bogom. Budući da su dvije osobe koje su imale ove objave tako malo znale jedna o drugoj, kao što netko malo zna ako netko živi u Rimu dok drugi živi u Jeruzalemu, zbog toga treba smatrati vjerodostojnim da ono što su čuli kao nutarnji poticaj u svom osluškivanju da je to Božja riječ i da je to svjedočanstvo dostojno iznad svega.

Ova druga osoba pripovijedajući svoju objavu nam potvrđuje sve milosti koje je primila izabrana Božja duša da su u tom trenutku bile kao ništa naspram onog što se Gospodin još pripremao da u njoj učini. I nadoda: „Ona će doći do takvog savršenstva u sjedinjenju da njene oči neće više vidjeti osim što bi se Bog udostojao gledati po njoj. A njena usta neće govoriti osim onoga što Bog bude htio kazati. I tako je sa ostalim sjetilima. Kad i kako će se to dogoditi, to zna samo Gospodin i duša koja je to iskusila, ali o tome su nešto mogli primijetiti i oni koji su je pažljivije motrili i motrili u njoj Božje darove.“

Jednom zgodom ona je pitala sestru Metildu da moli za nju kako bi od Gospodina dobila krepost blagosti i strpljenja jer joj je na poseban način izgledalo kao da joj je upravo to potrebno. Sestra Metilda je molila i Gospodin joj je odgovorio: „Blagost koja mi se sviđa da u njoj nađem proizlazi iz latinskoga glagola *manere* - boraviti. Budući da ja u njoj boravim treba da se ponaša kao mala zaručnica koja uvijek živi u prisutnosti svoga Zaručnika. I kada je to potrebno treba izići. Ja je uzmem za ruku kako bi je na to potakao i slijedio. Zbog toga kad ja smatram prikladnim treba napustiti svoj blagi mir kontemplacije. Kada treba nutarnji odgovor kako bi pošla poučiti bližnjega, prvo treba na svom srcu učiniti spasenjski znak križa i započeti razgovor zazivajući moje ime, neka tada govori sa punim povjerenjem u moju milost i sve o čemu će trebati govoriti.

Isto tako strpljenje koje se meni sviđa u njoj proizlazi iz mira i znanja, neka dakle u njoj bude takva ljubav strpljenja da nikada ne izgubi, zbog bilo kakve protivštine, mir srca i neka je pouči da ako trpi treba to biti kako bi mi dokazala svoju vjeru i ljubav. Neka osoba koja ju je nije osobno poznavala, ali se bila preporučila njenim molitvama reče da dok je molila, dobila je ovaj odgovor: „Ja sam je izabrao za svoje boravište jer se naslađujem u svemu što je u njoj ljupko, da sve bude moje djelo. Tko ne može u njoj spoznati i vrednovati duhovne darove neka barem u njoj ljubi izvanjske darove, tj. pronicav razum i laku riječ da uvjerava i druge slične stvari. Upravo zbog ovoga sam je ja udaljio od svih njenih krvnih srodnika, da je nitko ne bi ljubio zbog krvne srodnosti te da ja budem jedini razlog ljubavi koja iskazuje prema njoj.“ Neka druga osoba koju je ona molila pitala je Gospodina da kako

to da već toliko godina uživa u osjećaju Božje prisutnosti a može živjeti kao što se to njoj činilo, s toliko nebrige, iako te stvari nisu bile takve kod nje da bi poticale strah se Gospodin možda naljutio. Ovako mu je Gospodin odgovorio:

„Vjeruj mi da se nikada ne ljutim na nju, to je zato jer pronalazim uvijek dobro i pravedno ono što čini, neka se ne uznemiruje bilo što da se događa, kada trpi neke protivštine neka ublažuje patnju mislji da se sve to dogodilo kao što sam Ja predodredio, sv. Bernard kaže: „Onaj kome se Bog sviđa ne može žalostiti Boga!“ i zbog toga ja sam uvijek dobrohotan prema njoj.“ Ona je pripisala ovaj odgovor dobroti Gospodinovoj i s puno zahvalnosti zahvaljivala što se to udostojao učiniti, dati slične milosti te je između ostalog govorila:

„Kako objasniti, o moj Ljubljeni, da me toliko ljubiš, kako objasniti da moja dobrota se udostoji ne obazirati na moje mnoge i teške grijeha? Ako me ne žaloste tvoja djela koja su savršena, o moj Bože, to se ne može pripisati mojoj kreposti nego samo Tvome savršenstvu.“ I Gospodin joj odgovori u jednoj prisposobi poučavajući je: „Tko pokušava čitati nešto što je odveć sitno napisano, on se služi povećalom kako bi to pročitao. Knjiga ostaje ta kakva jest. Povećanje se događa zahvaljujući povećalu. Isto tako ako Ja u tebi nalazim neke nedostatke, moja beskrajna ljubav me navodi da ih ispunim.“

17. Rast u bliskosti s Bogom

Dogodilo se jedanput da nije imala kroz neko vrijeme pohode Gospodina i nije se zbog toga mučila, al u prvoj prigodi je tražila razlog tome. A Gospodin joj odgovori: „Prevelika bliskost ima taj učinak da se dva prijatelja ne mogu vidjeti kao različiti, npr. kada se oni zagrlje i poljube nije moguće da istovremeno imaju jasno motrenje jedan drugoga.“ Iz ovih riječi je shvatila da neki puta, kada ne osjeća milost Božju to ima učinak samo da povećava zasluge jer u to vrijeme, usprkos većeg napora koje traži, ne pada se u mlakost. Nakon nekog vremena pitala se zašto je Gospodin pohađa na različite načine kako je to prije činio, a Gospodin joj nadoda: „Prije sam te često poučavao odgovarajući na ono što bi ti moglo poslužiti kako bi drugima objavila moju volju. Sada naprotiv kada moliš darujem svoja nadahnuća izravno tvome duhu jer bi ih ponekada bilo teško prevesti u riječi. Ja da tako kažemo sabirem u tebe kao u neku škrinju bogatstva tvoje milosti da bi svatko u tebi mogao ono što želi.

Ti ćeš njima biti kao zaručnica koja boravi sa svojim zaručnikom te zna u svakoj prilici interpretirati njegovu volju. Ipak ne bi priličilo drugima objaviti tajne zaručnika koje se shvaćaju po milosti u ovoj uzajamnoj bliskosti.

Ona je kasnije kušala istinitost ovih Gospodinovih riječi. Događalo se da kada bi molila za neku nakanu koju su joj jako preporučili nije kao prije dobivala precizne odgovore od Gospodina, ali je shvaćala po poticajima da treba moliti za tu nakanu, to joj je davalo nutarnju sigurnost da se radi o Božjem nadahnuću kao prije kad je dobivala preciznije odgovore, i to sa toliko sigurnosti da je bila spremna umrijeti da potvrdi istinitost iako prije nije ne pismeno ni usmeno nikakvo uvjeravanje o predmetu o kome se izjašnjavala a da nije niti razmišljala o tome prije.

Ako moleći za neku nakanu nije ni na koji način bila potaknuta od Gospodina naslađivala se na neizrecivoj Božanskoj Mudrosti i Ljubavi govoreći da nema sigurnijeg puta od toga da se Bogu u svemu povjeri. I ta misao ju je ispunjala većom radošću nego da je mogla shvatiti duboka Božja otajstva.

KNJIGA DRUGA

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Ova sveta Djevica, potaknuta od Onoga tko je u nutrini potpuno raspolagao njenom voljom, napisala je ovu drugu knjigu svojom rukom. Radi se o jako pobožnoj knjizi, koja je korisna svim osobama, prikladna za poučavati pobožnu dušu i istovremeno daje primjer živog nutarnje života. Knjiga te uči spoznati vlastita nesavršenstva, nedostatke i oplakivati ih pred Bogom; daje ti shvatiti što je istinski prezir sebe i pripravlja te za poboljšati još više tvoj život.

Još uči kako prepoznati Božja dobročinstva, zahvaljivati na njima i pripisati sva ova dobra prvom izvoru iz kojega proizlaze. Pomaže shvatiti što kuša duša koju Bog privlači, što treba pripisati Bogu a što sebi, s kojim razlučivanjem treba djelovati za shvatiti razliku između svoga i Božjega duha i tako doći do sjedinjenja u ljubavi s Njime.

O svemu ovome govori s toliko jednostavnosti koja ne ostavlja prostor shvaćanju kolika je veličina stvari o kojima raspravlja; ali plemenitost materije ne treba suditi po literarnom obliku u kome je prikazana pobožnim dušama. Stvari koje se ovdje čitaju mogu se potpuno shvatiti samo od onoga tko ih je iskusio, i tako su duboke i uzvišene da to nije moguće dostojno riječima izraziti.

Djevica Gertuda, potaknuta od Boga, kao što sam kazao napisa ovu knjigu svojom rukom.

Uvod

Devet godina nakon što je primila ove božanske darove¹ negdje oko svetkovine Tijelova, dok je čekala pričest i trenutak da odnese Tijelo Kristovo jednoj bolesnici, obuzeta jakim poticajem Duha Svetoga, uhvatila pisarsku ploču koja visjela pored nje i počela je pisati svojom rukom ono što ćemo iznijeti o njenim razgovorima sa Ljubljenim, kao u nekom činu slave i pohvale Gospodinu.

1. Prvi Gospodinov pohod

Ponor nestvorene mudrosti zaziva ponor divne svemogućnosti kako bi uzvisio neshvatljivu dobrotu koja te je navela da izliješ potok tvoga milosrđa u dolinu moje bijede.

Bila je to moja dvadeset šesta godina. Bilo je to 27. siječnja, ponedjeljak, ah dan za mene sretniji od svakog drugoga, malo dana prije blagdana Prikazanja tvoje prečiste Majke. I evo, oko slatkog časa Povečerja, u prvi suton, Tebi o moj Bože, istino jasnija od svakog svijetla i bliža meni od svake moje potajne misli, svidjelo se raspršiti moje guste tmine. Počeo si blago smirivati nemir koji si mjesec prije toga podigao u mom srcu. Ti si ga uzrokovao, mislim kako bi oborio toranj ispraznosti i radoznalosti koji sam ja, iako jao noseći ime i habit redovnice, podizala mojom ohološću, odakle barem tako nađoh put da mi bude pokazano tvoje spasenje.

U čas kada sam kazala, bila sam u spavaonici. I tada podižući glavu koju sam prignula prema običaju Reda za pozdraviti stariju sestru koja je prolazila, primijetila sam prisutnost jednog ljupkog i nježnog dječaka koji je imao oko 16 godina, takovoga izgleda koga tadašnja moja mladost bi bila vidjela rado i tjelesnim očima. S osmjehom na licu blago mi reče: „*Brzo*

¹ To je bilo 1289, vidi uvod u 1 knjigu. Aludira na milosti opisane u 1, 3 i 23 poglavlju knjige.

će doći tvoje spasenje zašto te patnja izjeda? Nemaš nikoga da te savjetuje, zašto si tako potištena od žalosti? “

Dok mi je to govorio, iako sam imala svijest da se fizički nalazim tamo gdje sam bila, izgledalo mi je da sam u koru na mjestu gdje sam uobičajeno obavljala moje mlake molitve i tamo sam čula nastavak njegovih riječi: „*Spasiti ću te i osloboditi, ne boj se*“.

Dok sam ga slušala njegova lijepa i nježna desnica uze moju, skoro kao da potvrdi jednim obećanjem ove svoje riječi. Zatim nadoda: „*Žudila si za zemljom sa mojim neprijateljima i lizala si med sa trnjem. Vрати se meni i opojit ću te na potoku božanske slasti*“.

Dok je to govorio gledala sam ga i vidjela između njega i mene, to jest između njegove desnice i moje lijevice, jednu živu koja se prostirala u beskraj, tako da nisam mogla vidjeti njen kraj ni sprijeda ni od traga. Živica je na vrhu bila kao branjena gustim smotkom trnja koji nije dopuštao nikakav pristup prema spomenutom mladiću. Dok sam nesigurna oklijevala, sva obuzeta željom i skoro da sam se bila obeshrabrila u svom očekivanju, on me iznenada uhvati i podiže, bez ikakvih problema stavi me pored sebe. Prepoznala sam tada u onoj ruci, koju mi je malo prije dao kao залог obećanja predragocjeni trag onih rana koje su poništile sve čine optužbe naših neprijatelja.

Klanjam ti se, blagoslivljam te i zahvaljujem kako mogu tvom mudrom milosrđu i milosrdnoj mudrosti, o moj Stvoritelju i moj Otkupitelju! Eto na kakav način si nastojao saviti neobuzdanu moju šiju na blagost tvoga jarma, slatko i ljubezno prilagođavajući lijek mojoj bolesti.

Od toga trenutka, ponovno sam postala vedra novim duhovnim svjetlom, počela sam napredovati privučena ljepotom tvojih mirisa, tako da sam smatrala blagim i lakim tvoj jaram koji sam prije smatrala nemogućim za nositi.

2. Svijetlo srca

Zdravo spasu moj, svijetlo duše moje! Neka ti zahvaljuju nebesa, zemlja i ponori i sve što oni sadrže zbog neuobičajene milosti kojim si me vodio da gledam nutrinu moga srca. Nisam se do tada brinula za to više nego bi se brinula da tako kažem oko istraživanja nutrine mojih nogu. Od toga trenutka sam otkrila mnoge stvari koje su vrijeđale tvoju najveću čistoću i puno nutarnjih neurednih i necjelovitih pokreta koji su te priječili da u meni boraviš.² Pa ipak ni ove želje ni ovi pokreti, ni sva moja bijeda su te odbili, o moj ljubljani Isuse, koji si naprotiv u tima danima, kada sam pristupala oživljavajućem stolu tvoga Tijela i Krvi, si se udostojao obdariti me tvojom vidljivom prisutnošću, iako sam te vidjela samo kako se vide stvari pod prvim nesigurnim svjetlom zore. Ti si poticao ovim svojim milosrdnim udostojenjem moju dušu da se tješnje sjedini s tobom, da te motri čistih očiju, da uživa u tebi u većoj slobodi.

Budući da sam pripremala svim naporima zadobiti ovu milost za svetkovnu Naviještanja Mariji – dan kada si se udostojao zaručiti sa našom ljudskom naravi u njenom

² Sv. Gertruda govori o tipično kontemplativnom iskustvu spoznaje vlastitog ništavila koje nužno u mistici prati iskustvo puta sjedinjenja s Bogom. Vidi C.V. Truhlar, *L'esperienza mistica*, Rim, 1985., Izvrsna studija o svim bitnim elementima mističnog iskustva. Autor donosi opis rastućeg mističnog iskustva sve do vrhunca mistike. Svetačka tradicija je vrhunsko mistično iskustvo na zemlji opisivala slijedećim izričajima: duhovna ženidba, pobožanstvenjenje, preobražensko sjedinjenje, kušanje trajne Božje prisutnosti u duši, nerastavljivost duše i Boga, pre dokus vječnosti. Čitajući ova izvješća sv. Gertrude možemo lako uočiti da ih ona sve koristi kada govori o sjedinjenju svoje duše s Bogom.

prečestom krilu – Ti koji prija nego te se zaziva odgovaraš: *Evo me*, htio si još od bdijenja prethoditi me s blagoslovima tvojih slasti za vrijeme Kapitula, koji zato jer je bila nedjelja, taj dan se održavao ujutro. Ja ne bih znala kazati na koji način Ti, o Sunce koje s visina izaravaš svoju svijetlost, si pohodio u slasti svoga milosrđa moju dušu. Udijeli mi zbog toga o darovatelju svakog dobra da na oltaru moga srca prinesem žrtvu hostije salve, gdje dopuštaš meni i svim svojim izabranicima kušati često ono slatko sjedinjenje i sjedinjensku slast koje nikada prije mi nisi dao da spoznam.

Ja znam kakav je bio moj život prije toga dana i znam što je bio poslije: ispovijedam dakle u svoj istini da je to bilo po potpuno besplatnom i čistom daru i to onome koji se ničim nije zaslužio. Od toga dana slatka bliskost tvoje ljubavi si se meni otkrila jasnijim svijetlom, više nego li si to mogla učiniti strogošću svojih kazni.

Ipak ne sjećam se da sam uživala tu milost izvan dana kada si me pozivao sjesti za tvoj kraljevski stol slasti. A da li se to dogodilo zbog providonosne odredbe tvoje Mudrosti ili zbog moje nemarnosti ne mogu to jasno razaznati.

3. Ljepota Gospodinova boravka u duši

Tako si se ponašao sa mnom i tako poticao moju dušu. Jednoga dana koji je pado između Uskrsa i Uzašašća, bila sam malo izišla vani u vrt prije prvog časa, sjedila sam blizu uzgajališta riba, kontemplirala sam ljepotu tog skrivenog kuta koji mi se sviđao zbog bistrine vode koje je protjecala, zbog zelenila stabala koja su rasla okolo, zbog ptica a posebno golubica koje su slobodno nadlijetale, i posebno zbog velikog mira koji se tu uživao. Počela sam razmišljati što bi moglo nadopuniti očaravajuću ljepotu tog mjesta koje sam smatrala savršenim i vidjela sam da nedostaje samo ljubezni, srdačni, druželjubivi prijatelj koji bi me obradovao u mojoj samoći.

Tada Ti, o moj Bože, izvore neizrecive slasti, Ti koji si mislim vodio početak ovog moga razmišljanja privukao si prema sebi i njegov kraj. Učinio si da shvatim da kada bi ja po neprestanom zahvaljivanju uzdizala prema tebi rijeku tvojih milosti, da rastući u ljubavi prema kreposti i da se obučem kao jako stablo cvijećem dobrih djela, da još prezirući zemaljske stvari, sam letjela prema nebeskim dobrima kao golubica kako bi pristala uz Tebe svim svojim duhom, da sam oslobođena u sjetilima od buke vanjskih stvari, ah uistinu moje srce bi tada postalo Tvoje divno i Tebi drago boravište.

O tome sam razmišljala cijeli dan, navečer u trenutku kada sam išla u krevet kleknula sam na molitvu, u duh mi je iznenada došao onaj redak iz Evanđelja: „Ako me tko ljubi čuvati će moju riječ, moj Otac će ga ljubiti i doći ćemo u njemu boraviti“ (Iv 14, 23).

U taj isti čas sam osjetila da si Ti došao u moje srce, moje srce od blata! Ah kada bi mogla, ne jedanput nego tisuću puta učiniti da sva voda mora pretvorena u krv prijeđe preko moje glave kako bi očistila bijednu kaljužu moje duše, koju si Ti neshvatljiva Uzvišenosti udostojao izabrati da bude tvoje boravište.

Od toga časa ti si se meni pokazao, o moj Bože, licem jedanput blagim, drugi puta strogim, prema tome s koliko sam, više ili manje marljivosti ulagala u to da promijenim moj život. Ispovijedam isto tako da uistinu kada bi ova marljivost bila i savršena – a to nikada nije bilo tako ni jednog časa – i kada bi to potrajalo cijeloga moga života, nikada ne bi mogla zaslužiti vidjeti te samo jedanput, pa i onda kada si strogog lica što sam svojim lutanjima i, ajme, svojim teškim grijesima bila zaslužila. A Ti naprotiv, u tvojoj najvećoj ljupkosti i slasti, često si poslije mojih slabosti, meni se pokazivao više kao žalostan nego li srdit, htijući mi pokazati tako svoju velikodušnost, koja je bila veće nego li ona koju si za zemaljskog života iskazao Judi, tvome izdajici, u podnoseći s toliko strpljenja moje brojne mane.

Od tada, ma kako da sam se rastresla ili nalazila milinu u ispraznim stvarima, svaki sat, ajme i nakon dana, i to sa žalošću kažem, i nakon tjedana kad sam se samoj sebi vraćala, uvijek sam nalazila da si Ti bio prisutan. Ali ni za trenutak u tim časovima od tada pa do sada, a već je prošlo 9 godina, nisi odstupio od mene, izuzev jedanput tijekom 11 dana prije svetkovine sv. Ivana Krstitelja. Ova lišenost tvoje prisutnosti, tako mi barem izgleda, je bila zbog jednog moga odveć svjetovnog razgovora, tvoja odsutnost je počela jednog četvrtka i trajala sve do ponedjeljka, bdijenje uoči svetkovine sv. Ivana Krstitelja, za vrijeme mise pod naslovom *Ne boj se Zaharija*.

U tvojoj slatkoj poniznosti i divnoj ljubavi, vidjevši da sam bila tako bezumna da nisam bila ni primijetila da sam izgubila tako veliko blago – ne sjećam se koja me ludost bila uhvatila – nisam kušala nikakvu raskajanost niti sam najmanje željela potražiti izgubljeno blago – htio si da kušam u sebi one riječi sv. Bernarada: „Kada mi bježimo ti nas slijediš, ako tim okrenemo leđa ti se pojaviš pred nama; moliš a prezren si, ali nikakva zbunjenost, nikakav prezir te može udaljiti, naprotiv bez da se umaraš, trajno se trudiš kako bi nas privukao onim radostima koje ljudsko oko nije vidjelo, niti uho čulo, niti ih ljudsko srce može zamisliti“.

I kao prvi puta kad si mi udijelio ovu milost bez da sam je ja bila zaslužila, tako si mi i sada učinio sa radošću tvoje spasonosne prisutnosti, koja i danas traje nakon što je nisam bila zaslužila, jer ponovno pasti je puno gore od past prvi puta. Neka ti je svaka slava i hvala koja blago proistječe iz nestvorene Ljubavi i koja, neshvatljivo svakom stvorenju, u tebe se ponovo slijeva.

Kako bi zadobila moć da sačuvam tvoj tako veliki dar, prikazujem ti uzvišenu molitvu koju si pritisnut blizinom muke, potvrdio krvavim znojem, nevinošću i jednostavnošću tvoga gorljivog života učinio tako snažnom i raspaljenom ljubavlju tvoga božanstva učinio tako učinkovitim.

Snagom ove savršene molitve privuci me i sjedini me potpuno sa sobom. Ako iz potrebe se budem morala baviti vanjskim stvarima, daj da se tome samo posudim a ne darujem, i da nakon što sam ispunila dužnost s najvećim mogućim savršenstvom, odmah se vratim sva tražiti te u nutрини moga srca sa žestinom potoka koji se javlja kad se podigne brana i sve sobom nosi u dolinu. Da me uvijek možeš naći predanu tebi kao što si ti prisutan u meni, i neka me tvoj milosrđe vodi tijekom ovoga života do onoga savršenstva do kojega tvoja pravednost dopušta da dođe duša otežana tijelom i koja se toliko opirala tvojoj milosti.

Daj da zagrljena u tvom naručju i pri tvom svemogućem poljupcu izdahnem dušu, i da bez odlaganja se ona nađe tamo gdje je neograničen i nepodijeljen prostorom, gdje Ti živiš u svojoj slavi u uvijek obnovljenoj vječnosti sa Ocem u Duhom Svetim, istinski Bože kroz sve vječne vjekove. Amen.

4. Utiskivanje svetih Kristovih Rana

U prvo vrijeme možda prve ili druge godine, tijekom zime, našla sa jednoga dana jednu kratku molitvu ovako složenu: „Gospodine Isuse Kriste Sine Boga živoga, daj da svim srcem, svom svojom željom, žedne duše tebe žudim; daj da u Tebi udišem najveću slast i blagost; daj da svim svojim biće žudim za Tobom o najviše blaženstvo! Upiši pre milosrdni Gospodine tvoje rane u moje srce tvojom predragocjenom krvlju, da u njima vidim tvoju patnju i ljubav i neka sjećanje na njih ostane u mom srcu i potiče na bolnu samilost i goruću ljubav prema Tebi. Daj da mi svako stvorenje bude isprazno i da samo u Tebi mogu pronaći svoju slast“.

Ova kratka molitva mi se jako svidjela i često sam je ponavljala; i ti koji ne prezireš želje poniznih, bio si mi blizu i spremao se uslišati ovu molitvu. Malo vremena nakon toga,

one iste zime, bila sam nakon večernje u blagovaonici za večernju slušala *collatione*³ sjedila sam pored neke osobe kojoj sam djelomično bila otkrila svoju tajnu. Reći su usput za onoga tko čita da često nakon tih povjeravanja osjetila sam kako u meni raste gorljivost za pobožnost. Ne bih znala reći da li me je Duh Sveti naveo na to otkrivanje, ili sam Gospodine i moj Bože bila potaknuta čisto ljudskom naklonosti. Čula sa od osobe koja je bila jako prokušana, da mi je uvijek korisno otkriti ove tajne nekome tko nam ne pokazuje samo vjernu naklonost nego nas nadilazi i starošću i duhovnom zrelošću te prema njemu imamo osjećaj poštovanja.

Ne znam dakle, kao što rekoh, zašto sam to učinila i u Tvoje ruke se stavljam, o moj pre vjerni Darovatelju, čiji duh slađi od meda je snaga koja upravlja nebeskim vojskama. Ako je to bilo zbog čisto ljudske naklonosti, pravedno je da uronim u ponor zahvalnosti toliko dublji koliko si se više udostojao sjediniti zlato tvoga beskrajnoga Veličanstva s blatom moje niskosti kako bi mogao okovati dragi kamen tvoje milosti.

U tom trenutku sam dakle pobožno mislila na ovu molitvu kada osjetih, nedostojnoj kakva sam bila, s Neba mi je udijeljena milost koju sam već duže vremena po ovoj molitvi tražila. Osjetila sam kako se u duhu fizički u moje srce utiskuju časne i stigmatе presvetih rana, čiju si spasonosnu krepost Ti primjenjivao na svoju dušu pružajući mi istovremeno opojni kalež tvoje ljubavi.

Ali nije se u ovome, za mene nedostojnu, iscrpio ponor tvoga slatkog milosrđa, jer iz preobilja tvoje velikodušnosti primila sam još i divan dar da ću svaki puta dobiti posebni blagoslov kada u duhu budem željela častiti ove znakove tvoje ljubavi moleći prvih pet redaka psalma *Blagoslivljaj dušu moja Gospodina*.

Dobila sam milost da moleći prvi redak *Blagoslivljaj dušu moja Gospodina* mogu odložiti na rane tvojih nogu svu rđu mojih grijeha i ništavnost užitaka svijeta.

Za drugi redak *blagoslivljaj i ne zaboravi* dobila sam da mogu u onom izljevu ljubavi koja proizlazi iz krvi i vode oprati svaku mrlju tjelesnosti i ispraznog užitka.

Za treći redak *da oprašta tvoje grijehe* bilo mi je dano, slično nekoj golubici koja se trudi napraviti gnijezdo u rupi na stijeni, da mogu odmoriti moj duh u rani tvoje lijeve ruke.

Za četvrti *da izbavlja iz propasti tvoju dušu* dano mi je da mogu s povjerenjem crpsti, u blagu koju mi pruža rana tvoje desne ruke, sve što nedostaje savršenstvu mog života.

I tako divno ukrašena i očišćena od svakoga grijeha, obogaćena zaslugama mogu za peti redak *da dobrom ispunja svoju dušu* uživati u tvome čistom zagrljaju – iako nedostojna, ali Ti si me učinio dostojnom – tvojom najpoželjnijom i pre slatkom prisutnošću.

Skupa sa ovom milosti ti si mi između ostalog udijelio da nakon molitve mogu u tvojim ranama gledati svoju patnju skupa sa ljubavlju. Ali jao za malo vremena, ne zato što si mi oduzeo ovu milost, nego zbog moje nezahvalnosti i žalosne ne brige si učinio da sam to bila izgubila. Ali Ti u svom velikom milosrđu i preobilnoj dobroti, ne obazirući se na ove moje pogreške, to si mi sačuvao sve do danas bez ikakve moje zasluge, i iako nedostojna, sačuvao si mi prvu i najveću milost utisnuću tvojih rana. Zbog ovoga dara Tebi slava, vlast, hvala i čast kroz sve vjekove.

5. Rana ljubavi

Sedam godina nakon ove milosti, prije Došašća, i sigurno po tvojoj odredbi Činitelju svakog dobra, ja sam jednu osobu potakla da molitvi koju svaku večer moli pred Raspelom

³ Prema pravilu sv. Benedikta ovim pojmom se izražava čitanje nakon večernje okrepe dok se čeka na molitvu Povečerja.

nadoda ove riječi: „Zbog tvoga Srca koje je probolo koplje, ljubljani moj Gospodine, rani moje srce svojom gorućom strelicom ljubavi tako da se više ne mogu navezati ni na bilo koju zemaljsko stvorenje, nego neka ga u potpunosti zaposjedne snaga tvoga božanstva“.

Potaknut kako vjerujem ovom molitvom, u Nedjelju *Gaudete*⁴ za vrijeme mise dok po svome milosrđu tako je odredila tvoja beskrajna darežljivost, pristupala sam svetoj Pričesti, ulio si mi takvu želju za Tobom da sam bila prisiljena izreći ove riječi: „Gospodine priznajem da nisam dostojna primiti nikakav tvoj dar ipak zbog zasluga i želje svih okupljenih ljudi, žarko te molim da raniš moje srce strelicom tvoje ljubavi“.

Odmah sam osjetila bilo zbog izlivanja nutarnje milosti, bilo zbog jednog vanjskog znaka koji se pojavio na jednoj slici koja je predstavljala tebe Raspetoga, da su ove riječi došle do tvoga Srca.

Vratila sam se na svoje mjesto nakon što sam primila Sakrament života, izgledalo mi je da sa desne strane Raspela koje je bilo naslikano u mojoj knjizi, to jest sa strane gdje je bila rana na boku, iziđe kao neka zraka sunca u obliku strelice i više puta se to pokazivalo a zatim nestajalo i ponovno javljalo tako da je blago privuklo moju pažnju. Ali moja želja nije bila ispunjena toga dana.

Iduće srijede, dok sam se nakon mise, s manje pobožnosti od njihove, pridružila vjernicima koji su častili čudesno tvoje otajstvo Navještenja i Utjelovljenja, Ti se se iznenada pojavio preda mnom i probo mi srce govoreći: „Neka se sve ljubavi tvoje duše saberu ovdje: tvoj najveći užitak, tvoja nada, tvoja radost, tvoja patnja, tvoj strah i svaki tvoj osjećaj neka ovdje u mojoj ljubavi budu utemeljeni“.

Odmah mi je došlo u pamet što sam često čula, to jest da rane treba prati, mazati i zaviti. Ali Ti me tada nisi poučio kako bi to mogla činiti, kasnije si to učinio po jednoj osobi za koju sam sigurna da je bila profinjenija i više postojana od mene, prislonila uho svoga srce i slušala šapat tvojih ljubeznih riječi.

Ona mi je savjetovala da crpim po trajnom razmatranju ljubavi tvoga Srca raspeta na križu, vodu pobožnosti i izljev tvoje neizrecive ljubavi koja je tu provrijela za očišćenje svih uvreda – da tražim u ovom Srcu pomast zahvalnosti i slast tvoje neprocjenjive ljubavi tamo ulivene da budu lijek u svim protivštinama – i da se služim povojem pravednosti izrađenim jakošću tvoje neshvatljive ljubavi, kao vezom nerazrješivog sjedinjenja s Tobom u mojim mislima, riječima i djelima.

O moj Bože, neka snaga one punine ljubavi koja boravi u Onome koji slijedi tebi s desna i koji je postao kost mojih kostiju i tijelo moga tijela nadoknadi za sve što moja pakost je mogla oduzeti ovoj pobožnosti. Po Njemu snagom Duha Svetoga daješ nam da se možemo obući u tvoju plemenitu samilost, poniznost, poštovanje; po Njemu ti prikazujem moju patnju što sam nesrećom toliko puta uvrijedio tvoju dobrotu mislima, riječima i djelima, a posebno što sam se služila tvojim spomenutim darovima s toliko nevjernosti i lijenosti bez poštovanja. Ajme da si mi, nedostojnoj kakva jesam, Ti dao kao sjećanje na Tebe i jedan stjenjak, trebala bi ga paziti sa više poštovanja i časti od onoga koje sam iskazala prema ovim tvojim darovima.

Ti to znaš, koji me poznaješ u dubine, ako sam mogla napisati ovaj izvještaj, ne na vlastiti poticaj nego protiv moje volje, to je samo zato što sam se tako malo okoristila tvojim milostima a ne mogu se uvjeriti i držati da su to milosti samo za mene dane, ne može nitko prema tvojoj vječnoj mudrosti ne ispuniti njena očekivanja. Učini dakle, Darovatelju svakog dobra koji si mi besplatno udijelio tako nezaslužena dobra da srce barem nekih tvojih prijatelja koji budu čitali ovaj spis bude potreseno misleći kako te je gorljivost za duše navela

⁴ III Nedjelja Došašća.

da toliko vremena ostaviš tako dragocjeni dragi kamen usred prezirnog blata moga srca. Neka te hvali i slavi tvoje milosrđe i neka ti srcem i ustima kaže: „Neka te s pravom salve sva tvoja stvorenja Bože nestvoreni Oče! Tebi čast i vlast, blagoslov i slava...“. I neka na neki način nadoknadi za moju nedostatnost.

6. Jedan uzvišeni Gospodinov pohod na dan Božića

O nepristupačna i divna uzvišenosti, svemogućnosti! O neistraživi ponore Mudrosti! O beskrajna i žučna širina ljubavi! Kolikim poticanjem oživljavajući potoci tvoga božanstva slađeg od meda su nabujali kako bi izlili se tako obilno na mene koji sam jadni zemaljski crv koji puze na pijesku svojih mana i nemarnosti. Zbog njih mi je dano da mogu kušati i u progonu moga zemaljskog hodočašća iako u mjeri mojih ograničenih sposobnosti, pred okus⁵ blaženskog zadovoljstva i one najslađe slasti kojima je obdaren onaj tko pristaje uz Boga postaje jedno u duhu s njime (1 Kor 7,17).

Da, dopušteno je meni, malom atomu prašine, kušati neku kap beskrajnog blaženstva koje se bez mjere izliva. Evo na koji način.

Bila je presveta noć Gospodinova rođenja, noć u kojoj cijeli svemir, nebesa postala slatkorječiva sipaju na zemlju slatku rosu tvoga božanstva. Moja duša slična runu izloženom na gumnu ljubavi i sva nakvašena tom nebeskom rosom, bila je zadubljena u kontemplaciji kao da je u svojoj pobožnosti željela, dati se na služenje božanskom rađanju u kojemu zvjezdano ruho izarava svoje svijetlo, Djevica je donijela na svijet Sina, pravog Boga i pravoga čovjeka.

Izenada mi je izgledalo da mi je predloženo teko rođeno djetešce i da sam ga ja primila u srce, djetešce u kome je sigurno bio sakriven i dar najvišeg savršenstva, dar nad darovima. Moja duša ga je dakle primila u sebe i tada iznenada izgledalo joj je da se sva preobrazila u njega skoro izgledom iste boje, ako se može zvati bojom ono što se ne može usporediti s nikakvom sjetilnom stvari. Ona je tada shvatila neizrecivu slatku riječ: „Bog će biti sve u svima“ (1 Kor 15, 28), osjećala je da ima u sebi, u svojoj dubinama, svoga Predragoga, te je uživala i radovala se slatkoj prisutnosti Zaručnika što joj je bio izvor tako velike slasti.

Pila je pohlepom žedju slijedeće riječi koja joj je Bog kazao: „Kao što sam Ja, ukoliko Bog, otisak biti moga Oca (usp. Heb, 1,3), tako ćeš ti biti otisak moje biti ukoliko sam čovjek. Ti ćeš u svoju pobožanstvenjenu dušu primiti otisak moga Božanstva, kao što zrak prima zrake sunaca, i prožeta do koštane srži ovim sjedinjujućim svijetlom postati ćeš sposobna za najdublje sjedinjenje sa mnom“.

O neprocjenjivi balzamu Božanstva koje se sa svih strana daješ u potocima ljubavi, Ti koji oduvijek klijaš i cvjetaš u jednom izlivanju koje ima svoju puninu u ovim zadnjim vremenima. O nepobjediva snago Previsokoga po kojoj krhka posuda sramotno odbačena zbog njenih poroka je mogla u sebe prihvatiti ovaj predragocjeni balzam! O neborivo svjedočanstvo prevelike Božje dobrote Božje što me nisi ostavila kada sam lutala krivudavim

⁵ Sv. Gertruda, kao i mnogi drugi sveci prije i poslije nje, ovdje najveće mistični iskusio sjedinjenja duše i Boga na zemlji izražava pojmom predokusa vječnosti, a malo niže u tekstu isto mistično stanje se izražava preobraženiskim sjedinjenjem i pobožanstvenjenjem.

putovima poroka, i dao si da shvatim, koliko je to mojoj bijedi⁶ bilo moguće, slast ovog blaženog sjedinjenja.

7. Duboko sjedinjenje njene duše s Bogom

Nakon nekoga vremena, za vrijeme svetkovine Prikazanja, dok sam ležala u krevetu zbog teže bolesti, i pred zoru sam se požalila sama sebi, sva ožalošćena što moram zbog moje fizičke nemoći biti lišena Božjeg pohoda koji sam često doživljavala na taj dan, bila sam utješena čuvši od One koja je naša Posrednica kod jedinoga Posrednika između Boga i ljudi sljedeće riječi:

„Ti se ne sjećaš da si fizički trpjela jače patnje od ovih koje si kušala u ovoj bolesti, dobro znaj da nikada nisi primila od moga Sina veći dar od ovoga za koji te je po ovoj fizičkoj bolesti priprazio da primiš“.

Ovim riječima sam bila jako osnažena, i tada malo prije Procesije, nakon što sam primila sakrament života dok sam pazila na prisutnost Gospodina u meni, vidjela sam da moja duša slična polagano istopljenom vosku na vatri, je bila stavljena pred Gospodinove grudi spremna da u nju bude utisnut pečat, i u jednom trenutku se to dogodilo ulazeći dijelom u ono svetište u kome punina Božanstva boravi u tijelu, kako bi primila otisak blještavog i vječno spokojnog Trojstva.

O Bože, vatro koja izgara, Ti si mi pokazao a zatim i saopćio živu gorljivost koja je u Tebi koja kada, plane na moker i klizav teren moje duše, Ti tako u njoj sušiš svaku vlažnost užitaka ovoga svijeta, rastališ plamenom ukočenost navezanosti na njih, kojima je vrijeme bilo dalo toliko snagu.

O plamenu koji izgara i plamtiš protiv poroka ulijevajući blago pomazanje tvoje milosti, u Tebi, samo u Tebi, možemo pronaći snagu obnoviti se na tvoju sliku i priliku. O goruća peći po kojoj nam je dano doći do blaženog motrenja tvoga mira, Ti tvojom snagom djelovanja mijenjaš naš talog u čisto izabrano zlato kada duša umorna od lažnih viđenja, se povodi da svim silama traži Tebe, vrhunsko Dobro i Istinu!

8. Još dublje sjedinjenje

Sljedeće nedjelje *Esto mihi*⁷ za vrijeme mise, Ti si poticao želje moje duše kako bi težila za uzvišenijim darovima koje si joj htio udijeliti. I to si učinio po dvije riječi dvaju redaka sponsorijsa: *Ispunit ću te blagoslovom i dati ću tebi tvom potomstvu ovu zemlju.*

Dok su se ponavljali ovi redci Ti stavljajući ruku na grudi, ukazao si mi gdje se nalazi ova obećana zemlja tvoje beskrajne darežljivosti.

O blagoslovljena zemljo koja ispunjaš tolikom srećom svoje stanovnike, polje naslade na kojemu malo sjeme može nasititi glad svih izabranika pribavljajući njima sve što se može poželjeti, sve što je ljubezno, slatko i što raduje ljudsko srce.

Dok sam ja pazila, ako ne koliko sam trebala onda barem koliko sam mogla, na Službu riječi, ukazala mi se dobrota i čovječstvo Spasitelja našega Boga, ne po zasluži djela pravednosti kojima bi ja, nedostojna, mogla zaslužiti toliku milost, nego zbog neizrecivog milosrđa koje me je besplatnom obnovom nutrine za to osposobilo, usprkos moje krajnje

⁶ Sv. Gertuda govori o tipično kontemplativnoj mističnoj spoznaji vlastite bijede i ništavila koja je sastavni i nužni dio mističnih iskustava pročišćenja i preobraženja duše u Boga kao što to tamnim noćima uče sv. Ivan od Križa i sv. Terezija Avilska.

⁷ U vrijeme kad je živjela svetica ti je bila Peta korizmena nedjelja.

slabosti i nedostojnosti, još dubljim sjedinjenjem s Njim; sjedinjenje uistinu čudesno i puno strahopoštovanja, dostojno časti i klanjanja, nebesko i neprocjenjivo.

Zbog kojih zasluga, o moj Bože, ili po kojem tvome skrivenom sudu se to dogodilo? Kako to, o moj preslatki Gospodine, koji si zaboravio na svoje dostojanstvo, kako to da sklon si samo uzeti u obzir svoju ljubav zaodjevenu u ljudsku ljubav, koja ne podnosi odlaganje ni zapreke razuma, navela te, ako se usuđujem tako izraziti, do te lude opojenosti da sjedinjuje tako različite stvari? Ali radije priliči reći da blaga dobrota koja Ti je pridodana, dira tvoju slatku ljubav koja ne samo da te navodi da ljubiš, nego od tebe čini bitnu Ljubav koja te je jednoga dana potakla da spasiš ljudski rod, a sada te navodi da pozoveš iz krajnje niskosti jedno bijedno stvorenje, potrebno svega, dostojno prezira zbog svoga života i ponašanja kako bi ga učinio dionikom tvoje kraljevske i božanske veličine.

Ti si htio time povećati povjerenje sviju koji pripadaju tvojoj Crkvi, i ja to želim svim kršćanima iz ljubavi prema mome Gospodinu, nadajući se da nitko neće sablazniti bližnjega kao što sam ja to učinila, slabo koristeći tvoje darove.

Izgledalo mi je dakle – već sam prije kazala da nevidljive Božje stvari se mogu razumom shvatiti samo posredstvom sjetilnih slika – izgledalo mi je da s jedne strane Gospodinovih grudi u koje, na dan Prikazanja, je primio moju dušu pod likom voska istopljena na vatri, snažno izlaze kao kaplje znoja, kao da se nutarnjom jakošću topline taj vosak potpuno istopio. Ove kapljice po čudnoj snazi su bile ponovno upijene u ovo božansko svetište, skoro kao da žele objaviti nepobjedivu snagu širenje i privlačnosti koje je ljubav bila zatvorila u nepristupačne dubine onoga Srca.

O vječni suncostaju, odajo sigurna, mjesto koje u sebi sadržiš sve naslade, raju tajne radosti! O potoku neprocjenjivih zadovoljstava koja milošću rascvalog proljeća privlačiš, raduješ zvukom duhovne glazbe, obnavljaš mirisom oživljavajućih aroma, opijaš prožimajućom slasti mističnih ukusa, preobražavaš divnom blagošću tvojih svetih zagrljaja!

O tri puta sretni, četiri puta blaženi i ako se tako mogu izraziti, tisuću puta sveti oni koje te ljube po milosti, zaslužuješ da se dođe Tebi nevinih ruku te čistih usna i srca. Ah koje stvari mi je dano vidjeti, čuti, mirisati, kušati, slušati! Ali zašto nastojati zamuckivati nešto mojim jezikom koji je zapetljan? Ako božanskom dobrotom sam bila pripuštena na neki način uživati to, ipak obavijena kao što i jesam sa svih strana, kao debelom kožom, talogom mojih poroka i lijenosti, nisam mogla shvatiti drugo do li sjene ovih božanskih stvari, o kojima sve preveliko anđeosko uzvišeno znanje skupa sjedinjeno sa ljudskim ne bi uspjelo izreći ni jedne riječi.⁸

9. Nedjeljivo sjedinjenje njene duše s Bogom

Ne puno vremena nakon ovoga, usred korizme, ponovno sam bila u krevetu zbog teške bolesti. Jednoga jutra, sve su sestre bile zauzete, tko jednom a tko drugom stvari, te sam bila sama kada Gospodin koji ne ostavlja onoga tko je ostavljen od svake ljudske pomoći, udostojao mi se ukazati obistinujući riječi proroka: „S njim sam u progonstvima“ (Iz 90,15).

On mi je u lijevom dijelu svojih grudi pokazao jedan izvor vode koja koji je istovremeno imao kao postojanost i prozirnost kristala i izgledalo je da izvire iz dubina

⁸ Sv. Gertruda koristi tipično kategoriju neizrecivosti što je tipično za mistični govor i nalazi se kod svih velikih mistika kada osjećaju da je nemoguće izreći iskustvo koje proživljavaju u sebi. Istovremeno ta kontemplativna iskustva kada ih duša doživljava uzrokuju u samoj duši spoznaju njene bijede i ništavila.

njegova Srca. Nastavljajući izvirati iz njegova boka, voda ga je prekrivala kao prekrivačem neke svjetleće ogrlice, odsajivala je purpustom i zlatom. I Gospodin mi reče:

„Ova bolest je tako posvetila tvoju dušu da od sada pa nadalje, svaki puta kada meni iz ljubavi budeš služila bližnjemu svojim mislima, riječima i djelima, nećeš se udaljavati zbog toga od mene više nego što bi se udaljavala ova voda koju sam ti pokazao. I kao što se u svojoj kristalnoj bistroći ona je ukrašena odsajajem purpura i zlata, tvoje sudjelovanje u mom božanstvu je predstavljeno zlatom. a savršeno strpljenje moga čovještava predstavljeno purpustom, čine mi ugodnom svaku tvoju nakanu“.

O dostojanstvu atoma prašine koji dragocjeni božanski Kamen, dragocjeniji od dragog nebeskog kamenja, se udostojao podići iz uličnog blata kako bi ukopao u njega! O uzvišenosti cvjetića koji ova zraka Sunca se udostoji podići na močvarnim mjestima kako bi u njenu odrazila svoju ljepotu! O srećo blagoslovljene i blažene duše koju Gospodin Uzvišenosti toliko cijeni da se udostoji prignuti se, i ma kako mala bila, stvoriti je, on svemoguć Stvoritelj! Nad dušom koja iako učinjena plemenitom jer je stvorena na Božju sliku i priliku, uvijek ukoliko stvorenje ostaje na beskonačnoj distanci od svoga Stvoritelja!

Tisuću puta dakle blažena duša kojoj je dano opstati u stanju do kojega se bojim da nisam došla, ajme ni za jedan čas! I zbog toga molim božju dobrohotnost da i meni udijeli i najmanji dar milosti zbog zasluga onih koje je ona, kako se nadam, zadržala u tome stanju dugo vremena. O daru koji nadilazi svaki drugi dar, da je moći u ovom svetišću se nasititi do mile volje božanskih mirisa! Moglo se u punini opojiti, naprotiv zasititi, u ovoj lijepoj blagovaonici pićima ljubavi sve do te mjere da se više ne želi pokrenuti prema mjestima za koje se sumnja da bi mogli umanjiti jakost tako dragocjenog mirisa!

Ah da se može sobom ponijeti, kada ljubav prisiljava udaljiti se, barem malo od njene jakosti te tako moći i drugima saopćiti vandrednu slast ovog božanskog mirisa!

Ja vjerujem o Gospodine Bože da tvoja svemogućnost može udijeliti ovaj dar svim tvojim izabranicima, i ne sumnjam da u dobroti svoje ljubavi Ti ga želiš dati i meni. Kako mi to možeš dati, nedostojna kao što i jesam, je tajna tvoje neistražive mudrosti, a ja ne želim istraživati. Ali hvalim i slavim dobrotu i mudrost tvoje svemogućnosti, slavim i klanjam se svemogućnosti i dobroti tvoje mudrosti, blagoslivljam i zahvaljujem, o moj Bože, mudrost i svemogućnost tvoje dobrote jer od tvoje darežljivosti uvijek primila sve milosti koje su bile moguće dati meni, i to u mjeri koja beskrajno nadilazi svaku moju moguću zaslugu.

10. Božje nadahnuće

Mislila sam da je nezgodno nastaviti pisati ove stvari te nisam mogla ni na koji način prisilit se pristati na poslušnost nutarnjem glasu.⁹ Odlagala sa pisanje sve do Uzvišenja svetoga Križa, i na taj dan pod Misom, već sam bila odlučila da ću se baviti drugim poslom, kada mi je Gospodin dao da shvatim ovim riječima: „Znaj da nećeš izići iz zatvora tijela dok se ne odlučiš platiti i ovaj prinos koji još zadržavaš“.

Tada sam razmišljala, ako ne u pisanom obliku onda barem riječima, već sam se služila Božjim darovima na korist bližnjega, ali Gospodin mi se usprotivi riječima koje sam te iste večeri čula na jutarnjoj: „Da je Gospodin odredio tvoju nauku samo za tvoje suvremenike, zadovoljio bi se riječima i ne bi učinio da išta pišeš. Umjesto toga tvoji nauci su napisani za korist mnogih. Nemoj se protiviti, želim da u ovim zadnjim vremenima kada sam odredio

⁹ Gertruda želi kazati zašto je bila prestala pisati ovu II knjigu, a onda joj je sam Gospodin to izričito naredio na sam blagdan uzvišenje svetoga Križa 14. 09., te ovo 10. poglavlje predstavlja jedno samo opravdanje, a pripovjedački tijek se nastavlja u 11. poglavlju.

izliti svoju milost na mnoge duše tvoji spisi budu neslomivo svjedočanstvo moje božanske dobrote“.

Pod teretom ove zapovijedi počela sam u sebi razmišljati koliko je teško, da ne kažem nemoguće, prikladnim riječima, izraziti bez opasnosti skandala za ljudski duh, smisao stvari koje pripovijedam. Tada sam imala dojam da Gospodin dolazi u pomoć mojoj malodušnosti, učinio je da u moju dušu siđe kao neka obilna kiša. Ali bijedna kao što i jesam, slična novoj sadnici koja je tek posađena koja se sparila i prigibla zemlji, nisam uspjela okoristiti se tim obilnim natapanjem.

Shvatila sam samo neke riječi izrečene s toliko jakosti, ali nisam im shvatila smisao, te sam sve više pokunjena pitala samu sebe što mi se to događa.

Ali tva nježna dobrota htjede sa uobičajenom slašću podići i utješiti me ovim riječima: „Budući da ti ovaj pljusak kiše izgleda beskoristan evo privit ću te na moje Srce kako bih ti blago i slatko malo po malo usadio potrebne milosti prema mjeri tvojih sposobnosti“.

O Gospodine Bože moj ispovijedam da si Ti savršeno ispunio svoje istinito obećanje! Svakoga jutara slijedeća 4 dana u prikladno vrijeme, ti si mi nadahnuo stvari koje sam tako jasno i slatko pisala, iako nisam prije mislila o tome bilo mi je moguće sve izraziti bez ikakva napora, kao da sam to dugo vremena imala na umu.

Ali to si činio s mjerom, jer kada bi okončala dnevni zadatak, usprkos svog naprezanja nisam uspjela sjetiti se niti jednog izraza koji bi mi sutradan preobilno dolazili bez ikakva napora. Ti si tako htio voditi moju naglost i dati joj pravu mjeru, prema onoj izreci da se ne treba toliko truditi oko djelovanja, ako bi to bilo na uštrb kontemplacije.

I tako Gospodine pokazuješ da si ljubomoran prema mome spasenju u svakoj prigodi dopuštajući mi prema okolnostima kušati radosni zagrljaj Rachele bez da me zbog toga lišiš slavne plodnosti Leje (usp. Pos 30). Neka tvoja mudra ljubav, o moj Bože, mi dopusti činiti i jedno i drugo kako se to tebi sviđa.

11. Odvažni napadaj neprijatelja

Koliko puta i na koliko načina si mi u ovo vrijeme dopustio da doživim tvoju spasenjsku prisutnost. Obilnim blagoslovom slasti preduhitrio si moju bijedu, posebno tijekom prve tri godine, na poseban način kada sam se pričešćivala! Budući da Ti, o Bože moj, ne mogu uzvratiti ni jedan tisućiti dio povjера se vječnom, beskonačnom i nepromjenjivom djelovanju tvoje milosti kojim si Ti uvijek slavnom i nepromjenjivom Trojstvu u potpunosti nadoknadio za naše dugove.

Jednoga dana dok sam bila na misi na kojoj sam se trebala pričestiti, ti si se udostojao dati da kušam slast tvoje prisutnosti i služeći se sjetilnom slikom poučavao si me, prikazao si se preda mnom pod likom nekoga tko je jako žedan i tražio si od mene piti. Ja sam trpjela što ti nisam mogla pomoći, jer usprkos svih mojih napora nisam mogla u mom pre suhom srcu pobuditi niti jednu kap samilosti.

Tada mi je izgledalo da Ti svojom vlastitom rukom mi pružaš zlatni kalež. Ja sam ga uzela i iznenada moje srce se rastopilo u nabujali potok gorućih suza. U tom trenutku sam pored mene, s slijeve strane, vidjela jedno ogavno biće koje mi je stavilo u ruku nešto zatrovano i gorko, bez nekog oblika, i učini tako da sam ja pustila da to padne u kalež kako bi zatrovalo vino. Odmah se u mome srcu podigao tako nagli pokret samodopadnosti da sam očito shvatila kojim lukavstvom nas stari neprijatelj napada kada njega na to potiče zavist zbog darova koje daješ svojim stvorenjima.

Ali neka je hvala tvojoj vjernosti Bože moj, tvojoj zaštiti istinski Bože, Istino Jedna i Trojstvena, o Trojstveno i Jedino Božanstvo, koji ne dopuštaš da budemo kušani preko naših

snaga. Ti, kako bi nas vježbao u kreposti, dopuštaš neki puta našem neprijatelju da nas napastuje, ali kada vidiš da se oslanjamo s povjerenjem na tvoju pomoć Ti se zauzimaš za nas u tvojoj beskrajnoj velikodušnosti, pridržavajući za sebe borbu, nama pripisuješ pobjedu. Ti od nas tražiš samo da pristajemo uz Tebe u našoj volji snagom slobode za koju ne dopuštaš da nam neprijatelj oduzme i koju ni Ti sam ne želiš prisiliti, čuvajući nam je tvojom milošću iznad svakoga tvoga dara na povećanje naših zasluga.

U nekoj drugoj prigodi po drugoj slici, Ti si me poučio da tko neprijatelju lako daje pristanak, povećava njegovu odvažnost. Zbog toga razloga tvoja divna pravednost neki puta te sili da na neki način sakriješ svoju moć i tvoje milosrđe u opasnostima u kojim se nalazimo zbog naše nebrige i lijenosti. Koliko je naše opiranje zlu spremnije i odlučnije toliko je korisnije, učinkovitije i sretniji je učinak koji zadobijmo.

12. Strpljenje s kojim Bog podnosi naše mane

Zahvaljujem Ti, Bože moj, za jedno drugo viđenje jednako drago koliko i korisno, u kojemu si dao da spoznam s koliko strpljenja Ti podnosiš naše mane, samo da nas vidiš kako se obraćamo, tako da jednoga dana budemo dionici tvoga blaženstva.

Jedne večeri sam se naljutila, a slijedećeg jutra prije nego li je svanulo, srećom sam bila u molitvi, Ti si mi se ukazao pod neuobičajenim likom, kao neka osoba potpuno iscrpljene snage i lišena bilo kakve pomoći.

Budući da me je grizla savjest zbog jučerašnjeg pada, počela sam s mukom razmišljati kako je slijedeći poticaje poročne strasti nedostojno uvrijediti Onoga koji je sama svetost i mir. I mislila sam kako bi bilo bolje, naprotiv došla sam do toga da sam željela, da Ti nisi došao i taj čas (ali samo taj čas) kada me savjest prekoravala što se nisam oduprla neprijatelju koji me je poticao na osjećaje protivne tvojoj svetosti.

A evo odgovora koji si Ti dao: „Kao neki bolesnik koji je uspio izaći na sučevu svijetlost a onda iznenada se podigne nevrijeme, te se on tješi da će se brzo vratiti lijepo vrijeme, tako i ja, pobijeden tvojom ljubavlju, želim ostati s tobom i za vrijeme nevremena tvojih strasti u iščekivanju da pokajanje povрати vedro vrijeme i uputi te u luku poniznosti“.

Moj jezik ne može izraziti koje obilje milosti tvoja poduža prisutnost mi je udijelila tom zgodom. Za nadoknaditi Ti, molim te za ljubav srca i iz ponora poniznosti u koji me privukla tvoja ljubav koja se udostojala meni prići, pouči me da prema tvome beskrajnom milosrđu se uzdižu moje zahvale.¹⁰

13. Bdijenje srca

Još priznajem tvojoj ljubavi o predobri Gospodine da si se trudio prodrmati moju uspavanost. Ti si se prvo poslužio nekom osobom, a zatim si sam milosrdno udostojao učiniti svoje djelo. Ova osoba me podsjetila da prvi koji su te posjetili kad si se rodio prema Evandjelju su bili pastiri, a zatim sa svoje strane si mi kazao da ukoliko uistinu želim pronaći tebe trebam bdjeti nad sjetilima kao što pastiri bdiju nad svojim stadom.

¹⁰ I drugi sveci govore o ovoj božanskoj pedagogiji kojom Gospodin odgaja svijе miljenike i po njihovim slabostima i vodi ih do poniznosti. Tako sv. Ljudevit Montforski u *Pismu prijateljima križa* broj 46 piše: „Često, da, vrlo često dopušta Gospodin Bog, da njegove najveće sluge, koje su se najviše uzvisile u životu milosti, čine pogreške, koje ih strahovito ponizuju, a to radi toga, da ih ponizi pred njima samima i pred ljudima, da odvрати od njih oholost poradi milosti, koje im daje, ili pomisao na dobro, što ga čine, da se – kako kaže Duh Sveti – *da se nijedan čovjek ne može ponositi pred Bogom* (1 Kor 1,29)“.

Nisam bila jako zadovoljna tvojim savjetom. Mislila sam da ne priliči jer sam znala da Ti u meni potičeš sklonost da ti služim iz ljubavi, a ne kao plaćeni pastir koji služi svome gospodaru. Nastavila sam o tome misliti cijeli dan sve do Večernje s osjećajem duhovne potištenosti, a zatim nakon Povečerja, sabrala sam se na molitvu na mom uobičajenom mjestu ti si ovom mišlju zasladio moju gorčinu. Neka zaručnica se može pobrinuti da dadne jesti sokolovima svoga zaručnika a da zbog toga ne bude lišena njegove nježnosti. Na sličan način ako se i ja budem trudila bdjeti nad mojim sjetilima i osjećajima, sigurno neću zbog toga biti lišena slasti tvoje milosti.

Ti si mi tada u slikom tek odsječene šipke, udijelio duh straha, da se više nikada ne udaljim od tvojih ruku, da bez štete mogu proći krivudavim putovima na kojima se obično gube i lutaju ljudske ljubavi. I dodao si da kada bi nešto nastojalo navesti moje osjećaje na lutanje, s desne strane radošću ili nadom, a s lijeve strane patnjom, žalošću i srdžbom, odmah bi se poslužio šipkom tvoga straha i prizvao u moje srce po sabranosti sjetila onaj osjećaj, prožeo bi ga toplinom ljubavi i prikazala bi Ti ga kao prijaznu žrtvu kao što bi ti se prikazalo tek rođeno janješće.

Ajme, svaki puta od tada, nošena mojom zloćom, površnošću, živošću govora i djelovanja, oslobađala sam ono što sam ti prije prikazala, uvijek sam imala dojam da tako kažem, da ti ga kidam iz usta kako bi ga dala tvome neprijatelju. A Ti si ipak u međuvremenu nastavljao gledati me s toliko vedrine i dobrote, kao da nisi ni posumnjao u moju izdaju, mislio si da ja to činim poigravajući se.

Na taj način često si prozivao moje srce i pobudio u meni toliko slasti raskajanosti i pobožnosti, da si me uvjerio da ni sa kakvom prijetnjom ne bi me nikada mogao navesti na veću želju tako veliku i postojanu za promjenom i odluku za popraviti se.

14. Korist samilosti

Jednom zgodom u nedjelju koja prethodi korizmi dok je započinjala misa *esto mihi... budi mi utočište*, mislim da sam shvatila da, progonjen od tolikih tvojih neprijatelja, pitao si me ovim uvodnim misnim riječima da te prihvatim i dopustim da se odmoriš u mom srcu. I slijedeća tri dana, svaki puta kada sam se sabirala u nutrinu, izgledalo mi je da te vidim kako se odmaraš na mojim grudima kao neki bolesni siromah. Tijekom ova tri dana nisam pronašla ništa što bi ti moglo ponuditi draže olakšanje od toga da tebi za ljubav molim, šutim i odričem se razgovora s onima koji žive prema duhu ovoga svijeta.

15. Zahvalnost za milost

U svojoj dobroti udostojao si se objaviti mi svijetlom tvoje milosti da duša dok ostane u krhkom ovoju tijela je kao obavijena oblakom, kao kad je neka osoba zatvorena u usku sobu i sa svih strana okružena parom koja se u sobi diže. Kada je tijelo pogođeno nekom patnjom, po strpljivosti udova u dušu ulazi kao neka zraka svijetla koje je divno obasjava. Koliko je patnja dulja i teža toliko je jasnija zraka svijetla koja prožima dušu. Rane koje srce susreće vježbajući se u poniznosti, strpljenju i sličnim stvarima, diraju dušu dublje i izbliza, i donose joj obilnije svijetlo. Više od svega dušu čini vedrom i prosvjetljuje prakticiranje djela ljubavi.

Hvala ti prijatelju ljudi što si me na taj način često prakticiranju strpljenja. Ali, ajme, tisuću puta ajme, rijetko sam i malo odgovorila na tvoju milost i sigurno nikada onako kako bi trebalo na nju odgovoriti. Ti Gospodine poznaješ moju bol, moju zbunjenost, moju potištenost zbog toga i znaš koliko moje srce želi da drugi nadoknade za moje nedostatke.

Jednom drugom zgodom, dok sam išla na pričest, udijelio si mi da više nego obično uživam u tvojoj prisutnosti, ja sam se trudila shvatiti što bi mogla učiniti kako bi ti barem djelomično uzvratila za to što si se udostojao činiti. O premudri Učitelju ti si mi tada predložio onu riječ apostola: „Ja sam bih želio biti proklet za moju braću, kad bi to bilo moguće“ (Rim 9,3).

Ja sam do tada mislila da kako si pustio da mislim, duša boravi samo u srcu. U ovom trenutku si me poučio da boravi i u mozgu, što sam poslije našla da je i negdje napisano, ali to prije nisam znala. Kazao si mi tada da je velika zasluga ako duša predana tebi iz ljubavi ostavi sjetilni užitek, bdije nad vanjskim sjetilima i trudi se u izvanjskim djelima ljubavi za spasenje bližnjega.

16. Gospodinova objava na dane Božića i Prikazanja

Na sveti dan Božića primila sam te iz Jaslica u obliku nježnog malog djeteta ovijenog povojima, i držala sam te na svom srcu. Htjela sam od svih trpljenja koja su ti uzrokovala tvoje djetinje potrebe učiniti svezak smirne kako bi ga držala na svome srcu i tako za dušu izvukla oblini balzam božje slasti. I dok sam ja mislila da ne mogu dobiti veći dar od ovoga ti si se udostojao to promijeniti po preobilju tvoje spasenjske milosti kao što ću to sada kazati:

Slijedeće godine na isti dan, na Božić, za vrijeme mise *Gospodin mi reče* primila sam te u liku nježnog malog djeteta iz naručja tvoje Majke i kroz neko vrijeme držala sam te na mojim grudima. Možda zbog samilosti prema jednoj ožalošćenoj osobi za koju sam molila milost i koju si udijelio nekoliko dana prije je doprinijelo da dobijem ovaj dar. Priznajem da nakon što sam ga dobila nisam ga čuvala s potrebnom pobožnošću. Ne znam je li se to dogodilo zbog tvoje odredbe ili moje nebrige. Nadam se da se dogodilo istovremeno po odredbi tvoga milosrđa i pravednosti s ciljem da bolje shvatim moju nedostojnost i istovremeno da se bojim da sam ja bila uzrok toga što sam nemarno odbacivala beskorisne misli. A je li bilo iz jednoga ili drugoga razloga odgovori mi Ti o moj Gospodine i Bože.

Trudila sam se, dakle, da te ugrijem ljubeznim milovanjima i imala sam osjećaj da ne mogu u tome uspjeti dok ne počnem moliti za grešnike, za duše u Čistilištu i za sve one koji su tom trenutku bili u nekoj žalosti. Tada sam odmah primijetila učinak moje molitve. Na poseban način sam to primijetila kada sam jedne večeri bila odlučila da ću od tada moje molitve za pokojne počinati molitvom za tvoje prijatelje *Svemogući i vječni Bože kojega nikad ne molimo bez nade u tvoje milosrđe....* umjesto kao što sam do tada započinjala molitvom *Bože koji si zapovjedio da častimo oca i majku...* što sam molila za moje roditelje. Izgledalo mi je da ovu prvu molitvu radije primaš.

Izgledalo mi je da je tebi milo kad na glas pjevamo tvoje pohvale, a ja se trudim da na svaku notu usredotočim svoju pažnju na tebe kao kad se trudi držati oči uprte u knjigu kad se ne zna dobro na pamet melodija. Ali ispovijedam Ti, Oče pun dobrote, da sam bila nemarna u ovome kao i u nekim drugim stvarima za koje sam shvaćala da su bile tebi na slavu. To ti ispovijedam u gorčini muke tvog nevinoga Sina Isusa Krista za koga si rekao da u njemu nalaziš svu milinu: „Ovo je Sin moj ljubljani u njemu mi sva milina“ (Mt 17,5). Po njemu ti prikazujem moju želju za obraćenjem da On nadoknadi za moje nemarnosti.

Na dan Prikazanja za vrijeme procesije, u kojoj Ti spasenje i otkupljenje naše, si htio biti donesen u hram skupa sa prikazanjima, dok se pjevala antifona tvoja Majka je tražila da joj dam sina plod njenog krila, pokazivala mi se strogog lica kao da te nisam čuvala kako se to njoj sviđa, Ti koji si radost i slava njenog bezgrešnog djevičanstva. Podsjetila me tada zbog milosti koje je našla pred tvojim licem da je pomiriteljica grešnika i nada očajnika, a ja sam izrekla tada ove riječi:

„O milosrdna Majko zar ti nije dan za Sina Onaj koji je izvor milosrđa kako bi ti zadobila milost svima koji su ostali bez nje i da tvoja preobilna ljubav pokrije mnoštvo naših grijeha i mana?“ Dok sam ja govorila njeno lice je postalo vedro i dobrohotno kako bi ja shvatila da ako sam je zbog mojih grijeha prisilila da mi se pokaže strogom, ipak je ona milosrdna prema nama budući da je sva prožeta blagošću Božje ljubavi. U trenutku sam imala za to siguran dokaz jer su samo neke riječi bile dosta za raspršiti onaj strogi izraz i povratiti njenu urođenu vedru blagost. O preobilna milosrdna dobroto Majke koja zagovara za sve moje grijeha kod tvoga milosrđa.

Zatim si mi dao da jasno shvatim da ne znaš zadržati obilje tvoje slasti jer slijedeće godine na Božić dao si mi dar sličan onome o kome sam govorila, ali bio je još ljepši. Ponašao si se kao da je moja velika gorljivost prošle godine zaslužila ovaj novi dar, a zbog moje nebrige bi me trebalo kazniti, a ne dati mi novi dar.

Dok su se čitale riječi iz Evanđelja *Rodi svoga Sina prvorodenca...* tvoj prečista Majka svojim rukama dade meni blagoslovljeni plod svoga djevičanskoga krila. Da, dala Te meni maloga i ljupkoga, dok si se Ti svim svojim silama pružao meni kako bi bio uzet u naručje. Ja sam Te uzela – usprkos moje krajnje nedostojnosti – a ti si svojim rukama obgrlio moj vrat i okrijepio me potpuno sa blagim dahom koji je izlazio s tvojih blagoslovljenih usana. Neka te blagoslivlja moja duša Gospodine i sve što je u meni neka slavi tvoje sveto ime. Kada te tvoja blagoslovljena Majka povila htjela sam je pitati da i mene ovije s tobom, kako ne bi bila ni jednostavnim povojem rastavljena od Onoga čija milovanja su daleko slađa od meda. Izgledalo mi je tada da si Ti bio obavijen u bijeli lan nevinosti i pritiješnjen oporim povojima ljubavi: ako sam dakle htjela biti povijena s tobom trebala sam se truditi puno više nego do sada, zadobiti čistoću srca i prakticirati djela ljubavi.

Neka ti je hvala Stvoritelju zvijezda koji svjetlošću zvijezda oblačiš nebesa i raznim bojama cvijeća proljeće. Ti ne trebaš naše darove, pa ipak za slijedeći blagdan Prikazanja tražio si od mene da te obučem prije nego što ćeš biti prikazan u Hramu i otvorio si mi tajno blago tvojih nadahnuća, poučio si me o tome. Potrudila sam se svim silama hvaliti bezgrešnu nevinost tvoga čovječtva s nesebičnom i vjernom pobožnošću do te mjere da se osobno odričem, kada bi to bilo moguće, sve slave nevinosti samo da vidim da je više slavljen i čašćena u Tebi. Zbog ove moje nakane Ti, čija svemogućnost poziva sve što postoji i ono što ne postoji, ukazao si mi se obučen u bijele haljine slične djetetu koje je tek rođeno.

Divila sam se sa istom pobožnosti ponoru tvoje poniznosti i izgledalo mi je da na spomenutu odjeći si obukao zelenu haljinu, kao da želiš kazati da u dolini poniznosti tvoja milost zeleni i cvate da tako da nikada ne usahne. Tada sam razmišljala o onome što pokreće sva tvoja djela i vidjela sam te obučena u purpurni plašt te sam shvatila kako je ljubav odijelo bez kojega nitko neće doći u nebesko Kraljevstvo.

Zatim sam nakon ovih kreposti motrila tvoju slavnu Majku i vidjela sam da je obučena na isti način. Budući da je ova blagoslovljena Djevica, ruža bez trnja, bijeli ljiljan bez mrlje, je ukrašena svim krepostima i uvijek zagovara molimo da po njenom zagovoru bude obogaćena naša nedostojnost.

17. Kako Bog skriva svoju Božansku prisutnost

Jednoga dana nakon što sam oprala ruke kako bi pošla na večeru, na nogama sam skupa sa zajednicom čekala da uđem u blagovaonicu i divila sam se jasnoći sunca koje je u tome trenutku sjalo svim svojim sjajem i mislila sam u sebi: Ako Bog koji je stvorio ovo sunce i koji je plamen koji proždire u kome, kako se kaže i sunce i mjesec se dive njegovoj

ljepoti, ako je Gospodin uistinu sa mnom, kako mi izgleda, kako bi bilo moguće da moje srce ostane tako hladno i da sam tako tvrda, da se loše ponašam prema drugima?

A Ti čija je riječ uvijek tako slatka i potrebna mome uznemirenom srcu si mi odmah odgovorio: „Kako bi mogla uzvisivati moju svemogućnost kad je ne bi mogao prikrivati bilo gdje moju prisutnost, bilo gdje to smatram potrebnim, kako je ne bi obavio, učinio primjetljivom osim u mjeri koja priliči vremenu, mjestu i osobi? Od početka stvaranja neba zemlje, u svom dijelu otkupljenja služio sam se više mudrošću ljubavi nego li snagom uzvišenosti; i ova moja mudrost ljubavi izlazi na vidjelo posebno kada podnosim nesavršene s ciljem da ih privučem u punoj njihovoj slobodi na pun savršenstva“.

18. Jedna očinska lekcija

Tijekom mise jednoga blagdana vidjela sam kako više osoba koje su se bile preporučile meni u molitvu idu na pričest. A ja ne zadržana bolešću, ili kako se bojim odbačena po božjoj odredbi zbog moje nedostojnosti, mislila sam, o Bože moje, o dobročinstvima koja si meni dao.

Počela sam se u jednom trenutku bojati da vjetar samodopadnosti može isušiti rijeku Božje milosti te sam htjela na neki način da me prosvijetliš kako bih mogla ubuduće bolje paziti. Evo na koji način tvoja očinska dobrota se udostojala poučiti me o tome.

Ja sam trebala zamisliti tvoju ljubav prema meni kao ljubav nekog oca koji uživa okružen sinovima, kojima se dive u kući i izvan nje, zbog njihove milosti i ljepote. Jedan od ovih sinova još se nije razvio u potpunosti te otac iz ovoga razloga prepun smilovanja uzme ga na češće koljena nego li druge te ga miluje i daje mu male darove. Zatim si dodao da ako se s punim uvjerenjem smatram nesavršenija od drugih, potok tvojih božjih utjeha neće zbog toga prestati izljevati se na moju dušu.

O Bože prepun ljubavi koji si prijatelj čovjeka, zbog ovoga i svih drugih pouka kojima si želio poučiti me u mojoj ludosti, prikazujem ti svoje zahvale sjedinjene sa uzajamnim djelovanjem milosti klanjanja dostojnoga Trojstva. Nakon brojnih nemarnosti kojima sam u sebi gasila tvoga preslatkoga Duha, oplakujem ih u sjedinjenju sa gorčinom Gospodnje muke, prikazujem ti za njih njegove patnje i suze; sjedinjujem se sa učinkovitom molitvom tvoga Sina i molim te jakošću Duha Svetoga, da se obratim od svih svojih grijeha i činim nadoknadu za sve moje nedostatke. Udostoj se udijeliti mi ovu milost i zbog ljubavi koja zadržava tvoju srdžbu, ljubavi tvoga Sina, miline tvoga očinstva, kad je bio ubrojen među nesretnike ovoga svijeta.

19. Pohvale božje naklonosti

Zahvaljujem ljubljenoj Bože na tvome milosrđu što si se udostojao ljubavlju utvrditi moju dušu koja je bila nesigurna i oklijevala je kada sam te uobičajeno molila da me oslobodiš iz zatvora ovoga bijenoga tijela. Nisam mislila da me oslobodiš mojih bijeda nego sam htjela vidjeti tvoju dobrotu slobodnu od duga milosti, koji u tvojoj beskrajnoj božjoj ljubavi, si se založio plaćajući za spasenje moje duše. I sve ovo ne iz razloga što tvoja božja svemogućnost i vječna mudrost bi mi je davali protivno mojoj volji, kao da silom daješ, nego zato što tvoja darežljivost i beskrajna dobrota su je davali meni, nedostojnoj i nezahvalnoj.

Izgledalo mi je da Ti, kruna i čast nebeske slave, skoro da tako kažem ostavljajući tron tvoje uzvišenosti, si se blagom gestom nadvio nad mene. I izgledalo mi je da uz ovu tvoju gestu naklanosti, kao potoci slasti se šire svim nebeskim prostranstvima, i da su svi sveci,

naklonili sa zahvalnošću kao opijeni ovim potocima božje blagosti, pjevaju slatku pjesmu pohvale Bogu.

Ja sam u međuvremenu čula ove riječi: „Promotri koliko je slatka i ugodna ova pohvala mojoj uzvišenosti i kako prožima i potresa dubine moga pre ljubljenoga Srca. Prestani dakle s toliko postojanosti željeti biti slobodna veza ovoga tijela kojemu dajem dar moje nesebične pobožnosti, jer koliko je nedostojniji onaj prema kome se naklonim, toliko je veće poštovanje kojim me slave, i to s razlogom, sva stvorenja“.

Budući da mi je ova tvoj utjeha dana u trenutku kada sam pristupala pričesti, sakramentu života, i na to kako je i pravedno, je bila usredotočena sva moj pažnja, daru koji si mi dao dodao si i pouku. Kazao si mi da bi svi trebali pristupiti Pričesti tvoga predragocjenog Tijela i Krvi s tim stanjima duše da ne oklijeva tebi za ljubav i za tvoju salvu da uz ovaj sakrament, kada bi to bilo moguće, prime i svoju osudu,¹¹ samo da još više zasja tvoja božanska dobrota koja se ne suzdržava dati svojim slabim stvorenjima.

A ja, budući da sam ovo hitjela navesti kao ispriku onome tko se suzdržava od Pričesti smatrajući se nedostojnim, i kako ne pristupa da ne oskrvrne zamišljenim nepoštovanjem tako uzvišeni sakrament dobila sam ovaj odgovor: „Tko pristupa s nakanom o kojoj sam govorio, ne može pristupiti s nepoštovanjem“. Neka je tebi slava i čast u vijeke vijekova.

20. Posebne povlastice koje je Bog njoj udijelio

Neka moje srce i duša sa svim moćima moga duha i tijela, skupa sa svim stvorenjima svemira zahvaljuju ti i slave te, o preslatki Bože vjerni prijatelju našeg spasenja, zbog tvoje beskrajne dobrohotnosti i milosrđa. Nije bilo dosta tvojoj samilosti prikriti nepoštivanje s kojim sam se toliko puta usudila pristupiti, bez dovoljne priprave, neizrecivoj gozbi tvoga presvetog Tijela i Krvi, nego si htio još dati meni, najnekorisnijem i najslabijem sredstvu kojim se služiš, novi dar kao dodatak onima koje si mi već dao.

Ti si mi htio dati sigurnost da ako neke duša želi pristupiti Pričesti ali se suzdržava zbog oklijevanja svoje savjesti, i ponizno traži pomoć od mene, zadnje od tvojih službenica, zbog svoje poniznosti, u tvom beskrajnom milosrđu prosuditi ćeš da je dostojna ovog sakramenta i ona će ga primiti uistinu dostojno i plodonosno za svoje vječno spasenje. I dodao si još da kad je tvoja pravednost ne bi smatrala dostojnom, nećeš dopustiti ni da se ponizi i mene pita za savjet.

O uzvišeni Gospodaru koji boraviš u nebeskim visinama i gledaš na našu neznatnost, na što te navelo tvoje milosrđe! Koliko puta si vidio da sam nedostojno pristupila ovom sakramentu zaslužujući kod tvoje pravde strogu osudu! A Ti si htio da drugi postanu dostojni po poniznosti, i iako si mogao u ovome uspjeti bolje bez moga sudjelovanja, odredio si kako bi providio u svojoj dobroti mojoj nedostatnosti, da se poslužiš sa mnom kako bi barem tako mogla imati udio u zaslugama onih koji slušajući moj savjet dolaze zadobiti plod spasenja.

Nije bio dosta samo ovaj lijek za moju bijedu, zbog toga tvoja dobrota se nije samo time zadovoljila o dobri Gospodine! Htio si me još uvjeriti da nedostojna kao što i jesam, da ako netko sa raskajanim srcem i ponizna duha dođi i razgovara sa mnom u žalosti zbog svoje mane, Ti ćeš ga prosuditi odgovornim ili nevinim po tome kako ću ja prosudili da li je učinio teški ili laki grijeh. Po tvojoj milosti i toj duši za olakšanje od toga trenutka nikada više njeni

¹¹ Paradoksalni govor nošen žarom ljubavi nalazi se i u Novom zavjetu kad apostol Pavao govoreći o neprihvatanju Krista od strane Izraelaca kaže: „Jer želio bih ja sam biti proklet i rastavljen od Krista za svoju braću, za svoju rodbinu po tijelu“ (Rim 9,3)

padovi u tu manu neće više biti tako teški kao što su to bili prije. I na ovaj način si nastojao izići u susret mom krajnjem siromaštvu u kome nikada ne uspijevam potpuno pobijediti niti jednu, ni najmanju od mojih mana, te da na ovaj način zaslužujem da budem barem djelomično dionik pobjeda drugih duša. Da o moj dobri Bože, udostojao si od mene učiniti tvoje slabo sredstvo, kako bi po mojim riječima tvojim prijateljima, dostojnim od mene, udijelio milost pobijede.

Na treći način tvoja beskrajna darežljivost htjede obogatiti moje siromaštvo uvjeravajući me da svima koji budu imali povjerenje u božje milosrđe i meni se obrate, a ja im obećam neko dobročinstvo ili oprostjenje nekog grijeha, tvoja milosrdna ljubav će im to udijeliti prema mojoj riječi, kao da si im Ti sam to obećao svojim ustima. Kao dokaz za to si naveo si da ako njima bude izgledalo da se ovo obećanje ne ostvaruje duže vremena, trebaju insistirati da sam im ja to obećala u tvoje ime. I tako si još jedanput providio mome dobru prema evanđeoskoj izreci: „Mjerom kojom mjerite i vama će se mjeriti“ (Lk 6, 38), budući da ja, na žalost, ne prestajem padati u teže grijehe, da mi barem po ovoj povlastici koja mi je dana, Tebi je dan razlog da me manje strogo sudiš.

Udijelio si mi i četvrto dobročinstvo sa dragocjenim uvjeravanjem da bilo tko se meni preporuči u molitve s poniznom i pobožnom nakanom, bez sumnje će zadobiti sve plodove za koje je dopušteno nadati se od nekog zagovora. I na ovaj način si providio mome siromaštvu budući da loše izvršavam obvezu bilo javne molitve ili privatne molitve za Crkvu – ona će biti meni na korist prema riječima proroka: „Tvoja će se molitva vratiti tebi u krilo“. Ti si htio nadoknaditi tako da me činiš dionikom na neki način zasluga onih kojima daješ svoje milosti po mom nedostojnom zagovoru.

Iznašao si i peti način kako bi bio učinkovit u dijelu moga spasenja, a to je posebni dar po kome da svatko tko s dobrom voljom, čistom nakanom, i poniznim povjerenjem dođe k meni i razgovara sa mnom o svojim duhovnim potrebama neće otići a da ne bude poučen i utješeno. Ti si vidio koliko ovaj dar nije bio prikladan meni zbog moga siromaštva jer ja se često gubim u nepotrebnim riječima, rasipam talent naravne rječitosti, koji meni nedostojnoj je udijelila tvoja prevelika darežljivost. Na ovaj način koristeći ga za dobro drugih izvlačim neku duhovnu korist i ja.

Šesti dar tvoje velikodušnosti predobri Bože je bio jedan dar meni potreban više od bilo kojega drugoga. Ti si mi potvrdio da bilo tko iz ljubavi prema meni bude s povjerenjem molio za mene, najslabije od svih tvojih stvorenja, ili se riječima i djelima bude trudio da me ispravi od mojih grijeha i mladenačkoga neznanja, od mojih zloći i zloba dobiti će kao nagradu od tvoga milosrđa da neće umjeti a da prije nije od tebe zadobio milost ga Ti rado prihvaćaš, da će zaslužiti tvoju slast i posebnu bliskost s tobom. Ovim darom tvoje očinske nježnosti htio si izići u susret mojoj krajnjoj potrebi. Ti si znao kolika je moja potreba za ispravljanjem mojih bezbojnih mana i nebriga. Tvoja milosrdna ljubav ni na koji način nije htjela ni po koju cijenu pustiti da propadnem, s druge strane tvoja divna pravednost nije moga ni na koji način dopustiti da budem spašena s toliko nesavršenosti. Providio si za moje dobro tako da dijeleći zasluge među više osoba svima to bude na korist.

A kao zadnje tvoja nezadrživa darežljivost o predobri Bože, htjela mi je dati još ovaj dar, ako se netko nakon moje smrti prisjeti Božjeg sniženja kojim se za vrijeme života htio nadviti nad mojom malenošću, i bude se ponizno htio preporučiti u moje nedostojne molitve,¹² Ti ćeš ga uslišati bez daljnega, kao nadoknadu za moju lijenost u prošlosti, ponizno sam Ti s pobožnošću zahvaljivala za pet posebnih dobročinstava koja si mi udijelio.

¹² Molitvu sv. Gertrudi kojom se preporučamo njenom zagovoru donosimo u dodatku ove knjige.

Prvo je ljubav koju si mi u svome nesebičnom milosrđu od uvijek iz vječnosti udostojao udijeliti. I ovo je priznajem potpuno besplatan tvoj dar. Iako si predvidio slijed mojih zlih čina, moju zlobu, nemar i crnu nezahvalnost zbog čega si me trebao smatrati nedostojnom razumnih povlastica, pa i među poganima, ipak si htio u svojoj nježnosti nadići sve moje bijede i udijeliti mi, izabirući me između drugih kršćana, za dostojanstvo redovničkog staleža.

Drugo dobročinstvo se sastoji u tome da si me privukao sebi na moje spasenje, i ovo kažem u potpunoj pravdi, trebam zahvaliti tvojoj blagosti i dobrohotnosti koje su ti svojstvene po naravi. Po njoj moje nesavladivo srce, a bolje bi mu priličili željezni okovi, je bilo privučeno blagom nježnošću, kao da prepoznajući se dionicom tvoje blagosti, Ti sjedinjujući se sa mnom si kušao svaku moguću slast.

Treće dobročinstvo je tvoje blisko sjedinjenje sa mnom koje isto tako zbog pravednosti moram pripisati tvojoj nezadrživoj i beskonačnoj velikodušnosti. Kao da broj pravednika nije dovoljan da prihvatiti obilje tvoga milosrđa, ti si se udostojao pozvati i najnezaslужniju po zaslugama, kako bi čudo tvoje naklanosti bolje zasjalo u onoj koja je bila manje pripravan da ga primi.

Četvrto dobročinstvo je u tome da si u meni htio imati svoje naslade, a to ti nije bilo ispod časti potvrditi, trebam pripisati ludosti tvoje ljubavi, ako se tako mogu izraziti – osim ako tvoja svemoguća mudrost ne nalazi svoju slast u tome da se može sjединiti, na neki neshvatljiv način, s jednim bićem tako različitim od tebe i pod svim vidicima nepodesnim za to sjedinjenje.

Peto dobročinstvo je da se udostojiš pretvoriti me svu u sebe. Ovo dobročinstvo, iako sam nedostojna, ponizno i postojano se nadam zadobiti, prema vjernom i istinitom obećanju pre slatkog milosrđa tvoje ljubavi. U ljubavi sam u to sigurna, i već od sada ga prihvaćam sa zahvalnošću, priznajući da to ni na koji način nije zbog mojih zasluga, nego plod samo od tvoga besplatnoga milosrđa, o moj najviše, jedno i vječno Dobro!

Sva ova dobročinstva su plod tvoje naklonosti tko čudesne i nesrazmjerne mojoj niskosti, i ni na bilo koji način neću moći nikada dostojno zahvaliti ti. Ali i u ovome si mi htio izići u susret, mom siromaštvu navodeći najslađim obećanjima druge duše da to čine za mene, kako bi po njihovim zaslugama moga se nadoknaditi i nadopuniti moja malenost. Neka ti sva stvorenja neba, zemlje i podzemlja zahvaljuju na ovoj naklonosti.

Tvoja svemoguća ljubav se udostojala jednoga dana potvrditi sve ove milosti na slijedeći način. Jednoga dana mislila sam u sebi na sva ova dobročinstva – i odmjeravala sam iz svoje zloće tvoje očinsko milosrđe čije me preobilje ispunja radošću – došla sam do toga u mojoj umišljenosti da sam te prekoralava što nisi potvrdio tvoja obećanja dajući mi ruku, kako se to uobičava među onim koji nešto obećavaju.

Tvoja prilagodljiva slast mi je obećala da će udovoljiti ovoj želji govoreći: „Ne želim da ovo bude razlog za tvoju patnju, dođi i potvrđujem moja obećanja“. I odmah sam iz moga ništavila vidjela da mi se ukazuješ s obadvije ruke i kako iz svoga Srca, iz škrinje božje vjernosti i nepogrešive isitne, pozivaš mene koja sam zlobno kao Židovi tražila znak, i stavljaš moju desnicu među njih. Tada si sklopio ruke i zadržavajući moju ruku si kazao:

„Evo obećavam da ću u potpunosti sačuvati cjelovitim darove koje sam ti dao, i ako se dogodi da za neko vrijeme budem smatrao prikladnim oduzeti neki učinak darova, obvezujem se da ću ti ih vratiti utrostručeni u ime svemogućnosti, mudrosti i dobrote presvetog Trojstva u čijem krilu živim i kraljujem, istinski Bog, u vijeke vijekova“.

Nakon ovih riječi preblage pobožnosti povukla sam ruku i vidjela da je ukrašena sa sedam malih zlatnih krugova, i s puno prstena, po jedan na svakome prstu a tri na kažiprstu,

kao potvrda da su mi 7 povlastica potvrđene prema mojoj želji. A tvojoj nezadrživoj dobroti još si nadodao:

„Svaki puta kada budeš misleći na svoju bijedu smatrala se nedostojnom mojih darova i s povjerenjem se predaš u moju dobrotu, ti ćeš mi tako iskazati čast koju si dužna za sva dobročinstva koja sam ti dao“.

I na ovaj način tvoja očinska dobrotu zna naklonošću providjeti svojoj djeci koji su nisko pali, da kada ti već ne mogu prikazati zbog izgubljene nevinosti čast savršene pobožnosti, Ti se udostojiš od njih prihvatiti barem priznanje njihove bijede i siromaštva što između ostalog ne može nikome ostati skriveno. O najveći Darovatelju od kojega dolazi svako dobro, i bez kojega ništa ne vrijedi, ništa nije sveto, udijelim mi da na tvoju salvu i moje spasenje u svakom tvome daru duhovnome i materijalnome prepoznati moju krajnju ništavnost, a istovremeno daj da uvijek i u svemu imam potpuno povjerenje u tvoje milosrđe.

21. Učinci viđenja Boga

Smatrala sam da nije dobro, misleći o besplatnim dobročinstvima tvoje milosrdne ljubavi prema meni pre siromašnom stvorenju, pustiti da padne u nezahvalan zaborav dar koji si po tvojoj čudesnoj naklanosti meni udijelio za vrijeme korizme jedne godine. U drugu nedjelju dok se pod Misom kojoj je prethodila procesija pjevao sponsorijski *vidjeh Gospodina licem u lice*, ti si prosvijetlio moju dušu neizrecivim sjajem božanskoga svijetla, i u ovom svijetlu vidjela sam jedno drugo lice, skoro namjesto moga lica, ono za koje sv. Bernard kaže: „Ne oblikovano ali oblikujuće, ne takvo da privlači tjelesne oči, nego izliva radost u srcu, privlačno ne zbog sjaja tjelesnosti nego zbog ljubavi koju nadahnjuje“.

Samo Ti o neizreciva Blagosti poznaješ, slast kojom si prožeo ne sama moju dušu, nego i moje srce i sve udove u ovom viđenju u kome tvoje oči, kao dva sunca, izgleda kao da su se usredotočile na moje. Daj da dok sam živa mogu zahvaljivati Ti pobožno služeći tebi. Iako je ruža privlačnija u proljeće kada je u punom procvatu nego li zimi kada osušena samo podsjeća na mirise kojih više nema, ipak i tada podsjećajući na užitek od prije izgleda da nam donosi neku radost. Želim ti na slavu tvoje ljubavi nekim slikama iskazati što je moja ništavnost kušala u ovom slatkome viđenju. Ako onaj tko bude čitao ove stvari iskusi sličan dar ili veći biti će potaknut sjećajući ga se zahvaljivati tebi. A ja sama prisjećajući se toga češće možda ću uspjeti odstraniti blato moje nezahvalnosti, zahvaljujući božjem suncu koje je nada mnom pokazalo svoje zrake.

Kada si na nedostojno moje lice primijenio tvoje poželjno lice koje nadahnjuje obilje blaženstva, osjetila sam kako se iz tvojih očiju u moje oči ulijevala obilna i neizrecivo blaga svijetlost koja je prožimajući moje biće, prožimala i sve moje udove neizrecivom krepošću. Izgledalo je kao da najprije vadi koščanu srž mojih kostiju a zatim da sažiže moje kosti skupa sa tijelom i da cijelo moje biće se poistovjećuje sa ovima božanskim sjajem, pretvarajući ga neizrecivom igrom u samog sebe, svu me prožimalo jako ugodnom radošću.

O što mogu veći o ovom preslatkom viđenju? Da li da ga zovem viđenjem? Vjerujem da sva rječitost svih stvorenja bi se uzalud mučila tijekom cijeloga života opisati mi ovaj uzvišeni način kontempliranja Tebe, ako po tvojoj darežljivosti nije imala ovakvo iskustvo. Ipak želim dodati jednu stvar ako se događa za božanske stvari kao i za ljudske, ako – kako vjerujem – božanski poljubac još više nadilazi učinkovitost ovoga viđenja nikada bez božje pomoći ne bi mogla ostati sjedinjenja sa svojim tijelom duša kojoj je udijeljen taj dar pa i kroz kratko vrijeme. Ali meni nije poznato da li tvoja neistraživa svemogućnost i tvoje beskrajno milosrđe čine da ti divno prilagodiš tako viđenja kao i zagrljaje i poljupce i druge privlačnosti ljubavi prilikama mjesta, vremenu i osobama, kako sam ja to sama mogla iskusiti više puta.

Da, zahvaljujem ti na uzajamnoj ljubavi koja kraljuje u Trojstvu, što si se često udostojao udijeliti mi i preblagi poljubac. Često dok sam sjedila u koru sva sabran u tebi, čitala sam Časoslov ili službu za pokojne, deset puta pa i više tijekom samo jednoga psalma, tvoj preblagi poljubac se prislonio na moje usne; božanski poljubac čija slast je veća od svih mirisa i meda. Puno puta sam osjetila kako se na meni zaustavlja tvoj pogled pun ljubavi, često sam primijetila u mojoj duši jaki tvoj zagrljaj. Priznajem da ma koliko bila velika slast ovih darova, nikada nisam iskusila u njima duboki učinak koji je u meni učinio pogled o kome sam gore govorila. Zbog njega kao i za sve druge darove kojima Ti samo poznaješ učinkovitost, prikazujem ti onu radost, veću od svake sjetilne, koju u krilu Božanstva Tri osobe uzajamno priopćuju.

22. Zahvala za preveliki skriveni dar

Tako neka ti je i veća hvala, kad bi to bilo moguće, za jedan preuzvišeni dar koji je samo tebi poznat. Preveliko dostojanstvo toga dara je razlog zašto ne mogu riječima izreći, a s druge strane ne dopušta mi da ga potpuno prešutim. Ako zbog ljudske krhkosti – ne daj Bože – jednoga dana na njega zaboravim ovaj spis bi mi pomogao da ga se prisjetim i da budem zahvalna. A neka tvoje milosrđe zapriječi meni, nedostojnom stvorenju, da dođem do tolikog zaborava. Nikada, ni za trenutak, ne daj da zaboravim na ovaj dar koji si mi udijelio prilikom ovog radosnog pohoda, dar koji tvoja previlika darežljivost mi je nezasluženo udijelila i dopustila da sačuvam tijekom tolikih godina bez ikakve moje zasluge.

Iako sam zadnje od tvojih stvorenja priznajem da ovaj dar nadilazi sve što je moguće čovjeku zadobiti ovdje na zemlji. Molim tvoju naklonost da sa istom slatkom pobožnošću kojom si se udostojao to meni dati bez mojih zasluga, udostojiš se sačuvati ga na tvoju slavu, i učiniti po ovome daru u meni tako duboko tvoje djelo da te u vječnosti slavi svako stvorenje. Koliko je očigledna moja ništavnost toliko je veća slava kojom izharava tvoje dobrohotno milosrđe.

23. Zahvale i izvješća o božjim dobročinstvima o kojima je pobožno čitala u to vrijeme skupa sa molitvama koje su to prethodile i pratile

Neka te blagoslivlja duša moja Gospodine Bože i Stvoritelju moj, i neka iz dubina bića naviješta velikodušna i besplatna milosrđa koja si mi udijelio preslatki moj Prijatelju. Zahvaljujem kako najbolje znam tvome beskrajnom milosrđu i slavim tvoje velikodušno strpljenje koje kao da je zaboravilo moje djetinjstvo, adolescenciju i mladost. Provela sam ih do moje 25-te godine u takvom zasljepljenju duha da sam bila u stanju, kako sada vidim, posvuda misliti i činiti sve bez ikakve grižnje svijesti sve što mi se sviđalo, da me ti nisi spriječio naravnom odbojnošću prema zlu i sklonosti prema dobru, i pomogao mi pri tome izvanjskim bdijenjem drugih ljudi. Bila bi se ponašala kao poganka koja živi u poganskom okružju, kao da nikada nisam shvatila da tvoja pravednost kažnjava zlo a nagrađuje dobro, i sve to iako si Ti htio da od djetinje dobi, to jest od pete godine boravim u svetištu benediktinskog reda kako bi me odgajali tvoji najpobožniji prijatelji.

Iako tvoje blaženstvo ne može ni rasti niti se može smanjiti, iako ti ne trebaš nikakva dobra od nas, na neki način moj život prepun grijeha i nemara je oduzeo nešto tvojoj slavi jer u svakom času moje biće, kao i sva druga stvorenja, trebalo je tebe slaviti i hvaliti. Samo Ti znaš što moje srca koje si se udostojao potresti do u dubine, sada kuša vezano uz to.

Zahvaćena ovim osjećajima o preljubljeni Oče, prikazujem Ti kao zadovoljštinu za moje grijeha, muku tvoga pre ljubljenoga Sina počevši od trenutka kada je položen u jaslice

izustio prvi jauk, prikazujem Ti oskudnosti njegova djetinjstva, patnje adolescencije i mladosti, sve do časa kada je naklonio glavu na križu i izdahnuo.

Prikazujem Ti isto tako o preljubljeni Oče, za sve moje nemarnosti cijeli sveti život tvoga Jedinorođenca, život savršen u mislima, riječima, djelima, od prvog trenutka kada je sa uzvišenog prijestolja sišao i po Gospinu *neka mi bude* ušao u zemlju našeg progonstva, sve do časa kad se pojavio pred tvojim očinskim pogledom u slavi u svom pobjedonosnom tijelu.

Ali pravedno je da srce tvojih prijatelja osjeća i nadoknađuje za svaku uvredu koja se tebi nanosi. Molim te zbog tvoga Jedinorođenca i snagom Duha Svetoga, da se udostojiš primijeniti prikazanje života i muke tvoga ljubljenoga Sina na oproštenje grijeha i onih za koje ja budem molila ili do toga dođu na drugi način, - bilo dok sam živa ili nakon moje smrti – te budu htjeli na tvoju slavu, nadoknaditi na neki način moje nedostatke, pa samo jednim uzdahom ili nekim drugim pa i najmanjim činom.

Neka ostane pred tobom ova moja prošnja i moja želja sve do kraja vijekova, pa i onda kada po tvojoj milosti budem s tobom kraljevala u nebu. Zahvaljujem ti iz ponora moje poniznosti, slavim i častim tvoju preslatku dobrotu, jer si Ti Oče milosrđa, htio prema meni koja živim nepromišljenim životom, gajiti misi mira a ne žalosti. Slavim te i zahvaljujem Ti jer si se udostojao proslaviti me veličinom i mnoštvom tvojih darova, kao da sam, nešto veće od drugih smrtnika, provodila sve do sada anđeoski život.

Započeo si za vrijeme jednog došašća, prije svetkovine Bogojavljenja, kada je bio moj 25-eti rođendan, dirnuo si mi srce otajstvenim nemirom po kome svaka mladenačka ludost dođe k meni. Počeo si pripravlјati moje srce. Na početku 26-te godine, jednoga ponedjeljka prije Prikazanja u sumrak nakon Povečerja, Ti istinsko svijetlo koje svijetli u tami, okončao si ovaj moj nemir kao i dane moje mladenačke nepromišljenosti potamnjene tolikom tminama duhovnog ne znanja.

U taj čas si se udostojao jasno udijeliti mi da osjetim tvoju blagu prisutnost ma divan način, i s pomirenjem punim dobrote sjedinio si me sa sobom u spoznaji i ljubavi. Poučio si me da se saberem u nutrinu moje duše, do tada za mene neistraženu, i počeo si sa mnom drugovati i komunicirati na čudesan i otajstven način kao da nalaziš svoju milinu boraviti u mom srcu, kao prijatelj kojemu je drago boraviti s prijateljem, još više kao zaručnik sa zaručnicom.

Nastavio si u svome milosrđu posjećivati me u dugim trenutcima i na druge načine, posebno na bdijenju jedne svetkovine Navještenja, zatim jednoga drugoga dana prije Uzašašća, kada si me ljubezno počeo pohađati još od jutra, a dovršio si to djelo navečer nakon Povečerja kada si mi dao divan dar kojemu će se svako stvorenje morati zauvijek u vječnosti diviti. Od toga časa pa sve do sada – izuzev tijekom perioda od 11 dana kad te nisam osjećala – niti za trenutak nisi se udaljio iz moga srca, i svaki puta kad se saberem u nutrinu duše uvijek osjećam da si prisutan.

Ja ne znam reći koliko drugih velikih darova si htio povezati i darovati sa ovom spasenjskom prisutnošću u meni. Udijeli mi dakle, Darovatelju svakog dobra, da ti u duhu poniznosti prikažem hostiju slave za sve tvoje darove, a posebno što sam Ti prema tvojoj i mojoj želji pripravila, dopustila da se pripravi, u mom srcu tako radosno boravište. Sve što sam čitala i čula i Salamonovu hramu ili o salama gozbe Aušera ne može se usporediti sa mjestom slasti koje si Ti svojom milošću pripravio u mojoj duši, i koje si mi udijelio, iako nedostojnoj, da ih dijelim s tobom, skoro kao kraljica s kraljem.

Dva od ovih tvojih darova su mi na poseban način draga više od drugih, pravi, tvoje rane, spasonosne stigmate, koje si mi utisnuo, kao dragocjeni ures, u srce i drugi, duboka rana ljubavi kojom si označio moje srce. Ti si me skupa sa ovim tvojim darovima preplavio

tolikom blaženstvom, pa da trebam živjeti i 1000 godina bez ikakve utjehe, ni vanjske ni nutarnje, sjećanje na njih bi bilo dovoljno da me osnaži, prosvijetli, ispuni zahvalnošću.

Htio si me još uvesti u neizrecivu bliskost tvoga prijateljstva, otvarajući mi na različite načine, pre plemenito svetište tvoga Božanstva koje je tvoje Božansko Srce. Ti si mi udijelio da u njemu nađem obilje svih tvojih slasti, dajući mi ga čas spontano, a u drugi čas kao znak uzajamnog prijateljstva, dajući mi ga umijesio moga. Obdario si me spoznajom tvojih otajstvenih sudova, i iskustvom tvojih najskrovitijih užitaka i zapljuskivao si mi često dušu takvom slašću, da ne poznajem tvoju neizrecivu naklonost, čudila bi se vidjevši činiti ova svjedočanstva ljubavi u najviše dostojnom stvorenju, tvojoj presvetoj Majci koja s tobom kraljuje u Nebu.

Često si me, blagom pažljivošću, uvodio u spasenjsku spoznaju mojih nedostataka. Poštedio se me s toliko pažnje zbunjenosti koja se rađa u duši zbog njih te je izgledalo, ako bi se smjelo tako izraziti, da bi radije izgubio polovicu svoga kraljevstva nego li preplašio moju djetinjsku bojažljivost i sramežljivost. Sa spretnošću si mi objavljivao koliko ti je žao zbog mana nekih osoba. Kad bi pogledala u sebe, vidjela bi da sam odgovornija od njih, pa ipak nikakav tvoj znak nije mi ni izdaleka dao naslutiti da te ova moja mana na neki način razalostila.

Privukao si me između ostalog obećanjem milosti koje si mi želio dati u životu i smrti, pa da od tebe nisam dobila nikakav dar, samo ovo je bilo dosta da za tobom žudim gorljivom nadom.

Ali ni na takav način nisi iscrpio ocean tvoga nezadrživog milosrđa. Često si htio uslišati moje molitve dajući mi nevjerovatne milosti, za grešnike i druge duše, a u drugim prigodama tako velike milosti da nikada nisam pronašla nekog prijatelja kome bi se usudila bez oklijevanja to ispričovijedati, zbog iskustva slaboće ljudskog srca.

Ovom zbroju milosti treba dodati da si mi dao presvetu Djevicu Mariju, tvoju Majku za Odvjetnicu kod tebe, da si mi često preporučio njenu ljubav kao što bi najvjerniji od zaručnika mogao preporučiti svoju majku predragoj zaručnici.

Zatim si često, o Bože dobrote, odredio da mi posebno pomognu plemeniti Vođe tvoga nebeskoga dvora, birajući ne samo među anđelima i akrandelima, nego i one iz viših hijerarhijskih redova koje je tvoje milosrđe smatralo prikladnim za ohrabriti me da te nekom pobožnošću častim kako si smatrao da je to prikladnije.

Neki puta zbog moga većega dobra, oduzimao si mi djelomično kroz neko vrijeme tvoje sjetilne utjehe, a ja sa sramnom nezahvalnošću sam odmah zaboravljala na sve tvoje darove kao da nisu imali nikakvu vrijednost. A kad sam se po tvojoj milosti kajala i ponovno te za njih molila, Ti si mi ih vraćao, kao da sam ti ih brižljivo bila povjerila na čuvanje.

Dao si mi još čudesniju milost, a dao si mi je na sveti dan Božića, a zatim na nedjelju *meni je biti*, a još jednu milost nakon Duhova, kad si dopustio da me obuzme tako blisko sjedinjenje s tobom da smatram da je više nego čudo to što sam mogla nastaviti živjeti na zemlji kao ljudsko biće među ljudima. A još više pobuđuje čuđenje i užasavanje to da nakon takvog iskustva, ajme, nisam se popravila od mojih mana kako što bi to trebalo.

Ali izvor tvoga milosrđa nije zbog toga presušio, o Isuse koji ljubiš kao što nitko ne zna ljubiti, i uistinu samo ljubiš, i ljubiš nezasluženom ljubavlju pa i one koji su najmanje dostojni.

Nakon malo vremena uistinu preslaba, nedostojna i zbog toga krajnje nezahvalna, počela sam više ne uživati u ovim darovima koje bi nebo i zemlja trebali slaviti neizrecivim plamenom, zbog naklonosti u kojoj Onaj koji je beskrajno velik primijenio na beskrajno malo stvorenje. A tada Ti darovatelju, obnovitelju i čuvaru svakoga dobra kako bi potresao moju po zaspalost i ponovno me pobudio na zahvalnost, objavio si nekim osobama za koje znam da su

pobožni i bliski s tobom, objavio si im koje si darove meni udijelio. Ove tvoje sluge nisu mogle ove stvari saznati od drugih jer to nikome nisam kazala, pa ipak s njihovih usana sam čula riječi koje si mi kazao u tajnosti moga srca.

Ovim riječima i drugima koje mi se često vraćaju u pamćenje, uzvraćam ti ono što je tvoje o moj Bože. Osjećam ih snagom Duha Svetoga kao odjek glazbe koja se svira na pre slatkim orguljama tvoga Srca i pjevam: „O moj Gospodine i Bože moj, Oče ljubljene neka te salvi i časti nebo, zemlja i podzemlje, sva tvorenja koja su bila, jesu i koja će biti“.

Budući da zlato još više sjaji kad je pored drugih boja, a posebno uz crnu zbog veće razlike, dodati ću ovdje kao kontrast bezbrojnim darovima koje si mi dao da božanski sjaje u meni ono što je meni vlastito, to jest tamnost moga nepronicljiva i nezahvalna života.

Ti si mi davao darove koji tebi priliče, prema tvojoj kraljevskoj velikodušnosti, ili bolje božanskoj naravi, a ja prema mojoj uređenoj grubosti nisam ih primala na drugi način osim što sam kao stvorenje kvarila svaki tvoj dar. Ali tvoj kraljevska blagost izgleda da se na to nije obazirala i nije zbog toga prestajala davati mi ih. Ali dok se Ti u ljubavi Očevoj odmaraš kao u nekom svome boravištu, udostojao se tražiti sklonište u mojoj siromašnoj kući, ja slaba, gruba i nemarna propuštala sam brinuti se za Tebe, i ponašala sam se prema tebi kako se sigurno ne bi ponašala, samo zbog ljudskog obzira prema nekome gubavcu koji me izvrijeđao a zatim zbog potrebe morao tražiti da ga primim pod svoj krov.

Ti koji sjajem odijevaš zvijezde utisnuo si mi u radosti duha stigmatu tvojih presvetih rana, otkrio si mi tvoje tajne, pripustio si me slasti tvoje najveće bliskosti, ispunio si me većom radošću duha nego li bi bila ona sjetilna da sam je skupila iz cijeloga svijeta, od istoka do zapada. A ja nezahvalna, vrijeđala sam te, sve sam prezrela i željna vanjskih užitaka pretpostavila sam tvojoj nebeskoj mani egipatski bijeli i crveni luk.

Nisam se povjeravala tvojim obećanjima, o istiniti Bože, kao da si ti neki lažac nevjeran svojoj riječi, zapriječila sam nadi da u meni donese plodove. Ne sam to nego dok si ti dobrohotno uslišavao moje nedostojne molitve, često sam otvrdla moje srce za tvoju volju, i došla do toga – a to bi trebala reći plačući – da sam se pravila kako ne shvaćam kako ne bi bila potaknuta glasom savjesti učinila tvoju volju.

Ti si mi dao za zaštitnike tvoju slavnu Majku i blažene Duhove, a ja sam im zapriječila često da mi pomognu tražeći pomoć od zemaljskih prijatelja umjesto da sam samo na tebe računala. Tvoja dobrota uza sve ove nemarnosti mi je čuvala tvoje darove, a ja da umjesto ti budem još zahvalnija i da brižno pazim na njih uzvraćam đavolskom zlobom zlo za dobro, izgledalo mi je da sam gubila poticaj za brižno živjeti obazirući se na sve.

Ali najteži propust je u ovome, da nakon tako nevjerojatnog sjedinjenja s tobom koje samo Ti poznaješ, nisam se bojala zaprljati ponovno dušu onim manama koje si mi ostavio samo da mi daš priliku boreći se pobijediti ih uz pomoć tvoje milosti i kako bi s tobom u vječnosti bila u većoj salvi. Uz to još si svojim prijateljima objavio moje tajne, a ja zaboravljajući cilj koji si Ti imao, iz toga sam neki puta izvlačila neko čisto ljudsko zadovoljstvo zapostavljajući dužene zahvala tebi.

I sada Gospodine koji si stvorio moje srce, dopusti da za sve ove uvrede i za druge kojih se budem sjetila tebi se podigne krik moga srca. Primi žaljenje koje ti prikazujem za sve moje nevjernosti kojih je previše pored tvoga velikodušnoga božjeg milosrđa. Neka se tebi uzdignu uzdasi svih stvorenja neba, zemlje i podzemlja i primi ih s plemenitom samilošću koju si objavio po tvome ljubljenu Sinu u Duhu Svetome.

U mojoj nemoći da donesem dostojne plodve obraćenja molim te pre slatki Gospodine koji me toliko ljubiš, nadahni u svom milosrđu one čije srce je pobožno i vjerno da u dasima, molitvama, dobrim djelima nadoknade za moju nedostatnost i tako te salve kako Ti zaslužuješ, o Bože i Gospodine naš. Ti vidiš moje srce i potpuno jasno znaš da samo iz čiste

ljubavi prema tvojoj salvi pred tvojom beskrajnom dobrotom, Ti sam si me naveo da pišem ove stvari, da mnogi koji ih budu čitali nakon moje smrti budu dirnuti veličinom tvoga milosrđa. Uistinu iz ljubavi prema našem spasenju si se snizio i htio dopustiti da bezbrojni i veliki tvoji darovi bude od jednog stvorenja tako smatrani malima da ih oskrvrne, kao što sam to ja učinila.

Ali kako znam i mogu zahvaljujem tvome milosrđu, Bože moj, Gospodine moj i Otkupitelju moj što si mi dao sigurnost da svatko pa bio i grešnik, s nakanom koju sam kazala i s najvećom mogućom pobožnošću, na tvoju slavu sjetiti se mene, bilo moleći za grešnike, bilo zahvaljući za izabranike ili čineći neko drugo dobro djelo, neće otići s ovoga svijeta prije nego li ćeš ga Ti obdariti i nagraditi posebnom milošću da prihvaćaš njegov život i da ćeš u njegovu srcu naći svoju nasladu i boravak.

Za toliki dar neka Ti je vječna hvala koja proizlazi iz nestvorene Ljubavi i vječno se u Tebe slijeva.

24. Prikazanje ove knjige

Evo priljubljeni Gospodine iz ljubavi prema tebi i na veću tvoju salvu, ja ti zahvaljujem s ovim što sam napisala u prvom i drugom djelu ove knjige, na povjerenju s Tobom koji si se u beskrajnoj naklonosti udostojao povjeriti ovom nedostojnom stvorenju, najslabijem od slabih.

Nadam se, naprotiv po tvojoj milosti usuđujem se reći sa sigurnošću, da nikakav drugi cilj me nije naveo na pisanje ovih stvari osim vršenja tvoje volje, želja da Te se salvi i hvali te gorljivost za duše. Ti si svjedok ove goruće želje da te slavim i zahvaljujem ti za nezadrživo tvoje smilovanje koje te je navelo da ne odstupiš od mene iako sam tako nedostojna, uz to svjedok si moje goruće želje da drugi ljudi koji budu čitali ove stranice, zahvaćeni slašću tvoje ljubavi budu privučeni kušati u bliskosti s tobom veće milosti.

Tko započinje studij prvo uči slova i ako ustaje dođe do studija filozofije, neka mnogi na sličan način po ovim opisima i slikama budi vođeni do kušanja skrivene mane koja nema u sebi nikakvu sjetilnu primjesu i za kojom može gladovati smo onaj tko ju je već jeo.

Udostoj nas ovom manom, svemogući Bože i darovatelju svakog dobra, hraniti nas tijekom puta našeg progonstva, sve do dana kada gledajući licem u lice slavu Gospodnju budemo preobraženi na tvoju sliku iz salve u salvu po dijelu tvoga preblagoga Duha.

U međuvremenu po tvom vjernom obećanju i poniznoj mojoj nakani i želji, daj da svi koji ponizno budu čitali ovaj spis podijele sa mnom radost tvoje naklanosti, sažale se nad mojom nedostojnošću i dobiju milost raskajanosti na svoju duhovnu korist.

I neka se iz njihova srca podigne kao iz zlatnog kadionika koji gori ljubavlju takav blagi i ugodni miris da obilno nadoknadi za svaki moj nemar i svaku nezahvalnost. Amen.

KNJIGA TREĆA

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Djevica Gertruda u svojoj velikoj poniznosti nije sama svojom rukom napisala ovu knjigu niti one što slijede, možemo radije reći da ih je diktirala jer ih je po Božjoj zapovijedi otkrila jednoj drugoj učenoj djevici, koja ih je morala napisati. Gertruda se smatrala nedostojnom sama ih napisati jer je smatrala da se ona ne koristi dobro Božjim darovima i da ih čini beskorisnima. Zbog toga je htjela da spisi postanu poznati po drugoj osobi, kako bi Boga slavili i zahvaljivali mu kako On to zaslužuje oni kojima je ovo obznanjeno, a to je bila Gertrudina jednina nakana.

Objaviti drugima neizrecive darove Božje, za nju je bilo kao iz blata pokupiti dragocjeni biser kako bi ga se stavilo među zlato, jer je smatrala da će samo tako biti Gospodinu iskazana ona čast i slava, za koju je smatrala da ju sama ne može iskazati. Svim ovim razlozima treba nadodati i autoritet poglavara koji su naložili Gertrudi da obznani, a drugoj djevici da napiše ove objave.

Treća knjiga je prepuna poticaja i opisa utjeha, sadrži brojne pobožne vježbe iz kojih će svaka duša sukladno prema svojim sklonostima i staležu moći crpsti te učiti služiti Gospodinu i u svemu biti mu po volji. Naučit će kako treba prikazati Gospodinu zasluge i plod Muke Gospodina Isusa Krista kao nadoknadu za svoje grijehe i krivnje, kako je potrebno nastojati ljubiti ga svim srcem, s koliko pobožnosti treba pristupati sakramentima, i na kraju kako treba biti spremna suobličiti se volji Božjoj.

Sav ovaj i sličan nauk nalazi se u ovoj knjizi, a on je u biti izraz neizrecivog Božjeg milosrđa prema svojim izabranima. Gospodin se u ova zadnja vremena sa svom samilošću obraća ljudskoj slabosti tako da umnaža svoje milosrđe, svoje milosti, podiže svece i daruje samoga Sebe, samo ako naša dobra volja bude spremna prihvatiti ga. Čitatelju, nastavi čitati, nećeš zažaliti što si ovo pročitao.

Uvod

Njena velika poniznost i snažni poticaj volje Božje prisilili su je da objavi ono što slijedi jednoj drugoj osobi. Ona se smatrala previše nedostojnom, a svoje zahvaljivanje daleko od toga da bude dostojno Božje uzvišenosti. Objavljujući ih drugima, njoj je izgledalo kao da iz blata podiže dragocjeni biser kako bi bio stavljen među zlato. Zbog toga po nalogu poglavara ova je osoba zapisala ono što slijedi.¹³

1. Posebna zaštita Majke Božje

Po objavi je spoznala da će zbog povećanja svojih zasluga biti izložena protivštinama, i ova riječ ju je ispunila strahom zbog vlastite slabosti. Gospodin joj se smilovao i udijelio joj kao Djeliteljicu milosti svoju vlastitu Majku, Kraljicu neba, da bi, kada težina muke bude veća od njenih snaga, mogla zazivati ovu Majku milosrđa sa sigurnošću da će biti osnažena njenim zagovorom.

¹³ S ovom trećom knjigom započinje drugi dio djela sv. Gertrude. Izgleda da je napisan 20 godina poslije prvog dijela, to jest tijekom 1301. godine.

Nedugo nakon toga bila je u dubokoj žalosti jer ju je jedna osoba posvećena Gospodinu poticala da objavi posebne milosti koje joj je Gospodin udijelio tijekom nedavne svetkovine. Ona je smatrala da je to teško iz više razloga: Ukoliko se bude opirala, bojala se da će se opirati volji Božjoj. Utekla se tako Tješiteljici žalosnih, sa željom da shvati što treba činiti. Dobila je ovaj odgovor:

„Dijeli ono što posjeduješ, moj Sin je prebogat i nadoknadiće ti za ono što činiš njemu na čast.“ Budući da se trudila na tisuću načina sakriti svoju tajnu, sad joj nije bilo lako otkriti je, i zbog toga se prostrla pred Gospodinom moleći ga da joj objavi svoju volju i da joj udijeli želju da je izvrši. Tako je zaslužila biti prosvijetljena od Božje dobrote koja joj je ovako odgovorila:

„Založi moje blago da kada se vratim, mogu tražiti ga s kamatama“. Tada je shvatila da razlozi koje je do tada smatrala razumnim i nadahnutim od Duha Svetoga su u biti bili ljudski i utemeljeni na sebi ljublj. Od toga trenutka više nije bila tako tvrda u čuvanju svojih tajni te je s razlogom mogla kao Salomon kazati: *Slava kraljevska je skrivati riječ, a slava Božja je istraživati je.* (Iz 25, 2)

2. Prsteni duhovnog vjenčanja

Dok je jednom zgodom u kratkoj molitvi prikazivala Gospodinu sve muke tijela i duše koje je trpjela te sve duhovne radosti i potpore kojih je bila lišena, ukaza joj se Gospodin. Njegove ruke su bile ukrašene s dva prstena s dragim kamenjem koji su predstavljali njena prikazanja: odsutnost radosti i strpljivost u trpljenju.

Nakon nekog vremena, dok je molila, osjetila je da joj Gospodin dodiruje lijevo oko prstenom s lijeve ruke, simbolom tjelesnog trpljenja. Odmah nakon toga, ondje gdje ju je Gospodin dodirnuo, osjetila je snažno trpljenje, a ovo oko nakon toga nikada nije u potpunosti ozdravilo. Budući da je prsten znak vjenčanja, ona je shvatila da su duhovna i tjelesna trpljenja (kojih je taj prsten bio znak), istinski znak Božjeg odabira i vjenčanja duše s Bogom. Tko trpi, može sa svim povjerenjem reći: „Moj Gospodin Isus Krist me označio svojim prstenom“.

Ukoliko je ožalošćenoj duši istovremeno udijeljena milost da zna sa zahvalnošću uzdići svoje srce Bogu, ona može sa radošću dodati i druge riječi: „Kao zaručnicu uresio me krunom“. Zahvala Bogu u protivštinama je velika kruna slave, neusporedivo vrijednija od zlata i dragog kamenja.

3. Zasluge trpljenja

Bilo joj je pokazano na jasan način da nedostatak utjehe kada uzrokuje povećanje slave, što ona to još nije bila shvatila. Jednoga dana prije svetkovine Duhova doživjela je trpljenje na boku tako jako da su osobe koje su je posluživale očekivale kako će umrijeti taj isti dan, iako su znale da je prevladala više puta slične situacije.

Istinski tješitelj i milosrdni Prijatelj naših duša se potrudio da joj samilosno pomogne i svojom blagom prisutnošću olakša trpljenje, svaki puta kada bi zbog nebrige osoblja bila bez pomoći. A kada se osoblje više brinulo za nju, Gospodin bi odlazio i patnja bi se povećavala. Iz toga je jasno shvatila da koliko si više ostavljen od ljudi, više postaješ predmetom Božjeg milosrđa.

Predvečer, dok je jako patila, nastojala je od Gospodina zadobiti neko olakšanje u svojoj patnji: Gospodin joj je pokazao da nosi na svojim grudima kao neki dragocjeni ukras kao znak trpljenja koja je podnosila tijekom cijeloga dana. Vidjevši ljepotu ovog ukrasa koji je izgledao

kao da nije imao nikakve mane, ona se s radošću ponadala da će ova patnja ubrzo prestati. Ali Gospodin joj je kazao:

„Ono što ćeš ubuduće trpjeti, još će povećati ljepotu ovog ukrasa“. Uistinu, ukras je bio urešen dragim kamenjem, ali nisu bili potpuno sjajni i njegov sjaj je bio kao prikriven. Ubrzo je na blaži način bila zaražena kugom tako da je više trpjela zbog nedostatka njege nego zbog same bolesti.

4. Prezir vremenitih dobara

Prije blagdana sv. Bartolomeja, nakon jedne krize, žalosti i nestrpljenja, zahvatila ju je takva duhovna tama da joj je izgledalo kako je potpuno izgubila radost Božje prisutnosti. Ovo stanje je potrajalo do sljedeće subote, kada je po Marijinu zagovoru ponovno postala radosna upravo dok se Njoj u čast pjevala antifona *Zdravo, zvijezdo mora*.

Sljedeće nedjelje dok je uživala slatku Božju prisutnost, sjetila se svoga prethodnog nestrpljenja i drugih svojih mana, ožalostila se i pokajala te, počela moliti Gospodina da se udostoji ispraviti je i promijeniti svojom milošću. To je učinila s toliko potištenosti u duhu zbog mnoštva i težine mana kojima je bila zahvaćena, da je očajavajući zbog same sebe, govorila Gospodinu: „O premilosrdni Gospodine, udostoj se okončati ova zla kojima ja ne znam postaviti ni granicu ni mjeru. Oslobodi me, Gospodine, i postavi me pored sebe, a tada neka se protiv mene podigne ruka bilo kojega neprijatelja!“

Gospodin koji je imao samilosti prema njenoj neutješnosti pokaza joj mali vrt prepun različitog cvijeća. Vrt je bio okružen bodljikavom živicom, a kroz njega je tekla prelijepa voda te joj reče: „Bi li htjela više ljubiti užitak koji kušaš zbog ljepote ovog cvijeća nego li mene?“ Ona uskliknu: „O moj Gospodine, nikada!“

Tada joj Gospodin pokaza drugi blatnjav vrt u kome jedva da je rasla pokoja biljka skupa sa ponekim neuglednim cvijetom te ponovno upita: „Bi li ljubila ovo više od mene?“ A ona udaljujući se gotovo srdita odgovori: „Nikada, Gospodine, da Tebi, jednom istinskom, postojanom vječnom Dobru pretpostavim ono što je daleko od toga da ima neku privlačnosti, čak nije vrijedno ni prezira.“

Tada joj Gospodin reče: „Zašto se, dakle, bojiš da nemaš ljubavi, jer darovi kojima obogaćujem tvoju dušu mogu u to svakoga uvjeriti, i zašto očajavaš zbog svojih grijeha kada Pismo kaže: *Ljubav pokriva mnoštvo grijeha?*“(1 Pt 4)“

Ti nisi više ljubila od mene ni život predan tjelesnim užicima, koji sam ti predstavio pod slikom blatnjavog vrta, niti ugodan, lagan i miran život u kome bi mogla uživati ljudsku naklonost popraćenu glasom o svetosti, što sam ti predstavio prvim vrtom punim cvijeća“.

Ona odgovori: „Ah, kad je nebo dopustilo da sam se odrekla traženja vlastitog užitka udaljavajući se od rascvjetanog vrta, ali bojim se da sam ga tako lako prezrela samo zato što je vrt bio malen“. Gospodin nastavi: „Uistinu, obilje moga milosrđa čini da grižnja savjesti mojim izabranicima čini mučnima sva ova zemaljska dobra, kako bi ih lakše naveo da se na njih ne obaziru“.

Tada se ona apsolutno odreknu svih zemaljskih užitaka, predade se Srcu svoga ljubljenoga s postojanom odlukom te joj je izgledalo da svi naponi svih stvorenja zajedno, ne bi je mogli odvojiti od ovoga mjesta počinka gdje je uživala crpsti iz Gospodinova boka oživljavajući napitak koji je imao blagost balzama.

5. Gospodin se nadvija nad onim tko se ponizuje

Za blagdan apostola Mateja Gospodin ju je obasuo obilnim blagoslovom slasti, i pod misom za vrijeme podizanja kaleža, ona Gospodinu prikaza ovaj kalež kao zahvalu. Zatim je počela razmišljati kako bi malo koristilo prikazivanje ovoga kaleža da nije skupa s njim prikazala i samu sebe kako bi trpjela s Kristom.

Tada nošena velikodušnošću odvajajući se od Gospodinova boka gdje se naslađivala, prostrla se na pod kao mrtvo tijelo govoreći: „Evo, Gospodine, prikazujem sebe da podnosim sve što može biti tebi na čast“. Gospodin se tada nadvio nad njom sve do zemlje skoro da je pridigne sebi i reče: „Evo nešto što je uistinu moje“.

Ona osnažena njegovom prisutnošću podiže se i odgovori: „Da, moj Gospodine, ja sam djelo tvojih ruku“. A Gospodin doda: „Još i ovo dodajem, bez tebe kao da bi nešto nedostajalo mojoj sreći“. Čudeći se tolikoj velikodušnosti ona reče: „A zašto, moj Gospodine, tako govoriš, jer osim užitka koji nalaziš u stvaranju svemira, na zemlji i na nebu imaš bezbroj duša u kojima možeš pronaći svoju milinu, a da ja nisam niti stvorena.“

Gospodin joj odgovori: „Onaj tko oduvijek trpi zbog nedostatka jednog uda, ne trpi kao onaj komu je ud bio odstranjen u punini snage. Tako i ja budući da sam u tebe ulio svoju ljubav, ne bih mogao podnijeti da bi ti bila odijeljena od mene.“

6. Suradnja duše s Bogom

Na dan sv. Mauricija kad je došla na Misu, u trenutku kad su bile tihim glasom izrečene riječi pretvorbe, ona reče Gospodinu: „Otajstvo koje Ti činiš u ovom trenutku, Gospodine, tako je neprocjenjivo i dostojno tolikog poštovanja, da se u svojoj malenosti ne usuđujem niti podići oči kako bih ga motrila. Ostat ću u dubini uvale poniznosti i tamo ću čekati svoj dio ove žrtve, od koje dolazi spasenje svim izabranicima“.

Na to joj je Gospodin odgovorio: „Kada neka majka vješta u vezenju želi nešto izvesti na svili sa biserima, ponekad posjedne svoje malo dijete pored sebe na višu stolicu da joj dodaje konac ili bisere, ili da joj u nečemu drugom malo pomogne. Tako sam i ja htio na neki način tebi dodijeliti najviše mjesto kod prisustvovanja ovoj Misi. Ako ti pristaneš rado podnositi bilo koji napor ili muku kako bi ova žrtva donijela puninu svojih plodova u svim kršćanima živima i mrtvima, ti ćeš mi usprkos svoje malenosti, učinkovito pomoći u činjenju moga dobrog djela.“

7. Gospodinova samilost prema nama

Na dan Nevine Dječice osjetila je da je spriječena u pripravi na Pričest zbog vreve rastresenosti. Zazvala je Božju pomoć i Božje milosrđe joj udostojalo ovako odgovoriti: „Ako se neka duša kad je napastovana s postojanom nadom utječe pod moju zaštitu, o njoj mogu reći: Moja golubica je izabrana među tisućama, samo jednim svojim pogledom mi je ranila srce. Kada joj ne bih mogao pomoći, moje srce bi bilo tako neutješeno da sve nebeske naslade ga ne bi mogle utješiti, ali tijelo koje sam uzeo kod utjelovljenja i sjedinio sa svojim Božanstvom potiče me biti Zagovornikom svoje braće tako da sam samilostan prema njihovim potrebama“.

Ona mu odgovori: „Kako to, moj Gospodine, da te tvoje bezgrješno tijelo, koje nikada nije bilo podložno nesavršenosti, može potaknuti da budeš samilostan prema našim slabostima?“ Gospodin odgovori: „Tko želi shvatiti, može lako razumjeti jer apostol Pavao je za mene kazao: U svemu je postao sličan braći kako bi postao samilostan s njima“. I nadoda:

„Pogled kojim mi moja ljubljena ranjava srce je postojano povjerenje koje treba imati u mene, uvjereni da ja mogu, znam i želim joj vjerno pomoći u svemu. Ovo povjerenje ima toliko utjecaja na moje milosrđe da ne mogu činiti drugačije“.

Ona nadoda: „Gospodine, ako je povjerenje tako veliko dobro i nitko ga ne može imati osim po tvojoj milosti, kako može biti odgovoran onaj tko ga ne posjeduje?“ Gospodin doda: „Svi na neki način mogu pobijediti svoju malodušnost i plašljivost, ako ne na drugi način, onda autoritetom Svetog pisma. Ako ne mogu osjetiti srcem, mogu barem željeti ponavljati mi ustima ove Jobove riječi: „Da padnem i u dubine ponora, ti ćeš me osloboditi.“ I druga izreka: „Pa i da me ubije, njemu ću se nadati“ (Job 13, 15).

8. Pet dijelova mise

Jednoga dana kad je bila prisiljena ležati na krevetu i nije mogla prisustvovati svetoj Misi, uznemirena reče Gospodinu: „Evo, ljubljene moj Gospodine, po odredbama tvoje Providnosti danas ne mogu biti na svetoj misnoj žrtvi. Kako se, dakle, mogu pripremiti primiti tvoje presveto Tijelo i Krv jer moja redovita priprava se sastoji u tome da slijedim tjelesnu Misu?“

Gospodin joj odgovori: „Budući da mi upućuješ ovaj prijekor, slušaj, a ja ću biti s tobom po jednoj pjesmi koja će te ispuniti slaskom i ljubavlju. Promotri, dakle, da si otkupljena mojom Krvlju i da sam se kroz 30 godina mučio na zemlji kako bih pripremio tvoje vjenčanje sa mnom i neka ti ovo posluži kao prvi dio mise. Promotri kako sam te učinio dionicom svog Duha i u Duhu unaprijed kušao ovu radost zbog sjedinjenja s tobom i neka ovo bude drugi dio Mise.“

Promotri zatim kako si bila ispunjena darovima od moga Božanstva i prepoznaj kako ti ovo Božanstvo može još posred fizičkih patnji udijeliti najsladše i blage duhovne slasti i neka ovo bude treći dio tvoje Mise. Promotri još kako si posvećena mojom ljubavlju i prepoznaj kako sama od sebe nemaš ništa čime bi mi se mogla svidjeti, nego ti sve dolazi od mene i neka ti ovo posluži kao četvrti dio Mise. Zatim promotri na koje visine si uzdignuta zbog ovoga tvoga sjedinjenja sa mnom i kako mi je dana svaka vlast na nebu i na zemlji te me ništa ne može zapriječiti da te učinim dionicom svoje slave. Priliči uistinu da se kraljeva žena naziva kraljicom i da je kao takvu časte. Raduj se razmatrajući o ovim darovima i nemoj se više žalostiti što si lišena sudjelovanja na Misi“.

9. Dijeljenje Božje milosti

Jedna osoba je po Božjoj objavi razumjela da će se zbog molitava zajednice Gospodin udostojati osloboditi puno duša od njihovih muka te je zbog toga u zajednici bila dodana jedna posebna molitva. Ona, o kojoj se govori u ovoj knjizi, jedne nedjelje je zajedno s ostalima molila ovu molitvu s najvećom mogućom gorljivošću, kada joj se približio Gospodin obavijen slavom u liku Kralja koji dijeli svoja dobročinstva. Ne mogavši jasno razaznati čime je bio toliko zaokupljen reče mu: „O premilosrdni Bože, prošle godine za blagdan sv. Marije Magdalene, ti si svojoj nedostojnoj službenici nešto objavio. Kazao si mi da te tvoje milosrđe navodi da pokažeš svu svoju dobrotu prema onima koji po primjeru ove grješnice koja je postala blaženom jer te toliko ljubila, dođu toga dana ponizno se prostirati do tvojih nogu. Udostoj se danas objaviti mi što činiš jer moj razum ne uspijeva to shvatiti“.

Na to joj Gospodin reče: „Darujem svoje darove“. Ona je tada shvatila da je pokojnim dušama dijelio milosti zbog molitava zajednice, a iako su ove duše bile prisutne, ona nikako

nije uspijevala ni na koji način primijetiti ih. Gospodin nadoda: „Želiš li prikazati mi i svoje zasluge kako bi povećala velikodušnost mojih darova?“

Ona se jako raznježila na ove riječi, a nije znala da i zajednica moli istu molitvu na poticaj osobe kojoj je bilo objavljeno ovo obećanje i prepuna zahvalnosti što Gospodin od nje traži nešto posebno radosno odgovori: „O moj Gospodine, ne samo da ti prikazujem svoje zasluge, koje su ništavne, nego i one molitve zajednice koje smatram mojima po povezanosti u ljubavi koja me s njom povezuje, spontano ti ih prikazujem s velikom radošću u sjedinjenju s tvojim beskrajnim savršenstvima“. Gospodin je pokazao da dobrohotno prihvaća ovo prikazanje.

Odmah nakon toga Gospodin kao da je prekinuo djelo koje je činio, obavio ju je nekim laganim oblakom a zatim se njoj privio i privlačeći je blago prema sebi reče: „Bavi se samo sa mnom i uživaj slast moje milosti“. Tada ona reče: „Zašto si, moj predragi Gospodine, objavio onoj osobi tako jasno što želiš učiniti za dušu u čistilištu, a mene si lišio svakog shvaćanja o tome, a udostojiš se milosrdno objaviti mi veći dio svojih tajni?“

Na to joj je Gospodin kazao: „Ti se često ponizuješ smatrajući se nedostojnom mojih darova i misliš da su ti dani samo onako kako se plaća najamniku da bi služio. Izgleda ti da tvoja vjernost ovisi isključivo o ovim dobročinstvima te druge koji su mi vjerni stavljaš ispred sebe, iako nisu vođeni do te vjernosti nikakvim posebnim darovima. U ovoj prigodi sam htio da naličiš njima da bi se i ti trudila oko molitve za pokojne bez ikakvoga prosvjetljenja o tome, kako bi mogla biti dionicom zasluga koje kod drugih veličaš“.

Dok je slušala ove riječi, pala je u ekstazu shvativši da božanska dobrota po divnoj velikodušnosti, neki puta prilagođavajući se ljudskoj slabosti u dušu izliva najveće milosti, a neki puta ne daje joj manje darove kako bi čuvala milosti a sve čineći na takav način da se sve okreće na dobro duše koja ga ljubi. I kao izvan sebe od divljenja i zahvalnosti zbog beskrajne Božje dobrote prema njoj te kao da je Božje djelovanje preplavljuje, bacila se na Gospodinove grudi govoreći:

„Gospodine, moja malenost ne može podnositi toliku težinu milosti.“ Tada je Gospodin umanjio sjaj ove intuicije te su se njoj vratile snage i reče mu: „O Bože prepun dobrote, budući da tvoja neshvatljiva mudrost želi da budem lišena ovog dara, od sada pa nadalje neću ga više željeti“.

Zatim je nadodala: „Gospodine, želim znati da li uslišavaš kad te molim za svoje prijatelje“. A Gospodin joj je odmah odgovorio: „Zbog moje Božanske moći budi sigurna da te uslišavam“.

A ona je dodala: „Tada te molim za osobu koja mi je preporučena“. Odmah je vidjela kako iz Gospodinovih grudi izlazi kao mlaz kristalno bistre vode te se izliva na dušu osobe za koju je molila. Ona tada reče: „Gospodine, ova osoba ne osjeća izljev ove milosti, što će joj to koristiti?“

Gospodin doda: „Kada liječnik nekom bolesniku nalaže neke lijekove, oni koji su pored njega ne vide odmah bolesnika kako ozdravlja, niti se on tako osjeća. Ipak liječnik koji poznaje učinak lijekova je siguran da će mu koristiti.“

Ona doda: „Zašto joj Gospodine, ne odstraniš njene loše navike ili druge mane za što sam te često molila?“ Gospodin reče: „O meni kad sam bio dijete je rečeno: „Rastao je u dobi i mudrosti pred Bogom i ljudima.“(Lk 2,52) Na sličan način ova osoba rastući promijenit će svoje mane u krjeposti, a ja ću joj oprostiti sve njene slabosti tako da nakon ovoga života može zadobiti dobra pripravljena za čovjeka kojeg sam odredio uzdići iznad anđela“.

U međuvremenu približavao se čas kada se trebala pričestiti: Molila je Gospodina da se udostoji ubrzati čas milosti za tolike duše grješnika, koje će se u onaj dan osloboditi od svojih muka zbog molitava one već spomenute osobe. Govoreći „grješnici“ ona je pod tim

razumijevala one koji trebaju biti spašeni jer nije pomišljala moliti za one koji su bili na putu propasti. Ali Gospodin ju je prekorio zbog njene malodušnosti govoreći: „Zar dostojanstvo moga bezgrješnog Tijela i moje Krvi stvarno prisutnih u Presvetom Sakramentu ne mogu zaslužiti milost povratka na bolji život onima koji su u stanju koje vodi putem propasti?“

Prepuna divljenja zbog širine milosrđa koja je bila sadržana o ovim riječima, ona uskliknu: „Budući da se tvoja neprocjenjiva samilost udostoji tako biti naklona mojim molitvama, molit ću te sjedinjujući se sa ljubavlju i željama svih stvorenja, da se udostojiš vratiti u svoju milost toliko grješnika koliko duša u čistilištu oslobodiš od njihovih muka, na bilo kojem mjestu da se nalaze. Ovom molitvom ne upućujem ni na koga od mojih prijatelja, rođaka ili onih koji su mi bliski, nego molim za grješnike koji su tebi draži“. Gospodin je dobrohotno prihvatio njenu molitvu uvjeravajući je da će je uslišati.

Ona mu tada reče: „Gospodine, željela bih znati što bi ti se još svidjelo da dodam ovoj molitvi?“ A ništa joj nije bilo odgovoreno, te reče: „Mislim, Gospodine, da ne zaslužujem odgovor zbog moje nevjernosti. Ti koji sve znaš možda vidiš da bih bila tako zaboravna da ne bih učinila ono na što bi me Ti htio navesti.“

Tada joj Gospodin vedra lica reče: „Samo povjerenje je dovoljno da se sve lagano zadobije. Ako svojoj pobožnosti želiš nešto nadodati, moli 365 puta psalam *Svi puci slavite Gospodina*, zbog toga što su oni zapostavili slaviti me i zahvaljivati mi.“

10. Tri prikazanja

Na blagdan sv. Matije, iz više razloga bila je odlučila suzdržati se od svete Pričesti. Za vrijeme prve mise dok je njena duša bila sva sabrana u Bogu, Gospodin joj je pokazao svu ljubav koju osjećajni prijatelj može posvjedočiti svome prijatelju. Ali ona nije time bila zadovoljna, bila je naviknuta primati najviše darove po najuzvišenijim putovima, željela je izgubiti se potpuno u svome Ljubljenome, kojega je zvala Plamen koji sažiže, željela je biti potpuno rastopljena njegovom ljubavlju i postati jedno s njime.

To joj ovaj puta nije bilo dopušteno i ona se toga odrekla za slavu Božju te se vratila svojim uobičajenim načinima molitve. Prije svega, slavila je preveliku velikodušnost uvijek klanjanja dostojnog Trojstva za sve milosti koje je iz ponora svoga milosrđa izlilo tijekom vremena na sve blaženike, za sve milosti udijeljene Majci Božjoj i na kraju za one izlivena na presvetu ljudsku Narav Isusa Krista. Molila je sve svece zajedno i svakoga ponaosob da prikažu Trojstvu u vječnom i nepomućenom miru, kao nadoknadu za njene nemarnosti, svu ljubav i sve savršenstvo s kojima su se u času smrti pojavili pred Bogom i slavom kako bi primili svoju nagradu.

Po ovoj nakani je tri puta molila psalam *Svi puci slavite Gospodina*: prvi puta na čast svih svetih, drugi na čast Blažene Djevice Marije, treći na slavu Sina Božjega. A Gospodin joj reče: „A kako želiš nadoknaditi za moje svece koji se upravo mole za tebe jer ti sama danas kaniš propustiti ono prikazanje koje mi obično prikazuješ kako bi mi u njihovo ime zahvalila?“ Ona nije znala što bi odgovorila.

Kad je Misa došla do posvete Hostije, zahvatila ju je velika želja da pronađe dostojno prikazanje Bogu Ocu na vječnu slavu. I od Gospodina je dobila ovaj odgovor: „Da si se danas pripravila primiti sakrament moga presvetog Tijela i oživljavajuće Krvi, sigurno bi mogla zadobiti tri stvari koje si željela za vrijeme Mise, to jest uživati slast moga prijateljstva, osjetiti kako se tvoja duša rastapa u ognju moga Božanstva i sjediniti se sa mnom kao što se srebro sjedinjuje sa zlatom u talionici. Tada bi posjedovala dragocjeno blago kao dostojno prikazanje Bogu Ocu na njegovu vječnu slavu i svetaca koji bi time vidjeli uvećanje svoje sreće.“

Uvjerena ovim riječima, ona se ražarila tolikom željom da joj ne bi bilo teško zaletjeti se prema Presvetom Sakramentu ni kroz šumu mačeva. Nakon što se pričestila, dok je pobožno zahvaljivala, Gospodin sam, naš istinski Prijatelj, reče joj: „Ti si se danas htjela pomiješati s masom i služiti mi praveći ciglu od slame i blata, a ja sam htio da ti imaš udjela među onima koji se site ukusnim jelima moga kraljevskoga stola“.

U taj isti dan jedna druga osoba se bez razloga suzdržala od Pričesti. Ona zbog toga reče Gospodinu: „Zašto si dopustio, moj Gospodine, da ona na taj način bude napastovana?“ Gospodin odvrati: „Zar sam ja kriv što je ona željela tako dugo pokriti oči velom svoje nedostojnosti, tako da više nije mogla primijetiti nježnost moje očinske ljubavi prema njoj?“

11. Jedan oprost i želja za vršenjem volje Božje

Jedanput kad je čula da se propovijeda o oprostima od više godina, pobožno reče Gospodinu: „Gospodine, da posjedujem velika bogatstva, darovala bih rado velike količine zlata da budem oslobođena po ovom oprostima od vremenitih kazni za grijeha na čast i slavu tvoga imena“.

Gospodin joj je dobrohotno odgovorio: „Ja ti po svojoj božanskoj vlasti udjeljujem potpuni oprost svih tvojih grijeha i nemarnosti“. Nakon nekoliko dana sabrala se u samoj sebi i vidjela je da je njena duša uvijek jednako čista i sjajna. Počela se bojati da je prevarena u ovom viđenju. Mislila je, ukoliko bi viđenje bilo istinito, sjaj njene duše bio bi barem malo potamnjen zbog neprestanih nemarnosti i lakoća koje se događaju zbog ljudske krhkosti.

Ali Gospodin ju je utješio ovim riječima: „Ja sam zadržao za sebe moć puno veću od onoga što sam dao stvorenjima. Ako sam htio da Sunce ima takvu jakost da za nekoliko trenutaka pod njegovim zrakama na bijeloj plati nestaje traga vode tako da postane još bjelja nego prije, koliko će više duša, u kojoj ja, Stvoritelj Sunca, usmjeravam zrake svoga milosrđa, biti čista od svake sjene grijeha i nemara snagom čišćenja koje čini moja ljubav“.

Jednom zgodom vidjevši svoju nedostojnost i malodušnost, osjetila je takvo obeshrabrenje da nije mogla ni na koji način slaviti Gospodina niti žuditi kao obično za radostima kontemplacije. Ipak, zbog velikog milosrđa po kojem ju je Gospodin učinio dionicom zasluga svoga presvetoga života, osjetila je u trenutku da je potaknuta i osnažena. Kao što je željela, izgledalo joj je kao da izlazi iz same sebe te da je pred Kraljem ogrnuta ljepotom Estere kad se pojavila pred Ahasverom. Tada se Gospodin udostojao uputiti joj ove riječi: „Što nalažeš, Kraljice ili Gospodo?“ A ona reče: „Tražim i svim srcem želim, Gospodine, da se u meni u svemu ispuni tvoja presveta volja prema svim tvojim odredbama“.

Tada Gospodin spomenu sve osobe koje su se bile preporučile u njene molitve i reče: „A što tražiš za ove koji su se preporučili u tvoj zagovor?“ A ona: „Ništa drugo, Gospodine, ne želim za njih osim da se ispuni tvoja sveta volja.“ Gospodin ponovno upita: „Što želiš da učinim za tebe?“ „Želim s najvećom radošću da se na meni i svim stvorenjima ispuni tvoja volja. Da je ispunim, bila bih spremna podvrci se bilo kakvom mučenju na bilo kojem udu tijela“.

Preveliko milosrđe Božje, koje je potaknulo tu želju na ove riječi ju je htjelo nagraditi te joj reče: „Budući da si s toliko pobožnosti željela izvršenje moje volje, želim te nagraditi darom da od sada pa nadalje budeš prihvaćena pred mojom pogledom kao da nikada ni u najmanjoj stvari nisi prekršila moju volju“.

12. Preobrazba koja se događa po djelovanju milosti

Dok je pjevala antifonu *Moj odabranik* u kojoj se 4 puta ponavljaju riječi *Ljubljeni moje duše*, ona je shvatila da vjerna duša može tražiti Boga na 4 načina.

Na riječi *na mome ležaju usred noći tražila sam Ljubljenoga svoje duše* shvatila je da je prvi način taženja Boga slaviti Ga u počinku kontemplacije. Na sljedeće riječi *podići ću se i proći gradom ulicama i trgovima, tražit ću Ljubljenoga svoje duše*, spoznala je da je drugi način slavljenja Boga držati pred očima duha razna dobročinstva kojima Bog obasipa svoja stvorenja. A budući da je nemoguće da naša pohvala bude sasvim prikladna, zbog toga se dodaje: *Tražila sam ga, ali ga nisam našla*.

Trećom izrekom *susrela sam stražare koji su čuvali grad* shvatila je da poticaji pravde i milosrđa Božjega čine da duše uđu u samu sebe. Duša tada sučeljava Božju dobročinstva i svoju nedostojnost, žalosti se zbog svojih grijeha i čini pokoru te zaziva milosrđe Božje govoreći: *Jeste li možda vidjeli Ljubljenoga moje duše?*

Budući da ne nalazi oslonca u svojim zaslugama, s poniznim povjerenjem se obraća Božjem milosrđu i tako nalazi *Ljubljenoga svoje duše*, bilo u pobožnoj molitvi bilo u nadahnuću milosti.

Kada je ova antifona završila tijekom koje joj je Božje milosrđe dalo da kuša utjehe o kojima smo govorili i druge koje je nemoguće opisati, njeno srce i njeni udovi bili su potreseni takvom snagom da joj je izgledalo da će izgubiti svijest.

Tada reče Gospodinu: „Sad mi izgleda da mogu uistinu reći „evo moga Ljubljenoga“, ne samo iz dubine svoga bića, nego svi moji udovi su kliknuli kad se on približava“. A Gospodin doda: „Ja savršeno poznajem snagu koja iz mene izlazi i u mene se vraća, a ti okružena smrtnim tijelom ne možeš još shvatiti na koji način se slast moje Božanske milosti mogla na tebe izliti. Znaj da po snazi ove milosti ti si dobila slavu sličnu onoj kojom je moje tijelo bilo obavijeno na gori Taboru pred mojim učenicima. U slasti svoje ljubavi mogu kazati i o tebi: Ovo je Sin moj ljubljeni, u kome mi je sva milina (Mt 17,5). Uistinu vlastito je mojoj milosti da zasja na divan način na tijelu i duši sjaj slave“.

13. Nadoknada

Jednoga dana dok su se odlagale svete misne haljine, na zemlju je pala jedna hostija za koju se nije znalo je li posvećena ili ne. Ona je pitala Gospodina i shvatila je da nije bila posvećena te se jako obradovala kao što je to bilo i pravedno jer ni jedan propust nije bio napravljen. Budući da je izgarala za sve što bi moglo biti na slavu Božju reče:

„Tvoje beskrajno milosrđe, Gospodine, spriječilo je da se ne dogodi nepoštovanje prema Presvetom oltarskom sakramentu. Ipak, ne želim kazati da hostija nije bila posvećena kako ti ne bi bila uskraćena nadoknada jer, ajme, koliko često su te vrijeđali u Presvetome ne samo pogani i židovi, nego i tvoji bliski prijatelji, tvoji vjernici koji su otkupljeni tvojom predragocjenom Krvlju, a neki put, i to kažem plačući, sami svećenici i redovnici“.

I nadodala je: „Moj Gospodine i Bože moj, daj mi da shvatim koja bi ti nadoknada bila najdraža za sve te uvrede, jer bih je ja učinila svom svojom dušom na tvoju slavu i čast pa i kad bih zbog toga trebala iscrpiti sve svoje snage“.

Tada je shvatila da se Gospodinu sviđa prikazanje nadoknade ako se sjedinimo s ljubavlju, zbog koje je On postao čovjekom, i na čast njegovih svetih udova ako se izmoli 225 Očenaša i učini se isto toliko čina ljubavi prema bližnjemu zbog poštovanja njegovih riječi: *Ono što ste učinili jednome od moje najmanje braće, meni ste učinili*“ (Mt 25,40). I još ako se njemu za ljubav učini isto toliko čina odricanja od ispraznih i beskorisnih zadovoljstava.

O kako je veliko i neizrecivo milosrđe Gospodnje! U svojoj ljubavi prema nama, On rado prihvaća i nagrađuje slična prikazanja, kao što odbiti učiniti mu ih, privuklo bi kaznu razmjernu grijehu.

14. Dva sredstva čišćenja

Gospodin, koji uvijek ljubi svoje izabranike, običava neki puta dopustiti da im bude teško učiniti neku neznatnu stvar, da se tako uveća, i to dosta, veličina njihovih zasluga. Tako se dogodilo jednoga dana duši o kojoj govorimo, a odnosi se na ispovijed. Njoj se činilo da se ne može ispovjediti ovaj puta bez posebne Božje pomoći. Zbog toga se preporučila Gospodinu u molitvi sa svom mogućom pobožnošću i dobila je od njega ovaj odgovor:

„Želiš li meni povjeriti ovu svoju ispovijed i ne brinuti se više za način kako ćeš je učiniti?“ Ona odgovori: „O moj Gospodine, ja imam puno povjerenje u svemogućnost tvoje dobrote, ali mi izgleda neprikladno da nakon što sam te uvrijedila svojim grijesima, da s gorkim kajanjem u duši ne mislim o tome kako bih ti na neki način pokazala pokajanje“. Gospodin je prihvatio ovaj odgovor, a ona se tada udubila u razmišljanje o svojim grijesima. Odjednom joj se učinilo da vidi svoju kožu svu izgrebenu, kao da je bila obavijena trnjem. Budući da je ona otkrivala svoju bijedu Ocu milosrđa, kao najiskusnijem liječniku dostojnom svakog povjerenja, da bi bila izliječena, On se nadvio nad njom u svoj dobroti i reče joj:

„Svojim božanskim dahom zagrijat ću za tebe kupku ispovijedi i kad se u njoj budeš dobro oprala, tvoj duša će stupiti preda me bez ikakve mrlje“.

Ona tada, kao da učini čin ogoljenja kako bi bila uronjena u ovu vodu očišćenja, reče Gospodinu: „O moj Gospodine, tako želim tebi za ljubav i za tvoju slavu odbaciti svaki ljudski obzir te sam spremna obznaniti cijelom svijetu sve svoje bijede“. Tada se Gospodin udostojao dati joj svoj ogrtač, a zatim ju je držao pored svoga Srca dok nije došlo vrijeme za ovu duhovnu kupelj.

Kad je ovaj trenutak bio blizu, nju su napale uznemirujuće misli te zbog toga reče Gospodinu: „Budući da tvoje milosrdno i očinsko srce zna koliko mi je teško ovaj puta ispovjediti se, zašto dopuštaš da budem mučena ovim nemirom?“ A Gospodin reče: „Kad se obavlja kupelj, običava se nešto reći, slično tome dati ova muka služi da te ojača“.

Tada ona lijevo od Gospodina vidje toplu vodu iz koje je izlazila para. Istovremeno joj je Gospodin pokazao sa svoje desne strane prekrasan vrt prepun različitog cvijeća. Među cvjetovima su se isticale prekrasne crvene ruže živih boja, bez trnja, koje su blagim mirisom čudesno privlačile. Gospodin ju je pozvao da uđe u onaj lijepi vrt iako je ona više željela kupelj koja joj je izgledala nepodnošljiva. „Nikako, Gospodine, ući ću bez daljnjega u ovu vodu pročišćenja koju je tvoj Duh meni pripremio“. Gospodin reče: „Neka tako bude na tvoje vječno spasenje“.

Ona je tada shvatila da vrt o kome se govori predstavlja nutarnju slast milosti koja na blagi dah ljubavi zapljusne dušu oživljavajućom rosom pobožnog izljeva suza. Ona ju je učinila u trenutku bjeljom od snijega i dade joj sigurnost, ne samo da su joj opoštteni grijesi, nego i veliko povećanje zasluga. I shvatila je, kao posljedicu toga, koliko je Gospodinu bilo drago što se ona njemu za ljubav odrekla puta slasti, kako bi izabrala put trnja.

Kada se nakon ispovijedi vratila na svoje mjesto, shvatila je da se Gospodin udostojao biti joj blizu i spoznala je da joj je samo po njegovim odredbama bilo teško ispovjediti stvari koje drugi bez ikakvoga srama običavaju činiti i ponavljati pred svima.

Dakle, treba shvatiti da se duša čisti na dva načina. Prvi, gorčinom pokore i sa svime što ona sobom nosi, a to je predstavljeno slikom kupelji. Drugi, blagim mirisom Božje ljubavi i svim što slijedi, a to je predstavljeno slikom ugodnog vrta. Nakon ispovijedi ona je nastojala

sabrati se na motrenje rana Isusovih ruku. Za vrijeme Mise dok je svećenik prikazivao presvetu Hostiju koja briše svaki grijeh i izmiruje čovjeka s Bogom, ona ju je prikazala Gospodinu kao zahvalu za dobročinstvo ove duhovne kupelji i kao zadovoljštinu za sve svoje grijehe. Njeno prikazanje je bilo prihvaćeno i ona je bila prigrljena u Očevo krilo koje je izvor svakog dobra gdje je shvatila da ju je uistinu pohodio Onaj koji je svjetlo s visina zbog svoga prevelikog milosrđa i svoje istine.

15. Stablo ljubavi

Dan nakon toga, za vrijeme Mise u trenutku podizanja Hostije, bila je u stanju klonulosti koja joj je uzrokovala poteškoće da se sabere. Ali, u trenutku zvuka zvonca probudi se kao da je poskočila i vidje Kralja – Gospodina Isusa – koji je sa obadvije ruke držao neko „stablo“. Lišće kao da su bile zvijezde, stablo je isijavalo sjajnu svjetlost, a grane su bile pune plodova koje je Gospodin tresući stablo davao cijelom nebeskom dvoru da kuša.

Nakon nekog vremena Gospodin je posadio ovo stablo kao u neki „vrt“, usred srca naše izabranice, kako bi mu davalo obilnije plodove i kako bi se ona mogla istovremeno odmarati u njegovoj hladovini i tako obnoviti svoje snage.

Čim je ona imala to „stablo“ u srcu, da bi povećala njegove plodove, počela je moliti za neku osobu koja ju je malo prije toga bila ožalostila. Kazala je da je spremna ponovno podnositi gorku muku koju je bila kušala kako bi milost Božja bila obilnije udijeljena onoj koja ju je bila uvrijedila. I odmah se na vrhu stabla pojavio cvijet divne boje koji će, kako je ona shvatila, postati plod kad ona provede u djelo dobru odluku.

Ovo stablo uistinu je bilo simbol ljubavi, koja ne samo da donosi plodove dobrih djela nego se ukrašava cvijećem dobrih nakana i divnim lišćem svetih želja. Zbog toga stanovnici neba se raduju kada neka duša potaknuta samilošću nastoji, koliko joj je to moguće, pomoći bližnjemu u potrebi.

U istom času podizanja Hostije ona je dobila još jednu divnu zlatnu ogrlicu koja se pribrojila daru divnog crvenog ogrtača kojim ju je bio Gospodin odjenuo kad se bio udostojao držati je blizu svoga Srca.

Tog istog dana, za vrijeme moljenja devetog časa, Gospodin joj se ukazao u liku prekrasna mladića puna milosti. On ju je molio da mu ubere sa stabla nekoliko oraha, i rekavši to uzdignu je sa zemlje i posjede na jednu granu. Ona primijeti: „O preslatki mladiću, zašto pitaš mene da ti ih uberem? Ja sam slaba u krjeposti, a i nježnijeg sam spola, prije bi priličilo da ih ti meni ponudiš“.

On reče: „Nije tako, zaručnica koja se nalazi u svojoj kući, kod svojih roditelja, može slobodnije djelovati od obazrivog zaručnika koji dođe posjetiti je. I zaručnica koja vidi njegovu profinjenost iziđe mu dobrohotno u susret kad ga prima, a kada za to bude vrijeme, on će je primiti sa svim častima.“

On joj je tako dao da shvati koliko su u zabludi oni koji govore: „Da Bog hoće da ja učinim ovo ili ono, On bi mi sigurno dao milost za to“. A pravedno je da čovjek žrtvuje Bogu svoju vlastitu volju, a to će mu u budućnosti donijeti slatki plod nagrade.

Ona se spremala dati mu plodove, a tada se i mladić popeo na stablo, i sjede blizu nje moleći je da ih očisti kako bi ih mogao pojesti. Htio je da ona razumije kako nije dosta pobijediti svoju volju bi se činilo dobro u teškim prilikama, na primjer prema neprijatelju, nego to treba nastojati činiti sa najviše mogućim savršenstvom.

Upravo ovo je Gospodin htio poučiti je koristeći se slikom oraha. Orasi su plodovi tvrde i gorke ljuske, nalaze se na stablu ljubavi pomiješani s drugim slatkim i nježnim

plodovima. Potrebno je da ljubav prema neprijateljima bude sjedinjena s blagošću ljubavi prema Bogu, jer to čini dušu spremnom podnijeti za Krista i samu smrt.

16. Prednosti muka i duhovna pričest

Zadnji dan kad je zajednica molila *Službu riječi* koja je po jednoj crkvenoj odredbi trebala biti privremeno dokinuta,¹⁴ dok se pjevalo na misi *Salve sancta Parens* u čast Majci Božjoj, ona reče Gospodinu: „A kako ćeš nas moći utješiti, Bože pun dobrote, sada u ovoj muci?“

A Gospodin odgovori: „Ja ću u vama nalaziti svoju radost na još obilniji način kao što se zaručnik raduje zaručnici više u skrovitosti bračne sobe nego u javnosti. Tako ću ja pronalaziti svoju radost u skrovitosti vaših suza i uzdaha. A u vama će moja ljubav rasti kao plamen koji se zaklonjen iznenada razgori. Dogodit će se i jedna i druga stvarnost, to jest moja radost i vaša ljubav kao tijek vode koji, jer je bio zapriječen, prvo nagomilava vodu, a zatim puno jače probija branu i teče.

„I koliko će trajati ova zabrana?“ Gospodin odgovori: „Dok bude trajala, potrajat će i milosti koje sam ti udijelio“. Ona nastavi: „Zemaljskim velikašima izgleda neprihvatljivo biti blizak s osobama niskog socijalnog stanja. Na sličan način Ti držiš da ne priliči meni najbjeđenijem stvorenju objaviti tvoje Božanske tajne i zbog toga, iako savršeno poznaješ početak i kraj svih stvari, ti si htio da me tvoj odgovor ostavi u neizvjesnosti.“

A Gospodin: „Nije tako, to sam učinio za tvoje dobro. Neki puta ti objavljujem svoje tajne u kontemplaciji i uzdižem te iznad tvoga stanja, drugi puta ti ih skrivam kako bi te utemeljio u poniznosti. Kada ti ih objavljujem, ti primjećuješ što si po milosti, kada ti ih skrivam primjećuješ što si sama po sebi“.

Kod prikazanja na Misi *Recordare Virgo, Sjeti se Djevice* kada se došlo do riječi *zagovaraj nas*, dok je ona bila sva usredotočena na Majku svake milosti, Gospodin joj reče: „Ne treba da itko za vas zagovara jer sam vam ja već u potpunosti naklon“. Ona, sjećajući se brojnih nedostataka svojih i onih drugih sestara, teško je mogla vjerovati da je Gospodin u potpunosti zadovoljen s njima. Tada joj Gospodin reče s blagošću: „Moja dobrota koja odgovara mojoj naravi, potiče me da radije gledam ono što je bolje u svakoj duši. Moje božanstvo ljubi ono dobro koje se nalazi u njima ostavljajući u sjeni ono što je manje savršeno“.

Ona reče: „O, prevelikodušni moj Gospodine, kako si mogao udijeliti tolike milosti utjehe meni koja sam tako nedostojna i tako malo pripravna primiti ih?“ Gospodin odvrati: „Moja ljubav me na to prisilila“.

A ona: „Gdje je sada grijeh nestrpljenja kojim sam se uprljala malo prije i koji sam malo i naizvan pokazala svojim riječima?“ „Plamen mog Božanstva ga je sažgao kao što uništava svaku mrlju grijeha u bilo kojoj duši prema kojoj sam velikodušno sklon u svojoj dobroti“.

A ona: „O Bože moj premilosrdni, budući da je tvoja milost tako često naklonjena mojoj nedostojnosti, željela bih znati da li će se moja duša nakon moje smrti trebati čistiti od grijeha kao što je bilo ono nestrpljenje o kome sam prije govorila i sličnih stvari?“

Gospodin je u svojoj dobroti oklijevao odgovoriti. Zbog toga je ona nastavila: „O, Gospodine, ako ukras tvoje pravednosti to zahtijeva, spremna sam svojevolumeno sići u pakao kako bih ti iskazala pravu i potpunu zadovoljštinu! Ali ako naprotiv sve treba biti sažgano u

¹⁴ Zbog zabrane vezane uz *sede vacante*, (neimenovanog nositelja službe) kanonika iz Halberstadta zbog nadležnosti vezanih uz vremenita dobra.

ljubavi i tako može još više proslaviti tvoju prirodenu dobrotu i milosrđe, ah, tada te žarko molim, očisti plamenom svoje ljubavi svaku mrlju moje duše, iako sam toga potpuno nedostojna“. A Gospodin u preobilju svoga božanskoga milosrđa se udostojao prihvatiti njenu molitvu.

Dan nakon toga, dok se slavila Misa za narod, u trenutku Pričesti ona reče Gospodinu: „O premilosrdni Oče, zar nećeš imati samilosti prema nama zbog onih bijednih materijalnih dobara koja nas trebaju uzdržavati u tvojoj svetoj službi, da zbog njih budemo lišene toliko dragocjenijeg dobra kao što je tvoja Predragocjena Krv i Tijelo?“ Gospodin uzvрати: „Zašto bi se morala žalostiti moja zaručnica ako je želim uvesti u cvijećem okićenu svadbenu salu, a prethodno je povedem nastranu da joj uklonim svojom rukom male nedostatke s haljine i povedem je još ljepšu pred oči sviju?“

A ona: „Gospodine, kako mogu biti u tvojoj milosti oni koji ti uzrokuju toliko trpljenje?“ Gospodin: „Ne brini se, to je moja stvar.“

U trenutku podizanja svete Hostije, ona ju je prikazala na vječnu Božju slavu i na spasenje cijele zajednice. Gospodin uđe u Hostiju i udahnujući u nju životvorni ugodan miris reče: „Evo, po ovom Dahu okrijepit ću božanskom hranom duše svojih zaručnica“. Ona mu reče: „O Gospodine, zar ćeš pričestiti cijelu zajednicu?“ A On: „Ne samo one koje to žarko žele, ili bi htjele imati takvu želju, već i druge zato što pripadaju ovoj zajednici, udijelit ću da počnu učinkovito željeti, kao kad netko nema apetita za vremenitom hranom pa malo-pomalo zbog ukusnog mirisa dođe do toga da je kuša s užitkom“.

Na dan Uznesenja Marijina kod podizanja Hostije, ona je čula ove Gospodinove riječi: „Idem prikazati se nebeskom Ocu za udove moga mističnog tijela“. Ona odgovori: „O moj ljubljani Gospodine, zar ćeš dopustiti da mi, tvoji udovi, budemo odijeljene od tebe zbog izopćenja onih koji se žele domoći naših bijednih dobara?“ Gospodin: „Moći će vas odijeliti od mene onaj koji može istrgnuti iz nutrine moga bića ljubav koja me sjedinjuje s vama“. I doda: „Izopćenje zbog ovoga razloga ne škodi vam više nego bi drveni nož mogao rezati neki jako tvrdi materijal, ne bi uspio prodrijeti u taj metal, nego bi ostavio samo slabi trag“.

Ona: „O moj Gospodine i Bože moj koji si beskrajna Istina, ti si mi htio objaviti, iako sam tako nedostojna, da želiš u ovoj prigodi uvećati našu ljubav prema tebi i još više uživati među nama. Kako je moguće da se neke duše žale kako je njihova ljubav prema tebi oslabila?“ Gospodin: „Ja sam izvor svakog dobra i svakome dajem ono što je prikladno za njega u tom trenutku“.

17. Gospodinova naklonost kod dijeljenja milosti

U nedjelju, kad se slavio blagdan sv. Lovre i istovremeno godišnjica posvete crkve, za vrijeme prve Mise dok je molila za neke osobe koje su joj se bile preporučile u molitve, vidjela je kako s neba od Božjeg prijestolja pa sve do zemlje silazi jedna loza čije zelene mladice kao da su činile ljestve. Shvatila je da loza predstavlja vjeru po kojoj se vjernici uzdižu nebeskim stvarnostima. Vidjela je da lijevo od prijestolja stoji više osoba koje su pripadale zajednici i istovremeno vidje i Sina Božjega koji je uz veliko poštovanje bio u prisutnosti svoga nebeskoga Oca.

Približavalo se vrijeme kad je zajednica trebala pristupiti svetoj Misi, da zabrana to nije priječila, a nju je zahvatila velika želja, da zbog Božanske samilosti kojoj nikakva ljudska moć ne može oduprijeti, da Presveto bude podijeljeno na duhovan način njoj kao i svim prisutnim sestrama.

Tada je vidjela kako Gospodin Isus uranja u Očevo krilo jednu Hostiju koju je držao u ruci i ponovno ju je uzeo svu crvenu kao da je sva krvava. Zbunjena je razmišljala što bi to

moglo značiti jer crvena boja, znak muke, ne priliči Bogu Ocu, te obuzeta ovom mišlju nije mogla shvatiti da li će njena želja biti uslišana.

Malo nakon toga shvati da je Gospodin bio izabrao kao mjesto svoga odmora dušu sestre koju je vidjela na lijevoj strani prijestolja, a nije shvaćala kako se to dogodilo. Zatim se sjetila neke osobe koja se ponizno bila preporučila njoj u molitve prije Mise te je počela moliti za nju da joj Gospodin udijeli ono što želi. Dobila je ovaj odgovor:

„Nitko se ne može popeti po ljestvama vjere koje sam ti pokazao, osim na krilima povjerenja, a osoba za koju moliš ga ima tako malo.“ Ona reče: „Gospodine, izgleda mi da ona nema povjerenja zbog poniznosti, a Ti obično daješ veće milosti onima koji su ponizniji.“

Gospodin: „Dobro, dakle, sići ću i podijeliti svoje darove njoj i drugima za koje vidim da su utvrđeni u poniznosti“. Izgledalo joj je kao da Gospodin silazi po ljestvama od purpura, i nakon nekoliko trenutaka ona ga je vidjela obučena u papinske misne haljine s posudom u ruci sličnoj onoj u kojoj se čuvaju posvećene hostije. Za vrijeme ove Mise, sve do molitve prefacije, on je ostao tako okrenut svećeniku. Oko njega je bilo toliko anđela koji su mu se klanjali da je cijeli dio crkve desno od Gospodina bio prepun. Anđeli su bili puni radosti, na poseban način zbog toga što su na mjestu gdje se često Gospodinu prikazivala molitva zajednice. A južno, s lijeve strane Gospodina, bio je samo jedan kor anđela, zatim odijeljeno od njih kor apostola, mučenika, ispovjedalaca i djevice.

Ona ih je gledala sva u čudu, i prepuna divljenja, razmišljala je kako prema Pismu čistoća približava Bogu (usp. Mud 7,20), primijetila je kako između kora djevice i Gospodina sjaji neka posebna svjetlost, poput sjaja snijega, a svjetlost je, čini se, označavala posebnu vezu blage slasti i divnu nutarnju radost kojom su one duše bile s Njim sjedinjene. A vidjela je također kako neke zrake tog divnog svjetla na poseban način pogađaju neke osobe iz zajednice, kao da između njih i Gospodina nema nikakve zapreke, dok su ih razni zidovi „Crkve“, u kojoj se dogodilo viđenje, odvajali. Divno se obradovala a istovremeno brižna za preostali dio zajednice reče Gospodinu:

„Budući da, Gospodine, tvoje beskrajno milosrđe ispunja mene neizrecivom blagošću, što daješ onima koje se umaraju ručnim poslovima i sigurno su lišene sličnih slasti?“ Gospodin: „Ja na njih izlijevam svoj miris balzama iako se njihova duša nalazi kao u nekom stanju polusna“.

Ona je bila veoma začuđena da mogu zadobiti iste plodove one koje su obavljale duhovna djela kao i one koje ih ne obavljaju, kao da Gospodinov balzam djeluje tako da se rane ne mogu raspasti te uzrokuje isti učinak tijekom sna kao i u budnom stanju. Tada je bila prosvijetljenja jednom usporedbom koju je mogla lakše shvatiti. Čovjek jede i osjeća da se okrijepio u svim svojim udovima, iako samo usta uživaju u okusu hrane. Na sličan način, kada dušama bude udijeljena neka posebna milost, odmah po Božjem milosrđu ona uvećava zasluge kod svih onih koji su u zajedništvu, a na poseban način članovima Družbe, osim kod onih čije srce je zaposjednuto zavišću i zlom voljom.

U međuvremenu kad je zapjevano *Slava Bogu na visini*, Gospodin Isus, vrhovni svećenik, uzdiže prema Nebu na slavu Boga Oca božanski Dah koji je izgledao kao goruća strijela. A na riječi *a na zemlji mir ljudima dobre volje*, isti ovaj Dah se uputio prema prisutnima u liku sjajne zrake svjetla. Na riječi *gore srca* Sin Božji se podigao i kao nekim snažnim upijanjem privukao sebi želje svih prisutnih, a zatim se okrenuo prema istoku, i okružen beskrajnim četama anđela stajao je uzdignutih ruku prikazujući Ocu riječima molitve prefacije prošnje vjernika.

Kad su zapjevali prvi puta *Jaganjče Božji*, Gospodin se podigao posred oltara u svojoj uzvišenosti. Na drugi zaziv *Jaganjče Božji*, izlio je nešto od svoje neistražive mudrosti u duše vjernika, na treći *Jaganjče Božji* okrenuo se Ocu i prikazao želje i molitve svih

prisutnih vjernika kao svoje. Zatim je u preobilju svog milosrđa svojim božanskim usnama dao poljubac mira svim prisutnim svetcima, časteći na poseban način kor djevica koje su nakon poljupca mira dobile i slatki poljubac ljubavi na svoje srce.

Nakon toga izlio je i na cijelu zajednicu svoju preslatku božansku ljubav. On reče: „Ja se potpuno darujem vama kako bi svatko mogao naći u meni svoju radost“.

Tada ona reče Gospodinu: „Iako si me maločas nasitio neizrecivom slašću, ako ostaneš na oltaru, izgleda mi da si još previše udaljen. Dopusti da za vrijeme misnog blagoslova moja duša bude blisko sjedinjena s Tobom“. I Gospodin ju je uslišao tako da se ona osjetila bliska i sjedinjena sa njegovim Srcem u jednom čvrstom zagrljaju.

18. Jedan dar prigodom priprave za Pričest i različite druge milosti

Jednoga dana dok se pjevala antifona *veselite se i radujte*, ona se pripravljala pristupiti oltaru i pričestiti se. Tijekom pjevanja *svet, svet, svet* ona se u dubokoj poniznosti prostrla i molila je Gospodina da je On sam pripravi da dostojno pristupi nebeskoj gozbi, njemu na slavu i korist svoj braći.

Tada Sin Božji, slatki prijatelj naših duša, nadvio se nad njom i utisnuo u njenu dušu tijekom pjevanja „svet“ jedan preblagi poljubac, te reče: „Evo na ovaj „svet“ koji je upućen meni, darujem ti sve svoje svetosti, božanske i ljudske, da ti posluže za dostojnu pripravu kako bi pristupila i primila me“.

Dan poslije, bila je nedjelja, dok je zahvaljivala Bogu za ovaj dar, Sin Božji, ljepši od svih anđela, podiže je uvis svojim rukama kao da u njoj nalazi svoju slavu i prikaza je Bogu Ocu odjenutu onim savršenstvom svetosti koju joj je bio darovao. A Bog Otac je u njoj našao svoju milinu, po svome Jedinorođencu, tako da u izljevu svoje ljubavi i On je primijenio na nju savršenstvo koje mu se pripisuje prvim zazivom *Svet*. Tako je učinio i Duh Sveti na treći zaziv *Svet*. Na taj način ona je primila puninu blagoslova savršene svetosti od svemogućnosti, mudrosti i ljubavi Božje.

Neki drugi put, prije Pričesti vidjela je dosta drugih sestara koje su iz nekih razloga bile u tome spriječene te je puna zahvalnosti kazala Gospodinu: „Bože ljubavi, zahvaljujem ti što si me doveo do stanja da niti rođaci ni bilo koje drugo stvorenje me ne mogu spriječiti da sudjelujem na nebeskoj gozbi“.

Gospodin sa svojom uobičajenom ljupkošću odgovori: „Budući da se raduješ što te ništa ne priječi da dođeš meni, znaj da ništa ni na nebu ni na zemlji, ni strogost mojih sudova i pravednosti neće me spriječiti da te ispunim dobročinstvima prema naklonosti svoga Srca“.

Jednom zgodom na početku Mise bila je ražarena žarkom željom da je Gospodin dostojno pripravi, a on s najvišom naklonošću i dobrotom reče: „Evo, ja ću se poistovjetiti s tobom, da bih na takav način mogao ispružiti svoju božansku ruku prema najneotesanijim grješnicima kako bih im činio dobro, a tebe ću poistovjetiti sa sobom da oni koje mi prikazuješ u molitvi, još više oni koji su slični tebi po naravi, mogu biti dostojni primiti dobročinstva od moje kraljevske velikodušnosti“.

Drugom zgodom, pripremajući se kako bi sudjelovala na božanskoj gozbi, razmišljala je o tolikim dobročinstvima koja joj je Gospodin udijelio i dođe joj u duh ovaj odlomak iz *Knjige Kraljevima*: „*Tko sam ja, što je kuća moga oca?*“ (1Kr 18, 18). Ona ove riječi nije primijenila na osobe na koje se odnose u Svetom pismu, nego na samu sebe. Izgledalo joj je da je neka siromašna, slaba biljka koja je trajno obasjana toplinom Božanskoga Srca i osjetila je njegov oživljavajući utjecaj. A zatim se malo-pomalo sušila zbog svojih nemarnosti te se vidjela kao već potpuno osušena i postala mala, pougljena, suha grana.

Ali je zamolila Isusa, Sina Božjega i našega posrednika, da nju, iako je nedostojna, prikaže izmirenu svome Ocu. Tada joj je izgledalo kako Gospodin privlači sebi malu stabljiku njene duše, snagom koja je izlazila iz njegova božanskoga Srca, kako bi je napojio vodom koja izlazi iz rane njegova Srca i oživio tekućinom svoje predragocjene Krvi. I tada mala, pougljena, suha grana je oživljavala i postajala zelena te se preobrazila u stablo čije su se grane dijelile na tri dijela, slično ljljanu. Tada je Gospodin prikazao to stablo na slavu i zahvalu presvetome Trojstvu koje se dobrohotno nadvilo nad njim.

Bog Otac snagom svoje svemogućnosti učini da grane ovog stabla budu veće od svih drugih stabala, tako da plodovi, koje ova duša može donijeti, na prikladan način odgovaraju svemoćnom djelovanju Božje milosti. Slično Bog Sin i Bog Duh Sveti na drugim dvjema granama učiniše s plodovima mudrosti i ljubavi.

Kad se ona zatim pričestila, izgledalo joj je da je njena duša stablo posađeno u rani Kristova boka. Osjetila je kako je stablo na divan način bilo prožeto snagom koja je istovremeno izlazila iz Ljudske naravi i Božanstva našega Gospodina, kako se počevši od korijena širila granama, lišćem i plodovima. Tako sam Gospodinov život u njenoj duši sjaji novim svjetlom, upravo kao što zlato više sjaji kad ga se gleda kroz kristal.

Trojstvo i svi sveci su se neizrecivo radovali motreći to, sveci su iz poštovanja ustali na noge duboko se naklonivši. Svatko od njih je prikazivao svoje zasluge kao neku krunu kojom su ukrasili spomenuto stablo, na slavu i čast Onoga tko se udostojao izliti svoje svjetlo po svome stvorenju, te ih je ispunjao novom radošću.

Molila je Gospodina da barem sada učini dionicima dobara, kojima ju je njegova dobrota obasula, sve one koji su se na nebu, zemlji i čistilištu u prošlosti okoristili plodovima njenih djela, i djela koja je mogla učiniti, da nije bila nemarna i propustila to. I tada sva njena djela predstavljena plodovima stabla su počela puštati dragocjenu tekućinu koja se djelomično širila svecima u Nebu te im je to povećalo radost, djelomično na duše u čistilištu te im je smanjivala muku, djelomično na zemlju gdje je kod pravednika uvećala utjehu milosti, a kod grješnika spasonosnu gorčinu prema grijehu.

Jednoga dana u trenutku podizanja, ona je prikazivala Ocu kao dostojnu nadoknadu za sve svoje grijehe i nemarnosti Presvetu Hostiju te je shvatila da je njena duša bila prikazana pred uzvišeno Božanstvo i bila prihvaćena s istom milinom kao što je prihvaćen Jaganjac bez mane, Isus Krist, sjaj i slika Boga Oca, koji se u tom trenutku prikazivao na oltaru kao žrtva na spasenje svijeta. Bog Otac, po Ljudskoj naravi Isusa Krista, vidio ju je svu lijepu i čistu od svakoga grijeha, a po njegovom Božanstvu ju je vidio obogaćenu i ukrašenu svim krjepostima.

Ona je svom svojom dušom zahvaljivala Gospodinu i shvatila, da svaki puta kad netko pobožno prisustvuje svetoj Misi i sjedinjuje se s Gospodinom koji se prikazuje na oltaru za spas cijeloga svijeta, Bog Otac ga gleda istom milinom kojom motri Svetu hostiju koja mu se tada prikazuje. Njena duša se u trenu našla obavijena svjetlom kao što se iznenada nađe obasjan svjetlom onaj tko iz hlada iziđe na sunce. Tada je pitala Gospodina:

„Gospodine moj, ako netko padne u laki grijeh, zar ne gubi ovo svjetlo kao kad se sa sunca uđe u hlad?“ Gospodin: „Ne, iako se grijehom zasjenjuje svjetlo moga milosrđa, ipak moja samilost čini da čovjek uvijek sačuva neki trag ove milosti za vječni život, te može povećati je svaki puta kad pobožno sudjeluje na svetoj Misi“.

Drugi puta, nakon što se pričestila, mislila je s koliko marljivosti se treba čuvati grijeha jezika jer među svim udovima, usta imaju čast da prihvate u sebe presveto Otajstvo Kristovo. Jedna usporedba ju je tada prosvijetlila. Ako netko ne pazi na izgovaranje nepotrebnih riječi, laži, ogovaranja, mrmljanja...i pristupi pričesti bez kajanja, prima Krista na isti način kao kada bi tko gosta na vratima udario kamenom u glavu, ili kao da ga udari kolcem po glavi.

Tko čita ove retke, neka sa suzama u očima promotri kako je u suprotnosti tolika tvrdoća srca s tolikom dobrotom, toliki okrutni progon s blagošću Onoga koji dolazi da ga spasi u svoj dobroti. A isto treba promisliti i za bilo koji drugi grijeh.

Jednoga dana kad se pripremala za Pričest, prosudila je da je nedovoljno pripravna te je kazala svojoj duši: „Evo, zaručnik te zove, ali kako ćeš mu moći poći u susret ako nisi urešena nikakvim zaslugama koje bi te trebale pripremiti da ga primiš?“

Što je više razmišljala, to se više smatrala nedostojnom, ali budući da nije imala nikakvoga povjerenja u samu sebe, stavila je sve svoje pouzdanje u milosrđe Gospodnje te reče sama sebi: „Čemu služi odugovlačiti, pa da utrošim i tisuću godina, nikada se sama po sebi ne bih mogla pripremiti da Ga primim na dostojan način, sigurno to ne mogu postići. Poći ću mu u susret s poniznošću i povjerenjem i kada me on vidi izdaleka, njegova ljubav će ga navesti da mi pošalje ono što je potrebno da se mogu dostojno pripravljena pojaviti pred njim“.

Nastavila je sudjelovati na Misi s ovim osjećajima, držeći pogled duše usmjeren na vlastitu bijedu i nedostojnost. Nakon nekoliko koraka Gospodin joj se ukazao, motrio ju je samilosnim pogledom i s ljubavlju. Da je pripravi, poslao joj je svoju nevinost da joj posluži kao sjajna i mekana odjeća; poniznost koja navodi da se sjedini i s najnedostojnijim, da dušu odjene haljinom ljubičaste boje. I još, nadu koja potiče da želi zagrliti naše duše; dao joj je svoju ljubav kojom okružuje dušu da ogrne dušu zlatnim plaštem; svoju radost da u nama nađe svoje slasti, da stavi na glavu krunu s ukrasima dijamanta, i na kraju svoje povjerenje u kojem se udostoji slabom blatu naše ljudske naravi udijeliti prikladnu obuću.

Nakon što se pričestila, dok je bila sva sabrana u sebi, Gospodin joj se ukazao pod likom pelikana kako ga se često prikazuje kako otvara vlastito srce kljunom. Puna divljenja ona reče: „Gospodine, što želiš da shvatim služeći se ovom slikom?“

„Želim da shvatiš koliko je beskrajna ljubav koja me navodi da ljudima udijelim tako uzvišeni dar. Kada bih ovo primijenio na sebe, mogu reći da bi mi smrt izgledala manje gorka od toga da odbijem ovaj dar ljubljenoj duši. Promotri na koji divan način tvoja duša prima od ovoga dara milost koja je kao predokus života vječnoga, kao što pelikanovi mladi primaju život od krvi koja kapa iz srca njihova oca“.

Jedna duga propovijed o Božjoj pravdi ju je bila tako prestrašila da se nije usuđivala pristupiti Pričesti. Gospodin ju je ohrabrio ovim riječima: „Ako ne želiš više očima duha promotriti dobrotu koju sam ti iskazao na tisuću načina, gledaj barem tjelesnim očima u kojoj skućenoj piksidi sam zatvoren kako bih došao tebi. Smatraj sigurnim da na isti način strogost moje pravde je zadržana slašću moga milosrđa koje u ovom Sakramentu tako očito pokazujem čovjeku“.

Drugi puta dok je bila u istom nutarnjem stanju, božanska dobrota ju je pozvala ovim riječima da kuša slast presvetog Sakramenta: „Promotri kako je mala hostija u koju dolazim svojim božanstvom i ljudskom naravi. Usporedi njenu veličinu s veličinom ljudskog tijela i razmišljaj kolika je velika moja naklonost. Kao što ljudsko tijelo nadilazi dimenzije prilika kruha u hostiji tako me moje milosrđe i ljubav navode da u ovom Sakramentu ljudska duša, izgleda kao moćnija od mene“.

Jednom zgodom dok se dijelila sveta Pričest Gospodin joj je u velikoj naklonosti uputio ove riječi: „Promatraj svećenika koji dijeli Pričest. Vidiš kako je iz poštovanja prema Presvetome zaogrnut širokom misnom haljinom, ali kad dijeli Pričest, presavije je na svoju ruku¹⁵ i dodiruje moje Tijelo golom rukom. Ovo ti treba pomoći da shvatiš da, iako ja rado primam sve što se čini na moju slavu: molitve, postove, bdijenja i slične stvari, ipak, iako je to

¹⁵ Široki oblik tadašnje misne haljine je zahtijevao ovu predostrožnost svećenika.

teško shvatiti onima koji imaju slabo razumijevanje duhovnih stvari, ja s više samilosti i ljubavi prihvaćam one koji su uvjereni u svoju slabost te traže utočište u mom milosrđu. To ti je predstavljeno golom rukom svećenika koja mi je bliža od one na kojoj je bogato ukrašeno misno ruho.

Drugi puta, čuvši kako zvoni zvono za Pričest, osjećajući se nedovoljno pripremljenom reče Gospodinu kad se već bila zapjevala pjesma: „Evo, Ti se spremaš doći meni, Ti koji možeš sve, nisi mi poslao nikakvu lijepu ogrlicu kako bih se mogla prikladno urešena pojaviti pred tobom...?“ Gospodin joj reče: „Zaručniku je ljepša njegova Zaručnica od svih ogrlica koje je ukrašavaju i više voli uzeti njenu ruku u svoju nego vidjeti je prekrivenu svim bogatim narukvicama. Na sličan način ja se više radujem tvojoj krjeposti poniznosti nego vanjskoj pobožnosti“.

Doista, osobe iz zajednice su jednoga dana bile prisiljene suzdržati se od Pričesti, a ona je pristupila Presvetome i Gospodinu kazala zahvaljujući : „Ti si me pozvao na svoju gozbu i ja sam ti došla prepuna zahvalnosti“. A Gospodin je odgovorio riječima slađim od meda: „Svim Srcem sam želio da ti dođeš“.

A ona: „O Gospodine, kako može biti na slavu tvoga Božanstva da ja zubima kidam tvoj Sakrament žrtve?“ Gospodin: „Ljubav kojom se ljubi prijatelja nalazi blagima njegove riječi, tako i moja ljubav u mojim izabranicima slasti koje oni sami ne poznaju“.

Neki puta za vrijeme pričestivanja, željela je sa svoga mjesta vidjeti Hostiju, ali to joj je sprječavao narod koji je pristupao Pričesti. Tada je osjetila kako je Gospodin slatko poziva govoreći: „Priliči da slatko Otajstvo sjedinjenja bude skriveno onima koji se od mene udaljuju. Ako ga ti želiš upoznati, ne pogledom, nego srcem, dođi i slasno kušaj.“

Vidjela je jednoga dana neku svoju sestru kako s previše oklijevanja pristupa Pričesti i ljutito se tada udaljila od nje skoro gnjevna. Gospodin je očinski prekori zbog ovog osjećaja: „Ne shvaćaš li da mi je iskazivanje časti i poštovanja isto toliko važno kao i nježnost i ljubav? Budući da mi zbog slabosti svoje naravi čovjek ne može prikazati istovremeno ove dvije stvarnosti, potrebno je da u vama, koji ste udovi istog tijela, nedostatak u jednome bude nadoknađen u drugome. Tako na primjer iskaz miline i ljubavi nije istog stupnja kao čin poštovanja. Treba biti radostan onaj koji shvaća da njegov nedostatak treba biti nadoknađen od onoga tko dublje osjeća obvezu iskazivanja poštovanja, i treba željeti da ovaj bude ojačan pomazanjem Božje milosti“.

Drugi puta vidje drugu sestru u napadu straha iz sličnog razloga. Molila je za nju, a Gospodin joj reče: „Htio bih da me moji odabranici ne smatraju odveć surovim, nego da vjeruju da prihvaćam kao dobro, dapače kao odlično, služenje koje mi iskazuju na uštrb sebi. A služi mi na uštrb sebi svatko tko iako ne osjeća nikakve pobožnosti, ipak mi prikazuje svoje molitve i poklonstva itd... s povjerenjem da ih u svojoj dobroti i milosrđu jednako prihvaćam“.

Jednoga dana je molila za neku osobu koja se žalila da ima više i češće osjećaje pobožnosti u uobičajene dane, a ne u dane kad se treba pričestiti. Gospodin joj odgovori: „To se ne događa slučajno, nego po mojoj božanskoj odredbi. Kada u redovite dane nekoga zahvatim milošću pobožnosti, to je zato što želim potaći srce svojih vjernika da se uzdigne k meni jer bi bez moje pomoći ostalo u tim trenutcima u svojoj obamrlosti. A u dane Pričesti ja oduzimam ovu svoju milost te se srce mojih vjernika trudi imati dobre želje ili se barem vježba u pozornosti. A taj napor i ta skrušenost budu korisniji za dušu i njeno spasenje nego milost osjetne pobožnosti“.

Jednoga dana je molila za neku osobu koja nije išla na Pričest zbog laganih grijeha iz straha da bi mogla sablazniti one koji su je vidjeli da čini te grijehe. Gospodin ju je poučio ovom usporedbom: „Tko vidi da ima mrlju prljavštine na ruci, odmah pere ruke, a nakon toga

ne samo da više nema mrlje, nego su obje ruke čiste. Isto se događa i mojim izabranicima. Ja dopuštam da padnu u lake grijeha da bi čisteći se od njih, pokorom meni postali draži zbog njihove poniznosti. Neki od njih ponekada, suprotno mojoj nakani, ne obaziru se na nutarnju ljepotu i čistoću koju dobivaju po ispovijedi i pokori, nego se više brinu za vanjsku ispravnost koja se temelji na ljudskome sudu. Tako na primjer, čine kada se lišavaju milosti Pričesti u strahu da će biti prekoreni od drugih koji vide da se pričešćuju naizgled bez dužnoga poštovanja“.

Jednoga dana dok se pripremala za Pričest, Gospodin ju je u nutrini pozvao s toliko slasti da je imala osjećaj da je već u vječnim dvorima, baš kao da je htjela u kraljevstvu slave sjesti za stol gozbe kod Oca nebeskoga! Vidjela se krajnje preuzetom. Zbunjena zbog svoje bijede i zabrinuta tražila je kako da se izvuče. Tada joj je izgledalo da ju je Sin Božji poveo na stranu kako bi je on sam pripravio. Izgledalo joj je da je započeo tako da joj je oprao ruke kao znak da joj je oprostio sve njene grijeha po svojoj mucu. Zatim ju je ukrasio svojim zaslugama i pozvao je da pristupi svetoj gozbi s onim stanjem i uresom koji odražava poštovanje, a ne kao bezumnici koji ne poznajući prilike nastupaju nezgrapno i umišljeno te su dostojni podsmijeha samilosti.

Ova usporedba joj je pomogla shvatiti da oni koji hode kao neki kraljevi odjeveni Gospodinovim ukrasom su osobe koje ipak, nakon što su vidjeli svoja nesavršenstva, mole Gospodina da nadoknadi za njihovu bijedu, a zatim kad su dobili to dobročinstvo, ostaju u strahu kao i prije jer nemaju puno povjerenje u savršenu zadovoljštinu koju je Gospodin umjesto njih prikazao.

Jednog drugog dana kad se pričešćivala, prikazala je Tijelo Kristovo za sve duše u Čistilištu i osjetila je da su one doživjele veliko olakšanje. Zadivljena je tada kazala: „O predobri Gospodine, iako sam toliko bez ikakvih zasluga, ti si se u svojoj dobroti udostojao pohoditi me, i još više, ostati u meni po svojoj prisutnosti. Kako se objašnjava da ne djeluješ uvijek po meni, a djeluješ u času u kome sam primila tvoje sveto Tijelo?“

Gospodin: „Kralju, kad boravi u svome dvoru, ne mogu svi lako pristupiti, ali kad privučen ljubavlju prema kraljici dođe pohoditi je u grad, svi okolni stanovnici uživaju njegovu blagu naklonost. Tako kad se potaknut dobrotom i nježnošću svoga Srca snizujem u Sakramentu života prema duši koja nije u stanju smrtnog grijeha, svi stanovnici Neba i Čistilišta primaju dar neprocjenjivih dobročinstava.

Drugi puta dok se spremala za Pričest, osjetila je veliku želju da uđe duboko u sebe i sakrije se u uvali poniznosti kako bi počastila Isusovu naklonost prema svojim izabranicima da ih hrani svojim Tijelom i Krvlju. Tada ja shvatila duboku Gospodinovu poniznost kad je sišao nad pakao da oslobodi duše koje su tu bile zarobljene u iščekivanju.

Dok je nastojala sjediniti se sa ovom Gospodinovom poniznošću, izgledalo joj je u trenutku da je sišla u ponor Čistilišta i čula ove Gospodinove riječi: „Kad me primiš u Pričesti, privući ću te sebi na takav način da ćeš ti privući sve duše do kojih dolazi miris svete želje kojim će biti prožeta čak i tvoja odjeća“.

Nakon ovoga obećanja pristupila je Presvetome sa željom da Gospodin oslobodi toliko duša iz Čistilišta na koliko se dijelova podijeli Hostija u njenim ustima. Dok je nastojala razdijeliti Hostiju u više dijelova, Gospodin joj reče: „Da shvatiš kako moje milosrđe nadilazi sva druga moja djela i kako nitko ne može iscrpiti ponor moje samilosti, evo, dat ću ti puno više nego si se u svojoj molitvi usudila tražiti“.

Nekog drugog dana dok se pripravljala za Misu, nastojala je više nego uobičajeno poniziti se zbog svoje nedostojnosti te je molila Gospodina da on sam primi hostiju umjesto nje, da nju u sebe ucijepi te da po njegovu božanskome Dahu ona udahne u svakom času dah u mjeri za koju On vidi da priliči njenoj slabosti. Zatim se neko vrijeme odmarala na

Gospodinovim grudima, gotovo zaštićena njegovim rukama, naslonjena svojom lijevom stranom na Gospodinovu desnu stranu. Nakon nekog vremena je primjetila da je rana Isusova boka ostavila crveni trag ožiljka.

Kad je nakon toga doživljaja pošla pričestiti se, izgledalo joj je da Gospodin u svoja božanska usta prima hostiju i da ona, nakon što je prošla kroz njegove grudi izlazi iz rane na boku i tu je ostala naslonjena.

Gospodin joj reče: „Ova hostija će nas sjediniti tako da će jedan njen kraj prekriti moju ranu, a drugi tvoju. Svaki dan ti ćeš je dodirnuti meditirajući himan *Isuse, Otkupitelju naš*“. A da bi povećao pobožnost, svidje mu se produžiti svaki dan ovaj himan tako da je zatražio da ga prvi dan moli jedanput, drugi dan dva puta, treći tri i tako sve do sljedeće Pričesti.

19. Kako moliti i pozdraviti Gospodinovu Majku

Jednoga dana za vrijeme molitve pitala je Gospodina o čemu bi On želio da ona razmatra. Gospodin odgovori: „Drži blizu sebe moju Majku koja sjedi pored mene i potruži se častiti je svojim pohvalama“. Tada je pobožno pozdravila Kraljicu neba ovim retkom: *raju naslada* zahvaljujući što je ona izabrana da bude presretno boravište neistražive Božje Mudrosti i koja u Ocu nalazi svoju milinu i kojoj ništa nije skriveno.

Zatim ju je molila da zadobije srce tako urešeno najljepšim krjepostima, da se Bog boraveći u njemu može naslađivati. Činilo se kao da se Blažena Djevica nagnula nad onom koja ju je ovo molila, da bi posadila u njeno srce različito cvijeće krjeposti: ružu ljubavi, ljiljan čistoće, suncokret poslušnosti i druge, i tako joj je dala spoznati koliko je Ona spremna uslišati molitve onih koji nju zazivaju.

Zatim ju je pozdravila retkom *raduj se, uredbo evandeoskog ponašanja* kako bi je pohvalila što je čuvala svoja sjetila, svoju osjećajnost, volju i sve pokrete duše toliko marljivo da je mogla iskazati svojim mislima, riječima i djelima savršenu čast Gospodinu koji je boravio u njoj. A budući da je molila da može zadobiti isti dar, izgledalo joj je kao da joj Djevica Majka šalje svoje vlastite osjećaje pod likom nježnih djevojčica da bi se sjedinile s osjećajima duše koja je molila da je potaknu kako bi mogla bolje služiti Gospodina. I na ovaj način je htjela da se spozna koliko je velika njena spremnost pomoći onome tko je zaziva.

Nakon trenutka šutnje ona reče Gospodinu: „Budući da si postao čovjekom i htio biti jedan od naše braće kako bi nadoknadio za naše nedostatke, udostoj se i u ovom času nadoknaditi nedostatke pohvala koje sam uputila tvojoj Majci“.

Na ove riječi Gospodin se podigao i naklonio se pred svojom Majkom, pozdravio ju je s naklonom glave s toliko poštovanja puna ljubavi da je Ona sigurno rado prihvatila iskazane nesavršene časti stvorenja njoj upućene, koje je njen Sin tako obilno nadoknađivao.

Sutradan, ponovno u molitvi, Gospa se ukazala pod likom bijelog ljiljana s tri latice od kojih je jedna bila uzdignuta, a dvije savijene prema van. Ona je tada shvatila da se Majku Božju s pravom naziva „sjajnim ljiljanom Trojstva“, jer je Ona više od bilo kojeg stvorenja sudjelovala u punini moći presvetog Trojstava, punini koju nikada nije potamnila ni najmanjom mrljom lakog grijeha.

Podignuta latica je predstavljala svemogućnost Boga Oca, a druge dvije savijene mudrost Sina i dobrotu Duha Svetoga koje je Majka Božja vjerno oslikala u sebi. Gospa joj je dala spoznati da svatko tko je pobožno pozdravlja nazivajući je *bijeli ljiljane Trojstva, presjajna ružo nebeske ljepote*, slavio bi je zbog moći koju joj je Očeva svemogućnost udijelila, zbog prevelikog milosrđa koje joj mudrost Sina nadahnjuje za spasenje ljudskoga roda i zbog preobilja ljubavi kojom ju je Duh Sveti obdario. I još je dodala:

„U trenutku smrti, ja ću se duši koja me bude tako slavila ukazati urešena ljepotom i ispunit ću je utjehom i nebeskim blaženstvom“. Od toga dana ona je odlučila da će pozdravljati Djevicu i njene slike riječima: „Zdravo, presjajni ljiljane Trojstva, zdravo, bijela ružo nebeske ljepote od koje se htio roditi i čijim mlijekom se htio hraniti nebeski Kralj, napajaj nebeskim slastima i naše duše“.

20. Posebna ljubav koju je imala za Gospodina te jedan pozdrav Blaženoj Djevici

Ona je običavala sve usredotočiti prema predmetu svoje ljubavi – kao što to čine svi koji ljube – sve što joj se sviđalo i što joj je bilo drago. Zbog toga kada bi čula bilo što da se čita ili pjeva na čast Gospi ili drugih svetaca, ona je to prikazivala Kralju kraljeva, svom ljubljenom Gospodinu, a ne svecima čiji se blagdan slavio.

Tako je jednoga dana na svetkovinu Navještenja neki propovjednik dugo govorio o slavi Blažene Djevice Marije, a nije spomenuo ni na koji način utjelovljenje Vječne Riječi po kojoj se dogodilo naše otkupljenje. Njoj je to bilo žao i vraćajući se s propovijedi, prolazeći pored Gospina oltara, nije bila potaknuta da je pozdravi uobičajenim ljubeznim pozdravom, nego su njene pohvale bile radije usmjerene prema Isusu, blagoslovljenom plodu njene utrobe.

Ali se pobojala da je na taj način učinila nešto što nije drago tako moćnoj Kraljici. A njen dobroćudni Tješitelj ju je blago uvjerio: „Ne boj se, moja predraga, moja Majka voli da kad je pozdravljaš ili slaviš, da usmjeriš svoju pažnju na mene. Ipak, iako te savjest upozorava, kada prolaziš pored njenoga oltara, pobožno pozdravi sliku moje bezgrješne Majke, a ne moju“.

Ona: „Ali ne, Gospodine moj, jedino dobro moje duše, zar da ostavim tebe koji si moje spasenje i život kako bih usmjerila svoj pozdrav i ljubav drugima?“ Gospodin joj ljupko odgovori: „Učini kako ti kažem, moja miljenice. Svaki puta kad budeš tako pozdravila moju Majku a ne mene, ja ću se radovati tvome činu i nagraditi ga kao čin vjernoga i jako savršenoga srca koje ne oklijeva ostaviti najveću slast moje prisutnosti kako bi činilo nešto meni na veću radost.“

21. Mirni odmor u Gospodinu

Gospodin joj se ukazao jedanput prve nedjelje nakon svetkovine Presvetog Trojstva u lijepom vrtu punom cvijeća i zelenila. Sjedio je kao na kraljevskom prijestolju i izgledalo je kao da se odmara u popodnevnim satima kao opojen ljubavlju, blago potonuo u duboki mirni polusan. Ona se tada prostrla na zemlju do njegovih nogu i uvijek iznova ih je ljubila, nastojala je na sve načine iskazati mu svoju nježnost. Provela je tako tri dana, a nije kušala radost da joj je odgovoreno. Četvrti dan za vrijeme Mise ne podnoseći više san svoga Ljubljenoga, digla se od nogu Isusovih i u poletu ljubavi bacila se na njegove grudi nastojeći Ga probuditi.

Gospodin je tada otvorio oči i privukao je svome Srcu govoreći: „Evo, sada posjedujem ono što sam želio. Lisica koja želi privući ptice, legne na zemlju i pravi se mrtva, a kada ove prevarene počnu slijetati na nju kako bi je kljunom kljucali, ona ih iznenada uhvati. Tako sam se i ja u svojoj prevelikoj ljubavi poslužio sličnim lukavstvom kako bih posjedovao cijelu tvoju dušu u činu kad me ona bude tražila“.

22. Patnja zbog bolesti može nadoknaditi mnoge nemarnosti

Jednom zgodom zbog bolesti nije mogla činiti sve ono što Pravila nalažu te je sjedila sa strane i slušala molitvu Večernje. Žalosna i ražarena željom reče Gospodinu: „Zar te ne bih bolje slavila da sam u ovom času u koru zajedno sa cijelom zajednicom i da mogu pjevati psalme i vršiti druge redovite vježbe? Umjesto toga sam ovdje i gubim toliko vremena ne čineći ništa zbog svoje slabosti.“

Gospodin: „Radost zaručnika kad se potajno zadržava sa zaručnicom u slatkim trenucima, zar je manja od one kad je ona ukrašena da bi se pojavila pred drugima?“ Iz ovih riječi ona shvati da je duša zaručnica i onda kad se uređuje da se pojavi pred mnoštvom, kada čini dobra djela da bi iskazala Bogu čast, ali da je zaručnica i onda kad se zadržava u intimi sa zaručnikom kad joj bolest spriječi obavljanje vanjskih čina i djela. Lišena radosti koju ima kad je aktivna, ona se tad potpuno prepušta volji Božjoj, a Gospodin se toliko više naslađuje u njoj koliko ona manje u sebi ima onoga što bi poticalo vlastito slavohleplje.

23. Trostruki blagoslov

Jednoga dana dok je s najvećom mogućom pobožnošću sudjelovala na svetoj Misi, kad se molilo *Gospodine, smiluj se*, izgledalo joj je da ju je njen anđeo čuvar uzeo u naručje kao da je dijete i prikazao Bogu Ocu govoreći: „Blagoslovi, Bože i Oče naš, ovu svoju kćerkicu“.

Bog Otac kao da je odugovlačio smatrajući kako nije dostojno da On blagoslivlja jedno tako bijedno stvorenje, a ona je sva zbunjena počela razmišljati o svojoj vlastitoj bijedi i nedostojnosti. A tada je Sin Božji ustao i na nju primijenio sve zasluge svoga života, a ona je iznenada bila obučena u divne i sjajne haljine te je prijetilo da je došla do zrele dobi Isusa Krista. Tada se Bog Otac s puno milosrđa i dobrote nadvio nad njom i udijelio joj trostruki blagoslov koji je bio popraćen trostrukim otpuštanjem svih grijeha koje je mislila, riječju i djelom bila učinila protiv Božje svemogućnosti.

Kao zahvalu ona prikaza Bogu Ocu sve zasluge presvetog života njegova Jedinorođenca. Drago kamenje kojim su bile ukrašene njene haljine, počelo se međusobno udarati te se stvarala prelijepa melodija koja je bila kao pjesma slave na čast Nebeskome Ocu, te je ona shvatila koliko je Njemu dragocjeno prikazanje savršenih zasluga njegova Sina.

Njen anđeo čuvar ju je na isti način prikazao Bogu Sinu govoreći: „Blagoslovi, Sine Kraljev, ovu svoju sestru“. A ona je i od Boga Sina dobila trostruki blagoslov i trostruko otpuštenje svih grijeha koje je učinila protiv Božje Mudrosti.

I na kraju anđeo ju je prikazao Duhu Svetome govoreći: „Blagoslovi, Prijatelju ljudi, svoju zaručnicu“. I od Duha Svetoga je tada dobila trostruki blagoslov i trostruko otpuštenje svih grijeha koje je učinila protiv Božje Dobrote.

Svatko može razmišljati o ova tri blagoslova tijekom pjevanja *Gospodine, smiluj se*.

24. Pažnja tijekom molitve psalama

Jednoga dana dok se trudila veoma pobožno pjevati psalme na čast Bogu i svecu čiji se blagdan slavio, činilo joj se da su se riječi pjesme poput oštih strijelica odapetih iz njenoga srca duboko zabadale u Srce Kristovo uzrokujući mu u nutrini neizrecivu slast.

S vrha svake strjelice izaravale su presjajne zrake kao zvijezde koje su se zrcalile na svakome od pojedinih svetaca, na poseban način na onome svecu čiji se blagdan slavio te kao da su ih ispunjale novim odsjajem slave. S druge strane strjelice, poput obilne kiše, padale su kao neke kapljice koje su u ljudima uzrokovale povećanje milosti, a dušama u čistilištu spasonosno osvježenje.

25. Srce Isusovo želi nadoknaditi za naše nedostatke

Drugom prilikom, trudila se usredotočiti svu svoju pažnju na pojedine riječi službe čitanja, ali vidjevši kako svaki čas pada u rastresenost zbog slabosti svoje naravi, sa žalošću reče: „Koji plod mogu zadobiti iz napora koji tako rijetko postiže svoj učinak?“

Gospodin, koji nije podnosio da bude potištena, tada je svojim rukama uzeo svoje Božansko Srce u liku svjetiljke i kazao joj: „Evo, predajem ti svoje Srce, klanjanja dostojan divni ud Trojstva, da bi mogla s povjerenjem tražiti od njega da nadoknadi za tvoje nedostatnosti. Tada će sva tvoja djela biti savršena u mojim očima. Uistinu, kao što je vjerni sluga uvijek spreman ispuniti zapovijedi svoga gospodara, tako od sada pa nadalje, moje Srce je uvijek spremno nadoknaditi u svakom trenutku tvoje nemarnosti.

Ova nečuvana naklonost ju je istovremeno ispunila divljenjem i strahom, izgledalo joj da je neizmjereno neprikladno Srcu njenog Gospodina - dostojnom počivalištu Božanstva, izvoru svakog dobra - da se udostoji boraviti blizu nje, kao što je sluga u blizini gospodara spreman nadoknaditi njegove nedostatke.

A Gospodin je samilosno pogledao na njenu malodušnost i ohrabrio je ovom usporedbom: “Da imaš lijep i ugodan glas te da ti se veoma sviđa pjevati, a da je blizu tebe neka druga osoba, slabijeg glasa, bez sluha za pjevanje koja samo s velikim naporom uspijeva ispustiti tek poneki glas, sigurno bi se osjećala nezadovoljnom da ova osoba ne dopušta pjevati tebi koja bi mogla lako i milo pjevati melodiju koju ona jedva zamuckuje. Na isti način, moje Božansko Srce poznajući krhkosti i nepostojanost ljudske naravi, s najvećom željom iščekuje da ga svojom molitvom ili samo nutarnjim pokretom želje pozoveš, da nadoknadi za tvoje nedostatke i učini za tebe ono što ti ne uspijevaš. Kao što s jedne strane njegova neistraživa mudrost i njegova svemogućnost sve mu objavljuju i sve mu čine mogućim, tako s druge strane njegova naravna dobrotu potiče ga da radosno želi tebi učiniti ovu uslugu“.

26. Obilne milosti koje Božansko Srce ulijeva u dušu

Sljedećih dana je sa zahvalnošću razmišljala o ovom divnom daru te je poželjela saznati koliko će se dugo vremena Gospodin udostojati čuvati ga te ga je pitala, a On joj je odgovorio: „Sve dok ti budeš željela da ti ga sačuvam i nemoj se nikada mučiti mislju da ću ti ga oduzeti“.

Ona: „Ali, kako se događa, Gospodine, da ja, iako znam da je tvoje Srce postavljeno kao goruća svjetiljka u mom nedostojnom srcu, ipak kad mi je dopušteno po tvojoj milosti približiti se tebi, imam radost da ga nađem u tvojim grudima i da iz njega crpim najveće slasti?“ Gospodin: „Kada želiš nešto uhvatiti, pružiš ruke, a kad si to uhvatila, povučeš ruku. Na sličan način kada vidim da si ti sklona vanjskim stvarima, ja ti pošaljem svoje Srce da te privuče meni, isto tako ukoliko vidim da slijediš moj poziv da se sabereš u nutrinu kako bi se sjedinila sa mnom, ja ponovno povlačim svoje Srce kako bih učinio da u njemu nađeš radost svakog savršenstva“.

Tada je s velikom zahvalnošću i divljenjem počela razmišljati o ovom besplatnom daru Božje dobrote te kako je mnoštvo njenih nesavršenosti i bijeda čine nedostojnom bilo kakve milosti, te je uvelike prezirući sebe uronila u njoj dobro poznatu uvalu poniznosti. Tamo je bila skrivena neko vrijeme, dok se Gospodin, koji boravi na nebeskim visinama, nije udostojao udijeliti joj obilje milosti koje daje poniznima. Činilo se kao da iz njegova Srca – u

liku svjetiljke nad njenom dušom koja je uronila u uvalu poniznosti – izlazi kao neka cjevčica od zlata.

Po ovoj cjevčici On uli u nju najdivnije milosti.

Ona se ponizivala razmišljajući o svojim nesavršenostima, a Gospodin pun milosrđa, odmah je utjecajem svoga Srca činio da u njoj izrastu cvjetovi najljepših krjeposti. Svaki nedostatak je na takav način bio izbrisan da milosrđe Gospodnje u njoj nije nalazilo nikakva njegova traga. Isto tako, ako je željela primiti neki poseban dar ili neku poželjnu milost, odmah je u svome srcu s velikom radošću i slašću osjetila kako se ulijevaju u njenu dušu.

Kada je već bila provela neko vrijeme u ovim slastima i uz pomoć Božje milosti izgledala već savršena u svim krjepostima - uistinu ne svojim nego u Gospodinovim krjepostima – osjetila je kako joj u srcu odzvanja slatki glas sličan skladnoj harmoniji na liri najboljeg umjetnika. Taj slatki glas je govorio: „Moja ljubljena, dođi k meni, iznutra moja u meni, ostani moja sa mnom“.

Gospodin se udostojao dati joj shvatiti značenje ove pjesme: „Dođi k meni, moja zaručnice, jer te ljubim takvu, želim da uvijek budeš sa mnom i zato te zovem! Ti si moja radost, uđi i boravi u mome Srcu, to želim kao što zaručnik želi dan svoje svadbe kad će zaručnica ući u njegovu kuću. Dođi i ostani sa mnom, ti koja si predmet moje ljubavi, u meni koji sam Bog ljubavi i koju sam izabrao da budeš sa mnom nerazdvojno sjedinjena, slično kao što su sjedinjeni duša i tijelo“.

Dok se odvijao ovaj preslatki razgovor, osjetila se na divan i čudesan način privučena Gospodinu i bila je uvedena u blaženu bliskost Srcu svoga Zaručnika i svoga Boga. Ono što je osjetila i vidjela, ono što je čula, kušala i dodirnula kod Riječi života poznato je samo njoj i Onome koji se udostojao uzdignuti je do sjedinjenja, Isusu Kristu, Zaručniku ljubljenih duša, koji je Bog blagoslovljen iznad svega kroz sve vjekove.

27. Gospodinov ukop u duši

Jednog Velikog Petka, nakon Božje službe, dok se vršio obred ukopa Gospodinova, ona ga je molila da se trajno pokopa u njenoj duši. A Gospodin joj reče dobrohotno pristajući: „Ja koji sam prozvan Kamen zaglavni bit ću stijena koja zatvara vrata tvojih osjećaja, stavit ću tamo vojnike, to jest svoje osjećaje da stražare, koji će od sada pa dalje čuvati tvoje srce od svakog suprotnog osjećaja i poticat će te da uvijek činiš sve na moju veću slavu“.

Poslije nekog vremena, nakon što je strogo prosuđivala - barem se bojala da je tako - način ponašanja neke osobe, sva raskajana je govorila Gospodinu: „Ti si stavio stražare na moje srce, ali bojim se da ih više nema jer sam tvrdo sudila čine svoga bližnjega“.

Gospodin joj je odgovorio: „Kako možeš kazati da ih više nema kada po ovom kajanju primjećuješ njihovu prisutnost? Da više nisi sa mnom sjedinjena, ne bi tako gorko oplakivala što si učinila nešto što mi se ne sviđa“.

28. Duhovni hram Gospodinova tijela

Jednom zgodom dok se pjevalo *Vidio sam vodu kako izlazi iz Hrama*, Gospodin joj reče: „Gledaj moje Srce, ono je tvoj hram, zatim promotri druge dijelove moga tijela i izaberi boravište u kojem želiš provoditi svoj redovnički život. Od sada pa nadalje moje sveto Tijelo će biti trijem gdje trebaš boraviti“.

Ona reče: „Gospodine, ja ne bih mogla ni znala tražiti slađe boravište od tvoga Srca koje se Ti udostojiš nazvati mojim hramom jer u njemu nalazim toliko obilja milosti da ne bih

mogla drugdje ni uzimati hranu niti se odmarati, a oboje je potrebno za uzdržati se u redovničkom životu“.

Gospodin joj tada odgovori: „Ako želiš, sigurno ćeš moći pronaći obje ove stvari u mom Srcu. Čula si kako se neki, među kojima i sv. Dominik, nikada nisu udaljavali od hrama, tu su se hranili i odmarali. Ipak, izaberi na mom tijelu druga mjesta koja ti mogu poslužiti za redoviti život“. Na ovu zapovijed ona izabra kao za šetnju Gospodinove noge, za rad njegove ruke, kao govornicu usta, dvoranu za učenje njegove oči kako bi po njima čitala i studirala, Gospodinovo uho izabra za svoju ispovjedaonicu. A što se tiče ovoga zadnjeg, Gospodin ju je naučio da nakon svakog grijeha pristupi ovom sudištu milosrđa penjući se po pet stepenica poniznosti, sjećajući se ovih pet riječi: *ja bijedna, grješnica, siromašna, zločesta, nedostojna* dolazim tebi koji si bezdan milosrđa, kako bi me oprao od svake mrlje i očistio od svakoga grijeha.

29. Gospodinov pozdrav

Ona je jednoga dana razmišljala o često iskušanom doživljaju nepostojanosti ljudskog srca te se jednom obratila Gospodinu i rekla: „Što se mene tiče, sve moje dobro se sastoji u tome da se vežem samo uz tebe“. A Gospodin se nadvio nad njom kako bi je zagrlio rekavši: „A meni pričinja slast samo biti s tobom, o moja ljubljena“.

Na ove riječi, svi sveci su ustali i naklonili se s poštovanjem pred prijestoljem Gospodinovim, prikazali su mu sve svoje zasluge da se udostoji primijeniti ih na ovu dušu i učiniti je tako dostojnim Božjim boravištem. Tada je shvatila koliko je velika Gospodinova naklonost prema dušama i kako su sveci spremni tražiti njegovu slavu jer su s radošću prikazali svoje zasluge kako bi nadoknadili za nedostatnost duša.

Zbog toga, prepuna svetih osjećaja, klikkala je: „Pozdravljam te, Gospodine, ja, bijedno stvorenje“, a od njegove dobrote je primila ovaj odgovor: „Uzvracam ti pozdravom, moja predraga zaručnice“. Tada je shvatila da svaki puta kad netko s pravom pobožnošću kaže Gospodinu: „Moj dragi, slatki, ljubljene Gospodine“ ili slične riječi i On slično odgovara. Ovaj odgovor će mu biti povlastica posebne milosti u Nebu slična onoj koja je dana na zemlji sv. Ivanu evanđelisti koji je prozvan „učenikom koga je Gospodin posebno ljubio.“

30. Zasluga dobre volje i prikazanje srca. Prosvjetljenja na neke riječi iz službe čitanja

Za vrijeme Mise *Dođi i vidi*, Gospodin joj se ukazao sav ljubazan i mio, iz njegove prisutnosti je izaravala božanska i oživljavajući snaga u činu silaska s prijestolja svoje slave, da bi obilnije izlio na duše potok milosti neposredno prije proslave svetkovine Božića. Ona je tada molila za osobe koje su joj se preporučile u molitvi. Za svaku je molila povećanje milosti. Dobila je odgovor: „Ja sam svakoj duši dao „zlatnu cjevčicu“ po kojoj može crpsti iz dubina moga Božanskoga Srca sve što želi“.

Shvatila je da je ova cjevčica dobra volja po kojoj čovjek može zadobiti sva bogatstva Neba. Ako netko želi Gospodinu prikazati pohale, zahvale, posluš i vjeru koju kao primjer vidi kod svetaca, Božja dobrota odmah prihvaća ovu nakanu kao da je djelo već učinjeno.

Cjevčica postaje zlatna samo kad čovjek zahvaljuje Bogu za dragocjeni dar volje koja može zadobiti dobra beskrajno veća od dobara koja se mogu zadobiti ljudskim naporom. Vidjela je kako sve njene sestre sabrane oko Gospodina nastoje, svaka sukladno mjeri vlastitih snaga, privući sebi ovim divnim sredstvom Božju milost. Za neke je izgledalo da su crpile izravno iz Gospodinova Srca, a druge iz njegovih ruku.

Koliko su bile više udaljene od Srca, toliko su više nailazile na poteškoće, a koliko su se više trudile približiti Srcu Isusovu, toliko su lakše crpile milost i slast u izobilju.

Pod likom sestara koje izravno crpe iz Srca Isusova su predstavljene sve duše koje se podlažu volji Božjoj i žele da se ona savršeno ispuni na njima u duhovnim i vremenitim stvarima. Ove duše tako duboko i učinkovito potresaju Srce Božje da u prikladno vrijeme primaju potoke Božje milosti, to obilnije i ljupkije koliko je više u punini bilo njihovo pristajanje uz volju Božju.

One koje su crpile milost iz Gospodinovih ruku predstavljaju duše koje nastoje zadobiti od Boga darove i krjeposti slijedeći privlačnost osobnih želja i vlastite volje. One s toliko više poteškoća primaju ono što žele koliko se manje povjeravaju i predaju božanskoj Providnosti.

Jednoga dana, Gospodinu reče ove riječi: „Evo Gospodine, svojevolarno ti prikazujem svoje srce slobodno od svake ljudske ljubavi. Molim te, očisti ga vodom koja izbija iz tvoga boka i obogati zaslugama predragocjene Krvi tvoga preslatkog Srca i sjedini ga posve sa sobom u blagom Duhu tvoje božanske ljubavi“. Tada joj se Sin Božji ukazao u činu kako prikazuje Bogu Ocu srce svoje ljubimice sjedinjeno sa njegovim Srcem pod likom kaleža koji je bio napravljen od dva sjedinjena dijela. Čim ga je vidjela, ponizno je kazala Gospodinu:

„O Bože prepun ljubavi, daj da moje srce uvijek bude blizu tebe kao neka posuda koju sluge na prvi znak pružaju gospodaru da ga osvježe. Daj da ga Ti uvijek nađeš spremno kako bi mogao u njega uliti ili iz njega crpsti u svakom trenutku kada Ti to budeš želio“.

Sin Božji je dobrohotno prihvatio ovu molbu i kazao svome Ocu: „O Oče sveti, neka se tvoje milosti - čiji je izvor moje Srce - mogu na tvoju vječnu slavu, izliti na mnoge duše po srcu ovoga tvoga stvorenja“.

Nakon toga, svaki puta kad je ponavljala svoje prikazanje istim riječima, osjetila je kako se njeno srce ispunja milošću. Ova milost se zatim nekada prelijevala u pjesme slave i zahvale koja je kod svetaca u Nebu povećavala radost, dok je drugi puta bila usmjerena na korist ljudi, kao što ćemo kasnije vidjeti. I od toga časa Gospodin je želio da ove stvari budu napisane kako bi se mnoge duše okoristile.

Moleći jednom u došašću responsorij *Evo doći će Gospodin, naš zaštitnik, svetac Izraelov*, shvatila je da, ako se neka duša potpuno predaje Bogu i svim srcem želi da se uvijek i u svemu, i kad je dobro i kad je mučno, vrši isključivo volja Božja, na takav način iskazuje Bogu čast i slavu poput onoga tko Caru stavlja na glavu krunu kao znak njegove vlasti.

Drugi puta, na riječi proroka Izaije *Ustani, ustani Jeruzaleme* (Iz 60,17) shvatila je koliko dobročinstava putujućoj Crkvi na zemlji dolazi od svetosti njenih izabranika. Kada se samo jedna duša puna ljubavi obrati Gospodinu gorljivom molitvom, živom i iskrenom željom da nadoknadi, kad bi mogla, za sve uvrede nanesene Božjoj časti, Bogu bude iskazana zadovoljština i on smiri svoju srdžbu, da se pokaže naklon grješnicama i oprašta cijelom svijetu. A to je izraženo riječima koje slijede: *Ispio si cijeli kalež*, jer tada strogost pravde se mijenja u blagost milosrđa. A ono što još slijedi „*i pio si do dna*,“ to nam daje shvatiti da je za vječno osuđene određena samo strijela pravde, za njih nema više nikakva otkupljenja.

Druge riječi proroka Izaije *Biti ćeš proslavljen ako ne slijediš svoja nagnuća* (usp. Iz 58,13) pomogle su joj shvatiti da tko nešto odluči, a zatim uvidi ispraznost toga te se odriče užitka da to ostvari, zadobiva trostruko dobročinstvo. Prvo, da u Bogu pronalazi tako veliku radost kao što kličemo: *Raduj se u Gospodinu!* Drugo, da se bolje oslobađa utjecaja loših misli kao što je pisano: *Uzdići ću te iznad svakog zemaljskog vrha*. Treće, da prima od Sina Božjega u vječnom životu dublje sudjelovanje u njegovim zaslugama zbog plemenite i slavne pobjede nad svojim napastima. Rečeno je: *Hraniti ću te nasljedstvom tvoga oca Jakova*.

Prema tekstu Izaije *On sobom nosi nagradu* (usp. Iz 62, 2) spoznala je da je sam Bog u svojoj ljubavi nagrada svojim izabranicima. On se s njima sjedinjuje tako blagonaklono da svatko od njih može u svoj istini kazati da je nagrađen beskrajno više od svojih zasluga, kao što je rečeno: *nagrada za njegovo djelo je pred njim*. Shvatila je također tada da kada se neka duša predaje Božjoj Providnosti i želi da se ispuni volja Božja u njoj i u svemu, ta je duša po Božjoj milosti već savršena pred Njim.

Tekst *Posvećujte se, sinovi Izraelovi*, pomogao joj je shvatiti da ako se neka duša spremno kaje za svoje grijehе, žali što nije učinila sve dobro koje je mogla, i u iskrenosti srca odluči da će od sada slušati i opsluživati Božje zapovijedi, ona se odmah pokaže svetom pred njegovim pogledom kao onaj gubavac u evanđelju kojeg je Gospodin očistio od njegovih grijehа govoreći: *želim, budi čist* (usp Mt 8,3).

Riječi Sv. pisma *Pjevajte Gospodinu pjesmu novu* (Iz 58,10) pomogle su joj shvatiti da Gospodinu pjeva novu pjesmu onaj tko pjeva s puno pobožnosti. Uistinu, po Božjoj milosti koja joj je dana ta osoba usmjerava na Boga svu svoju pažnju, Gospodin je prihvaća obnovljenu.

Po tekstu proroka Izaije *Duh Gospodnji je na meni* (Iz 61,1), i onome koji slijedi „*kako bi tješio srca ranjena*“ shvatila je kako Sin Božji, kojega je poslao Otac da tješi one koji su ožalošćeni, ponekad iskušava svoje vjerne nekim patnjama, pa i lakšim izvanjskim, kako bi imao prigodu pomoći im. A to čini ne oslobađajući ih kušnji koje su bile prigoda za njegovo približavanje i koje same po sebi nisu zlo iako ljudsko srce trpi, nego radije liječeći ono što bi moglo biti zlo za dušu.

Redak „*u sjaju svetih*“ bio je poticaj na naslućivanje beskrajа i neshvatljivosti Božjeg svjetla. Shvatila je da, kad bi svatko od svetaca, od Adama do zadnjeg čovjeka, imao jasnu osobnu spoznaju duboku i široku koliko je moguće ljudskome stvorenju – mislim na posebnu spoznaju različitu od one koju ima svaki drugi pojedini svetac – te da je broj svetaca tisuće i tisuće puta veći, dubina Božjeg svjetla bi bila neiscrpna i beskrajno iznad svakog stvorenog razuma. Zbog toga razloga nije pisano *u jednom sjaju, nego u sjaju svetih prije zore ja te rodih*.

Jednom zgodom, tijekom blagdana nekog mučenika, dok se pjevala antifona *Tko želi ići za mnom*, vidjela je Gospodina kako ide nekim lijepim putem okićenim cvijećem, ali uskim i posutim trnjem. Prethodio mu je križ koji je razdjeljivao trnje i otvarao ugodan prolaz. Gospodin se okrenuo natrag i vedroga lica pozvao svoje da ga slijede govoreći: *Tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom*.

Ona tada shvati da je za svakoga njegov križ i njegova napast. Nekome će križ biti poslušnost koja mu nalaže nešto suprotno njegovoj sklonosti, nekome bolest koja ga sprječava da se bavi stvarima koje voli, itd. Zato svatko mora uzeti svoj križ, rado podnoseći protivštine i koliko mu je moguće, ništa ne propuštajući od onog što bi moglo biti na slavu Božju.

Redak *riječi bezbožnika*, dade joj shvatiti da ukoliko netko zbog ljudske slabosti počini neki grijeh i zbog toga bude strogo opomenut ne samo riječima, pretjerana strogost kojom su ga opomenuli po Božjem milosrđu postaje prigoda za povećanje zasluga onome tko je bio sagriješio.

Dok se jednoga dana pjevalo *Zdravo, Kraljice*, na riječi *svrni na nas one svoje oči milostive*, ona je zaželjela zadobiti tjelesno zdravlje, a Gospodin blago joj se smiješeći reče: „Zar ne znaš da se moj milostivi pogled upravlja na tebe kada si pritisnuta tjelesnim ili duhovnim trpljenjem?“

Slaveći neke mučenike, dok se pjevao responsorij *Sveci su prolili svoju slavnu krv* u sebi je pomislila kako krv uzrokuje odbojnost, pa ipak, ukoliko je prolivena za Krista, tada Sveto pismo to veliča. Na isti način neke povrede Pravila koje se događaju poslušnošću ili

zbog bratske ljubavi jako se sviđaju Gospodinu pa se s razlogom i one mogu smatrati slavnima.

Zbog nekog otajstvenog nauma, Bog dopušta neki puta da, kada zla osoba zlim umijećima nastoji izvući neku tajnu od Božjeg izabranika, dobije odgovor prikladan da ga još više utvrdi u njegovu otvrdnuću i zlobi. Bog to dopušta na štetu bezbožnika i na korist svojih izabranika. To kaže prorok Ezekijel: *Tko god u srcu nosi kumire i upre oči u ono što ga na grijeh potiče, a dolazi proroku, ja Gospodin odgovorit ću mu prema mnoštvu njegovih kumira da uhvatim za srce narod koji se zbog kumira odmetnuo od mene.* (Ez 14,4-5)

Riječi koje se pjevaju u čast sv. Ivana „*On je pio smrtni otrov*“ potaknule su je da shvati da kao što je krjepost vjere sačuvala Ivana od učinka otrova, tako nepristajanje u volji čini da duša ostane čista od grijeha ma kako otrovna sugestija bila koja se usprkos samoj duši, njoj nameće.

Redak *udostoj se, Gospodine, u dan ovaj* bio je prigoda za novo prosvjetljenje. Tko se ovom molitvom utječe Gospodinu da bude sačuvan od grijeha, po skrivenom Božjem naumu, može primijetiti da i usprkos toga padne u neki teži propust. Ali nikada se neće dogoditi da ne pronade spremnu Božju milost za povratak Bogu koja mu i pokoru čini lakšom.

Jednoga dana dok se pjevao responzorij *Bog je blagoslovio Nou*, ona kao da je bila Noa, pristupila je Gospodinu i tražila blagoslov. Kad ga je primila, izgledalo joj je kao da Gospodin sa svoje strane očekuje da ga ona blagoslovi, i to je veličanstveno. Gertruda tada shvati da čovjek blagoslivlja Gospodina i posvećuje Boga kad se kaje što ga je uvrijedio te moli njegovu pomoć da ponovno ne padne u grijeh. Gospodin se s nebesa nadvija nad svojim stvorenjem kako bi mu pokazao da mu je ova molitva draga kao da od nje zavisi spasenje svega svijeta.

Riječi *gdje je tvoj brat Abel?* pomogle su joj shvatiti da Gospodin traži od svakog redovnika račun za svaki nedostatak u kršenju Pravila koji počini njegov brat, ako je on mogao to spriječiti opominjući samoga brata ili o tome obavijestiti poglavare. Isprika koja se obično navodi: „ja nisam bio ovlašten opominjati brata ili ja sam gori od njega“ ne vrijedi ništa više pred Bogom od odgovora Kajina *zar sam ja čuvar svoga brata?*

Pred Bogom svatko je dužan potaknuti brata da bježi od zla i potakne ga na dobro: Zbog toga svaki puta kad zapostavlja ovu obvezu savjesti, griješi pred Bogom. Malo mu koristi tvrditi kako nije bio zadužen za to, jer ga je za to uistinu zadužio Bog kako mu to potvrđuje i njegova savjest. Ako to zapostavi, Gospodin će od njega tražiti račun još više nego poglavar koji ili nije bio prisutan ili to nije primijetio. Zbog toga Pismo kaže: *Jao onome tko čini zlo, a dvostruko jao onome tko mu to potvrđuje.* Pristaje na zlo tko se pravi da ne vidi te šuti, dok je mogao otkrivajući mu to izbjeći da se ne dogodi uvreda slavi Božjoj.

Moleći responzorij *Anđeo Gospodnji pozva*, ona je shvatila jednu drugu istinu. Anđeoska pomoć bi bila više nego dovoljna da štiti od svakoga zla Božje izabranike, ali Gospodin u svojoj očinskoj providnosti neki puta dokida njihovu zaštitu te dopušta da izabranici budu napastovani, da ih može to velikodušnije nagraditi ako su zbog dokidanja anđeoske pomoći nadvladali zlo većim naporom.

Responzorij *Anđeo Gospodnji pozva Abrahama*, pomogao joj je spoznati kako je praotac vjernika zbog svoje vjere zaslužio da ga anđeo zadrži u trenutku kad je podizao ruku da izvrši zapovijed s neba i žrtvuje svoga sina Izaka. Tako i pravednik koji se iz ljubavi Bogu potpuno u volji podlaže i učini tešku stvar, zaslužuje da ga u određenom trenutku potpomogne slast Božje milosti i utješi svjedočanstvo dobre savjesti. I to je dar kojim se slavi Božja darežljivost, dobiva predokus vječne nagrade koja će biti razmjerna svačijim zaslugama.

Jednom zgodom, razmišljajući o nekim protivštinama koje je doživjela u prošlosti, upitala je Gospodina zašto je dopustio nekim osobama da je zlostavljaju. Gospodin je

odgovorio: „Kada očeva ruka želi ispraviti sina, prut se ne može oduprijeti ruci. Zbog toga moji izabranici ne bi trebali nikada ljudima pripisati zlo koje trpe - ljudi su samo sredstvo - nego bi trebali motriti samo moju očinsku ljubav. Ja ne bih dopustio da ih muči ni najmanji dašak vjetera kad ne bih kao cilj pred sobom imao njihovo vječno spasenje kojim nagrađujem njihovo trpljenje. Radije bi trebalo žaliti one koji ih progone i prljaju svoju vlastitu savjest. To je njihova kazna.“

Jednoga dana dok je radila neki teški posao, reče vječnom Ocu: „Oče, prikazujem ti ovaj posao po tvome Jedinorođenom Sinu snagom Duha Svetoga na tvoju vječnu slavu“. Shvatila je u tom trenutku svu moć ove molitve, shvatila je uistinu da ta nakana daje prikazanoj stvari više nego ljudsku vrijednost i čini je dragom u očima Boga Oca. Kao kad se neki predmet gleda kroz obojeno staklo, on je u oku iste boje kao i staklo, tako i prikazanje po Jedinorođenom Sinu Bog Otac prihvaća s najvećom mogućom radošću.

Dok je bila u molitvi, pitala je Gospodina koje koristi imaju njeni prijatelji od tolikih molitava koje je za njih molila, jer ona nije vidjela nikakva učinka. Gospodin ju je prosvjetlio ovom usporedbom: „Dok je sin još dijete nekog plemenitaša te se vraća s kraljevskog dvora koji mu je dao veliki posjed, oni koji vide kako prolazi, u njemu vide samo dijete, ne primjećuju još da je dobio posjed koji će ga kasnije učiniti jednim od najvećih i najmoćnijih gospodara. Nemoj se čuditi ako ne možeš očima uvidjeti učinak svojih molitava jer Ja ih raspoređujem prema svojoj vечноj mudrosti na tvoje veće dobro. Koliko se češće moli za nekoga, toliko je veća sreća koja mu se pribavlja. Ni jedna molitva ne ostaje bez ploda iako ljudi ne mogu uvidjeti način na koji ona djeluje“.

Jednom je poželjela shvatiti koji plod svetosti proizlazi duši od toga što usmjerava svaku svoju misao na Boga. Dobila je ovu pouku. Kada čovjek razmišljajući i moleći drži svoju misao usmjerenu na Boga, tada kao da pred prijestoljem Božanstva stavlja sjajno čisto ogledalo u kojem Bog s radošću motri svoju vlastitu sliku. Uistinu, On nadahnjuje i vodi svako dobro. Čovjek zbog svoje slabosti ponekada u molitvi nailazi na poteškoće, ali koliko je teži napor koji treba učiniti, toliko će biti čišće ogledalo koje on stavlja pred Trojstvo i sve svece. I ovo ogledalo će ostati zauvijek na slavu Božju i neprestanu radost duše.

Tijekom nekog blagdana nije mogla sudjelovati u pjevanju zbog uobičajene glavobolje. Tada je upitala Gospodina zašto dopušta ovu glavobolju najčešće kad su blagdani. A Gospodin: „Kako bih spriječio da ti obuzeta užitkom pjevanja postaneš manje prikladna za prihvatiti moje milosti“. A ona: „Gospodine, pa tvoja milost bi me mogla sačuvati od ove opasnosti“.

Gospodin: „Da, ali čovjeku bude korisnije da se oslobodi prigode za pad kušnjom trpljenja jer na takav način ima dvije zasluge, zbog strpljenja i zbog poniznosti“.

U poletu svoje ljubavi jednoga dana Gospodinu je govorila: „Gospodine, dopusti da neki gorući plamen može istopiti bit moje duše kako bih se lakše preobrazila u tebe“. A On: „Neka tvoja volja bude ovaj plamen“, a ona je tada shvatila po ovoj riječi da čovjek samo svojom voljom može zadobiti potpuni učinak svih svojih želja koje Boga imaju za cilj.

Često se trudila molitvom kod Boga zadobiti kako bi iskorijenila kod sebe ili kod drugih neku manu, i izgledalo joj je da je najbolji način na koji joj Bog može udijeliti ovu milost je slabiti snagu loših navika. Tada duša nije više zadržavana nekom vrstom potrebe koja se javlja kao posljedica navike koja - kako se kaže - postaje druga narav, nego se može lakše oduprijeti zlu. A prepoznala je i u tome divnu rasporedbu Božje dobrote za spasenje ljudskoga roda. Kako bi povećao veličinu vječne slave dušama, Bog dopušta da budu snažno napadane napastima da bi mogle više klikatati sretnoj pobjedi.

Za vrijeme neke propovijedi je čula kako se nitko ne spašava bez Božje ljubavi, ili barem ne bez najmanjeg stupnja ljubavi prema Bogu koji navodi na pokajanje za grijehe

Njemu za ljubav i odluku obratiti se. Ona je u sebi mislila kako mnogi odlaze s ovog svijeta raskajani za svoje grijehе više zbog straha od pakla nego iz ljubavi prema Bogu. A Gospodin joj reče:

„Kada vidim neku dušu u agoniji koja je neki puta sa slašću mislila na mene tijekom svoga zemaljskoga života, ili je učinila neko dobro djelo tijekom svojih zadnjih dana, ja joj se pokazujem tako dobar i milosrdan da se ona kaje iz dubine srca što me u prošlosti vrijeđala i ovo pokajanje je dovodi do spasenja. Htio bih da oni moji izabranici na poseban način zahvaljuju za ovo dobročinstvo“.

Jednom zgodom, razmišljajući o sebi samoj, tako ju je pogodio njen nutarnji nesklad da ga je zamrzila, i počela se zabrinuto pitati hoće li ikada uspjeti biti prihvaćena od Boga koji vidi njenu dušu zaprljanu tolikim grijesima. Ona je vidjela neke prljavštine, ali po Božjem prodirućem pogledu vidjela je da su one bezbrojne. Gospodin joj utješno odgovori: „Moja ljubav čini mi duše prihvatljivima“. Tada je shvatila da i zemaljska ljubav ima tako jaku snagu da čini ljupkima i nutarnje izobličena bića do te mjere, da potiče želju biti njima sličan. Tako bismo možda mogli imati povjerenje i u Boga i misliti da je on Ljubav koja ne bi mogla ne naslađivati se nad onima koje ljubi.

Željela je jako, kao apostol Pavao, biti oslobođena spona ovoga tijela kako bi bila s Kristom, te je iz dubine srca uzdizala Bogu svoj uzdah i molitve. Gospodin se udostojao jednoga dana utješiti je ovim odgovorom: Svaki puta kad u iskrenosti srca duša iskaže želju da bude slobodna od ovoga zatvora smrti, ali pristajući uz volju Božju i prihvaćajući ostati u tijelu dok se Bogu svidi, isto toliko puta Sin Božji će na nju primijeniti zasluge svoga svetoga života i tako je pripravljeni na tako divan način da se pojavi pred licem njegova Oca.

Jednoga dana je mislila na različite milosti koje joj je velikodušno Božje milosrđe udijelilo i smatrala se bijednom i nedostojnom bilo kakvog dobra jer nemarnošću nije dobro upotrijebila mnoštvo darova. Nije zadobila nikakav plod za sebe, nije znala zahvaljivati, nije se njima poslužila da bude na izgradnju bližnjega da se uzdigne više u spoznaji Boga. Gospodin ju je utješio ovim prosvjetljenjem: „Gospodin ne daje svoje darove izabranicima iščekujući od svakoga dara neki poseban plod – on zna da ljudska krhkost to ne dopušta – a budući da ne može suzdržati svoju velikodušnost i bogatstvo milosrđa, želi na takav način pripremiti stvorenje na preobilje nebeskih blagoslova. To se zna dogoditi i sa zemaljskim dobrima kojim se neki puta obogati dijete. Ono za sada ne zna od toga izvući nikakvu korist, ali kad odraste, zaposjest će veliko bogatstvo. Tako Gospodin u ovome životu daruje svoju milost izabranima, obogaćuje ih dobrima u kojima će moći uživati samo kad uđu u nebesku radost.

Jednom se žalostila u svom srcu što nema dovoljno snažnu želju slaviti Gospodina. Jedno nadnaravno prosvjetljenje joj je pomoglo shvatiti, da je Bogu dostatno kada duša ne može bolje činiti i kada ima veliku želju za dobrom. Koliko je jača ova volja, toliko je uistinu veća želja te duše u Božjim očima. Kada srce ovo hoće – to jest željelo bi imati žarku čežnju – Bog se naslađuje boraviti u njemu kao što se čovjeku sviđa boraviti u proljeće na nekom lijepom mjestu punom cvijeća.

Jednom prilikom zbog svoje bolesti nekoliko je dana s manje intenziteta i marljivosti težila Bogu, a zatim kad se povratila sebi, grizla ju je savjest i nastojala je u poniznoj ispovijedi ispovjediti Gospodinu svoj grijeh. Bojala se da će morati tko zna koliko vremena uzdisati prije nego ponovno kuša blagost Božje milosti, ali u taj isti čas je osjetila veliku slast Božjeg milosrđa koje se nad njom nadvilo govoreći: „Kćeri, ti si uvijek sa mnom i sve moje je tvoje“. Ove riječi su joj pomogle shvatiti da, ako čovjek zbog krhkosti propusti usmjeriti na Boga svoju nakanu, ipak Božje milosrđe ne prestaje smatrati dostojnim vječne nagrade svako

njegovo djelo samo ako se njegova volja ne udalji od Njega i ako je on spreman pokajati se za svaki grijeh kojeg je svjestan.

Kako se približavao neki blagdan, predosjećala je da će se ubrzo razboljeti, te je molila Gospodina da je uzdrži u zdravlju dok ne prođe blagdan, ili barem da učini tako te je bolest ne spriječi sudjelovati na slavlju blagdana, ali u svemu se podložila volji Božjoj.

Gospodin joj odgovori: „Raspoloženje duše koje te potiče da moliš za ovo i istovremeno predati se u moju volju za mene je kao rascvjetani vrt naslada. Ako te uslišim i dopustim da sudjeluješ u slavlju blagdana, ja ću te slijediti i voditi prema lijehi koju najviše voliš, a ako te ne uslišim i ti strpljivo to podneseš, vodit ćeš ti mene prema lijehi koju ja više volim. Ukoliko ova dobra želja bude u tebi sjedinjena s malo trpljenja, ja ću u tebi nalaziti još više miline nego da mi iskažeš svoju pobožnost s radošću što vidiš uslišanu tvoju želju“.

Pitala se nekog dana zbog koje skrivene Božje odredbe neki uživaju toliko bogatstvo utjeha služeći Bogu, a drugi su u tolikim suhoćama. Gospodin ju je tada prosvijetlio: „Bog je stvorio ljudsko srce za radost kao što je boca napravljena da u njoj bude voda. Ali, ako iz nevidljive pukotine iz boce iscuri voda, ona bi se ispraznila i bila suha. Na sličan način, kad je ljudsko srce puno duhovne radosti, pušta da mu ona pobjegne po vanjskim sjetilima gledajući i slušajući ono što mu se sviđa i udovoljavajući svim svojim nagnućima može se dogoditi da dopusti da mu ishlapi sav duhovni sadržaj, dovodeći se do toga da više ne zna pronaći svoju radost u Bogu.

Svatko može iskusiti u sebi da poželi gledati ili kazati nešto iz čega ne može izvući nikakvu korist. Tko odmah slijedi poticaj naravi, time pokazuje da premalo ljubi duhovna dobra i srce tada ostaje lišeno njih kao što boca s napuklinom izgubi vodu. Ako naprotiv Bogu za ljubav opire se poticaju naravi, duhovna radost raste toliko da je srce više ne može zadržati. Tko nauči pobjeđivati se u ovim stvarima, malo-pomalo uči tražiti u Bogu svoje naslade, a one su toliko veće koliko je veći napor po kojemu ih je mogao zadobiti“.

Jednoga dana kad se osjećala potpuno tjeskobnom zbog neke male stvari, za vrijeme podizanja Hostije prikazala je Gospodinu svoju bezutješnost na njegovu vječnu slavu. Izgledalo joj je da je Gospodin privlači sebi skupa sa Hostijom kroz neka otajstvena vrata te je učinio da se slatko odmori na njegovim grudima govoreći: „Evo, ovdje ćeš naći odmor od svake svoje muke, ali svaki puta kad se udaljiš, gorčina u srcu će te opomenuti i poslužiti će ti kao poticaj da se vratiš meni“.

Jednoga dana osjećajući da su joj snage iscrpljene govorila je Gospodinu: „Što se događa, što planiraš sa mnom?“ Gospodin: „Kao što majka tješi svoju djecu i ja ću te uvijek utješiti. Jesi li vidjela neki puta kako majka tješi svoga sina?“ Ona je zašutjela jer se nije sjećala ni jednog takvog događaja. Tada je Gospodin podsjeti da je prije mjesec dana vidjela kako majka tješi dijete i naglasi joj tri stvari koje tada nije bila primijetila. Prvo, majka je često od djeteta tražila da je zagrlji, a dijete koje je bilo još malo činilo je napor da ustane i to učini. Na sličan način ona treba učiniti sve što je do nje kako bi došla do kontemplacije i uživala slast njegove ljubavi.

Drugo, majka je stavljala na kušnju volju svoga djeteta govoreći mu: „Hoćeš li da učinim ovako ili onako, a zatim nije učinila ni na jedan od tih načina“. Bog neki puta kuša čovjeka stavljajući pred njega mogućnost neke muke koja se zatim ne dogodi, a budući da je čovjek učinio čin pristajanja uz njegovu volju, Gospodin je time zadovoljan i smatra ga dostojnim vječne nagrade.

I treće, Gospodin joj ukaza kako nitko od prisutnih osim majke nije shvaćao govor djeteta jer ono još nije bilo sposobno jasno se izraziti riječima. Slično tome, samo Bog može shvatiti nakanu čovjeka i prema tome ga sudi, za razliku od ljudi koji sude samo po izvanjskim činima.

Jednom zgodom ju je sjećanje na njene prošle grijehе toliko zbunilo da je poželjela sakriti se i pred Božjim očima. A Gospodin se nadvio nad njom s toliko naklonosti da se cijeli nebeski dvor divio i htio ga zadržati u tome, a On reče: „Ne mogu drugačije nego biti toliko naklon prema njoj jer s tolikom snagom poniznosti privlači prema sebi moje božansko Srce“.

Jednoga dana je pitala Gospodina što želi da radi. U tome trenutku i zadobi odgovor: „Želim da se trudiš oko strpljenja“. Ona je bila sva uznemirena zbog neke protivštine, te odgovori: „Na koji način i kojim sredstvom ga mogu naučiti“?

Tada joj Gospodin, kao neki dobri učitelj koji tako postupa sa svojim učenikom, navede tri primjera koji su je trebali potaknuti na prakticiranje ove krjeposti: „Promatraj s koliko se povjerenja i bliskosti, više nego s drugima, Kralj ponaša prema onima koji su spremni slijediti ga u svakom poduhvatu, i promisli koliko poraste moja ljubav prema tebi kada iz ljubavi prema meni podnosiš uvrede kao što sam ih ja podnosio“.

Drugi primjer: „Promatraj s koliko poštovanja se svi članovi dvora ophode s onim koji je poseban Kraljev prijatelj i koga kralj pridruži svim svojim poduhvatima. Razmišljaj koliko radosti u Nebu ćeš zadobiti zbog svoga strpljenja“.

I doda treće: „Promotri koliko ohrabrenja čovjek dobiva kad vjerni prijatelj u ljubavi ima samilosti prema prijatelju. Razmisli s koliko blagosti i dobrote ću te ja tješiti u Nebu za svaku muku koju si doživjela pa bila to samo jedna misao koja ti je uzrokovala protivštine“.

31. Procesija sa raspelom

Jednoga dana dok je u kor ulazila procesija prošnje za zadobivanje lijepog vremena na čijem čelu je bio križ, ona je čula kako s križa govori Sin Božji: „Evo Oče, s preuzetom ljudskom naravi kako bih otkupio svijet dolazim pred tebe s vojskom svojih vjernika da ti uputim molitve.“

Ona je shvatila kako je Ocu tako iskazana zadovoljština ovim riječima. Činilo se da nebeski Otac podiže križ na Nebu govoreći: „Ovo će biti znak saveza između mene i Zemlje“ (usp. Post 9,13).

Drugom zgodom narod je bio jako ožalošćen zbog toga što je dugo trajalo loše vrijeme. Ona je često s drugima molila Božje milosrđe i vidjevši da nije uslišana, na kraju reče Gospodinu: „Gospodine koji si prepun dobrote prema nama, kako možeš tako dugo odlagati uslišanje tolikom narodu? Ja, iako nedostojna, imam toliko povjerenja u tvoju dobrotu da bih se sama usudila činiti prisilu nad tvojim milosrđem pa i u važnijim stvarima.“

A Gospodin: „Zar bi mislila da je čudno što neki otac uvijek iznova odbija dati sinu jedan novčić, a istovremeno svaki puta kad ga sin pita, na stranu stavi za njega sto maraka? Na isti način, nemoj se čuditi ako u ovoj prigodi ne uslišavam spremno vaše molitve. Svaki puta kad me zazivate, pa i s malo riječi ili malom željom, za vas na stranu stavljam vječna dobra koja neizmjerно nadilaze sto maraka“.

32. Česte dobre misli – nesnosni snovi

Tijekom Mise za pokojne dok se pjevalo *Kao što košuta žudi za izvor vodom, tako duša moja čezne za tobom*, ona, kako bi uzdrimala svoju mlakost, reče Gospodinu: „Ajme Gospodine, ti si moje istinsko dobro pa ipak moja želja da te posjedujem je tako slaba i mlaka da rijetko mogu na sebe primijeniti riječi *duša moja čezne za tobom*“.

Gospodin joj odgovori: „Ne rijetko, nego često ponavljaj mi riječi da tvoja duša žeda mene jer moja milosrdna ljubav prema ljudskom spasenju me prisiljava da smatram, kada moji vjernici žele bilo koju stvar, uvijek u stvari žele mene koji sam izvor svakog dobra. Ako

neki čovjek, na primjer, želi zdravlje, mudrost, znanje, ili neko drugo dobro, ja koji sam izvor svakog dobra, primjenjujem na sebe ove njegove želje kako bih uvećao njegove zasluge. Osim ako me on izričito odbija kao kad bi želio mudrost zbog častohleplja ili zdravlje kako bi mogao učiniti zlo. Zbog toga često pohađam svoje izabranike bolešću, suhoćama ili drugim žalostima kako bi željeli zadobiti dobra s duhovnim ciljem i da bi ih ljubomorna ljubav moga Srca mogla nagraditi prema mojoj velikodušnosti“.

Sličan nauk je crpila jednom zgodom iz drugog Božjeg nadahnuća. Shvatila je da Gospodin - čija radost je boraviti sa sinovima ljudskim (usp Iz 8,31) - kada u nekom stvorenju ne nalazi ništa što bi ga činilo dostojnim njegove prisutnosti, šalje tom stvorenju progonstva i muke, duhovne i fizičke, kako bi imao priliku ostati s njim prema riječi Sv. Pisma „*blizu je Gospodin onima koji su slomljena srca*“ (usp. Ps 33,19) i još „*ja sam s njim u progonstvima*“ (usp. Ps 90,15).

Ovo promatranje ispunja ljubeznom zahvalnošću stvorenje koje, svjesno svoje malenosti vapi zajedno s apostolom Pavlom: „o neistraživa dubino mudrosti i znanja Božjega, kako su neshvatljivi njegovi sudovi i neistraživi njegovi putovi“ (Rim 2,33).

Jedne večeri izgledalo joj je da je Gospodin pohađa u snu s toliko slasti da joj se činilo da je nasićena njegovom prisutnošću kao najukusnijim jelima. Kad se probudila, kazala je Gospodinu: „Čime sam to zaslužila, Gospodine, ja nedostojna, više od drugih koje ti žalostiš često mučnim nesnosnim snovima da neki puta prestraše i svoje bližnje svojim krikovima?“

Gospodin joj reče: „Ako oni, koje moja očinska providnost odredi posvećivati trpljenjem, nastoje tijekom dana tražiti sve što im može uzrokovati tjelesnu ugodu, i tako se lišavaju mnogih prigoda za zasluge, ja im u svom očinskom milosrđu šaljem muke u snu kako bih barem tako njima dao prigodu da steknu neke zasluge.“

Ona upita: „Zar, Gospodine, njima može biti pripisano kao zasluga ono što trpe bez nakane i bez njihove volje?“ A Gospodin: „U svijetu ima osoba koje se za kićenje služe staklenim biserima i ukrasima od običnog metala, a ima i onih koji se kite zlatom i dragim kamenjem. Isto se događa i među dušama“.

Jednoga dana kad je molila časoslov s manje pažnje nego uobičajeno, u trenutku je primijetila da je u njenoj blizini đavao, stari neprijatelj ljudskoga roda, i kao da joj se ruga, molio je preostali dio psalma mrmljajući sve riječi „*divna su svjedočanstva tvoja*“ (Ps 119, 130). Kad je završio, đavao reče: „Dobro je iskoristio svoje darove tvoj Stvoritelj, Spasitelj i Prijatelj, dajući ti takvu lakoću govora. Znaš uvijek izreći lijepi govor o bilo kojoj temi koja ti se sviđa, ali kad Njemu govoriš, brzo čitaš te si samo u ovom psalmu preskočila toliko slova, slogova i riječi“.

Shvatila je tada da, ukoliko se mrski neprijatelj toliko potrudio da broji sva preskočena slova i slogove, to je stoga jer sigurno nakon smrti želi biti veliki tužitelj onih koji običavaju na brzinu i rastreseno moliti časoslov.

Drugi puta kada je žurno plela pobožno preporučujući Gospodinu svoj posao, dogodilo se da je bacila neke komadiće lana. Vidjela je tada kako ih đavao skuplja kao svjedočanstvo protiv nje zbog nebrige. Ona je zazvala Gospodina i On otjera đavla prekoračujući ga što se usudio miješati u djelo koje je njemu prikazano.

33. Gospodinova vjernost u pomaganju nama

Jednoga dana, ražarena gorućom željom za svojim Bogom, reče Gospodinu: „Gospodine, mogu li te u ovom času moliti?“ A Gospodin: „Da, moja kraljice i gospodo, možeš zapovjediti mi jer želim uslišati tvoje želje s najvećom mogućom spremnošću, većom nego što neki sluga pokazuje prema svojoj gospodarici“.

A ona: „Ne sumnjam u ovu tvoju riječ naklonosti, Bože pun dobrote, a kako to da moja molitva često nema nikakva učinka, dok Ti tvrdiš da si tako spreman uslišati svoje nedostojno stvorenje?“ Gospodin joj je odgovorio: „Predoči kako kraljica, sva pažljiva u svom poslu, kaže sluzi koji je iza nje: daj mi konac koji je na mojoj lijevoj strani, uvjerena da je tako jer ne vidi iza sebe. Sluga koji je iza nje, vidi da je konac s desne, a ne s lijeve strane, uzme ga tamo gdje je bio i doda svojoj gospodarici. Niti ne misli da s odjeće na lijevoj strani ispara konac kako bi doslovno ispunio njenu zapovijed. Tako i ja u svome neistraživom znanju, ako neki puta ne uslišim tvoje molitve i želje, uvijek učinim tako da budu korisnije, iako ti u svojoj ljudskoj slabosti ne znaš razaznati što je bolje za tebe“.

34. Kako možemo prikazati za nas zasluge Gospodina i svetaca

Jednoga dana se trebala pričestiti i buduću da se smatrala nedovoljno pripravnom, molila je Gospu i sve svete da prikažu Gospodinu svo ono savršeno stanje koje ih je u njihovu životu pripravljalo za primanje milosti Božje. Molila je Isusa da se udostoji prikazati za nju savršenstvo s kojim se u trenutku svog Uzašašća predstavio Ocu. Poslije je nastojala shvatiti koje povećanje milosti je zadobila ovom molitvom, a Gospodin joj reče: „Zadobila si milost koju si tražila: da se pojaviš pred svim stanovnicima Neba obučena u njihove zasluge. Zašto misliš da ja, svemogući i milosrdni Bog, ne mogu učiniti ono što može učiniti bilo tko na zemlji? Tko ima bogato i lijepo odijelo, može njime obući svoga prijatelja da se pojavi pred očima drugih.“

Sjetila se da je nekim osobama obećala da će se taj dan pričestiti na njihove nakane te je pobožno molila Gospodina da i njima udijeli dar koji je ona primila. Dobila je odgovor: „Ja ga darujem, ali ovisit će o njima hoće li se htjeti njime poslužiti“.

Tada je upitala na koji način želi da duše koriste njegov dar, a Gospodin doda: „Kada se u nekom trenutku obrate meni iskrena i čista srca u dobroj volji, i budu zazivali pa i samo jednom riječju ili uzdahom moju milost, odmah će se pred mojim očima pojaviti zaodjenu onim zaslugama koje si im ti izmolila ovom svojom molitvom“.

35. Učinci pričesti

Jednom je molila milost, da u trenutku smrti njena zadnja hrana bude Sakrament njegova Tijela i Krvi, a nadnaravno prosvjetljenje pomoglo joj je shvatiti da ovom molitvom nije tražila najbolju stvar. Učinak ovog Sakramenta nije povezan s brigom o potrebama tijela, još manje s ono malo hrane koju slabo stanje bolesnika zahtjeva i koju uzima često protiv volje kako bi uzdržao život na slavu Božju. Naprotiv, snagom sjedinjenja duše i Boga po djelovanju Sakramenta, svako dobro u čovjeku zadobiva veću vrijednost i toliko će postati zaslužnije u času smrti sve što se čini s čistom nakanom nakon što se osoba pričesti. Strpljivo podnošenje trpljenja, potreba za hranom i pićem, sve postane prigoda za povećanje zasluga snagom sakramentalnog sjedinjenja s Tijelom Kristovim.

36. Duhovna korist česte pričesti

Jednom zgodom neposredno prije Pričesti reče Gospodinu: „Koji ćeš mi dar dati?“ On odgovori: „Cijeloga sebe sa božanskom snagom, takvog kao što me primila moja Majka“. Ona: „Ti se uvijek sav daješ Gospodine, ali što ću imati više od onih koji su te jučer primili, a danas se suzdržavaju od Pričesti?“

Gospodin: „U antičko doba tko je primao dva puta konzula, osjećao se više počašćenim od onoga tko ga je primio jedanput. Kako bi, dakle, mogla ne uživati veću slavu na Nebu duša koja me više puta primila na zemlji?“ Ona tada primijeti: „Ah, koliko će biti iznad mene u slavi svećenici koji se zbog svoje službe svaki dan pričešćuju!“ Gospodin: „Oni koji su me dostojno primali, sjati će sigurno velikom slavom, ali ne treba izjednačiti ljubav kojom me neka duša prima i položaj koji ima. Nagrada onima koji pristupaju Pričesti sa željom i ljubavlju, bit će različita od one koju će dobiti oni koji me primaju samo s poštovanjem i svetim strahom, kao i od one koju će dobiti oni koji se pripremaju za Pričest dugim i čestim vježbama pobožnosti. Ni jednu od ovih nagrada neće dobiti svećenik koji slavi svetu Misu samo iz jednostavne navike“.

37. Kako je Gospodin nadoknadio njene nemarnosti

Tijekom nekog Marijina blagdana, pošto je došla sebi nakon što je dobila čudesne i posebne darove, počela je razmišljati o svojoj nezahvalnosti i nemarnosti. Izgledalo joj je da je pokazala premalo poštovanja prema Majci Gospodinovoj kao i prema svecima jer ih je trebala više častiti taj dan zbog posebnih darova koje je dobila. Gospodin ju je utješio u svojoj uobičajenoj dobroti govoreći svojoj Majci i svecima: „Nisam li dovoljno nadoknadio za njene nemarnosti prema vama kada se u vašoj prisutnosti dajem njoj sa slastima svoga Božanstva?“

Oni odgovoriše: „Nadoknada će uistinu nadići svaku mjeru“. Tada se Gospodin ljupko okrenu prema njoj: „Je li tebi dostatna ova nadoknada?“ Ona: „Gospodine moj, sigurno bi mi bila dostatna da ne nedostaje jedno: kada budeš nadoknadio za moje prošle nemarnosti, mislim da ću ja odmah nadodati nove. Poznajem lakoću kojom padam u njih!“ A Gospodin: „Ja ću se tebi dati na takav način da ću u potpunosti nadoknaditi ne samo prošle nemarnosti, nego i buduće, pod uvjetom da se ti nakon što me primiš u Presvetom Sakramentu sačuvaš čistom od svake ljage grijeha“.

Ona odgovori: „Ajme Gospodine, bojim se da nisam ni za to sposobna, zbog toga te molim pouči me ti, o predobri Učitelju, kako ću se moći očistiti od mrlja koje zadobijem?“ Gospodin odgovori: „Ne dopusti da ni za trenutak ostanu na tvojoj duši, nego čim ih primijetiš, odmah pobožno kaži: *Bože, smiluj mi se, ili Isuse Kriste, jedino moje spasenje, po svojoj spasonosnoj smrti udijeli mi oproštenje svih mojih grijeha.*

Pristupila je tada Pričesti, a njena vlastita duša joj je izgledala sjajna kao kristal zasljepljujućeg svijetla. Kristovo Božanstvo je odsjajivalo po ovome kristalu i činilo je tako divna djela u njenoj duši da je bila uzrok nove naslade Presvetoga Trojstva i svih svetih.

Tada je shvatila kako je istinito da sve što se duhovno izgubi može biti nadoknađeno dostojnim primanjem Tijela Kristova. Ova božanska djelovanja su bila izvor takve radosti da se sav nebeski dvor naslađivao dušom u kojoj se to događalo.

A što se tiče onoga što je gore rečeno da će Gospodin nadoknaditi i za buduće nemarnosti, to treba ovako shvatiti: kao ono što je zatvoreno u prizmu kristala može biti viđeno gledajući s jedne i druge strane, tako i Božje djelovanje će biti jednako vidljivo u ovoj duši kada bude imala čistu nakanu čineći dobra djela, kao i kada zbog ljudske krhkosti njena pažnja uzmanjka, ali uvijek pod uvjetom da nikakva magla grijeha ne potamni kristal. Samo grijeh u njenoj duši mogao je spriječiti ovo divno djelovanje.

38. Učinak Božjeg pogleda

Njena velika pobožnost ju je poticala da često želi primati Tijelo Kristovo. Jednom se više nego obično gorljivo pripremala više dana za Pričest, a zatim u subotu uvečer prije

nedjelje je osjetila takvo gubljenje snaga da joj je izgledalo nemoguće pričestiti se. Kao i obično, pitala je Gospodina što želi da učini, a On se udostojao odgovoriti: „Zaručniku koji se nasitio različitih jela je ugodnije biti sa strane sa zaručnicom nego nastaviti biti za stolom sa njom. Tako ovaj puta više volim kako bi ti, zbog diskrecije, preskočila Pričest“.

A ona: „Ali kako, moj Gospodine, možeš kazati da si se nasitio?“ On odgovori: „Tvoj duh šutnje, sabranost tvojih sjetila, goruća želja i molitve kojima si se pripravljala primiti moje Tijelo i Krv, za mene su bili poput ukusnih jela koja su me izvrsno nahranila“.

Usprkos svoje slabosti i nemoći došla je na Misu sa živom željom da se barem na duhovan način pričesti. Dogodilo se da se upravo u tom trenutku iz mjesta vraćao neki svećenik koji je sa sobom nosio Pričest nekom bolesniku, a kad je ona čula zvuk zvonca, ražarena živom željom reče Gospodinu: „Ah, s koliko bih te radosti, živote moj, sada primila barem na duhovan način, da imam malo vremena za pripremiti se!“

Gospodin joj odgovori: „Moj milosrdni pogled će te prikladno pripremiti“. U tom trenutku činilo joj se da Gospodin usmjerava svoj pogled sličan zraci svjetla na nju govoreći: „Na tebe ću svrnuti pogled“ (usp Ps 31,8). Iz ovih riječi ona je shvatila trostruki učinak koji Gospodinov pogled ima u duši te trostruki način kako se duša treba pripremiti da ga primi.

Prije svega Gospodinov pogled milosrđa čini dušu svu sjajnom, čisteći je od svake mrlje i čini je bjeljom od snijega, a na to se priprema poniznim priznanjem vlastitih nedostataka. Drugo, pogled milosrđa čini dušu blažom i prikladnom da primi duhovne darove kao kada vosak koji je ugrijan suncem postaje mekši i lakše se u njega utiskuje biljeg pečata; ovaj učinak duša postiže pripremljavajući se tako što čuva dobru volju.

Na kraju, pogled milosrđa oplođuje dušu i čini je bogatom plodovima raznih krjeposti, a na to se duša priprema predajući se s povjerenjem Bogu koji čini da se na naše dobro okreću i mučne stvari u životu.

Nakon što se zajednica pričestila tijekom dviju svetih Misa, Gospodin se udostojao ukazati joj se u činu kao da On sam dijeli Pričest sestrama, dok je svećenik na svaku stavljao znak križa. Činilo se kao da Isus, kojom je pričestio neku od sestara njoj šalje jedan poseban blagoslov. Sva začuđena ona reče: „O Gospodine, ti mi bez ikakve moje zasluge daješ privilegiju svim ovim blagoslovima. Kako je moguće da kada te drugi sakramentalno primaju ja mogu dobiti nešto više?“

Gospodin odgovori: „Što ti se čini, je li bogatiji onaj tko se uresi svim svojim dragocjenim kamenjem i biserima ili onaj tko posjeduje skriveno blago od čistoga zlata?“ Ovim riječima Gospodin je htio da ona shvati kako onaj tko se sakramentalno pričestuje zadobiva obilje milosti čiji učinak se osjeća na duši i tijelu, a tko se u čistoj savjesti zbog čina poslušnosti i skrovitosti suzdržava od sakramentalnog primanja Tijela i Krvi Isusove, iako ima gorljivu želju za Pričešću barem na duhovan način, zaslužuje od božanske dobrote obilje blagoslova, koje je Gospodin uputio njoj u toj prigodi, i tako na otajstven način zadobiva još učinkovitiju milost.

39. Koliko je korisno razmatrati i Muci Kristovoj

Jednom prigodom dok je razmatrala o vlastitoj nedostojnosti, tako joj je palo povjerenje u svoje zasluge kao da je pala na zemlju na svome duhovnome putu prema Bogu. Gospodin se u milosrdnoj dobroti nadvio nad njom i kazao: „Zbog bračne veze koja ih povezuje, priliči da Kralj brižno pohodi Kraljicu bilo gdje da se ona zaustavi na svome putovanju“. Ona tada shvati da se Gospodin u svojoj dobroti osjeća povezan s dušama koje prema svojim sposobnostima često razmatraju njegovu Muku, kao što se kralj osjeća povezan bračnom vezom s kraljicom.

Uistinu, osjetila je da je zaslužila ovaj Božji pohod jer je svaki petak razmatrala o Muci Isusovoj, i shvati da i onda kad njena pobožnost postane mlaka, uvijek je jednako milosrdno gleda Onaj čije se muke vjerno prisjećala u molitvi.

40. Na koji način Sin Božji ublažava srdžbu svoga Oca

Jednom prilikom je nastojala shvatiti koji je od Božjih darova, koje joj je u svom velikodušnom milosrđu Bog udijelio, najbolji ljudima za njihovu duhovnu korist. Gospodin joj tada ulazeći u njenu misao i želju odgovori: „Priliči im reći da će crpsti veliku korist sjećajući se, da ja - Sin Božji i Marije Djevice - uvijek zagovaram pred Ocem spasenje ljudi te kad oni zbog slabosti isprljaju svoje srce, ja Ocu kao nadoknadu prikazujem svoje presveto Srce. Kada griješe ustima, ja prikazujem svoja nevina usta, kada griješe djelima, prikazujem za njih svoje probodene ruke. Na bilo koji način da su sagriješili, odmah moja nevinost ublaži srdžbu Očevu tako da raskajani mogu lako zadobiti oprost. Htio bih da mi moji izabranici svaki puta kad traže ovaj oprost, uvijek zahvaljuju što su ga tako lako dobili.“

41. Pogled na raspelo

Jednoga petka popodne, ona je gledala neku sliku Raspetoga, a zatim je kazala Gospodinu s ljubaznom raskajanošću: „O preslatki moj Gospodine, koje li si muke danas podnio za mene i za moje spasenje, a ja, nevjerna tvoja zaručnica, premalo sam se na to obazirala i zaokupljena brigama, provela dan iz sata u sat a da nisam razmišljala o tvojim patnjama koje si podnio za mene i kako si umro iz ljubavi, meni za ljubav, ti koji si Život koji sve oživljava“.

Gospodin s križa odgovori: „Ja sam nadoknadio za tvoje nemarnosti jer sam u svakom času sabirao osjećaje u svome Srcu koji su trebali biti u tvome. Moje Srce se brzo napunilo te sam s velikom željom čekao trenutak kad ćeš mi se obratiti molitvom, što si sada i učinila. Ja svoje Srce prikazujem Ocu zajedno s onim što sam danas učinio umjesto tebe, a ne bi ti bilo tako spasotvorno da nisam s tim sjedinio i tvoju nakanu“.

Ovdje se možemo diviti prevjernoj Gospodinovoj ljubavi prema čovjeku koji, čim se on kaje za svoje nedostatke, te se Njemu obraća, On odmah ublažuje Očevu srdžbu i nadoknađuje u takvoj punini za naše manjkavosti da ni jedan čovjek mu ne bi mogao zahvaliti kako bi to trebalo.

Drugom zgodom, motreći sliku Krista na križu, shvatila je da ukoliko netko s ljubavlju promatra Gospodina na križu, On njega gleda s toliko dobrote i milosrđa da njegova duša slična najčišćem ogledalu, odražava sliku koju gleda, na veliku radost nebeskog dvora. I svaki puta kada neka osoba učini s ljubavlju i poštovanjem ovaj čin, zadobiva zalog velike slave u nebu.

U svezi s ovim, bila je još u nečem poučena. Kada gledamo Raspetoga, trebamo misliti kako nam Gospodin govori ove riječi: „Tebi za ljubav sam bio pribijen na križ, gol prezren, okrutno bičevan. Ali moja ljubav prema tebi je tako velika da, kada bi to bilo potrebno samo za tvoje spasenje, trpio bih sve užasne muke koje sam podnio za cijeli svijet“.

Ovim mislima potičimo svoje srce na zahvalnost. Uistinu, nikada nitko ne gleda Raspetoga bez posebne Božje milosti. A budući da nikada nije bez grijeha ravnodušno promatrati za kršćanina neizrecivu Cijenu svoga spasenja, isto tako nije nikada bez ploda gledati ga s ljubavlju. Dok je jednoga dana razmatrala Muku Gospodnju, shvatila je da nikakva druga pobožna vježba ne donosi veće duhovne plodove. Kao što se ne može približiti

brašnu a da te ne zabijeli, tako nije moguće misliti na Muku Isusovu, pa makar i s malo pobožnosti, a ne zadobiti time neku duhovnu korist. Pa i jednostavno čitanje o Muci pripravlja dušu za primanje plodova, jer razmatranje onoga tko često misli na Muku je puno plodonosnije od onoga tko o njoj ne razmišlja. Potrudimo se, dakle, misliti u svome duhu na ovo sveto sjećanje na Muku da malo-pomalo postane kao med za naša usta, skladna pjesma za naše uši i radost našeg srca.

42. Stručak smirne

Blizu njenog kreveta je bio križ. Jedne večeri vidjela je da se križ nagnuo prema njoj kao da će pasti, a ona ga je uspravila govoreći: „O moj Gospodine, zašto si se tako nakrivio?“ On je odmah odgovorio: „Ljubav moga Božanskoga Srca me privlači tebi“. Tada je ona uzela križ u ruke i blago ga sebi privinula i ljubeći ga govorila: „Moj predragi je za mene kao stručak smirne,“ (Pj 1, 12), a Gospodin kao da ju je uzeo za riječ, dodao je „on će ostati uvijek na mojim grudima“ (Pj 1, 12).

Tada je shvatila da treba sjediniti sa Isusovom Mukom sve protivštine i patnje koje doživljavamo, raspoređujući ih pored nje kao što bi se svijeće raspoređivale oko nekog oltara. Ako nas, na primjer, pritisnu protivštine te nas napastuje nestrpljenje, trebamo se sjetiti divne blagosti Sina Božjega koji je kao krotko janje dopustio da bude žrtvovan za naše spasenje, a da nije otvorio usta svojih.

Kad nam se nameće osveta zbog zla koje smo pretrpjeli, mislimo s koliko krotkosti naš ljubezni Bog nije uzvratilo zlo na zlo niti je nastojao osvetiti se ni jednom riječju, nego je najvećim dobrima uzvratilo onima koji su ga mučili, otkupljujući svojom Mukom i smrću one koji su ga progonili i ubili. Tako po Isusovu primjeru nastojmo vratiti dobro za zlo i ako osjećamo da se u nama rađa osjećaj mržnje prema onima koji su nas uvrijedili, sjetimo se beskrajne blagosti s kojom je Sin Božji u neizrecivoj patnji i pregorkoj smrti molio za one koji su ga razapinjali govoreći: „Oče oprosti im jer ne znaju što čine“ (Lk 33, 34). I sjedinjujući se s ovom ljubavlju, nastojmo moliti za svoje neprijatelje.

Gospodin je dodao: „Tko tako bude sjedinjavao svoje protivštine i patnje sa stručkom smirne moje Muke te bude odlučan da me nasljeđuje, uistinu će se uvijek odmarati na mojim grudima jer ću na njega primijeniti sve što sam trpio za vrijeme svoje Muke kao i druge svoje krjeposti za umnažanje njegovih radosti u Nebu.

Tada ona upita: „A kako, Gospodine, prihvaćaš čašćenje koje iskazujemo tvome svetom Križu?“ Gospodin: „Prihvaćam sa zahvalnošću, ali ipak oni koji časte moju sliku, ali ne nasljeđuju primjer moje Muke, slični su majci koja kćeri poklanja lijepe haljine samo kako bi slijedila svoja nagnuća i pokazala se, a ne kako bi usrećila svoju kćer. Kći joj neće biti zahvalna jer zna da joj majka nalaže nositi haljine samo zbog svoje vlastite ispraznosti, a ne zbog ljubavi prema kćeri.

Na sličan način sva svjedočanstva ljubavi, poštovanja i čašćenja prema mome križu, ne mogu biti meni po volji ako istovremeno onaj tko časti križ ne nastoji nasljedovati moju Muku kao uzor.

43. Jedna slika Rasketoga

Imala je veliku želju nabaviti neko raspelo kako bi ga častila iz ljubavi prema Gospodinu, ali se pobožala u savjesti da bi joj ova pobožna vježba mogla zapriečiti uživanje u nutarnjim milostima. Gospodin joj reče: „Ne boj se, predraga, neće ti biti nikakva zapreka jer sam samo ja uzrok ove tvoje pobožnosti. Naprotiv, kažem ti da mi je ova pobožnost jako

draga. Kralj ne može uvijek ostati u društvu svoje zaručnice koju nježno ljubi. Zbog toga neki put ostavi uz nju nekog svoga dragog rođaka koji predstavlja njega. Svaki izraz srdačnosti i prijateljstva koje ona iskazuje ovom rođaku, zaručnik drži kao da su njemu iskazani jer zna da ne proizlaze iz zabranjenog osjećaja prema nekom strancu, nego iz čiste ljubavi zaručnice prema svome zaručniku. Na sličan način ja volim čašćenje koje se iskazuje mome križu jer je izraz ljubavi prema meni.

Ipak, ne treba se zadovoljiti posjedovanjem nekog križa, nego se potruditi razmatati ljubav i vjernost kojoma sam podnosio gorčinu Muke za čovjeka, a ne jednostavno utažiti naravnu sklonost, zapostavljajući nasljedovanje mene kao uzora“.

44. Kako božanska blagost privlači dušu

Jedne večeri kad je pobožno razmišljala o Gospodinovoj Muci, skoro izvan sebe zbog jakosti osjećaja, osjetivši kako joj srce slabi pod žestinom ovih svetih plamenova, ona reče Gospodinu: „O preslatki moj Prijatelju, da ljudi znaju što osjećam u ovom trenutku, rekli bi kako trebam dovesti ovu gorljivost u mjeru kako ne bih naškodila zdravlju. Ali Ti koji prožimaš do dubine moju dušu znaš dobro da sva moja nastojanja ne bi mogla zapriječiti jake osjećaje koje doživljavam kad me pohodiš“.

Gospodin joj odgovori: „A tko osim bezumnika može odbaciti da moćna i beskrajna slast moga Božanstva nadilazi svaku ljudsku i tjelesnu slast? Zemaljske utjehe u odnosu na nebeske radosti su kao kap rose u odnosu na beskrajnost oceana. Ljudi dopuste da ih privuče očaranost sjetilnih užitaka do te mjere, da dovedu u opasnost ne samo tjelesno zdravlje, nego i vječno spasenje. S puno više razloga, srce svo prožeto božanskom slašću je u situaciji da mu je nemoguće oduprijeti se ljubavi koja za njega zna biti izvor vječnog blaženstva“.

Ona je primijetila: „Ljudi bi mogli kazati da - jer sam dala zavjete u monaškom redu - trebam držati svoje polete u mjeri da bih mogla opsluživati Pravilo u svoj njegovoj strogosti“.

A Gospodin se udostojao poučiti je ovom usporedbom: „Kada bi pred kraljevskim stolom mnoge sluge bile spremne gorljivo i s poštovanjem služiti, a da kralj umoran i oslabio zbog godina odjednom osjeti potrebu da se osloni na nekoga od njih, zar bi priličilo da poslužitelj dopusti da kralj padne na zemlju pod isprikom da je njemu naređeno da samo posluhuje za stolom? Na sličan način bilo bi žalosno, da neka duša pozvana na besplatne darove milosti i kontemplacije želi se toga odreći kako bi slijedila u svemu strogost i dosljednost Pravila svoga Reda. Ja sam Stvoritelj i Obnovitelj svemira i više miline nalazim u jednoj duši koja ljubi nego u bilo kojoj pobožnoj vježbi ili djelovanju koje se vrše bez ljubavi i bez čistoće nakane. Ali, ako se netko ne osjeća sa svom sigurnošću privučen mojim Duhom na produženi odmor kontemplacije zapostavljajući Pravilo, a to ipak čini, slični poslužitelju koji želi sjesti za kraljevski stol dok mu je zapovjedbno da stoji pored stola i posluhuje, kao neki sluga koji sjeda za stol svoga gospodara a da nije pozvan. Ne samo da mu neće biti iskazana nikakva čast, nego bude ponižen opomenom. Isto tako tko zapostavlja Pravilo Reda kako bi svojim nastojanjima došao do božanske kontemplacije koju nitko ne može postići vlastitim naporima nego je ona moj čisti dar, više će štetiti zbog ovih svojih napora nego će se njima okoristiti jer s jedne strane neće doći do kontemplacije, a s druge pasti će u mlakost opsluživanja Pravila. A tko radi svoje udobnosti zapostavlja bez potrebe opsluživanje Pravila, ponaša se kao sluga koji je pozvan služiti za kraljevskim stolom, a to ne čini, nego ode kao zadnji od sluga prljati se čišćenjem štale“.

45. Na koji način Gospodin prihvaća poštovanje iskazano Raspelu

Jednoga petka nakon što je provela gotovo cijelu noć budna, uronjena u molitvu s gorućim željama, sjetila se da je nekom zgodom izvadila čavle nekom raspelu kako bi ih zamijenila s mirisavim čavlima napravljenim od nekog cvijeća te je rekla Gospodinu: „Moj Ljubljani, što si mislio kad sam iz nježnosti prema tebi izvadila čavle od željeza i zamijenila ih mirisavima?“

Gospodin je odgovorio: „Toliko mi je bilo po volji ovo tvoje svjedočanstvo ljubavi da sam na sve rane tvojih grijeha stavio predragocjeni miris balzama moga Božanstva, a svi sveci će se radovati u vječnosti vidjevši tvoje rane kako šire tako dragocjeni miris“.

Ona nastavi: „O moj Gospodine, da li bi dao isti dar i drugima da učine to isto?“ A On: „Ne svima, nego samo onima koji bi to učinili s istom ljubavlju. A da to učine potaknuti tvojim primjerom sa svom mogućom pobožnošću, nagrada bi bila još i veća“.

Na ove riječi ona je uzela raspelo i ljubila ga nježnim poljupcima, stiskala ga rukama i milovala. Nakon nekog vremena ponestalo joj je snage zbog produženog bdijenja, odložila je raspelo govoreći: „Zbogom, dragi Gospodine, želim ti laku noć, sad me pusti da spavam kako bih mogla obnoviti snagu koju sam iscrpla družeći se s tobom“.

Rekavši to okrenula se na drugu stranu kako bi spavala. Dok se tako odmarala, činilo joj se da je Gospodin odvojio desnu ruku s križa kako bi je privukao sebi i da joj šapće na uši: „Slušaj, moja Miljenice, riječi moje pjesme“ i na melodiju himne *Krist Kralj* pjevao joj je ovu strofu: Moja vjerna ljubav neka bude tvoja trajna žudnja, tvoja nježna ljubav neka bude meni draga slast“.

Kad je završio, reče: „Sada umjesto *Gospodine smiluj se* koji se pjeva nakon svake strofe, moli od mene milosti koje želiš i ja ću te uslišati“. Tada je izrazila Gospodinu neke želje i on ju je dobrohotno uslišio. Nakon što je Gospodin ponovio istu strofu, ponovno ju je pozvao da moli ono što želi. Tako su ponovili više puta istim riječima. Ali na ovaj način Gospodin joj je sprječavao da spava, a potom u nekom trenutku njene snage su bile gotovo potpuno iscrpljene te je pala u san i konačno je mogla malo spavati prije zore. A Gospodin, koji se nikada ne udaljava od onih koji ga ljube, ukaza joj se u snu i privuče je sebi kako bi je odmorio, a iz rane svoga boka puštao je neku oživljavajuću tvar te ju je svojom vlastitom rukom stavljao na njene usne. Obnovljena, probudila se puna snage i zahvalila Gospodinu.

46. Sedam časova službe blažene Djevice Marije

Jednom zgodom, nakon što je provela veći dio dana sjećajući se Muke Gospodinove, osjetila se iscrpljenom i budući da nije još bila molila „jutarnju“, kazala je Gospodinu: „Vidiš da me moja ljudska krhkost dovodi do toga da se moram malo odmoriti. Kaži mi kako bih mogla počastiti tvoju prečasnju Majku umjesto da molim propisane časove njoj na čast?“

Gospodin joj odgovori: „Slavi mene tijekom „jutarnje“ zbog cjelovitosti Djevičanstva One koja me kao Djevica začela, ostajući Djevica me rodila i ostade Djevica nakon poroda. Slavi me zbog nevinosti kojom je nasljedovala mene Samu Nevinost u času kad se moli jutarnja, kada sam dopustio da me uhvate za otkupljenje svijeta, kada su me vezali, pljuskali, udarali bez milosti, vrijeđali i zlostavljali bez mjere“.

Dok je tako slavila Gospodina, vidjela je kako on prikazuje svoje Božansko Srce u liku zlatnog kaleža djevičanstvu svoje Majke. Djevica je dugim gutljajima pila ovu tekućinu slađu od meda i izgledala je kao opojena do te mjere da je blagost prodirala do najdubljih dubina Gertrudinog bića. Ona je tada kazala Djevici Majci: „Slavim te i pozdravljam, preblazena Majko, dostojno svetište Duha Svetoga po preslatkom Srcu Krista, Sina Božjega i tvoga preljubljenog Sina. Pomozi, nam, molim te, u svim našim potrebama i priteci nam u pomoć u času smrti. Tako budi.“

Tada je shvatila da, ako netko tako slavi Gospodina dodajući gore spomenuti redak na čast Djevice Marije, kao da svaki puta prikazuje Majci Božjoj Srce njenog preljubljenog Sina kako bi Nju napojio iz tog božanskog kaleža. Kraljica Djevica rado prihvaća ovo prikazanje i preobilno nagrađuje u svoj velikodušnosti majčinske nježnosti.

Gospodin nadoda: „Slavi me u „prvi čas“ sjedinjena sa mojim preslatkim Srcem zbog smirene poniznosti kojom se Bezgrješna Djevica pripravljala primiti me kao Sina, anticipirajući poniznost koju sam ja pokazao u otkupljenju ljudskoga roda kad sam se ja, Sudac živih i mrtvih, udostojao pojaviti pred jednim poganinom kako bi me on sudio.“

„Slavi me u „treći čas“ zbog goruće želje kojom je Ona privukla Sina Božjega iz Očeva krila u svoje krilo, anticipirajući tako goruću želju koju sam ja imao za spasenjem ljudskoga roda, kada su me teško bičevali, krunili trnovom krunom, i kad sam se udostojao u treći čas u ljubavi strpljivo položiti na svoja umorna, iskrvavljena ramena sramotni križ“.

„Slavi me za vrijeme „šestog časa“ zbog sigurne nade s kojom je nebeska Djevica željela moju slavu u savršenoj dobroj volji i prečistoj nakani. Ona je tako anticipirala ono što sam učinio obješen na drvetu križa kada sam želio svim silama spasenje ljudskoga roda usred gorčina i muka svoje smrti. Ova goruća želja me poticala da vičem *Žedan sam*, bio sam žedan spasenja ljudi do te mjere da kad bi to bilo potrebno, bio sam spreman trpjeti još puno teže i gorče muke, spreman na svako trpljenje za otkupljenje ljudi“.

„U „devetom času“ slavi me zbog goruće uzajamne ljubavi koja je sjedinila moje Božansko Srce i Srce Bezgrješne Djevice, zbog ljubavi koja je nerastavljivo sjedinila preuzvišenost Božanstva i ljudsku slabost u krilu ove Djevice koja je sa mnom bila u smrtnim mukama, slavi mene koji sam život živućih, kada sam u devetom času sam umro na križu pregorkom smrću za otkupljenje ljudskoga roda“.

„U „večernjoj slavi“ me zbog neizrecive vjernosti u kojoj je Blažena Djevica sama ostala postojana pod mojim križem, dok su apostoli pobjegli i svi se drugi raspršili. Ona je tako nasljedovala moju vjernost u kojoj sam nakon smrti i skidanja s križa išao tražiti čovjeka sve do pred-pakla kako bih ga svemogućnošću svoga milosrđa istrgao iz Limba i poveo sa sobom u radosti Raja“.

„Za vrijeme „povečerja“ slavi me zbog divne ustrajnosti kojom je Marija, moja Majka, postojano ustrajala u dobru i krjeposti sve do kraja svoga života. Ona je tako nasljedovala savršenstvo kojim sam otkupio ljudski rod, kad sam nakon svoje smrti zadobio vaše otkupljenje. Ipak sam još htio da moje neraspadljivo tijelo bude ukopano prema uobičajenim propisima kako bih pokazao da nema poniženja koje nisam htio prihvatiti za spasenje čovjeka“.

47. Gospodinovo prijateljstvo

Odnosi sa stvorenjima su je često umarali kao što se to često događa sa svima onima koji uistinu žele ljubiti Gospodina te izvan njega nailaze samo na dosadu muku i patnju. Zbog toga se često u gorljivosti svoga duha neočekivano povlačila na svoje uobičajeno mjesto molitve i govorila: „Gospodine, ja nailazim samo na gorčinu stvorenja, a samo mi se sviđa zadržavati se u razgovoru s tobom. Udaljim se od njih kako bih bila zaokupljena samo tobom, svojim jedinim dobrom, jedinom radošću svoga srca i duše“.

Zatim bi pet puta ljubila pet Isusovih rana ponavljajući ovaj redak: „Zdravo Isuse, preslatki zaručnice, grlim te ljubavljju cijelog svemira, naslađujući se tvojim Božanstvom, ljubeći ranu tvoje ljubavi“. Na ove riječi izrečene nad Isusovim ranama ona je osjećala kako se oslobađa od svakog umora i dosade, zahvaćala ju je slast nježne pobožnosti.

Budući da je često ponavljala ovo djelo, jednoga dana je pitala Gospodina da li mu je to drago, iako ova pobožna praksa kratko traje. Gospodin je odgovorio: „Svaki put kad mi ovu pobožnu vježbu prikazuješ ja ću je od tebe prihvatiti kao što se prihvaća gostoprimstvo jednog prijatelja koji se trudi pokazati nam svoju radost zbog našeg posjeta na svaki mogući način svojim profinjenim služenjem. Gost kojeg tako prime odlučio bi uzvratiti gostoprimstvo svome prijatelju na isti način kad ga dođe posjetiti. Jednako tako moje Srce priprema nagrade koje ću ti udijeliti u vječnom životu zbog ljubavi koju si mi iskazala ovdje na zemlji, a ja ću ti stostruko uzvratiti prema velikodušnosti svoje svemogućnosti, svoje mudrosti i svoje dobrote.

48. Učinak skrušenosti

Zajednica se jednoga dana jako bojala približavanja neprijateljske vojske za koju se govorilo da je dobro naoružana. U tom mučnom trenutku odlučili su moliti psalterij ponavljajući na kraju svakog psalma redak „*o blaženo svjetlo*“ s antifonom „*Dođi Duše Sveti*“. Ona je zajedno s drugim sestrama pobožno molila i shvatila da po ovoj molitvi, pod utjecajem Duha Svetoga, Gospodin ulijeva skrušenost u neke duše tako da su one, nakon što su uvidjele svoje nemarnosti, bile raskajane s odlukom da će se promijeniti i izbjegavati - koliko im to bude moguće - grijeh u budućnosti.

Dok su njene sestre osjećale ovu skrušenost, ona je vidjela kako iz njihovih očiju izlaze oblačići Duha Svetoga kao neka vrsta pare koja se širila po cijelom samostanu i po okolnim mjestima, a ta kao magla je držala daleko njihove neprijatelje. Što je neko srce bilo ispunjenije kajanjem i dobrom voljom, ono što je koja je iz njega izlazilo imalo je više snage odbaciti svaku protivnu silu.

Tada je shvatila da je Gospodin posredstvom straha od neprijatelja htio privući sebi srca ove izabrane zajednice kako bi raskajani do boli i očišćeni od svake nemarnosti utjecali se pod njegovu očinsku zaštitu da bi obilnije našli pomoć Božjeg osnaženja.

Nakon što je bila prosvijetljena u vezi ovoga, kazala je Gospodinu: „Zašto, o moj ljubljeni Gospodine, objave koje daješ meni u svojoj besplatnoj dobroti su različite od onih koje daješ drugima? Zbog ove različitosti često se događa da ih ljudi spoznaju, dok bih ja objave radije držala skrivenima.“

Gospodin odgovori: „Ako neku učenu osobu ispituju drugi ljudi iz različitih zemalja, ukoliko svima odgovori na istom jeziku, ne bi nikoga zadovoljila. A ako svakome odgovora na njegovu materinskom jeziku, Latinima latinski, Grcima grčki, njeno znanje je toliko veće koliko uspijeva na više jezika odgovoriti onima koji je pitaju. Na sličan način, koliko je različitost načina na koje darujem svoje darove veća, time jasnije pokazujem veću neistraživu dubinu svoje mudrosti. Mudrost odgovara svakome na način koji je najprikladniji njegovu razumu i objavljuje ono što hoće objaviti prilagođavajući se sposobnostima svake duše. Ja jednostavnim osobama govorim u slikama i sjetilnim usporedbama, a onima čiji je razum jači govorim posredstvom otajstvenih i dubljih simbola“.

49. Jedna molitva draga Gospodinu

Drugi puta u istoj opasnosti zajednica je molila psalam *Blagoslivljaj, dušo moja, Gospodina* dodajući na kraju svake strofe neku prikladnu molitvu. Ona je pobožno sudjelovala u molitvi a tada joj se ukazao Gospodin pun milosti i ljepote, a ona se na svaki redak prostirala na zemlju moleći milost, a činilo joj je da se On sve više približavao kako bi mu ona poljubila slatku ranu njegova boka. Ona ju je puno puta poljubila, a Gospodin je davao jasne znakove da mu se sviđa ovo iskazivanje časti. Tada je kazala Gospodinu:

„Predragi Gospodine, budući da voliš ovu pobožnost, molim te nauči me neku kratku molitvu koju ćeš prihvatiti u svojoj milostivoj dobrostivosti od svakoga tko je bude pobožno molio“. Nadahnuta od Boga shvatila je da će biti drago Gospodinu kao da je neka duga molitva, recitiranje triju redaka i to ponavljajući ih pet puta na čast pet njegovih rana. A trebalo je svaki puta poljubiti njegove rane dodajući neku molitvu po vlastitom izboru ili neku zbornu molitvu i sve to prikazati njegovu preslatkom Srcu, Udu Presvetog Trojstva.

Evo triju redaka: „O Isuse, Spasitelju svijeta, tebi je samo nemoguće ne biti milosrdan prema bijednima, usliši nas“. „Ti koji si po svome križu otkupio svijet, usliši nas“. „Zdravo Isuse, slatki zaručnice, grlim te s ljubavlju cijeloga svijeta, daj da se nasladim na tvojim Božanstvom, i s ljubavlju ljubim ovu tvoju ranu“. Još i psalam 117: „Gospodin je moja snaga i moja pjesma, on je moj Spasitelj...“.

Jednom zgodom dok se molio ovaj psalam, ona je vidjela Isusa predstavljenog na raspelu u koru kako dopušta da iz njegovih rana izlaze goruće strjelice koje su se podizale prema Bogu Ocu kako bi ga molile za zajednicu, potvrđujući na taj način veliku ljubav kojom je njegovo Srce ljubilo sestre.

50. Kako se Gospodin naslađivao u njenoj duši

Jednoga dana se osjećala slabo zbog bolesti. U trenutku kad se pričešćivala bojeći se da će se to odraziti na njenoj pobožnosti reče Gospodinu: „O slasti moje duše, dobro znam kako sam nedostojna primiti tvoje presveto Tijelo i Krv, i da znam gdje bih drugdje mogao naći pomoć i okrjepu, danas bih se suzdržala od Pričesti. Budući da od sjevera do juga, od istoka do zapada ne nalazim ništa izvan tebe što bi moglo ojačati moje fizičke i duhovne snage, evo puna ljubavi i želje dolazim tebi koji si živi izvor života.

Gospodin je u svojoj uobičajenoj dobroti prihvatio ove izraze i udostojao se s mnogo nježnosti odgovoriti joj: „Kao što ti tvrdiš da ne nalaziš radost ni u kojem stvorenju izvan mene, tako i ja snagom svog Božanstva tvrdim da ne želim naći svoju radost ni u jednom stvorenju bez tebe“.

Ona je jednoga dana mislila na ovu riječ punu dobrote te je sama sebi kazivala da bi se jednoga dana ta odredba mogla promijeniti. Gospodin joj tada reče prožimajući njene misli: „Moći i željeti za mene je isto jer ne mogu činiti drugo nego ono što želim“. A ona: „O preljubljeni Gospodine, koje naslade možeš naći u meni koja sam otpad stvorenja?“

Gospodin odgovori: „Okolo mog božanstva se neizrecivo naslađuje gledati stvorenje koje sam s toliko darova milosti sam učinio tako dragom mome srcu. Moje božansko uho se naslađuje kao nekom blagom glazbom kada sluša tvoje molitve koje u ljubavi moliš za grješnike ili za duše u čistilištu, pa i kad opominješ ili poučavaš druge, ili me slaviš i hvališ na neki drugi način. Ljudi mogu i ne prihvatiti pouke, ipak zbog čistoće tvoje nakane, tvoje riječi su mome uhu ugodan pjev koji potresa dubine moga Srca. Nada kojom neprestano težiš prema meni je ugodan miris koji rado udišem. Tvoji jecaji i tvoje želje su slađe mome nepcu od najukusnijeg jela. U tvojoj beskrajnoj ljubavi nalazim svoju blagu slast“.

Tada je bila zahvaćena željom da čim prije ozdravi kako bi mogla potpuno opsluživati Pravilo reda. Gospodin joj je u svojoj dobroti odgovorio: „Zar bi moja zaručnica htjela smetati mi da izvršim svoju volju?“

A ona odgovori: „Sudiš protivnom tvojoj volji ovu želju koja meni izgleda samo na tvoju slavu.“ A On: „Govoriš djetinjastu stvar i bilo bi mi žao da ti u tome ustraješ“. Na ove riječi ona je shvatila da je dobro tražiti zdravlje sa željom da se služi Gospodinu, ali da je puno savršenije potpuno se predati Božjoj volji, uvjeren da Božja providnost i u protivštinama i u nama nesklonim okolnostima zna što je za nas najbolje.

51. Otkucaji Srca Isusova

Jednoga dana videći kako sestre idu slušati propovijed, požalila se Isusu: «Ti znaš, moj Gospodine, kako bih rado išla slušati propovijed da me ova bolest ne zadržava». A Isus joj je odgovorio: «Hoćeš li da ti ja održim propovijed?» - «Vrlo rado» – ona odgovori. Tada ju je Gospodin privukao sebi i prislonio je njeno srce na svoje Božansko Srce. Poslije nekoliko trenutaka odmora Gertruda je osjetila kako Isusovo Srce kuca dvostrukim divnim i slatkim otkucajima.

Gospodin joj je tada kazao: «Svaki od ova dva otkucaja čini djelo spasenja ljudi na tri načina. Prvim otkucajem, koji spašava grješnike, neprestano zazivam Boga Oca, ublažujem ga i zazivam milosrđe. Zatim govorim svim svojim svetima, predložim im slučajeve grješnika i potičem da mole za njih. Na kraju se obraćam samom grješniku i milosrdno ga pozivam na obraćenje čekajući strpljivo s neizrecivom željom njegovo obraćenje».

»Drugim otkucajem, koji čini djelo spasenja pravednika – iznad svega pozivam svog Oca da se sa mnom raduje zbog učinkovitog prolijevanja moje krvi za spasenje pravednika, čijim dušama se sada naslađujem. Zatim pozivam svu nebesku vojsku da slavi divni život pravednika i da mi zahvale za sve darove koje sam im udijelio i koje ću im još udijeliti. Na kraju se obraćam samim pravednicima utvrđujući ih u mojoj ljubavi i potičem ih da napreduju svaki dan iz krjeposti u krjepost. I kao što se otkucaji ljudskog srca nikada ne prekidaju, bilo što da čovjek radi, tako ni djelo moje Providnosti, koja upravlja Zemljom i Nebom, ne može ni za trenutak zaustaviti ovaj dvostruki otkucaj moga Božanskog Srca.«

52. Kako Gospodinu prikazati nesanicu

Nakon nekog vremena, provela je jednu cijelu noć a da gotovo nije zaspala te je bila tako iscrpljena da je ostala bez snage. Kao i obično, prikazala je patnje na vječnu slavu Božju i za spasenje svega svijeta. Tada je Gospodin bio samilostan prema njoj te ju je naučio zazivati ga na ovaj način: „Bože milosrđa, zbog mirne slasti kojom počivaš od sve vječnosti u krilu Očevu, zbog blagog i ugodnog boravišta koje si imao tijekom 9 mjeseci u krilu Blažene Djevice Marije, zbog tvoje radosti koju doživljavaš kad kušaš milinu u dušama koje te ljube, udostoj se molim te, ne zbog moga zadovoljstva, nego zbog tvoje vječne slave udijeliti malo odmora mojim umornim udovima kako bih zadobila snagu“.

Dok je Gospodinu izgovarala ove riječi, činilo joj je da svaka od njih izgleda poput neke stepenice koja vodi k Bogu. Tada joj Gospodin pokaza divno sjedalo pripravljeno njemu s desne strane i reče joj: „Dodi, moja ljubljena, odmori se blizu moga Srca i pogledaj da li ti moja ljubav koja bdije, dopušta da se malo odmoriš“. Ona se tada nadvila nad Božansko Srce i čuvši kako kuca brže reče: „O preslatki Gospodine koji me toliko ljubiš, što znače ovi otkucaji?“

Gospodin odgovori: „Žele reći da kada je netko iscrpljen od bdijenja ili lišen snage i moli me molitvom koju sam te poučio da može pjevati moje Pohvale, možda ga ja neću uslišati, ali ako on strpljivo i ponizno podnosi svoju slabost, ovaj njegov čin je draži mojoj božanskoj dobroti od molitve Pohvala koje mi je htio moliti.

Prijatelj je jako zahvalan kada vidi prijatelja - pa i kad je pospan - kako spremno ustaje da bi se s njim družio. Ovaj čin mu je sigurno draži nego da netko drugi od njegovih prijatelja provede cijelu noć bdijući više zbog navike nego da njemu ugoditi. Na isti način, tko mi strpljivo prikazuje svoju slabost i klonulost nakon što su bolest i bdijenje iscrpili njegove snage, radije njega prihvaćam nego nekoga drugoga kome dobro zdravlje dopušta provesti cijelu noć u molitvi a da se ne umara.

53. Ljubezno pristajanje na volju Božju

Tijekom njenih bolesti često joj se događalo da se nakon dubokih uzdisanja temperatura povisivala ili snižavala. Jedne večeri, mokra od znoja zabrinuto se pitala je li se bolest povećala ili smanjila. Gospodin joj se ukaza u sjaju svoje ljepote držeći u desnoj ruci zdravlje, a u lijevoj bolest i pruži joj obadvije ruke da izabere ono što više želi. A ona je odbila oboje i bacila se na njegovo preslatko Srce koje je izvor svakog dobra ne izabirući ništa osim njegove volje. Tada ju je Gospodin nježno uzeo u naručje i dopustio da se odmara na njegovu Srcu, a ona iako u njegovim rukama okrenula se tako da ga ne vidi i reče mu:

„Gledaj, Gospodine, okrećem lice od tebe da ti pokažem da se ni na koji način ne obazireš na moju volju, nego da sa mom činiš samo ono što je prema tvojoj svetoj promisli“. Neka nam bude dopušteno naglasiti da vjerna duša treba imati povjerenja u Božju Providnost do te mjere da i ne poznajući njegove planove pristaje da se savršeno vrši volja Božja.

Gospodin tada učini da iz njegova Srca poteku s dvije strane mlazovi vode koji su tekli u kalež napunjavajući ga sve do vrha kako bi je izlio na svoju miljenicu. I istovremeno joj reče: „Ja u tebe ulijevam svu slast i blagost svoga Božanskoga Srca, jer si mi ti pokazala, okrećući lice, da se potpuno odričeš svoje volje“.

Ona odgovori: „O moj preslatki Gospodine, ti si mi već toliko puta dao svoje sveto Srce! Htjela bih znati koje ću plodove zadobiti po ovom novom daru koji si mi danas velikodušno udijelio?“

Gospodin odgovori: „Katolička vjera uči da tko se pričesti samo jedanput i prima me za svoje vječno spasenje, time prima i sva blaga sadržana u mom Božanstvu i mojoj Ljudskoj naravi. I koliko se češće kršćanin pričešćuje, toliko više raste stupanj njegova vječnog blaženstva“.

54. Sjetilni užitek duše u Bogu

Mnoge osobe su joj savjetovale da prekine sa uobičajenom kontemplacijom dok ne zadobije prijašnje zdravlje, a budući da je običavala radije se osloniti na mišljenje drugih nego na svoje, popustila je njihovom nagovaranju zadržavajući užitek jedne izvanjske stvari, to jest da ukrasi sliku križa Gospodinova.

Ovom vrstom opuštanja mislila je rastresti se od nutarnje kontemplacije, a istovremeno sačuvati slatko prisjećanje na svoga jedinoga Ljubljenoga. Jedne večeri mislila je pripremiti lijepi grob Gospodinu urešen lijepim platnom, kako bi ga položila u petak, sjećajući se njegove Muke. Gospodin koji u svojoj dobroti više gleda na nakanu nego na djela svojih prijatelja, posredovao je u njen naum i reče joj: „Stavi svoju radost u Gospodina i dat će ti ono što tvoje srce želi (ups. Ps 36,4)“. Shvatila je tada da, kada sa željom da se svidimo Bogu tražimo neko olakšanje u sličnim stvarima, Gospodin se naslađuje u našem srcu kao što se otac neke obitelji raduje sposobnosti svirača koja raduje njega i njegove uzvanike. I ovu želju srca Gospodin uslišava onome tko se bezazleno raduje i u vanjskim stvarima, ljudsko srce uistinu po naravi želi da se Bog u njemu naslađuje.

Tada reče Gospodinu: „O preljubljeni, što za svoju slavu možeš izvući iz ovoga izvanjskoga zadovoljstva koje se više sviđa sjetilima nego duhu?“ Gospodin reče: „Neki škrtac se ne bi tek tako odrekao prigode da zaradi samo jedan novčić, tako i ja koji sam odredio da u tebi nađem svoju milinu neću dopustiti da se izgubi ni jedna jednostavna misao ili najmanji čin učinjen iz ljubavi prema meni, nego ću učiniti da bude na moju slavu i tvoje vječno spasenje“.

Ona nastavi: „Ako se ova mala djela sviđaju tvojoj beskrajnoj dobroti, koliko više će ti se sviđati ova pjesma koju sam napisala na tvoju slavu riječima tvojih svetaca za podsjetnik tvoje Muke!“ Gospodin odgovori: „Ja se tako u tome naslađujem kao kad bi netko prijatelja odveo u uređen vrt gdje je zrak prepun ugodnog mirisa, a oči se naslađuju ljepotom cvijeća, sluh ugodnom melodijom, okus ukusnim plodovima. Sigurno ću te nagraditi za milinu koju doživljavam zbog ove pjesme i blagoslivljat ću one koji je budu pobožno ponavljali napredujući uskim putem koji vodi u vječni život“.

55. Žudnje ljubavi

Malo vremena nakon toga, tijekom tjedna ponovo se razboljela od iste bolesti. Dok je jedne večeri mislila na Gospodina, on se udostojao nadviti nad njom i s beskrajnom nježnošću joj reći: „O moja preljubljena, kaži mi da žudiš za mnom“. A ona: „A kako bih mogla, nedostojna kakva jesam, misliti da mogu reći da žudim iz ljubavi za tobom?“

Gospodin odgovori: „Tko spontano usmjeri svoju volju tako da trpi meni za ljubav neku muku, s pravom može kazati i pohvaliti se da žudi prema meni s ljubavlju ako tijekom kušnje bude strpljiv i usmjerava prema meni nakanu svoga srca“. Ona dodade: „Gospodine ljubljeni, koji užitak ćeš imati od ovih mojih riječi?“ Gospodin: „Ove tvoje riječi bit će naslada mom Božanstvu, častit će moju ljudski narav, moje oči će se naslađivati gledati ih, a uši slušati ih. Tko je spreman trpjeti za mene, uvelike ću ga utješiti. Moje Srce će se potresti u nježnosti i ja ću liječiti one koji su srca skršena zbog kajanja za svoje grijeha i žele milost oproštenja, naviještati ću milosrđe onima koji su u verigama, to jest u grijesima, oslobodit ću utamničene, to jest duše iz Čistilišta“.

Ona doda: „O milosrdni Oče, pitam da li ćeš nakon ovoga tjedna kad sam ponovno bolesna, vratiti mi zdravlje?“ Gospodin: „Kad si se bila prvi put razboljela, da sam ti rekao da ćeš se razboljeti od iste bolesti još 7 puta, zbog ljudske slabosti bi se bojala i bila bi nestrpljiva. Na sličan način, ako ti obećam da će ovo biti posljednji put, nada kojom bi se navezala na ovo obećanje umanjila bi tvoje zasluge.“

Zbog toga moja očinska Providnost, sjedinjena sa mojom beskrajnom mudrošću, odredila je da te ostavim u neznanju u vezi i jednoga i drugoga kako bih te primorao da uvijek žudiš za mnom cijelim svojim srcem i predaješ se meni s povjerenjem u svim svojim mukama nutarnjim i vanjskim, sigurna da se brinem o tebi i da ti nikada neću dopustiti neku muku koju nećeš moći podnositi iako poznam ograničenu vrijednost tvoje strpljivosti. Bolje ćeš shvatiti ove riječi ako se budeš sjetila kako si se nakon prve bolesti osjećala puno slabijom nego što se osjećaš slabom sada kad si sedmi put pala u istu bolest. Ljudski razum to smatran besmislenim, pa ipak, to je moguće mojoj svemogućnosti“.

56. Indiferentnost prema životu i smrti

Jednom zgodom dok je na više načina pokazivala Gospodinu izraz svoje nježnosti, pitala ga je kako to da, iako se njena bolest produžuje, nikada nema želju znati hoće li završiti s time, da li će ozdraviti ili će umrijeti jer joj je svejedno živjeti ili umrijeti. Gospodin je odgovorio:

„Kada zaručnik vodi zaručnicu u lijehu punu ruža kako bi ubrao cvijeće i ispleo joj vijenac, ona se raduje razgovoru sa zaručnikom do te mjere da se ne obazire koju će joj ružu ubrati. Kad dođu do lijehe, ona bez razmišljanja prima bilo koji cvijet koji joj njen zaručnik ubere i plete cvjetni vijenac. Na sličan način duša koja pronalazi svu svoju radost u potpunom vršenju volje Božje raduje se tome kao lijehi punoj ruža i sa svetom ravnodušnošću prihvaća

da li ću je ozdraviti ili pozvati iz ovoga života jer se sa potpunim pouzdanjem predaje u moju očinsku volju“.

57. Bijes đavla zbog jednoga nevinog užitka

Jedne večeri uronjena u utjehu zbog mnogih milosti koje joj je Gospodin udijelio i istovremeno iscrpljena zbog duhovnih napetosti, osjećala je krajnju slabost. Tada je poput dijeteta uzela grozd grožđa s nakanom da okrijepi malo Gospodina u sebi samoj. Gospodin je to prihvatio sa smiješkom i s velikom zahvalnošću i kazao:

„Evo, ovo mi je nadoknada za gorčinu žuči koju sam kušao na Golgoti iz ljubavi prema tebi jer u ovom trenutku u tvom srcu osjećam neizrecivu slast. Koliko ti više budeš imala na pameti moju slavu kada budeš svome tijelu dopuštala olakšanje, toliko je slađi počinak koji ja kušam u tvojoj duši“.

Kad je ona na zemlju bacila sjeme i koru sa zrnja grožđa što je bila skupila u ruci, Sotona, neprijatelj svakog dobra, pristupio je i brižno je sve pokupio kao dokaz njenog grijeha jer je jela prije „jutarnje“ što nije dopušteno Pravilima Reda. Ali čim je dodirnuo koru od zrna, iznenada, kao da se spržio na nepodnošljivoj vatri, pobjegao je s užasnim krikovima pazeći da ni na koji način ne ugazi na preostale kore od grožđa jer bi mu dodir s njima uzrokovao neizrecivu muku.

58. Korist od naših slabosti

Jedne večeri obavljajući ispit savjesti otkrila je u sebi slabost u koju je često padala govorila bi: „Bog to zna“, bez razmišljanja, jednostavno iz navike. Prekoravala se za ovu manu, za ovo nesavršenstvo i molila je Gospodina da je ispravi i udijeli joj milost da nikada ne izgovara uzalud njegovo ime. Gospodin joj je u svojoj dobroti kazao: „A zašto bi me htjela lišiti časti koja iz toga proizlazi, a sebe nagrade koju ti pripremam kada priznajući ovu ili bio koju drugu slabost odlučuješ da ćeš je izbjegavati? Svaki put kad se neka duša trudi pobijediti, iz ljubavi prema meni, svoja zla nagnuća, ona mi time priskrbljuje toliko časti koliko vjerni vojnik kapetanu u bitci kad se hrabro odupire neprijatelju kako bi ga pobijedio snagom svoje desnice“.

Zatim joj se činilo da se slatko odmara na Gospodinovu Srcu i prepoznajući svoju duboku nedostojnost reče mu: „Evo moj ljubljeni Gospodine, prikazujem ti svoje siromašno srce kako bi ti našao svoju milinu u mojim željama i osjećajima prema punini tvog pristanka“.

Gospodin odgovori: „Radije prihvaćam tvoje siromašno srce prikazano s ljubavlju nego umišljeno srce puno snage i jakosti.“

59. Okrepa uzeta iz ljubavi prema Gospodinu

Njena bolest je sprječavala da moli časoslov u koru, ali je često išla slušati molitvu kako bi barem tako založila svoje snage u službi Gospodinu, no činilo joj se da nema sve one pobožnosti koju je željela imati te se često sva obeshrabrena žalila Gospodinu: „O preljubljeni Gospodine, kako te mogu častiti samo sjedeći s toliko nemarnosti, a da ništa ne činim izgovarajući tek jednu ili dvije riječi ili neku notu pjesme?“

Jednoga dana konačno joj je Gospodin odgovorio: „Zar ti ne bi osjetila veliku radost da ti neki prijatelj svako malo ponudi gutljaj izvrsnog pića koje te može osnažiti i povratiti snagu? Svaka riječ i svaka nota koju si pjevala meni na čast daje mi utjehu“.

Za vrijeme Mise, zbog svoje slabosti, oklijevala je stati na noge dok se čitalo Evanđelje, pa je to sama sebi predbacivala pitajući se što će postići ovim činom razboritosti i čuvajući sebe da bi zadobila zdravlje koje je prije imala. Kao i obično, pitala je Gospodina što bi on više volio na svoju slavu, te joj je odgovorio: „Kada ti s mukom činiš nešto što nadilazi tvoje snage, ja to prihvaćam kao da je potrebno za moju slavu, a kada ti propustiš učiniti ovaj napor kako bi sebi dopustila neko olakšanje, usredotočena u nakani na mene, ja prihvaćam ovaj tvoj čin kao da sam ja sam bolestan i ne mogu drugačije učiniti. Ja ću nagraditi i jedan i drugi način tvog ponašanja na slavu svog uzvišenog Božanstva“.

60. Mistična obnova

Jednoga dana ispitujući savjest otkrila je u sebi neki grijeh koji je željela ispovjediti. A nemajući ispovjednika na raspolaganju, kao i obično utekla se svome jedinome tješitelju Isusu Kristu žaleći se zbog ove zapreke. Gospodin joj je odgovorio: „Zašto se uznemiruješ, moja izabranice? Svaki puta kada želiš, ja koji sam vrhovni i istinski Svećenik, tebi sam na raspolaganju kako bih obnovio u tvojoj duši milost svih 7 sakramenata i bolje ću ti ih udijeliti od bilo kojega svećenika ili pape koji bi ti sakramente dijelili jedan za drugim. Krstit ću te u svojoj predragocjenoj Krvi, potvrdit ću te snagom svoje pobjede, posvetit ću te savršenstvom svoga presvetoga života, slomit ću okove tvojih grijeha u svom milosrđu, u svojoj prevelikoj ljubavi hranit ću te samim sobom čineći te potpuno svojom. Zatim ću te potpuno prožeti slašću svoga Duha tako učinkovito, da će slast pobožnosti ižaravati iz svih tvojih osjećaja i djela te ćeš biti posvećena i dostojna vječnoga života.“

61. Učinci ljubavi

Jednom zgodom, iako se osjećala jako slabom, ipak je ustala kako bi bila na molitvi „jutarnje.“ Kad je već završila molitva prvog noćnog časa, došla je neka druga bolesna sestra, a ona je iz ljubavi prema njoj počela s njom ponovno moliti službu, ali uz puno muke. Na Misi, dok je bila usredotočena na Gospodina, vidjela je kako je njena duša ukrašena kao dragocjenim kamenjem koje je isijavalo živopisna svjetla. Nadahnuta od Boga shvatila je da je zaslužila ovaj dar zbog ljubavi kad je ponizno sa sestrom ponovila jutarnju molitvu. Primijetila je da je bilo toliko dragocjenog kamenja koliko je riječi izrekla u molitvi sa sestrom.

Zatim se sjetila nekih nemarnosti koje još nije bila ispovjedila zbog toga što nije bilo ispovjednika te se požalila Gospodinu, a on je odgovorio: „Zašto se brineš za ove nemarnosti kad si slavno obučena u haljine ljubavi koja prekriva i mnoštvo grijeha (usp. 1 Pt 4,8)?“ Ona reče: „Kako se mogu tješiti mislju da ljubav prekriva moje grijeha kad vidim da sam još njima zaprljana?“

Gospodin: „Ljubav ne samo prekriva grijeha, nego kao žarko sunce sažije i poništava sve lagane grijeha i ispunja dušu zaslugama“.

62. Njena gorljivost za redovničko opsluživanje

Jednoga dana je primijetila kako neka sestra zapostavlja redovito opsluživanje Pravila u nekim stvarima te se pobojala da će upasti u neki propust ako ne opomene sestru zbog grijeha koji je primijetila. Zbog nekog ljudskog obzira, istovremeno se bojala mišljenja sestara koje su opuštenije opsluživale Pravilo, pobojavši se da će joj reći kako je previše stroga zbog malih prijestupa Pravila. Kao i obično ona prikaza Gospodinu na njegovu slavu

male neugodnosti koje će tako doživjeti. Gospodin je pokazao da mu je njeno prikazanje bilo jako drago te reče:

„Svaki puta kad prihvatiš prijekore meni za ljubav, ja ću te jačati i zaštititi sa svih strana kao neki grad zaštićen opkopima i zidinama, kako te nikakva briga ne bi mogla odijeliti od mene. Dodat ću tvojim zaslugama one koje će zadobiti svaka od tvojih sestara, ako se na moju slavu ponizno podlože tvojoj opomeni“.

63. Gospodinova vjernost

Uvrede kojima nas vrijeđa prijatelj teže se podnose od onih kojim nas vrijeđaju neprijatelji kao što kaže i Pismo: „da se moj neprijatelj digao na mene, bio bih podnio, ali ti...“ (Ps 54,13). Ona je trpjela vidjevši kako neka osoba, za čiju se dušu gorljivo i vjerno trudila, ne samo da nije odgovarala na njene skrbi, nego se trudila, kao da ih je prezirala, činiti suprotno od onoga što joj se predložilo. Sva uznemirena utjecala se Gospodinu koji ju je dobrohotno tješio:

„Ne žalosti se, kćeri moja, to dopuštam zbog tvoga posvećenja. Budući da nalazim veliku milinu zadržavajući se s tobom i boraveći u tvojoj duši, želim što je češće moguće kušati ovu utjehu. Nekad mama, koja nježno ljubi svoje malo dijete, želi ga uvijek vidjeti blizu sebe, a ako je ono želi udaljujući se ostaviti kako bi se igralo i trčalo sa svojim prijateljima, majka stavi blizu mjesta gdje se igraju nešto što ga prestraši, te dijete odmah trči zakloniti se u njeno majčinsko krilo.

I ja želim da budeš uvijek sa mnom. Zbog toga dopuštam da ti tvoji prijatelji budu uzrokom neke muke, a ti tada ne nalazeći potpunoga zadovoljstva ni u jednom stvorenju gorljivo trčiš prema meni sigurna da ćeš pronaći u mom Srcu savršenu vjernost i preobilje svake slasti“.

Tada ju je Gospodin sebi privio kao neko malo dijete tješeći je na sve načine, zatim se nadvio nad njeno uho i kazao: „Kao što neka majka nastoji milovanjem umanjiti muku svoga djeteta tako i ja nježnim riječima punim ljubavi želim umiriti tvoju žalost.“

Nakon što je ona neko vrijeme kušala pored Gospodina beskrajnu slast božanske utjehe, On joj je pokazao svoje Srce te reče: „Promatraj, moja ljubimice, skrivene dubine ovog Srca, promatraj s koliko vjernosti sam stavio u svoje Srce sva djela koja si ti učinila meni za ljubav i koliko sam ih obogatio zaslugama za veću duhovnu korist tvoje duše. I promatraj možeš li me prekoriti za pomanjkanje vjernosti prema tebi samo i u jednoj riječi“.

Potom je vidjela kako joj Gospodin plete krunu od zlatnog cvijeća divnog sjaja te se sjetila muke koju je trpio noseći krunu od trnja. Tada se sjetila nekih osoba koje su trpjele teške kušnje, te je kazala Gospodinu: „O premilosrdni Oče, koliko bi ljepše trebale biti nagrade i koliko dragocjeniji darovi koje tvoja dobrota daje ovim osobama. One trpe teške muke i nemaju olakšanje one utjehe koju ja, iako nedostojna, često primam. I moram priznati da uistinu ne trpim s potrebnom strpljivošću razne protivštine u životu“.

Gospodin: „U ovome, kao i u drugim prigodama objavljujem ti slast svoje ljubavi prema tebi. Majka koja ljubi svoje malo dijete htjela bi ga okтити zlatom i srebrom, a budući da ono ne bi moglo podnositi teret toga, kiti ga cvijećem koje ističe njegovu ljepotu a da ga ne optereti. Na isti način ja ublažavam tvoje muke da ne podlegneš pod njihovim teretom, a da te ipak ne lišim zasluga tvoje strpljivosti“.

Tada je počela razmišljati o dubini Božjeg milosrđa prema njoj te je prožeta zahvalnošću klikkala pobožnim pohvalama. Shvatila je da lagana i blještava kruna od cvijeća koja je darovana njenoj duši kao nagrada za muke koje je trpjela, na neki način dobiva na vrijednosti kad je potiče da pjeva zahvale Bogu u svojim protivštinama. Iz toga je shvatila da

zahvaljivanje Gospodinu u protivštinama smanjuje težinu muke kao što posuda od čistog zlata nadilazi vrijednost posude koja je samo pozlaćena.

64. Zasluga dobre volje

U samostan su pristigli darovi od nekog bogatog gospodina kojeg su molile neke redovnice iz zajednice za utemeljenje novog samostana. Kada je ona to saznala, sva gorljiva za vršenje volje Božje, iako bez snage, prostrla se pred raspelom i prikazala se Bogu da raspolaže njenom dušom i njenim tijelom na svoju veću slavu. Gospodina je ovo prikazanje tako pogodilo te, da bi joj pokazao koliko ga je obradovala i koliko je ljubi, On je odvojio jednu ruku s križa i nježno je zagrlio s radošću kao kad bi neki bolesnik bez nade vidio lijek koji ga može ozdraviti.

Privijajući je na ranu svoga boka reče: „Dobro došla, predraga moja koja ublažavaš moje rane i činiš blažim i slađim svaku moju patnju“. Iz ovoga je shvatila da potpuno podlaganje vlasite volje vršenju volje Božje, usprkos muka što to sa sobom donosi, za Gospodina je kao slatko olakšanje za njegove patnje tijekom Muke.

U trenutku molitve počela je misliti na različite stvari koje bi mogle biti na veću slavu Božju i širenje vjere, kad bi je zapalo da to ona trpi. Ali brzo dolazeći sebi, prekoravala se da gubi vrijeme u beskorisnim maštanjima koja se nikada neće moći ostvariti jer zbog svog slabog zdravlja trebala bi radije prije misliti na smrt nego na mogućnost putovanja. U svakom slučaju da treba putovati, imala bi vremena misliti kako urediti sve stvari. Tada joj se Gospodin objavio, skoro u središtu njene duše, s velikom slavom i s prekrasnim ljiljanima i ružama rekavši:

„Pogledaj koliko slavu primam od dobrog nutarnjeg stanja tvoje volje, kao da me okružuješ divnim zvijezdama i zlatnim svijećnjacima. Tako je sv. Ivan apostol vidio Sina čovječjega okružena sa sedam zlatnih svijećnjaka i sedam zvijezda u desnoj ruci. Druge misli koje su ti padale na pamet meni su bile razlog za radost i slast koje se mogu usporediti s onim koje bih osjetio usred svježe procvjetalih ljiljana i ruža.

Tada ona reče: „Bože moga srca, zašto ispunjaš duh moje volje tako različitim stvarima koje će biti bez ikakva učinka? Jer prije nekoliko dana potaknuo si mi želju da primim zadnje Pomazanje i dok sam bila zaokupljenija ovom mišlju, ispunjao si me radošću i utjehom, a sada suprotno tome daješ mi želju za osnutkom novog samostana na drugom mjestu dok nemam snage ni za obaveze svoga redovničkog staleža u ovom samostanu?“

Gospodin odgovori: „Kazao sam ti na početku ove knjige da sam odredio od tebe načiniti svjetlo za mnoge narode, to jest prosvijetliti mnoge duše, Dakle, potrebno je da u tvojoj knjizi svi pronađu što je potrebno za pouku i utjehu. Prijatelji često uživaju zajedno razgovarati o stvarima koje se zatim neće ostvariti. Prijatelj predlaže prijatelju teške stvari kako bi kušao njegovu vjernost i istovremeno se radovao zbog svjedočanstva njegove ljubavi. Na sličan način, meni se sviđa stavljati pred oči svojim prijateljima projekte koji se zatim neće ostvariti kako bih kušao njihovu vjernost i ljubav. Tada ih nagrađujem mnoštvom zasluga koje nikada ne bi mogli drugačije zadobiti jer prihvaćam kao da su ostvarili dobre želje koje su imali u svojoj volji. U tvojoj duši sam pobudio želju da umreš te za zadnjim Pomazanjem. Pobožna priprava koju si tada obavila s voljom i u molitvi skrivena je u mome Srcu i poslužit će za tvoje vječno spasenje. Razmišljaj o ovoj riječi: „Pravednik i kad nenadano umre, naći će svoj počinak“ (usp. Mud 4,7) Tako, ako te snađe iznenadna smrt i ne uzmogneš primiti Sakramente, ili ako ih primiš, a da ne budeš pri svijesti, što se često događa i jako svetim dušama, nećeš biti time ni na koji način oštećena. Uistinu, čini koje si prethodno

učinila pripravljaajući se za smrt, snagom moje suradnje nastaviti će rasti i donijeti plodove spasenja u neraspadljivom proljeću moje vječnosti“.

65. Kako je uslišana molitva učinjena u duhu ljubavi

Jednoga dana, neka osoba ju je molila da se pomoli za nju, te je ona prikazivala Gospodinu sve dobro koje je On velikodušno i nezasluženo učinio u njenoj duši. Iznenada, ta osoba joj se ukaza do nogu Gospodinovih. On je sjedio na prijestolju slave, imao je divno izvezenu haljinu na grudima te ju je ponudio ovoj osobi a da je nije u nju obukao. Gertruda se jako čudila i kazala Gospodinu: „Neki dan kad sam ti učinila slično prikazanje za neku jadnu umrlu dušu, ti si je odmah uzdigao u rajsku radost. Zašto sada, premilosrdni Gospodine, zbog zasluga milosti koje si mi dao, ne obučješ ovu osobu odjećom koju si joj pokazao, a koju ona tako gorljivo želi?“

Gospodin odgovori: „Kada se iz ljubavi prema meni prikazuje nešto u korist duša u čistilištu ja to odmah primjenjujem na njih udjeljujući im oproštenje posljedica grijeha, olakšanje muka i povećanje blaženstva prema stanju ili zaslugama svake ponaosob. Milosrdan sam prema tim ostavljenim dušama jer znam da ni na koji način ne mogu same sebi pomoći, a moja dobrota me uvijek potiče na milosrđe i praštanje. Kada mi se prikazuje nešto za žive, ja to čuvam za njihovo spasenje, a budući da te osobe mogu još uvećati svoje zasluge pravednim djelima, dobrim željama i dobrom voljom, priliči da oni svojim naporima zadobiju ono što žele zadobiti zaslugama drugih. Zbog toga ako osoba za koju ti moliš želi imati udjela u zaslugama koje sam ti udijelio, treba se truditi oko tri stvari.

Prvo treba se sniziti u poniznosti i zahvalnosti kako bi primila ovu odjeću, treba ispovjediti da su joj potrebne tuđe zasluge i pobožno mi zahvaljivati što sam njenu nedostatnost nadomjestio tuđim obiljem. Zatim treba uzeti odjeću sa sigurnom nadom da će po ovom sredstvu zadobiti veliko dobročinstvo za svoje vječno spasenje. Na kraju treba obući odijelo vježbajući se u ljubavi i drugim krjepostima. Svatko tko želi sudjelovati u milostima i zaslugama drugoga, mora se ponašati na ovaj način i tako će zadobiti veliku duhovnu korist za sebe.

66. Jedna molitva koju je uputila Gospodinu i koja mu je bila jako draga

Malo prije početka jedne korizme, u vremenu kad su joj radi liječenja odredili puštanje krvi, dogodilo se da je često na usnama imala ovakvu molitvu: „O preuzvišeni Kralju kraljeva, o premoćni Gospodine“ kao i neke druge slične zazive. Jednoga jutra dok je bila jako sabrana u oratoriju, reče Gospodinu: „O preuzvišeni Gospodine, što znače ove riječi koje mi se često vraćaju u duh i često su na mojim usnama?“

Gospodin joj je tada dao vidjeti jednu ogrlicu koja je bila napravljena od 4 reda bisera i držao ju je u ruci. Ona nije odmah shvaćala što znače redovi bisera, a po objavi je shvatila da prvi red predstavlja Kristovo Božanstvo, drugi Kristovo čovječanstvo, treći vjernu Kristovu dušu koju je ispustio lijući svoju Krv, na kraju četvrti njegovo bezgrješno Tijelo. Još je primjetila da se vjerna duša u ovoj ogrlici nalazi između Kristove Duše i Tijela kako bi tako iskazala nerazdvojnu ljubav kojom ju je Gospodin sjedinio sa svojim vlastitim Tijelom i Dušom. A tada je iznenada doživjela polet duha te kazala: „O živote moje duše, neka osjećaji moga srca ražareni plamenom tvoje ljubavi sjedine me tješnje s Tobom! Neka moja duša bude kao mrtva za sve što bih mogla tražiti izvan tebe, ti si sjaj svih boja, slast svih okusa, ugodni miris svih mirisa, skladna harmonija svih pjesama, najveća nježnost svih zagrljaja.

U tebi je svaka slast, iz tebe proistječu sve obilne vode života, tebi privlači slatka očaranost, po tebi se duša ispunja najsvetijim osjećajima. Ti si ponor prepun Božanstva, o najplemenitiji Kralju svih kraljeva, uzvišeni Vladaru, Kneže prejasni, Gospodine blagi, Zaštitniče moćni. O najplemenitiji dragi Kamenu oživljavajuće ljudskosti, Stvoritelju svih čudesnih djela, preslatki Učitelju, premudri Savjetniče, dobrohotni Pomoćniče, najvjerniji Prijatelju! Ti u sebi sažimaš svu očaranost nutarnje slasti, Ti nježno miluješ, ljubiš slatko, gorljivo izabireš, preslatki Zaručniče ljubomorom čistom ljubomorom. Ti si proljetni cvijet čiste ljepote, preljubljeni moj Brate pun milosti i snage, Druže najradosniji, velikodušni i širokogrudni Goste!

Više volim tebe od svakog stvorenja, zbog tebe se odričem svakog užitka, zbog tebe podnosim svaku protivštinu i u svemu tražim samo tvoju slavu. Srcem i ustima ispovijedam da si Ti Počelo svakog dobra. Snagom tvoje ljubavi sjedinjujem svoju molitvu sa tvojom učinkovitom molitvom da, nakon što u sebi ugušim svaki buntovni pokret, budem dovedena do najvećeg savršenstva u potpunom sjedinjenju s Bogom“. Svaki od ovih zaziva izgleda kao dragi kamen ugrađen u zlatni nakit.

Sljedeće nedjelje dok je bila na Misi, pripravljala se za Pričest moleći ovu molitvu s puno pobožnosti. Vidjela je kako se veoma sviđa Gospodinu te reče: „Gospodine preljubljeni, budući da su ti ove riječi tako drage, želim i drugim osobama savjetovati da ti se tako mole ovim riječima, prikazujući ti ovu molitvu kao dragocjeni biser“.

Gospodin odgovori: „Nitko mi ne može dati ono što je moje, ali bilo tko bude molio ovu molitvu, zadobit će milost da me više upozna. On će privući u svoju dušu po ovim molitvenim zazivima sjaj moga Božanstva kao što sabire zrake sunca tko u ruci drži zlatno povećalo“.

Ona je brzo kušala učinkovitost ovog obećanja jer nakon što je završila ovu molitvu, njena duša joj je izgledala kao sva obasjana svjetlom i više nego ikada prije iskusila je slast božanske spoznaje.

67. Rijeke milosti koje je Gospodin udijelio po njenom zagovoru

Gospodin joj se jednom zgodom ukazao i tražio je njeno srce govoreći: „Ljubljena moja, daj mi svoje srce“. Ona mu ga je radosno dala i izgledalo joj je kako ga On stavlja na svoje Božansko Srce kako bi poslužilo kao sredstvo po kome će izliti na ljude preobilje svoga milosrđa. On joj reče:

„Evo, od sada pa nadalje svidjet će mi se poslužiti se tvojim srcem kao nekim kanalom kako bih izlio potoke utjehe koji izviru iz moga Srca na sve one koji budu pripralni primiti ih, to jest na sve one koji se tebi uteku s povjerenjem u poniznosti“. Sad ćemo vidjeti neke od divnih učinaka ovih riječi.

68. Kako se poniziti u kušnjama

Jednoga dana je molila za neke osobe koje su opljačkale samostan i nastavljale stvarati poteškoće svojom umišljenošću. Gospodin koji je uvijek dobar i milosrdan, udostojao joj se ukazati. Činilo se kao da ga boli jedna ruka, bila je savinuta prema nazad te je izgledala potpuno iščašeno. Gospodin joj reče: „Pomisli kako bi mi veliku bol uzrokovalo da me netko udari šakom u ovu ruku. Takva je bol koju mi nanose oni koji se ne boje vječne propasti kojoj se izlažu vaši progonitelji, pa objavljuju krivce i uvrede koje vama nanose a ne misle da su i oni ubrojeni u moje udove.

Oni koji iz samilosti mole moje milosrđe za svoje progonitelje da ih privuče boljem životu, ponašaju se kao da na ovu moju bolesnu ruku stavljaju blage pomasti. Oni koji ih svojim savjetima i poticajima navedu da se promijene i pomire sa mnom su kao sposobni liječnici koji okrećući moju ruku dovedu je do stanja kakvo treba i biti“.

Ona se divila neizrecivoj Gospodinovoj dobroti te reče: „O premlsrdni Bože, koji razlog te navodi da tako nedostojne osobe nazivaš svojom rukom?“ Gospodin odgovori: „One pripadaju Crkvi koja je moje tijelo, a ja se slavim kao Glava tog tijela“.

Ona: „Gospodine, ali oni su se odvojili od tijela Crkve jer su izopćeni zbog progona našeg samostana“. Gospodin: „Oni se uvijek mogu pomiriti sa Crkvom po odrješenju. Zbog toga moja dobrota potiče me da se brinem za njih i želim s neizrecivom željom da se pokaju i meni vrate“.

Ona je tada molila Gospodina da brani zajednicu od njihovih progonstava i zasjeda, da je uzme pod svoju očinsku zaštitu, a On doda: „Ako se ponizite pred mojom svemogućom rukom, priznajući svim srcem da ste zaslužili ovu kaznu svojim nemarnostima, moje očinsko milosrđe će vas sačuvati od svakog neprijateljskog upada. A ako se zbog oholosti budete srdili na svoje progonitelje želeći im uzvratiti zlom na zlo, tada zbog odluke moje pravednosti oni će nadvladati i još će vam nanijeti štete“.

69. Kako prihvatiti napor ručnog rada

Jednom zgodom zajednica je bila opterećena većim dugom, a ona je pobožno molila Gospodina da nađe načina upravi samostana pronaći sredstva da podmire dug. Gospodin joj je blago odgovorio: „A koja će korist biti ako im pomognem?“ Ona doda: „Mi ćemo se moći više i gorljivije posvetiti molitvi“.

Gospodin: „Koje ću plodove zadobiti? Meni ne trebaju vaša dobra (usp. Ps 15,2). Meni je svejedno da li se trudite oko pobožnih vježbi ili radite vanjske ručne radove samo ako je vaša volja slobodno na mene usmjerena. Da me raduju samo vaše pobožne vježbe, sigurno bih promijenio ljudsku narav nakon pada u istočni grijeh tako da vam više ne treba ni hrana, ni odijelo, ni druge stvari koje čovjek nastoji zadobiti radom jer su potrebne za život. Kao što velikaši svijeta u palačama imaju lijepo uređene pratilje, ali i upravitelje i druge službenike koji spremno izvršavaju njihove naredbe, tako i ja ne naslađujem se samo vježbama kontemplacije, nego i različitim korisnim zauzetostima koje za cilj imaju moju slavu i navode me da mlo boravim s ljudskim sinovima. U svim ovim zauzetostima ljudi lakše pronalaze prigodu za vježbu u strpljenju, ljubavi, poniznosti i svim drugim krjepostima.

Ona je ubrzo nakon toga vidjela upravitelja samostana kako se moli pred Gospodinom. Izgledalo je da se oslanja na lijevu stranu i s vremena na vrijeme je češće s puno napora ustajao i pružao u lijevoj ruci - na koju je prije bio oslonjen - prema Gospodinu jedan zlatnik ili dragocjeni biser. Gospodin se tad obratio njoj i kazao:

„Vidiš, da vas sada oslobodim tereta ovog duga, bio bih lišen dragocjenog bisera koji je na ovom novčiću, a njega bih lišio nagrade koja mu je pripravljena ako bi mi desnom rukom davao samo novčić bez dragog kamena. Prikazuje mi jednostavni novčić onaj tko ne trpi nikakve protivštine, a trudi se u svim svojim djelima vršiti moju volju, dok onaj tko je kušan u svome djelu a ipak ostane povezan sa mom vršeci volju Božju, prikazuje mi zlatni novčić sa dragocjenim kamenom“.

Gertruda nije popuštala nego je ustrajno molila Gospodina da pomogne upraviteljima samostana. On doda: „Zašto ti izgleda teška stvar da netko trpi nešto meni za ljubav, kad sam ja vjerni prijatelj čija vjernost s vremenom nikada ne zakaže? Kada neka osoba ne nalazi nikakve ljudske pomoći i neutješna pada u bijedu, sigurno potiče na veliku samilost kod

onoga tko je od te osobe u svoje vrijeme dobio dobra, a sada ne može uzvratiti. Ali ja koji sam istinski Prijatelj, uvijek pritječem u pomoć tužnoj duši i dajem joj svježi buket cvijeća dobrih djela koje je činila tijekom svoga života riječima, mislima i djelima.

Ovi cvjetovi su razasuti po mojoj haljini kao da su ruže i ljiljani. Snagom moje božanske prisutnosti, ta duša se tada ponovno rađa po nadi u vječni život gdje sebe spoznaje pozvanom primiti nagradu za svoja dobra djela. Radost koju tada kuša pripravlja je kao predokus radosti vječnog blaženstva kada se budu slomili okovi njenog tijela. Ona može u izljevu svoje radosti klikatiti: „Miris moga Ljubljenoga je kao obilno polje ljetine.“ Uistinu, kao što je tijelo sastavljeno od mnogih udova, tako su različiti i učinci u duši: strah, bol, radost, ljubav, nada, mržnja, stidljivost.

Koliko se više čovjek bude služio svojim čuvstvima na moju veću slavu, toliko će više u meni pronalaziti neizrecivu radost, onaj mirni užitak koji pripravlja dušu osjetiti vječno blaženstvo. U trenutku uskrsnuća, kad se njegovo tijelo bude oblačilo u besmrtnost, tada će pojedini udovi dobiti posebnu nagradu za sve što su učinili i za napore koje su ulagali za Moju slavu i Meni za ljubav. A duša će zadobiti neusporedivo veliku nagradu, bilo zbog kajanja, bilo zbog ljubavi koju je proživljavala kao i za život koji je davala tijelu“.

Gertruda ipak obuzeta samilošću prema vjernom upravitelju počela je gorljivo moliti Gospodina da ga nagradi za njegove napore i muke. Gospodin odgovori: „Kad se njegovo tijelo napreže za Mene u ovoj službi, ono je kao škrinja u koju polažem toliko zlatnika koliko je koraka činila vršeci svoju službu Meni na slavu. Njegovo srce je kao mali kovčeg u koji polažem zlatnu drahtu, svaki put kad on misli kako providjeti potrebama onih kojima upravlja“.

Ona sva u čudu reče: „O Gospodine, ovaj čovjek mi ne izgleda tako savršen da čini svako svoje djelo samo tebi na slavu. Izgleda mi da često ima i drugih motiva koji ga vode, kao na primjer želja za zaradom ili dobro stanje koje iz toga proizlazi. Kako možeš Ti, o Bože najčišće slasti, imati svoju milinu u takvom njegovu tijelu i njegovoj duši?“

Gospodin se udostojao odgovoriti: „Njegova volja je tako podložna mojoj da sam ja uvijek prvi uzrok svih njegovih čina. Zbog toga on crpi neprocjenjiv plod iz svake svoje misli, riječi i djela. Ako bi se trudila s više čistoće nakane u pojedinim djelima, ova duša bi imala veću zaslugu koliko je vrjednije zlato od srebra. A da se pobrine da prema meni usmjeri svaku svoju brigu s više čistoće nakane, one bi bile toliko plemenitije koliko je čisto zlato vrjednije od nepročišćenog zlata koje s vremenom potamni“.

70. Zasluga strpljenja

Dogodilo se jednom zgodom da se neka osoba za vrijeme rada povrijedila i jako je trpjela. Ona je osjećala samilost prema njoj i molila Gospodina da joj sačuva ranjeni ud, jer se povrijedila radeći posao iz poslušnosti. Gospodin joj je dobrohotno odgovorio: „Što se tiče uda nema nikakve opasnosti, a ova osoba zbog velikog trpljenja će zadobiti veliku nagradu. Ako se neko platno uroni u već spremnu punu posudu namijenjenu za bojanje, i svaki drugi predmet koji bi pao unutra obojao bi se istom bojom. Slično kada trpi jedan ud, svi drugi udovi osjećaju bol i, dobit će istu nagradu“.

A ona: „Gospodine, kako to da će udovi koji si uzajamno pomažu dobiti veliku nagradu kada sve čine da osoba koja je ranjena trpi strpljivo i s ljubavlju, ali samo s ciljem da ublaži trpljenje?“

Gospodin joj je ovako odgovorio: „Trpljenje koje nikakvo ljudsko nastojanje ne može ublažiti i koje čovjek trpi meni za ljubav posvećeno je po riječima koje sam kazao u najvišem trenutku svoje muke: „*Oče, ako je moguće neka me mine ovaj kalež, ali ne kako ja hoću, nego*

kako hoćeš Ti." (Mt 26,23) Ponavljajući ove riječi čovjek zadobiva veliku zaslugu i neshvatljivu nagradu.

Ona nastavi: „Zar ti nije draže, Gospodine, kada čovjek strpljivo trpi sve što mu se događa nego kad strpljivo podnosi samo ono što ni jedan čovjek ne može izbjeći?“ Gospodin: „Ovo je skriveno u ponoru mojih božanskih sudova i nadilazi ljudski razum. Ipak govoreći ljudskim riječima reći ću ti da između ove dvije vrste trpljenja je razlika kao između dvije vrste boje aa koje je teško reći koja se više voli“.

Ona je tada zaželjela da se ove riječi primijene na ranjenu osobu za koju je molila i donesu joj veliku utjehu. A Gospodin doda: „Ne, a znaj da po tajnoj odredbi moje mudrosti odbijam ti ovu molitvu da tako njegova duša bude više iskušana i postigne veći stupanj krjeposti strpljenja, vjere i poniznosti. Strpljenja, jer kad bi ta osoba u ovim riječima pronašla utjehu koju ti osjećaš, trpljenje bi joj se smanjilo i smanjila bi joj se zaslugu strpljenja. Vjere, da postojano vjeruje riječima druge osobe više nego kad sama iskusi jer kako vas sv. Grgur podsjeća, vjera nema zaslugu kad joj lijepo ljudsko iskustvo pomaže vjerovati. U poniznosti, da drži kako drugi mogu po Božjem nadahnuću znati ono što ona ne zaslužuje spoznati“.

71. Prepoznavanje Božjih dobročinstava

Jednoga dana, obuzeta samilošću prema nekoj osobi koja je bila izrekla riječi nestrpljivosti prema Bogu, u molitvi pitala je Gospodina zašto joj je poslao muke koje nisu bile za nju: „Pitaj tu osobu za koje kušnje ona smatra da su za nju i kaži joj da ne može ići u Nebo bez trpljenja. Neka sada izabere muke koje više voli i kada one pristignu, neka bude strpljiva“.

Tada je shvatila da je jako opasna nerazboritost misliti da se može biti strpljiv u drugim prigodama, različitim od onih koje Gospodin sada dopušta. Čovjek treba čvrsto vjerovati da su najkorisnije muke koje Bog šalje, a kada u njima ne uspijeva sačuvati strpljenje, mora se poniziti.

Gospodin dobrohotno doda: „A što ti misliš o svojim kušnjama? One koje ti šaljem jesu li nesrazmjerne tvojoj snazi?“ A ona odgovori: „O ne Gospodine, uistinu ispovijedam, i to ću činiti do zadnjeg daha, da su sve protivštine za mene dobre prilike koje si sve rasporedio na najbolji mogući način za moje tijelo i za moju dušu. Nikakva stvorena mudrost to nikada ne bi mogla tako učiniti, moj preslatki Bože, jedino Ti nestvorena Mudrosti, koja snažno djeluješ s jednog kraja svijeta na drugi i svime upravljaš u blagosti (usp. Mud 8,1).

Tada ju je Sin Božji odveo pred nebeskog Oca da i pred njim iskaže dobro koje je dobila, a ona reče: „Zahvaljujem ti, sveti Oče, po Onome tko sjedi s tvoje desne strane, za divne darove kojima si me u svojoj velikodušnosti ispunio. Priznajem da mi ih nikakva ljudska moć ne bi mogla udijeliti nego samo tvoja božanska moć koja svojom snagom daje život.“

Gospodin ju je zatim priveo Duhu Svetome da i njemu iskaže čast zbog njegove dobrote te ona reče: „Zahvaljujem ti, Duše Sveti, božanski Tješitelju, po Onome koji je po tebi postao čovjekom u djevičanskom Marijinu krilu. Iako sam nedostojna, obdario si me nezaslužnim darovima tvojih slasti jedino zbog tvoje beskrajne Dobrote, u kojoj su skrivena, iz koje proizlaze i zbog koje se primaju sva dobra“.

Tada ju je Sin Božji privio na svoje Srce i poljubio govoreći: „Nakon ove ispovijesti uzimam te pod svoju posebnu skrb više nego bilo koje stvorenje i više nego ti to imaš pravo, kao duša koju sam otkupio i pozvao posebnim odabirom“.

Ona je ove riječi shvatila da Gospodin prima pod svoju posebnu zaštitu dušu koja slavi božansku dobrotu i povjerava se nezasluženo u ruke njegove Providnosti, slično kao što se

prelat osjeća obveznim providjeti za potrebe onoga koji je po redovničkim zavjetima postao njemu podložan.

72. Učinci molitve

Jednom zgodom je molila za više osoba koje su se njoj preporučile, s posebnom ljubavlju za jednu od njih, te reče: „Gospodine pun dobrote, neka me tvoja očinska ljubav usliša dok molim za ovu osobu“.

Gospodin: „Ja te uslišavam često kad moliš za nju“. A ona: „Zašto tako često podsjeća na svoju nedostojnost i traži moju pomoć, kao da joj Ti nikada ne daješ nikakve utjehe?“ Gospodin: „Profinjen način na koji njoj iskazujem svoju ljubav je potiče da tako postupa. Njen najljepši ukras - ono što mi se kod nje najviše sviđa - je upravo to što se sama sebi ne sviđa. Ova milost u njoj na poseban način raste kad ti moliš za nju“.

Jednoga dana je ponovno molila za ovu istu osobu i za još neke, a Gospodin joj reče: „Privukao sam ih bliže sebi. Zbog toga je potrebno da budu pročišćene nekim kušnjama. One su kao dijete koje zbog nježne ljubavi prema mami želi sjesti blizu nje, na majčin stolac. Naravno da mu je malo manje udobno nego drugoj djeci koja sjede na svojim malim sjedalicama blizu mame, a majka s velikom lakoćom i pogledom punim ljubavi motri to dijete kao i sestre koje sjede nasuprot nje“.

73. Prednosti molitve

Jednoga dana željela je moliti za neke osobe koje su joj se bile preporučile u molitvu iz raznih razloga, te se pobožno prostrla do nogu Gospodinovih i nakon što je s gorljivom ljubavlju poljubila rane njegovih nogu, povjerila mu je njihove prošnje. Isti čas je vidjela kako neki potocić izvire iz Srca Isusova i ispunja cijelo mjesto gdje su se nalazili. Tada je shvatila da su sve njene prošnje bile uslišane te upita Gospodina: „Gospodine, koju će korist one zadobiti jer ne osjećam bilo koji učinak mojih molitava? Neće mi vjerovati ni da sam ih Tebi preporučila“.

Gospodin je odgovorio ovom usporedbom: „Kada kralj nakon dugotrajnog rata dogovori mir, oni koji žive daleko nemaju nikakvih vijesti o tome sve dok im ne bude naviještena. Na sličan način oni koji su daleko od mene zbog nepovjerenja ili drugih nedostataka, ne mogu osjetiti da se za njih moli“.

Ona nastavi: „Gospodine, u nizu osoba za koje sam te molila, ima nekih koji su ti jako bliske, što znam po tvome svjedočanstvu“. A On: „Istina, ipak onaj kome kralj želi osobno priopćiti svoje odluke mora čekati da njegov gospodar prosudi da je došlo za to prikladno vrijeme. Na isti način ja odlučujem kad ću u pravom trenutku objaviti ovim dušama učinak tvojih molitava“.

Zatim je na poseban način molila za jednu osobu koja joj je jednom zgodom dosađivala. Dobila je ovaj odgovor: „Kao što nije moguće da se jedan ud povrijedi, a da to srce ne osjeti, tako je i mojoj očinskoj dobroti nemoguće bili milosrdan prema onome potaknut ljubavlju moli za spasenje bližnjega, iako je i on sam opterećen grijesima te vidi da i njemu treba Božje oprostjenje“.

Treba često moliti za bolesnike. Ona želeći jednoga dana ispuniti ovu obvezu prema jednom bolesniku pitala je Gospodina što treba tražiti za njega, a On reče: „Za bolesnika sa svom pobožnošću moli samo dvije stvari: Prvo, moli da ga ušćuvam u strpljenju, drugo, da svi trenutci njegove bolesti budu na moju veću slavu i veće dobro bolesnikove duše, sukladno vječnoj odredbi moje očinske ljubavi. Svaki put kad budeš molila ovu molitvu, tvoje zasluge

kao i zasluge bolesnice će se povećati kao što se povećava sjaj boja kad se restaurira neka slika“.

Dok je molila za neke dostojanstvenike, shvatila je više puta što Gospodin više voli kod njih koji su imali najveće službe, a to je da budu distancirani, to jest da se služe vlašću koja im je dana kao da im je dana samo za jedan dan, još više jedan sat, da budu uvijek spremni odreći se vlasti, a istovremeno da se trude sa svom skrbi činiti djela koja moraju zbog službe, na Božju slavu. Trebali bi uvijek sebi ponavljati: Hajde, trudi se širiti slavu Božju, jednoga dana rado ćeš se odreći svoje službe ako vidiš da si učinio sve što si mogao služeći Bogu i na korist bližnjemu.

Jednom zgodom se utjecala Gospodinu za neku osobu koja se njoj osobno ili posredstvom drugih u poniznosti i povjerenju preporučivala u molitve. Ona je onom zgodom vidjela Gospodina kako se u svojoj dobroti nadvija nad onom osobom, kako je obavlja nebeskim sjajem i u svom svjetlu daruje svoju milost sa svime što se nadala zadobiti po Gertrudinoj molitvi.

Gospodin tada ovako pouči Gertrudu: „Svaki puta kad se neka osoba preporuči u molitve drugoj osobi s povjerenjem da će zadobiti po njenim zaslugama milost Božju, Gospodin je nagrađuje prema njenim željama, pa i ako je osoba na koju je računala zapostavila pobožno moliti za nju“.

74. Razne vrste osoba

Jednoga dana je molila za osobu čija je duša bila puna svetih želja te je dobila ovaj odgovor: „Kaži joj u moje ime da, ako se želi sjediniti sa mnom vezom bliske ljubavi, neka nastoji u podnožju mojih nogu načiniti sebi gnijezdo od suhog granja, kao što to čini sivi orao, to jest od svoje bijede, i od palmina lišća, to jest od moje veličine. Neka počiva trajno se sjećajući svoje niskosti i bijede jer smrtni čovjek sam po sebi uvijek je sklon zlu i spor u dobru, osim ako ga moja milost ne preduhitri. Neka razmatra o mome milosrđu, sjećajući se kako sam spreman u svojoj očinskoj dobroti prihvatiti onoga tko mi se po pokori vraća. Kada se zatim želi udaljiti od gnijezda i tražiti hranu, neka se usmjeri na moje Srce i tu s ljubeznom zahvalnošću neka razmisli o beskrajnim dobrima koje joj nezasluženo dajem u preobilju svoje nježnosti.

Ako je zatim želi još dalje odvesti let njenih želja, neka se kao hitri orao uzdigne u motrenje nebeskih stvari, neka poleti krilima i potpomognuta Serafinima motri moje lice u gorljivosti ljubavi i kontemplira Kralja u sjaju njegove slave prodirućim pogledom duha.

Ali nitko ne može dugo vremena u ovom životu ostati na vrhuncima kontemplacije koja se, prema sv. Bernardu, teško postiže za kratko vrijeme. Duša, dakle, često mora sklopiti krila sjećajući se svoje bijede i sići u gnijezdo kako bi se odmorila. Ponovno će naći svoje naslade leteći duhom zahvalnosti prema cvjetnim poljima ljubavi kako bi brzo dostigla u ekstazi duha vrhunce božanske kontemplacije. S izmjenom ovih dvaju pokreta, to jest motrenja vlastite krhkosti i poletima ljubavi koja kontemplira primljena dobročinstva, ona će uvijek pronaći utjehu nebeske radosti“.

Molila je i za neku drugu osobu koja joj se preporučila, a koja nakon što je provela u svijetu prvu mladost, bila se odrekla svijeta i posvetila se Bogu u redovničkom staležu. Gertruda se obratila Gospodinu kako bi mu prikazala svoje srce i podsjetila ga na njegova obećanja da će ona služiti kao kanal i dijeliti milosti Božje utjehe dušama koje će ponizno moliti za njen zagovor. Iznenada, Sin Božji joj se ukaza na svome kraljevskom prijestolju. Držao je u rukama srce svoje izabranice i privijao ga svome preslatkom Srcu. Ona je vidjela i

osobu za koju je molila kako ide prema prijestolju i kako je pobožno kleknula pred Gospodinom koji je dobrohotno pružio svoju lijevu ruku prema njoj govoreći: „Da, primit ću je svojoj neshvatljivoj Svemogućnosti, svojoj neistraživoj Mudrosti i svojoj beskrajnoj Dobroti“.

Izgovarajući ove riječi, Gospodin je prema toj osobi pružao tri prsta lijeve ruke: kažiprst, srednji prst, i prst na kojem se nosi vjenčani prsten. Također, ova je osoba stavljala ista svoja tri prsta lijeve ruke na Gospodinove prste. Tada Gospodin brzom gestom okrenu svoju ruku tako da je bila iznad ruke te osobe. S ova tri prsta i ovom gestom htio je da shvati tri načina po kojima je trebala urediti svoj život.

Prvo, treba se u poniznosti podložiti Božjoj Svemogućnosti prije nego započne bilo koje svoje djelo, smatrajući sebe beskorisnim slugom koji je beskorisno proveo vrijeme svoje mladosti u ispraznostima svijeta, premalo se brinući za Boga, svoga Stvoritelja i Gospodina. Trebala je tražiti od Božje Svemogućnosti da joj udijeli milost da krjeposno djeluje.

Drugo, trebala je ispovjediti neistraživoj Božjoj Mudrosti kako je nedostojna primiti blaga božanska prosvjetljenja jer od svoje mladosti nije se nikada posvetila izučavanju nebeskih stvari, nego se radije služila svojim sposobnostima kako bi udovoljila svojoj samodopadnosti. Sada je trebala uroniti u duboku uvalu poniznosti, a zatim slobodna od zemaljskih stvari posvetiti se kontemplaciji, i truditi se potom sukladno mjestu i vremenu govoriti bližnjemu o obilju bogatstva Božje velikodušnosti koje joj je udijelio. Na kraju trebala se pripremiti velikim zahvaljivanjem primiti dar dobre volje, što je nezasluženi dar od Božje dobrote kako bi provela u praksu prethodne savjete.

Izgledalo je kao da je Gospodin na svoj prst na kojem se nosi vjenčani prsten stavio neki prsten od bezvrijednog metala na kojem je bio dragocjeni biser koji je sjajio kao neki plamen. Shvatila je tada da prsten predstavlja život siromašan zaslugama ove osobe koja se odrekla svijeta i posvetila Bogu, a dragocjeni biser velikodušnost božanskoga milosrđa koje je poticalo Gospodina da ulije u ovu dušu dar dobre volje po kojoj sva djela pred Bogom postaju savršena. Zbog toga njen govor, to jest njene nakane, od sada pa nadalje je trebalo biti jedino neprestano zahvaljivanje Bogu zbog ovog prevelikodušnog dara dobre volje. Bilo joj je objavljeno da svaki puta kad ova osoba učini neko dobro djelo, Gospodin odmah od toga kao da učini dragocjeni prsten koji stavlja na svoju desnu ruku i pokazuje cijelom nebeskom dvoru, gotovo kao da se hvali darom koji mu je darovala njegova zaručnica.

A svi stanovnici Neba bi tada prema ovoj osobi imali osjećaj sličan onom koji kušaju prvaci kraljevskog dvora zbog Kraljeve zaručnice te joj iskazuju vjernost i odanost koja joj pripada kao Gospodarevoj zaručnici. Između ostalog pomagat će joj kao što pomažu i drugima koji su još u borbi na zemlji svaki puta kada ih Gospodin pozove, ponavljajući gestu koju smo opisali.

Dok je molila, primila je od Gospodina ovu pouku za tu osobu kako treba urediti svoj život. Treba postaviti svoje gnijezdo u pećini na stijeni, to jest u presvetom Srcu Isusovu i odmarajući se u njemu neka se potruži kušati med iz ove pećine, to jest slast ovoga Božanskoga Srca. Neka pažljivo razmišlja o Isusovu životu na temelju Svetog pisma i neka ga nasljeđuje posebno u tri stvari. Gospodin je često provodio cijele noći u molitvi, dakle, ova osoba u svim svojom mukama i progonstvima jednostavno se treba utjecati Bogu i tražiti njegovu pomoć.

Gospodin je propovijedao po selima i gradovima, i ona treba poučavati bližnjega ne samo svojim riječima, nego i djelima pa i samim svojim vanjskim izgledom. Gospodin je činio dobročinstva svima koji su bili u potrebi. I ona treba činiti dobro držeći se sljedećeg pravila: kada želi nešto reći ili učiniti, treba prije oblikovati nakanu da se sjedinjuje sa

savršenim Gospodinovim djelima, da bude učinjeno prema njegovoj svetoj volji i za spasenje cijeloga svijeta. A nakon što je učinila, treba ponovno to djelo prikazati Gospodinu da On iz njega odstrani svako nesavršenstvo i prikaže je Bogu Ocu na njegovu vječnu hvalu.

Bilo joj je rečeno i slijedeće. Svaki puta kada ova osoba bude htjela izaći iz gnijezda, treba se poslužiti s tri pomagala. Prvo je goruća ljubav kojom se treba truditi sve privući Bogu i da služi svima na slavu Božju u sjedinjenju s ljubavlju kojom je Isus Krist ostvario spasenje svijeta. Drugo je ponizna podložnost po kojoj se treba Bogu podložiti pazeći da ne sablazni ni riječima ni djelima ni nadređene ni podređene. Treće je pažljivo bdijenje nad samom sobom po kome treba čuvati sve svoje misli, riječi i djela od najmanje mrlje koja bi mogla povrijediti Božji pogled.

Za vrijeme molitve bilo joj je objavljeno stanje jedne duše. Ova osoba joj se pokazala u času kad se trebala izgraditi pred Božjim prijestoljem, jedno prijestolje s presjajnim urešenim dragocjenim kamenjem, povezanim čistim zlatom, na koje je češće sjedala i ustajala te nastavila s njegovom izradom. Gertruda je shvatila da dragocjeno kamenje predstavlja muke i patnje koje su određene da sačuvaju i usavrše Božji dar u ovoj duši. Gospodin svojim izabranicima uistinu u ovom životu pripravlja tvrd i mučan put da privlačnosti lakšeg i ugodnijeg puta ne učine da zaborave radosti nebeske domovine. A što se tiče zlata koje povezuje drago kamenje, ono označava duhovnu milost s kojom treba surađivati s potpunim povjerenjem kako bi nerazdvojno sjedinila sve svoje nutarnje i vanjske muke za izgradnju svoga vječnog spasenja.

Zatim se češće odmarala na prijestolju kako bi pokazala da je ponekad uživala božansku kontemplaciju, ali se odmah dizala kako bi nastavila izgradnju što predstavlja neprestano činjenje dobrih djela po kojima duša svakodnevno napreduje i uzdiže se na vrhunce savršenstva.

Tijekom molitve bilo joj je pokazano stanje jedne druge duše. Vidjela je pred Božjim prijestoljem divno stablo. Deblo i grane bile su jake, a lišće mu je sjajilo kao zlato. Osoba za koju se molila penjala se na ovo stablo uz pomoć nekog pomagala, rezala je neke mladice koje su se bile počele sušiti. Čim bi odrezala jednu, odmah bi joj se s Božjeg prijestolja, koje je bilo okruženo kao velikim brojem zelenih grančica, nudila druga mladica da nadomjesti onu odrezanu. Čim bi ovu grančicu nakalemila na stablo, odmah je bila u svoj svojoj snazi i donosila crvene plodove koje je duša skupljala i prikazivala Gospodinu koji je kao da se tim na divan način naslađivao.

Ovo stablo predstavlja redovničku obitelj u koju je osoba ušla kako bi se posvetila služenju Bogu. Zlatno lišće je predstavljalo dobra djela koja su se činila u tom Redu. Ušla je u red zahvaljujući svom rođaku koji ju je pratio svojim pobožnim željama i molitvama, a one su nadilazile vrijednost drugih djela koliko zlato nadilazi u vrijednosti druge metale. Pomagalo kojim se služila za rezanje mladica predstavlja motrenje vlastitih slabosti koje je prepoznavala i nastojala odstraniti dostojnom pokorom. Grančica koja joj je nuđena od Božjeg prijestolja kako bi zamijenila odstranjenu grančicu predstavlja savršen i svet život Isusa Krista koji je, po zaslugama i nadoknadama rodbine koju smo spomenuli, uvijek bio spreman nadoknaditi za sve njene nedostatke. Na kraju plod koji se sabirao i prikazivao Gospodinu označava dobru volju koju je imala u nastojanju da ispravi svoje nedostatke što se Gospodinu silno sviđalo. Draža mu je dobra volja iskrena srca nego velika djela učinjena bez čistoće nakane.

Jednom zgodom je molila za dvije osobe koje su se preporučile u njene molitve. Budući da nije poznavala stanje njihovih duša, reče Gospodinu: „Ti koji poznaješ svako srce, udostoji se objaviti svojoj nedostojnoj službenici ono što žele i što može biti njima na korist“.

Tada ju je Gospodin podsjetio na dvije objave koje joj je bio dao za druge dvije osobe, od kojih je jedna bila učena, a druga neuka, i obadvije su se bile odrekle svijeta. Tada ju je potaknuo da ono što je prije bio objavio za te osobe, sada primijeni na ove osobe kojim se sada bavi, te je dodao: „Pet prethodnih objava i dvije nove koje ću ti sada objaviti iskazuju nauk koji može biti koristan bilo kojoj osobi, bilo kojeg staleža“.

Objava koja se odnosila na učenu osobu je sljedeća: „Ja sam je uzeo s mojim apostolima da uziđe na goru preobraženja. Neka se ona trudi urediti svoja djela prema značenju imena apostola koji su me pratili na Tabor. Petar označava onoga koji spoznaje¹⁶. Neka se u svim svojim studijima i čitanjima ozbiljno trudi spoznati samu sebe. Kada na primjer knjiga govori o porocima i krjepostima, ova osoba treba istraživati da li je neki porok prisutan u njenoj duši te koliko napreduje u krjeposti.

Kada bude došla do savršenije spoznaje same sebe, prema značenju imena Jakov, *onaj koji pobjeđuje*, treba ispraviti svaku manu hrabro se boreći zadobiti krjepost ustrajnim naporima. Ime Ivan znači *onaj koji je pun milosti*. Neka se trudi od jutra do večeri, ili kad mu to ne dopuštaju prilike barem sat vremena, sabrati se u samome sebi i spoznati Moju volju nakon što odagna od sebe misao na sve izvanjske stvari. Tada neka učini što joj ja nadahnjujem. Ako tražim da me slavi, neka mi zahvaljuje za sva dobročinstva koja primaju ljudi. Ako je pozivam da moli za grešnike ili za duše u čistilištu, neka to čini s najvećom mogućom pobožnošću, najbolje što može tijekom vremena koje za to odredi“.

A evo objave o neukoj osobi. Ona je molila za ovu duša koja se žalila kako je u molitvi sprječavaju razne zauzetosti koje mora obavljati zbog posla koji radi. Ona je dobila ovaj odgovor: „Nisam je izabrao da mi služi samo u određeni sat tijekom dana, nego da ostane sa mnom neprekidno tijekom cijeloga dana, to jest da svako pojedino djelo koje čini neprestano prikazuje Meni na slavu i s istom nakanom s kojom mi prikazuje svoju molitvu. Ovoj vježbi može nadodati želju, da svi oni koji imaju korist od njenih napora, budu ne samo okrijepljeni u tijelu nego da napreduju u duhu i budu utvrđeni u svakom dobru. Ako bude tako činila svaki puta kad nešto radi, što god to bilo, za mene će to biti kao da me okrijepi ukusnim jelom“.

75. Kristovu udovi predstavljaju Crkvu

Dok je molila za neku osobu, ukazao joj se Kralj slave, Gospodin Isus, kako bi joj pokazao na svome tijelu svoje mistično tijelo Crkve kojem se on udostojio nazivati i biti Zaručnik i Glava. Bio je divno obučen s desne strane, u kraljevske haljine, a na lijevoj strani je bio gol i prekriven ranama. Ona je shvatila da desna strana predstavlja sve izabrane duše koje pripadaju Crkvi i obdarene su od Gospodina blagoslovima po posebnom daru milosti i po zaslugama svojih krjeposti. Lijeva strana je predstavljala one koji su nesavršeni i još su urojeni u svoje slabosti.

Bogate haljine u koje je bio obučen na desnoj strani, predstavljaju čašćenje i duhovna dobročinstva koja neke posebno pobožne osobe iskazuju onima za koje smatraju da su duhovno zreliji i veći od njih u krjepostima u posebnoj bliskosti s Gospodinom.

Svaka čast iskazana Božjim izabranicima zbog milosti koja im je dana je kao neki novi ukras na Gospodinovoj desnoj strani. Neki su dobri i velikodušni sa dobrima, ali s mnogo tvrdoće opominju zle i nesavršene te ih zbog svoga nestrpljenja dovode do srdžbe

¹⁶ Prema nekim latinskim prijevodima tog vremena, ime apostola Petra povezano s hebrejski phathar se prevodilo na latinski agnoscens, onaj koji spoznaje i povezivalo sa spoznajom i ispovijesti Petra da je Isus Sin Božji, kad je Gospodin pitao: A vi što kažete, tko sam ja?

umjesto da im pomognu da se poprave. Tko se tako ponaša, kao da bijesno udara šakom u rane Isusove i krv koja iz njih izlazi, zbog njihova nasilja kao da štrca njima samima u lice i tako budu zamazani i izobličeni. Gospodin, ipak potaknut svojim milosrđem i ljubavlju ovih duša prema njegovim prijateljima kao da se na to ne obazire, te haljinama s desne strane, to jest zaslugama izabranika briše mrlje od krvi koje prljaju njihovo lice.

Gospodin reče: „Ah, da barem njegujući rane svojih prijatelja žele naučiti liječiti rane moga tijela Crkve, to jest nesavršenih. Prvo bi trebali pažljivo dodirnuti njihove rane, blagim opomenama učinjenima u duhu ljubavi. Ako ovim sredstvom ne bi ništa postigli, tada bi trebali nastojati dovesti ih do duhovnog ozdravljenja s više odlučnosti. Mnogi izgleda kao da se ne brinu nimalo zbog rana moje Crkve, a to su oni koji poznaju mane bližnjega i preziru ga zbog njegove bijede ali ne nastoje opomenuti ga niti jednom riječju zbog straha da će zbog toga biti izloženi neugodnostima. S Kajinom navode ovu ispraznu ispriku: „Zar sam ja čuvar svoga brata?“ (Pos 4,9).

Ovi kao da na moje rane stavljaju otrov jer šutnjom skrivaju mane bližnjega umjesto da ga opominju ponekom riječi, puštaju da se mane ukorijene.

Zatim ima nekih koji ukazuju bližnjemu na njegove mane, ali ako ne vide da se odmah poprave, odmah se srde i kunu se u svom srcu da ubuduće neće ništa govoriti, nikoga ispravljati jer se ne obaziru na njihove riječi. Ali ne propuštaju da u svom srcu teško optužuju svoga bližnjeg, a suzdržavaju se od svake riječi opomene. Ovi na rane moje Crkve stavljaju novi otrov koji je iznutra nagriza.

Drugi se suzdržavaju opomenuti bližnjega više iz nemara nego iz zlobe. Ovi kao da mi gaze po ranama nogu. Neki misle samo kako u svemu vršiti svoju volju, ne brinu se o sablaznima drugih, nego sve čine s ciljem da mogu vršiti samo svoju volju, a ne moju. To je kao da mi uzmu ruke i probadaju ih gorućim strjelicama.

Ima i onih koji iskreno ljube savršene i krjeposne poglavare i ne prestaju, kao što je to i pravedno, iskazivati im čast i poštovanje riječima i djelima. Ali strogo sude i preziru preko svake mjere poglavare koji ne opslužuju Pravilo i puni su mana. Na ovaj način oni uresuju desnu stranu moje glave dragocjenim biserima, a što se tiče lijeve strane koja je prekrivena ranama i koju sam htio osloniti na njihova ramena kako bih se malo odmorio, oni je odbacuju i udaraju šakom bez ikakva milosrđa.

Drugi plješču na zla djela prelata i poglavara kako bi priskrbili njihovu naklonost i bili slobodni činiti u svemu svoju volju. Ovi Mi silom zavrću glavom unazad, uzrokujući ogromne patnje i gotovo se naslađuju ranama moje Crkve koje zaudaraju.

U ovoj objavi Isus se poistovjetio sa svojom Crkvom. S koliko brige svaki kršćanin treba nastojati služiti zdravom kao i bolesnom Kristovom udu! Neka svatko odlučno mrzi svoju grijeh, ako je strogo i tvrdo više vrijedao nego služio svome Stvoritelju i Otkupitelju te nastoji obratiti se kako bi bio koristan tijelu Crkve, umjesto da mu šteti.

Neka čini savršenima sva moguća dobra kako bi ih potakao da napreduju u dobru, a blagošću srca postupa s nesavršenima kako bi se promijenili. Neka s ljubavlju čini dobro što poglavari zapovijedaju i strpljivošću podnosi njihove mane. Ipak neka pazi da im ne laska u onome što je zlo i loše. Što ne može kod njih riječju promijeniti neka se potruži mijenjati to gorljivom željom i šutljivom molitvom srca pred Bogom.

76. Duhovno priopćavanje zasluga

Neka druga osoba se bila pobožno preporučila u njene molitve. Ona, kao i obično, čim je ušla u kor na molitvu, tražila je od Gospodina da ovu osobu učini dionicom svih dobrih

djela koja će joj On pomoći učiniti iako je tako nedostojna; postova, molitve i drugih činova pobožnosti.

Gospodin odgovori: „Uistinu ću je učiniti dionicom svih dobara koje će ti moja beskrajna velikodušnost udijeliti da učiniš sve do tvoje smrti“. A ona: „Budući da je cijela tvoja Crkva dionica svega što se Ti udostojiš učiniti u meni i po meni, tvojoj nedostojnoj službenici, pa i u svim tvojim izabranicima, što će ova osoba dobiti više od tvoje dobrote kada te ja po posebnoj naklonosti molim da ona ima udjela u svim tvojim dobročinstvima koje meni daruješ?“

Gospodin je odgovorio jednom usporedbom: „Jedna plemenita dama koja zna od dragocjenog kamenja i ukrasa napraviti nakit kojim se služi da uljepša sebe i svoju sestru, na takav način svom ocu i majci kao i svim ukućanima uzrokuje određenu radost. Pohvale ljudi su upućene onoj koja je napravila nakite svojim rukama, ali i ljubljenoj sestri s kojom ih je podijelila, iako u manjoj mjeri. Ali donekle pohvale bi se odnosile i na druge sestre. Na sličan način iako cijela Crkva sudjeluje u milostima koje su dane pojedinom vjerniku ponaosob, duša kojoj su dane iz njih izvlači najviše, a kao posljedica toga posebnu korist zadobivaju oni kojima želi saopćiti ih zbog posebne veze ljubavi koja ih povezuje“.

Podsjetila je još Gospodina da je ova ista osoba često slala darove sestri prvog kora Matildi, ženi svete uspomene tijekom njene bolesti; te da se često žalila da joj nije dovoljno služila, da se nije zadržavala razgovarati s njom o duhovnim stvarima, bojeći se da joj ne smeta ili da će je uznemiravati.

Gospodin odgovori: „Zbog dobre volje i radosne darežljivosti kojom je činio dobro mojoj Izabranici sa željom da učini još i više, ja ga smatram poput onoga tko svakodnevno meni služi na mojoj gozbi. Sviđaju mi se svi pobožni čini kojima mi je Matilda pobožno služila koristeći snagu koju je njeno tijelo dobivalo od hrane koju joj je on darovao kao i od svake druge okrjepe koju joj je priskrbio. I ne govorim samo o materijalnoj okrjepi koju joj je darovao nego i ohrabrenju koje je donosio mojoj Izabranici svakom svojom misli, riječju i djelom. A što se tiče njegove žalosti što se nije dovoljno zadržavao s Matildom, ja ću mu nadoknaditi. Kao kad zaručnik koji nježno ljubi zaručnicu vidi da zbog krajnje profinjenosti ona oklijeva pitati nešto što jako želi, zaručnik iziđe u susret njenoj čednosti te joj daruje dvostruko od onoga što je željela, tako ću mu i ja nadoknaditi ono što nije postigao.

Osim toga, zbog radosti kojom se ova osoba raduje uslijed dobročinstava kojom je obasuo Matildu, njena duša će u Nebu zajedno s neizrecivim slastima zadobiti odraz svih milosti koje sam udijelio duši ove moje zaručnice; odraz koji će isijavati iz duše moje odabranice i bit će beskrajni sjaj božanskoga svjetla koji je prosvjetljuje. Kao što se zraka sunca prelama na vodi i odražava na zidu, tako odraz mojih dobročinstava će sjati u dušama onih koji su na zemlji bili obdareni posebnim slastima mojih blagoslova i vječno će se odražavati u onima koji su se radovali misleći na ovu moju slavu. Ipak će biti ova razlika: neće sjati kao zid koji je neproziran, nego kao čisto zrcalo koje vjerno odražava lik koji je pred njim.

77. Korist od napasti

Gertruda je jednoga dana molila za neku osobu koju su napadale napasti, a Gospodin joj reče: „Ja dopuštam ovu napast kako bi osoba upoznala i žalostila se zbog svoje mane. Ona će nastojati pobijediti ju, ali neće uspjeti te će se poniziti. Ovo poniženje će u mojim očima izbrisati skoro potpuno druge mane koje ona još ne vidi i ne spoznaje u sebi. Onaj tko vidi mrlju na svojoj ruci ne pere samo mrlju, nego obje ruke. Tako pere i prašinu koju ne bi maknuo s ruku da nije bilo ove vidljive mrlje koja je postala povodom za pranje ruku.“

78. Česta pričest se sviđa Bogu

Neka osoba potaknuta gorljivošću često je sudila neke osobe za koje je smatrala da nisu dovoljno pobožne i da su premalo pripravne za Pričest. Neki puta ih je i javno prekoravala te su one postale bojažljive i nisu se više usuđivale pričešćivati.

Gertruda je pitala jednoga dana Gospodina da li mu se sviđa ovaj način ponašanja, a On je odgovorio: „Moja naslada je boraviti s ljudima i ja sam ustanovio ovaj sakrament da se često obnavlja spomen čin na mene i založio sam se na taj način ostati sa svojim vjernicima sve do kraja vremena. Ako bilo tko nastoji udaljiti duše od Pričesti, osim ako je netko u stanju teškog grijeha, sprječava radost koju sam mogao doživjeti u njoj.

Ta osoba je slična strogom kraljevom nadgledniku koji sprječava kraljevu sinu igrati se sa djecom siromaha koji su njegovi vršnjaci, usprkos toga što se mladom princu ta igra sviđa, a to mu brani pod isprikom da princu više priliči dobivanje časti koji pripadaju njegovu staležu nego igrati se na trgu s loptom“.

Ona tada reče: „Da ova osoba odluči kako ubuduće neće davati slične savjete, bi li joj oprostio ono što je do sada učinila?“ A On: „Ne samo da bih joj oprostio, nego bih u njenoj dobroj odluci uživao slično kao kraljev sin, ukoliko bi nadglednik promijenio svoju odluku i doveo mu njegove male prijatelje koje je prije bio udaljio zbog toga što je bio odviše strog“.

79. Prednosti gorljivosti

Jednoga dana je molila za neku osobu koja se žalila zbog straha da je uvrijedila Gospodina. Bila se naljutila zbog neke nemarnosti svojih sestara. Najbolji Učitelj je ovako pouči: „Ako netko želi da njegova gorljivost meni bude ugodna žrtva i istovremeno bude njemu na duhovnu korist, mora se potruditi oko tri stvari. Prije svega treba uvijek biti ljupka lica prema osobama kod kojih želi ispraviti mane, kao što to zahtijevaju prikladnost i taktičnost, uvijek u ljubavi koristiti riječi i postupati. Drugo, treba se potruditi ne govoriti o grijesima kad se može nadati da će se promijeniti osoba koja sagriješi ili kada ne može računati na razboritu šutnju onih kojima govori. Na kraju, ne treba se obazirati na mišljenje drugih kada joj savjest ukazuje da je potrebno opomenuti, nego treba sa svom ljubavlju tražiti priliku za to, jedino s nakanom proslave Boga i spasenja duše bližnjega. Tada će sigurno razmjerno naporima dobiti nagradu, ali ne prema zadobivenom rezultatu jer i kad ne bi bilo nikakva učinka, muku će podnijeti samo onaj koji nije uvidio svoju zabludu ili tko se opirao“.

Drugom zgodom je molila za dvije osobe koje su međusobno diskutirale, a jedna od tih osoba je bila uvjerena da brani pravednost, a druga da potiče ljubav prema bližnjemu. Gospodin reče: „Kada dobri otac vidi kako se njegova djeca igraju i vježbaju u borbi, neki puta se samo nasmije ili se pravi da nije vidio ništa. Ali ako u određenom trenutku vidi da se jedno od djece obrušava na drugo, ustaje i opomene onoga tko je pogriješio. Na isti način ja koji sam Otac milosrđa, kada vidim dvije osobe kako diskutiraju u poštovanju i ljubavi, ne obazirem se osobito na to iako bih radije gledao kako se u potpunosti slažu. Ali ako se jedna osoba prema drugoj ponaša tvrdo, tada neće izbjeći opomeni moje očinske pravde“.

80. Buduća korist od molitve

Jedna osoba se često žalila kako ne osjeća nikakvu korist od molitava koje drugi mole za nju. Ona je iznijela Gospodinu ovu primjedbu pitajući ga za razlog, a On je dogovorio: „Pitaj tu osobu što bi bilo korisnije za njenog mladog rođaka koji želi da mu bude darovano

uživanje nekog crkvenog dobra, da li da mu se sada dadne samo titula ili da se za njega odmah odredi prihod tog dobra, iako još nije završio studije, te da mu se stavi na raspolaganje prema vlastitim sklonostima? Razbor potiče da mu se odmah udijeli samo titula crkvenog dobra koje će mu ubuduće donijeti velike prihode jer kad bi mu bili dani odmah, mogao bi ih potratiti u beskorisne troškove i kasnije s vremenom postati siromašniji i bjedniji nego je bio prije.

Osoba za koju moliš neka ima povjerenja u moju mudrost i božansku dobrotu jer ja sam otac, brat, prijatelj njene duše, bdjeti ću nad njenim duhovnim i vremenitim potrebama s više brige i skrbi nego bi ona imala bdijući nad svojim mladim rođakom. Neka bude uvjerena da ja za prikladno vrijeme čuvam plodove svih molitava koje su mi upućene za nju u cjelovitosti kada ništa više neće moći umanjiti te plodove ili ih učiniti ispraznima. A to je za nju bolje jer kada bi odmah osjetila neku utjehu za svaku molitvu koja se za nju moli, ova duhovna radost bi bila potamnjena samodopadnošću, a oholost bi je učinila besplodnom, a kada bih joj ja udijelio neko vremenito dobro, za njenu dušu bi to moglo postati prilikom za grijeh“.

81. Prednosti poslušnosti

Sestra zadužena za gostoprimstvo jednoga dana je prema svetim pravilima molila jutarnju molitvu propisanu od kapitula. Gertruda je shvatila da je ona to molila jer je htjela ispuniti ovu zapovijed te je vidjela da je na takav način zadobila toliko zasluga kao da je za nju molilo toliko osoba koliko je bilo riječi na kapitolu.

Shvatila je i smisao riječi za koje sv. Benard tvrdi da su rečene nekom čovjeku u trenutku njegove smrti: djela koja je učinio tijekom svoga života mu rekoše: „Ti si nas učinio, mi smo tvoja djela, nećemo te nikada ostaviti, nego ćemo te posvuda slijediti pa i na sudu Božjem“. Bog će dopustiti da sva djela učinjena u poslušnosti, kao da su neki poznati likovi, tješe onoga tko je njihov tvorac i zagovaraju ga. Svako dobro djelo učinjeno iz poslušnosti i učinjeno savršeno po čistoći nakane omogućit će čovjeku oproštenje nekih nemarnosti. O, koje li utjehe za umirućeg u tom trenutku!

82. Preporuka jedne osobe koja je taj tjedan sama privatno molila Časoslov

Sestra zadužena za gostoprimstvo molila je privatno Časoslov te je zatražila od Gertrude da joj pomogne u molitvi. Gertruda je pristala i dok je molila, vidjela je u duhu Sina Božjega kako tu sestru vodi pred prijestolje svoga Oca i traži da je učini dionicom goruće ljubavi i vjernosti. Po ovoj pomoći i milosti će zadobiti ono što je toliko željela. Osoba za koju je Sin Božji molio je zadobila odjeću sličnu njegovoj.

Eto, kao što je Sin Božji pred svojim Ocem i zagovara Crkvu, na sličan način je ona kao kraljica Estera bila pred Bogom Ocem i zagovarala zajedno sa Sinom Božjim za svoj narod, to jest za zajednicu. Dok je molila s tim nutarnjim stanjem cijeli psalterij, Otac nebeski je prihvaćao njene molitve na dva načina: kao što neki gospodin prihvaća plaćanje duga nekoga tko je bio jamac, a drugo kao gospodar koji prima od upravitelja sumu novca da ju podijeli svojim najdražim prijateljima.

Gertruda je još vidjela Gospodina kako uslišava sve molitve ove osobe za zajednicu i kako je stavlja preda se da dijeli sestrama sve što je ona molila za njih.

83. Korist podložnosti

Jednoga dana je molila Gospodina da ispravi jedan nedostatak kod nekog poglavara i dobila je ovaj odgovor: „Zar ne znaš da ne samo ova osoba, nego i sve druge koje obavljaju ovu službu imaju svoje nedostatke? Nitko na svijetu ne može biti oslobođen nedostataka! Ako to dopuštam, to je samo iz moje prevelike nježne ljubavi kojom ljubim ovu družbu koju sam izabrao jer na taj način će se njene zasluge divno uvećati. Treba više snage za podložnost nekoj osobi čiji nedostaci su poznati nego drugoj čiji su čini besprijeekorni“.

Ona odgovori: „Da Gospodine, ja kušam veliku radost kada vidim kako rastu zasluge onih koji su podložni, ali ipak bih htjela da poglavari ne griješe jer vidim da na takav način postupaju zbog svojih nedostataka“. Gospodin reče: „Ja poznajem sve njihove nedostatke, dopuštam da poneki postanu vidljivi u raznim nelagodama njihove službe, ali u protivnom ne bi nikada došli do velike poniznosti. Kao što zasluge onih koji su podložni mogu rasti po nedostacima i dobrim osobinama poglavara tako zasluge poglavara mogu rasti po nedostacima i dobrim osobinama podložnika, isto tako kao što udovi istog tijela doprinose dobru čitavoga tijela.“

Ona tada shvati dobrotu i beskrajnu mudrost Gospodina koji sve mudro raspoređuje na spasenje svojih izabranika pa se zna poslužiti nedostacima za veći rast u krjepostima. Mislim da joj je milosrđe Božje bilo iskazano samo u ovoj prigodi, sva stvorenja zajedno ne bi mogla dovoljno zahvatiti Gospodinu.

84. Istinsko očišćenje čovjeka

Dok se molila za neku ožalošćenu osobu, čula je ovaj odgovor: „Ne boj se, neću nikada dopustiti da moji izabranici budu ožalošćeni preko mjere njihovih snaga, nego sam uvijek njima blizu kako bih odmjerio njihovu muku. Neka majka koja želi ugrijati svoje dijete blizu vatre, uvijek držim svoju ruku između vatre i djeteta. Na sličan način, kada želim očistiti svoje izabrane progonstvima, moja nakana nije njihovo trpljenje, nego da ih iskušam njima na spasenje“.

Jednoga drugog dana je molila za neku osobu kod koje je iznenada otkrila neku manu i u gorljivosti svoje želje govorila je Gospodinu: „Gospodine, ja koja sam zadnja od tvojih stvorenja zbog tvoje slave molim te za tu osobu, a Ti koji si beskrajna Moć, kojoj se ništa ne može oduprijeti zašto me ne uslišaš?“

Gospodin odgovori: „Da, ja sam beskrajna Moć kojoj se ništa ne može oduprijeti, ali sam i neistraživa Mudrost koja sve raspoređuje na veće dobro. Ne činim ništa što ne priliči. Kada neki zemaljski kralj, koji može raspoređivati snage i zaduženja svojih slugu, vidi da njegova konjica nije savršeno održavana, ne snizuje se tako da je sam čisti vlastitim rukama. Tako i ja nikada ne podižem čovjeka iz grijeha u koji je svojevolumno pao ako on sam ne savladava sebe, ne čini pokoru i ne pokaže se dostojnim moje ljubavi, mijenjajući svoje nutarnje stanje.

85. Kako Gospodin nadoknađuje za stvorenja

Gertruda je vidjela neku sestru kako se okretala u koru za vrijeme jutarnje molitve da bi potaknula sestre da opslužuju neka pravila jer ako ih zaborave, to bi dovelo do određene zabune kod službe čitanja te je upitala Gospodina kako mu se sviđa ova gorljivost.

On je odgovorio: „Ako se netko, s nakanom da mene proslavi trudi izbjegavati svaku nemarnost kod molitve časoslova i druge opomene s istim ciljem, ja nadoknađujem neizbježnoj nesavršenosti i rastresenosti u njenoj pobožnosti koja zbog toga nastaje“.

86. Prikazanje patnje

Ona je molila jednoga dana za neku osobu ožalošćenu zbog bolesti prijateljice za koju se bojala da će je izgubiti. Gospodin je ovako pouči: „Zamisli da je neki čovjek izgubio nekog dragog prijatelja koji ne samo da mu je pomagao u poteškoćama, nego mu je bio i savjetnik dostojan povjerenja za njegovu duhovnu korist. Ako mi on u muci pristanka uz moju volju prikaže patnju koju doživljava zbog suobličenja svoje volje mojoj volji i ostane bez svoga prijatelja, pa i kad bi bilo u njegovoj moći da ga zadrži, a ustraje u ovom stanju volje pa makar i sat vremena, neka bude siguran da u mojoj božanskoj dobroti ću uvijek sačuvati vrijednost njegova predanja.

Sva patnja koju će ubuduće zbog ljudske krhkosti doživljavati zbog gubitka ovog prijatelja, doprinijet će njegovu vječnom spasenju. Kasnije će se njegovo slomljeno srce možda požaliti zbog pomisli na utjehu, dobro i ohrabrenje koje je izgubio, ali budući da mi je prikazao svoju patnju, trpljenje koje uzrokuje ove misli pripravit će njegovo srce da primi moje božanske utjehe.

Utjeha će se izliti u njegovu dušu razmjerno muci koja pritišće njegovo srce nakon ovog prikazanja. Moja naravna dobrota, potiče me da tako činim. Zar zlatar nije dužan staviti toliko dragocjenog kamenja na zlato koliko je mjesta na nakitu sam za to priprazio? Usporedio sam svoju utjehu s dragocjenim kamenjem jer nebeska utjeha koju čovjek zadobije svojim prolaznim trpljenjem ima posebnu snagu tako da mu stotruko nadoknadi već tijekom ovoga života i tisuću puta toliko u vječnosti“.

87. Grijesi iz slabosti

Nekom zgodom je molila za osobu koja je silno željela pred Gospodinom imati zasluge djevičanstva, a bojala se da je upala u ljudsku krhkost i neku nesavršenost vezano uz ovo. Ova osoba joj se ukazala u Gospodinovu naručju odjenuta haljinom koja je bila bijela kao snijeg, a rubovi su bili jako elegantno presavijeni. Gospodin joj je dao ovo objašnjenje: „Kada zbog ljudske slabosti mala sjena zaprlja krjepost čistoće te uzrokuje istinsku bol, osjećaj kajanja i pokore, moja dobrota učini da ovi lagani grijesi posluže da još jasnije zasja ljepota ove krjeposti, slično kao što rubovi daju ljepotu haljini. Ali uvijek vrijedi onaj izraz: „Savršena čistoća približava čovjeka Bogu“ (usp. Mud 6,20).

Kada bi se ove mrlje dogodile zbog težih grijeha, zapriječile bi slast božanskoga sjedinjenja kao što bi presavijanja na haljini zaručnice bila zaprekom pri hodu prema svome zaručniku“.

88. Zapreka navezanosti na vlastiti sud

Jednoga dana je molila za osobu koja je željela zadobiti milost božanskih utjeha, te je od Gospodina dobila ovaj odgovor: „Upravo ona stavlja zapreke izlivanju moje milosti u njenu dušu. Kada privlačim svoje izabranike blagim mirisom svoje ljubavi, onaj tko tvrdoglavo ostane navezan uz vlastiti sud, ne osjeća taj miris kao što čovjek koji začepi nos ne može osjetiti miris parfema. Onaj tko se iz ljubavi prema meni odrekne vlastitoga suda kako bi se podložio sudu drugoga, jako povećava svoje zasluge razmjerno jačini svladavanja

samoga sebe. On ne uvježbava samo krepost poniznosti nego i jakosti koja je razlog njegove pobjede. Apostol Pavao kaže: „Nitko neće biti okrunjen ako se ne bori prema pravilima“ (2Tim 2,5).

89. Gospodin prihvaća dobru volju kao i samo učinjeno djelo

Neka osoba je nailazila na velike poteškoće radeći posao koji joj je bio naložen pod poslušnost. Dok je Gertruda molila za nju, Gospodin ju je prosvijetlio ovom usporedbom: „Pretpostavimo da neki čovjek želi meni za ljubav učiniti neko djelo za koje pretpostavlja da će biti puno poteškoća do te mjere da se boji da će postati zapreka njegovoj pobožnosti. U tom slučaju, ako više ljubi vršenje moje volje nego svoje volje, ja ću primiti ovu jednostavnu nakanu, da ukoliko započne djelo, prihvatit ću ga kao da je već učinjeno, pa i ako nakon što ga započne, ne uspije ga završiti. On će zadobiti iste zasluge kao da je djelo dovršio bez ikakve učinjene nemarnosti“.

90. Ne pretpostaviti izvanjska dobra, dobrima duše

Jednoga dana dok je molila za neku osobu koja je često bila ožalošćena nekom mukom koju je ona sama uzrokovala. Gospodin joj reče: „Ove muke služe za njeno očišćenje od mrlja koje je zadobila jer je ponekad zbog ljudskih razloga pretpostavila materijalnu korist na uštrb duhovne“.

Ona reče: „Ne možemo živjeti bez materijalnih dobara, a kako je ova osoba mogla griješiti nabavljajući ih kako to zahtijeva njena služba?“

Gospodin nadoda: „Za uglednu gospođu je čast nositi kaput sa šarenim krznom, ali ako ga nosi naopako obučenog, umjesto uresa i ponosa to bi joj bilo na sramotu. Njena majka sigurno ne bi podnosila ovo sramotno prerusavanje i ako ne bi mogla bolje providjeti, barem bi joj preko leđa bacila neki drugi plašt da je ne smatraju ludom. Tako i ja koji nježno ljubim ovu svoju kćer, prekrivam svojim plaštem ovu njenu manu, to jest svim dosađivanjima koje slijede, iako bez grijeha njene zauzetosti; i između ostalog oblačim je ogrtačem strpljivosti. U evanđelju sam naložio da se prvo traži kraljevstvo Božje i njegova pravednost (usp Lk 12,31), to jest duhove vrijednosti. A što se tiče vanjskih stvari, jednostavno sam kazao da ću ih nadodati“. Tko traži blisko prijateljstvo s Bogom, treba pažljivo odmjeriti važnost ovih riječi.

KNJIGA ČETVRTA

Predgovor

Poštovani čitatelju, konačno ćemo i na hrvatskome jeziku imati spise sv. Gertrude Velike. Ona, s pravom prozvana Velika, slovi kao jedna od najvećih duhovnih i mističnih autora katoličke svetačke tradicije. Kao što je to vidljivo iz kratkog prikaza života svetice koji smo donijeli u prvoj knjizi, živjela je mistični život milosti u najvišem stupnju, a njen duhovni nauk je jednostavan i slikovit, ali ne zato manje dubok i poticajan.

Upravo zbog toga može biti pristupačan i shvatljiv i prosječnom vjerniku te se spisi sv. Gertrude u posljednjih nekoliko stoljeća neprestano tiskaju na gotovo svim velikim svjetskim jezicima. Objave sv. Gertrude su izvorno napisane u 5 knjiga pa ćemo ih kao takve i izdati na hrvatskome jeziku u džepnom izdanju. Dao Bog, Majka Božja i zagovor sv. Gertrude da tiskanje ovih knjižica donese obilje duhovnog dobra u našem hrvatskome narodu.

p. Miljenko Sušac SMM – misionar monfortanac

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Ova knjiga sadrži različite i jako korisne objave prikladne za odgajanje čitatelja u kršćanskome savršenstvu. Ovdje možemo vidjeti na koji način i kojim pobožnim vježbama možemo častiti našeg Gospodina i njegove svece, posebno na njihove blagdane koje je Crkva ustanovila njima u čast; kako možemo lagano po ovom predragom Posredniku zadobiti milosti koje trebamo moliti za sebe i druge, kako možemo obilno nadoknaditi za sve naše nedostatnosti bogatstvom njegova života i njegove muke. Svaka pobožna duša moći će se poslužiti ovim vježbama za svoje dobro i dobro drugih, ne samo za dane blagdana za koje su napisani, nego neovisno o tome u svako drugo vrijeme. Može se ovdje isto tako vidjeti koliko je Bogu drago kad ga častimo u našem srcu i u slavljinama koje je Crkva ustanovila.

Mnoge stvarnosti su napisane u usporedbama i slikama jer ova sveta djevica, usprkos punine Božjega svjetla koje joj je dano, nije mogla na drugi način prispodobiti i učiniti nama shvatljivijima zbiljnosti koje je, zbog njihove duhovne naravi, ona na drugi način spoznala. Ono što je ona shvaćala u ekstazi, bez pomoći slika teško bi uspijevala iskazati riječima.

Ova knjiga kao i druge, slavi velikodušnu divnu božansku slast kojom Gospodin nježno ljubi svoje izabranike, mudro njima upravlja, privlači ih sebi kada lutaju i prihvaća ih kada su raskajani, pokazujući da njegova Božanska Providnost nikada ne uskraćuje odgovoriti njihovim prošnjama, da nadoknađuje njihova siromaštva blagom svojih zasluga.

Uvod

U dane blagdana s pravom se treba više potruditi oko gorljive pobožnosti. Ukoliko netko želi porasti u vlastitoj gorljivosti, pronaći će u ovoj knjizi ono što će mu biti korisno, odabirući između duhovnih utjeha kojima je ova duša bila obdarena u razne blagdane tijekom godine, kada joj njene bolesti nisu dopuštale da sa svom točnošću opslužuje pravila reda.¹⁷

¹⁷ Izgleda da je Gertruda dobila ove čudesne objave o Gospodinovim otajstvima i zaslugama njegovih svetaca najviše tijekom svoje bolesti.

1. Priprava za Božić

Noć prije Božićnog bdijenja nije mogla spavati te je provela cijeli sat prije *Jutarnje* razmišljajući o riječima responzorija: *Sin Božji je izišao iz svoga skrivenog boravišta...* Ona je vidjela Isusa kako se slatko odmara u krilu svog Oca dok su sve želje osoba, koje su se pripravljalje slaviti nadolazeću svetkovinu, Njemu uzlazile u obliku malih oblačića. Gospodin Isus, pun milosti i ljepote, slao je iz svoga Srca zraku divnog sjaja prema svim ovim oblacima, i ovo svjetlo kao da je pokazivalo dušama put kojim će doći do Njega. Dok su duše ovim putem uzlazile Bogu, ona je u duhu vidjela da su duše onih, koji su se ponizno preporučivali molitvama drugih, dolazile Bogu bez lutanja, bile su prosvijetljene sjajem njegova Srca, kao da su bile rukom vođene ravnim putem koji je bio zaštićen zidovima s obje strane. Duše koje su se oslanjale samo na svoje napore i molitve kako bi se dobro pripravile slaviti svetkovnu, često bi se gubile na putu, zatim bi ponovno pronalazile put, te su i one dolazile do Boga vođene Njegovim svjetlom.

Dok je ona jako željela znati na koji način Božanska dobrota prihvaća svaku pojedinu dušu, vidjela je kako su sve iznenada bile prenesene u krilo Očevu pred Sina Božjega, gdje se svaka duša napajala radošću razmjerno svojoj želji i sposobnosti. Duše nisi smetale jedne drugima, a svaka je uživala u Bogu razmjerno vlastitim željama kao da se Gospodin bavi samo svakom pojedinom dušom. Neke duše su Ga primale u naručje u liku nježnog djeteta koje se utjelovilo za nas, druge su se Njemu obraćale kao najvjernijem prijatelju kojemu mogu otkriti sve tajne svoga srca; druge su se ponašale prema Njemu kao prema svome božanskome zaručniku, izabranom među tisućama. A svaka je duša uživala u Njemu prema naklonosti svoga srca.

Ona je tada ponizno pristupila, kako je to običavala, i prostrla se do Gospodinovih nogu te kazala: „I tako, moj predragi Gospodine, kako da se ja pripravim? Kako da počastim tvoju prebježenu Majku na blagdan njenog presvetog majčinstva? Propustila sam, oh, ne samo zbog moga zdravlja, nego i zbog moje lijenosti moliti službu njoj na čast što sam bila dužna činiti po zavjetima“!

Gospodin je bio milosrdno samilostan prema njenoj bijedi i ukazao joj se, kako se njoj činilo, kao da sakuplja sve riječi koje je tijekom Došašća izrekla Bogu na slavu i korist duša, bilo da je poučavala druge ili raspršila njihove sumnje. On ih je nježno prikazao svojoj preslatkoj Majci koja bi sjedila pored Njega u slavi, kako bi nadoknadio za sve nedostatke koje je ona učinila u službi i čašćenju Kraljice neba. I dodao je sve plodove koje će ove riječi donijeti prenoseći se od jedne do druge osobe sve do konca vremena.

Majka Gospodinova je pokazala kako su joj bila draga ova prikazanja koja su joj iskazivala veliku čast. Ona se tada približila Gospi i s ljubavlju je molila da je zagovara kod svoga Jedinorođenog Sina. Gospa puna dobrote se odmah vedra lica naklonila prema njoj te je zagrlila svoga predragog Sina i uputila mu ovu molitvu:

„Neka tvoja ljubav, predragi moj Sine, sjedinjena s mojom ljubavlju oraspoloži i usliša molitve ove tvoje miljenice“. Ona tada reče Gospodinu: „O slasti moje duše, ljubljeni moj Isuse i najviše željeni, najdraži moj više od svega drugoga“.

Nakon što je više puta ponovila ove i druge slične izraze ljubavi, ona reče Gospodinu: „Koji može biti plod ovih riječi koje ti ja u svojoj nedostojnosti izričem, zacijelo na tako neprimjeren način?“

Gospod odgovori: „Nije važno da li mirisi dolaze od jedne ili druge biljke, ako su jednako ugodni. Na sličan način ako mi netko kaže: O moj dragi, o moj Ljubljeni... samo ako se smatra nedostojnim stvorenjem, bitna slast moga Božanstva je time potresena sve do

najdubljih dubina, te čini da iz mene proizlazi miris čudesno blag koji pomazuje mirisom vječnog spasenja one koji su izrekli ove izraze pune ljubavi prema meni“.

2. Bdijenje svetkovine Rođenja Gospodinova

Sljedeće noći je bila isto tako budna neko vrijeme prije jutarnje molitve te je sa žaljenjem pred Gospodinom razmišljala o nekom činu nestrpljivosti koji je učinila zbog neke nebrizi onih koji su je posluživali. Malo nakon toga čula je prvo zvono za Jutarnju i radosne duše je počela slaviti Gospodina jer je zvono naviještalo blizinu drage svetkovine rođenja Isusova. Tada joj je nebeski Otac uputio ove blage riječi:

„Evo, u tvoju dušu ulijevam radost koju sam iskazivao svijetu prije dolaska moga Sina kako bi očistio svijet od grijeha, (a stanovnici Sodome su tome dokaz jer prema nekoj tradiciji svi su umrli iste noći kad se rodio Isus), i to činim da očistim tvoju dušu od svake mrlje grijeha i svakog traga nemarnosti kako bi se ti dostojno pripravila slaviti Njegovo rođenje“.

Nakon što je zadobila te milosti, ona je ipak u svome srcu nastavljala razmišljati o nedostatku koji je učinila, smatrala se nedostojnom Božjih milosti jer zbog male nebrige sestara koje su je njegovale, pala je u toliki čin nestrpljenja.

Tada ju je božansko milosrđe prosvijetlilo ovom usporedbom: Vraćati se mišlju na vlastite grijeha nakon kajanja je sredstvo koje nas osposobljuje primiti Božje milosti. Uistinu, Pismo kaže da ukoliko se bilo kada grešnik obrati i pokaje, Bog se neće sjećati njegovih grijeha (usp. Ez 18,21).

Na drugo zvono za jutarnju molitvu dok je ponovno slavila Gospodina, Bog Otac joj reče: „Ja ponovno ulijevam u tvoju dušu onu ljubav koja je prethodila dolasku moga Sina da otkupi sve tvoje grijeha koje si učinila zbog krhkosti ljudske naravi i istovremeno sve nedostatke iz kojih ti ne možeš izvući nikakve koristi. Neki nedostatci mogu poslužiti za rast u poniznosti i pokajanju te kao posljedica toga mogu biti od koristi za naše spasenje. Ja neki puta pripuštam ove nedostatke i kod mojih najdražih prijatelja kako bi im postali prigoda za vježbati se u kreposti. Ali ima drugih nedostataka koje netko spoznaje i neki puta ih opravdava jer se ne želi obratiti. Ovi nedostatci vode čovjeka u stanje koje je jako opasno za njegovo vječno spasenje. Tvoja duša je sada od ove vrste nedostataka potpuno oslobođena“.

Na treće zvono za Jutarnju ona se ponovno trudila slaviti Gospodina. Tada joj Nebeski Otac dade sve milosti koje je prije dolaska Njegova Sina bio ulio u srca drevnih patrijarha, proroka i drugih svojih vjernih slugu koji su žudili za Njegovim dolaskom. To su milosti poniznosti, želje, spoznanja, ljubavi i mnoge druge. Po ovim krjepostima ona se mogla dostojno pripremiti za proslavu svetkovine Isusova rođenja. Gospodin kao da joj je dao ove krjeposti poput neke vrste haljine urešene divnim zvijezdama. Zatim ju je stavio pred se i kazao: „Kćeri, što izabireš, da ja tebe poslužujem ili da ti meni služiš?“ Bila su joj predložena dva načina uživanja u Bogu. U prvom, ona se na takav način gubila u Bogu u ekstazi da nije poslije ništa mogla od toga iskazati bližnjemu na korist; u drugom, ona je shvaćala duboki smisao Pisma te je njen razum u tome pronalazio divan užitek. Izgledalo je tada da se zadržavala pred Bogom licem u Lice kao što se prijatelj zadržava s prijateljem tijekom trenutaka opuštanja. U ovom drugom slučaju ona je mogla izvući korist i za bližnjega iz ovih darova koje bi dobila. Zbog toga ju je Gospodin pitao želi li biti služena ili služiti. Ona se, odbacujući ono što bi njoj bilo korisnije, odlučila za ono što je na veću Isusovu korist, izabirući da će mu aktivno služiti na Njegovu slavu radije nego pasivno uživati radost slatke blizine s Gospodinom. Njen izbor je Bogu bio jako ugodan.

Na početku jutarnje molitve ona je molila za Božju pomoć recitirajući redak *Bože, u pomoć mi priteci...* Na riječi *Otvori, Gospodine, usne moje...* koje je ponovila tri puta,

pozdravila je njima beskonačnu moć Boga Oca, neistraživu mudrost Sina Božjega i neizrecivu dobrotu Duha Svetoga, i klanjala se svim srcem, svom dušom i svim snagama Bogu Jedinom u Njegovu Trojstvu i Trojstvu u Jedinstvu.

Tijekom prvih pet redaka trećeg psalma *Gospodine, koliko je tlačitelja mojih*, pristupila je svetim Isusovim ranama i pobožno ih ljubila. Za vrijeme šestog retka istog psalma, spustila se do Gospodinovih nogu, klanjala Mu se i zahvaljivala za oprostjenje svojih grijeha. Tijekom sedmog retka poljubila je Isusove ruke zbog bezbrojnih dobročinstava koja su joj dana, tijekom osmog častila je ranu boka Isusova. Na *Slava Ocu...* duboko se naklonila kako bi se klanjala u ime svih stvorenja presjajnom i uvijek u nepomućenom miru Trojstvu, a na riječi *kako bijaše na početku* približila se Srcu Isusovu i častila Ga u dubokoj ljubavi te slavila Njega koji sadrži u sebi sva neshvatljiva otajstva Božanstva.

Zatim je na prvi redak psalma *Dodite, kličimo...* pala ničice pred ranom na lijevoj Isusovoj nozi, molila je oprostjenje za sve svoje grijeha u mislima i riječima. Zatim je pred ranom desne noge drugim retkom psalma zadobila milost zadovoljštine za sve nesavršenosti u koje je bila padala. Trećim retkom pred ranom lijeve ruke, zadobila je oprostjenje za sve grijeha koje učinila djelom, a pred ranom desne ruke, četvrtim retkom dobila je milost nadoknade za sve grijeha propusta.

Na kraju, tijekom petog retka, ona je pristupila svetoj rani Srca svoga predragog zaručnika koje obiluje svakim dobrom, pobožno ju je poljubila i osjetila je da je očišćena od svake mrlje vodom pomiješanom s krvlju koja je izvirala iz otvora koji je otvorilo koplje rimskog časnika.

Njena duša je postala bijela kao snijeg, predragocjena Krv Isusova ju je uresila svim krjepostima, i na kraju privukla ju je ljekovita tekućina koja je izlazila iz rane najdubljih dubina ovog božanskog izvora svakog dobra. Tada je zapjevala *Slava Ocu* na čast Trojstva dostojnog svakog klanjanja, a zatim na *kako bijaše ...* bila je sjedinjena sa Srcem Isusovim u kojemu su sadržane sve Božje milosti.

Za vrijeme pozivnika *Danas znajte* koji se pjevao pet puta tijekom psalma *Dodite, kličimo* i ponavljao se dva puta na kraju psalma, ona je od Boga dobila pročišćenje sedam svojih afektivnih moći koje su u sjedinjenju sa afektivnim Isusovim moćima bile divno ukrašene. Za vrijeme molitve sljedećih psalama, na početku se zadovoljila biti pred Gospodinom u svojoj haljini ukrašenoj zvijezdama, zatim je uzdizala svoje želje Bogu kako bi zadobila da na slavu Isusova rođenja svako njeno djelovanje bude na slavu presvetog Trojstva.

Dok je zvono najavljivalo početak Jutarnje, Gospodin joj reče: „Kao što zvuk ovih zvona naviješta svetkovinu Rođenja, tako ti dajem da svi tvoji čini tijekom ove svetkovine: pjesme, čitanja, molitve, razmatranja, pa i izvanjski čini kao što su posao, san i odmor – budu na čast i slavu Trojstva, sjedinjeni sa mojim željama i mojom ljubavlju koji su uvijek bili usklađeni sa voljom Očevom“.

Dok su zatim palili sedam svijeća, Gospodin je uresio dušu Gertrude po mjeri koliko je ona bila za to sposobna, sa sedam darova Duha Svetoga, kojim je bila urešena i Isusova duša. Ona je zatim zamolila Gospodina da kao što se zbog svoje dobrohotnosti udostojao roditi u štalici, da se udostoji pripremiti joj srce prema svojoj volji. Gospodin u svome milosrđu rado prihvati ovu njenu molitvu i u srce joj uli svoju svemoć, mudrost i dobrotu koje su je obujmili kao zidovi i krov. U međuvremenu, ona je uživala u sabiranju toga u najdublje dubine svoje duše, kao u neku vrstu špilje, jer je vidjela da su sva djela, koja su učinili svi ljudi uz pomoć moći, mudrosti i Božje dobrote, kao neka zvona obješena na krov i zidove, i shvatila je da joj je bilo dano vidjeti ova djela kako bi tako mogla slaviti svetkovinu na način koji je puno bolji. Usred ove slatke radosti, koja je bila slična onoj nebeskoj, Gospodin Isus

joj se ukazao noseći nove bogate darove. Udostojao se u svojoj divnoj dobrohotnosti boraviti u ovoj špilji zajedno sa svojom nebeskom vojskom.

U ovom času ona je za sve udove svoga tijela molila 25 puta zaziv *Slavim te, klanjam ti se...* te joj je izgledalo da svaka od ovih kratkih molitava svakog pojedinog njenog uda Bogu iskazuje čast. Izgledalo joj je zatim da Gospodin čisti slatkim zagrljajem sva njena nutarnja i vanjska sjetila, čisteći ih je obnavljao, i obnavljajući posvećivao.

Potom je čula zvono za Kapitul te je ponovno slavila Gospodina zahvaljujući Mu što želi osobno predsjedati svečani skup ovoga dana, kako se to bio udostojao objaviti Matildi svete uspomene. Tada ona shvati da pobožnost većeg dijela zajednice, zahvaljujući Matildinoj objavi, dolazi na Božićni kapitul. Za Gospodina je to bio istinski poziv te On dolazi s beskrajnom radošću. On je već bio sjeo na mjesto koje je bilo određeno za Majku opaticu. Još neobičnije, istovremeno je izgledalo kao da lebdi nad njom u svojoj Božanskoj uzvišenosti, okružen mnoštvom anđela raznih korova, no anđeoski kor Prijestolja je držao njegovo nebesko prijestolje.

Kad su sestre iz zajednice zauzele svoja mjesta za Kapitul, Gospodin, kao da više nije mogao zadržati svoju ljubav, uskliknu: „Evo konačno mojih dragih prijatelja!“ A kada je jedna od učenica zapjevala *blagoslivljate Gospodina*, a opatica odgovorila *poslanici njegovi*, Gospodin je ispružio svoju časnu ruku kako bi blagoslovio zajednicu govoreći: „Svemogućnošću Boga, moga Oca, potvrđujem ove riječi“. Učenica nastavi: „Isus Krist, Sin Boga živoga, rađa se u Betlehemu u Judeji“, a kor svetih anđela čuvši blagu vijest o rođenju Sina Božjega, njihova kralja, bio je ispunjen neizrecivom radošću i iz poštovanja se prostro do zemlje kako bi Mu se klanjao.

Zajednica se tada prostrla na zemlju, kako je to bio običaj, kako bi recitirala psalam *Smiluj mi se, Gospodine*, a tijekom toga svaki od anđela je radosno prikazivao Gospodinu srce osobe čiji je čuvar bio dok je izgledalo kako Gospodin od svake duše koja je molila psalam prima neki obavijen splet koji je odlagao u svoje krilo. Kada su srca koja su predstavljana Gospodinu bila više ražarena ljubavlju, Serafini su služili Gospodinu, podržavali su Mu ruke i pričvrstili su na Njega ova srca. Kada je bio red na dušama koje su bile više prosvijetljene o Bogu, Kerubini su služili Gospodinu, a kada su mu prikazivana srca onih koji su se više vježbali u činjenju dobra, anđeoski kor Moći je posluživao Gospodina ... I tako dalje. Kor anđela je posluživao Gospodina kada su Mu bila predstavljana srca onih koji su im na neki način sličili, a kad su predstavljana srca redovnica koje nisu bile posebno gorljive, njihova srca anđeli nisu prikazivali Gospodinu, nego su redovnice jednostavno ostajale prostrte na zemlji.

Tada se ona ponizno približi Gospodinu i prikaza Mu prvi *Smiluj mi se, Gospodine*, koji se obično moli za same sebe te je kazala: „Evo preljubljeni moj Gospodine, moj zaručnice, rado se odričem svega što pripada meni i prikazujem ovaj psalam na tvoju vječnu slavu i čast, da se ti time poslužiš na dobro mojih posebnih prijatelja, prema dobrohotnosti svoga milosrđa“.

Gospodin je prihvatio ovo prikazanje i to je pokazao pod likom dragocjenog kamena velikoga sjaja. On je taj kamen stavio na ukras koji je nosio na svojim prsima, ukras koji je već bio urešen dragocjenim kamenjem i cvjetićima izrađenim kao od zlata. Zatim je nadodao: „Pogledaj, stavio sam ovaj kamen ljubavi koji si mi upravo prikazala usred ovog ukrasa, da svi koji se preporuče u tvoje molitve, ili koji to žele učiniti, budu spašeni kao Židovi koje su prestale ujedati zmije otrovnice kad su gledali mjedenu zmiju koju je napravio Mojsije u pustinji“.

Kada je završila molitva psalma, zajednica je ustala. Ukazala su se dva Kneza nebeskog dvora: nosili su kao zlatnu dasku koju su prikazali Gospodinu. On je tada razriješio

čvorove darova koje je stavio u krilo i tada iznenada sve riječi psalma koje je zajednica molila su bile biserima i dragim kamenjem urezane u zlatnu dasku. Iz svakog kamena je izlazila divna svjetlost i istovremeno je odjekivala prekrasna melodija. Svi ovi snopovi svjetla odražavali su se na Gospodinovu licu kao da ga miluju dok ga je blaga glazba pozivala da podvostruči plod za opću Crkvu za sve izgovorene riječi svake redovnice. On je shvatila da je Gospodin sve ovo učinio na ovaj dan zbog posebne pobožnosti koju je zajednica iskazala na Kapitolu, znajući da ga sam Gospodin predvodi.

Zatim su čitale popis onih koje su trebale čitati ili pjevati na jutarnjoj molitvi. U međuvremenu Gospodin je izgledao kao da ih promatra s neizrecivom milinom dajući znak glavom osobama koje su pažljivo slušale navještaj popisa, u dobroti je tješio one koje su se žalostile što njih nije zapalo moliti ovaj ili onaj responzorij.

Ona koja je Gospodina motrila u duhu tada Mu reče: „O, Gospodine, da zajednica zna kojim pogledom dobrote gledaš sestre čija imena su izrečena, one koje nisu prozване bile bi veoma ožalošćene“. Gospodin joj odgovori: „Ako neka od njih želi čitati ili pjevati te se žalosti što je ova služba iznad njenih snaga, ja ću je utješiti istom dobrotom i prihvatit ću njenu dobru želju kao da je ona sama pjevala, iako mi ne može to prikazati“.

Zatim nadoda: „Da svaka ponaosob od sestara kada čuje svoje ime na popisu nakloni prema meni ne samo svoju glavu nego i volju s nakanom da ispuni svoju službu meni na slavu oslanjajući se na mene da to učini onako kako treba, može biti sigurna da će privući moju ljubaznu naklonost“.

Sestre su zatim - počevši od priorice - započele kao što je to bio običaj, iskazivati svoje nedostatke pred majkom Opaticom, a kad su se naklonile da dobiju oprostjenje, Gospodin je vedra lica nadodao: „A ja vas snagom svoga božanskoga autoriteta odrješujem od svih nemarnosti koje ste učinile u mojoj prisutnosti, i obećajem vam da ukoliko zbog ljudske krhkosti ponovno padnete, bit ću prema vama još više milosrdan i spreman oprostiti vam“.

Kada su molile sedam pokorničkih psalama kao nadoknadu za svoje grijehe, sve riječi su se bile pojavile u liku bisera, ali bez sjaja, raspoređeni na dasci o kojoj smo govorili, okruženi dragim kamenjem koje je blještalo. Ona tada shvati zašto su psalmi bili predstavljeni biserima bez sjaja; zajednica ih je molila mehanički, po navici, bez posebne pobožnosti. Ovo nas poučava da molitve koje molimo iz navike budu predstavljene pred Gospodinom za uvećanje naših zasluga, ali da molitve koje molimo iz prave pobožnosti su beskrajno plemenitije i Bogu draže.

Za vrijeme dok se molio himan Večernje te se pjevala strofa *Slava tebi, Gospodine*, vidjela je veliko mnoštvo anđela kako lebde iznad zajednice radosno pjevajući s njom iste riječi. Ona je tada pitala Gospodina koje dobro proizlazi za ljude iz toga što se anđeli sjedinjuju s njima u slavljenju Boga psalmima. Gospodin nije odgovorio, a ona je nastavila marljivo tražiti objašnjenje, a tada nadahnuta od Boga shvatila je da anđeli prisutni na našoj svetkovini traže od Gospodina da onima koji ih nasljeđuju u pobožnosti udijeli da budu slični njima u čistoći srca i duha.

Tada se poboja, što je ljudski shvatljivo, da ovo svjetlo ne dolazi od Boga, nego od nje same, a dobila je ovaj utješan odgovor: „Ne boj se, tvoja volja je tako sjedinjena sa mojom da ne može željeti nego ono što ja želim. Ti u svemu, prije svega i više od svega želiš, moju slavu a kao posljedica toga anđeoski duhovi su tako podložni ovoj tvojoj pobožnoj volji da kada ne bi molili za tebe ono što si naslutila, učinili bi to sada samo da ti budu po volji. Ti si zaručnica Kralja, zbog toga svi velikaši nebeskoga dvora naklone se tvojoj volji, tako da odmah hite izvršiti tvoju zapovijed“.

Nakon Večernje, dok su se u procesiji nosile relikvije svetaca s Gospinim kipom, ona se požalila da nije za vrijeme Došašća zbog svoje bolesti iskazala tolika čašćenja i toliko molitava koje bi sada mogla u ovoj svetkovini prikazati Gospi.

Izenada ju je prosvijetlio Duh Sveti te je shvatila što treba činiti, i prikazala je Bezgrešnoj Djevici plemenito i preslatko Srce Isusovo kao nadoknadu za svoje nemarnosti. Gospa ga je s velikom radošću i zahvalnošću prihvatila i u tome joj je bila najveća milina, više nego da je na bilo koji drugi način častimo, jer Srce Isusovo u sebi sadrži sva dobra, svu pobožnost. Čast i molitva vjernika ne bi mogli nikada uzvratiti joj na takav način i slaviti njeno majčinstvo.

3. Preslatko Isusovo rođenje

Na Jutarnjoj, dok se trudila vršiti sve one vježbe od prethodne noći, Gospodin je htio nagraditi svoju vjernu službenicu te ju je tako moćno privukao sebi kako bi ponovno izlio u nju svoje slatko Božanstvo i njenu dušu uronio u Boga. Njen duh je bio zapljusnut neizrecivom i neusporedivom slašću dok su pjevali psalme i responzorij. Dok je kušala te slasti, vidjela je Gospodina, Kralja kraljeva, kako sjedi na prijestolju slave dok se zajednica s poštovanjem okuplja oko njega i s velikom pobožnošću slavi jutarnju molitvu Njemu na čast i slavu.

Tada se sjetila mnogih sestara koje su se pobožno njoj preporučile i u duhu reče Gospodinu: „Da li je prikladno da ja, nedostojna kakva jesam, molim za one koji su pred Tobom i pjevaju Tebi pohvale s velikom pobožnošću i gorljivošću dok ja, oh, spriječena svojom bolešću ne mogu ih slijediti?“

A Gospodin reče: „Ti možeš jako dobro moliti za njih jer sam te ja izabrao između svih ovih duša i čuvam te u svojoj očinskoj dobroti upravo zato da bi ti mogla tražiti i zadobiti sve što tvoje srce želi?“

A ona: „Gospodine, ako Ti se sviđa da molim za njih, molim Te da mi odrediš čas kad ću moći to činiti na Tvoju slavu i za dobro ovih duša, a da ne budem lišena slasti nebeske gozbe koje si se udostojao učiniti me dionicom sada“.

Gospodin: „Preporuči svaku od njih Božjem sveznanju i onoj ljubavi koja me vodila da izađem iz krila Očeva i dođem na zemlju kako bih spasio ljude“. Ona je poslušala i preporučila je svaku ponaosob samo izgovarajući njihova imena. Gospodin se prepustio svojoj nježnosti i poznajući u svome sveznanju potrebe svake ponaosob, svima je pomogao iz svoje samilosne ljubavi.

I Djevica Marija se ukazala u slavi pored svoga Sina. Dok se pjevao responzorij *Gospodin siđe s neba*, Dijete Isus kao da se prisjetio neizrecive dobrohotnosti koja ga je istrгла iz Očeva krila kako bi sišao u Marijino bezgrešno krilo i boravio u bijednom izgnanstvu na našoj zemlji, sav prožet ljubavlju pogledao je svoju Majku tako nježnim pogledom da je to nju dirnulo u najdublje dubine njenoga bića.

Zatim joj je poljubio usne svojim božanskim poljupcem koji je obnovio i udvostručio radost koju je imala dok je živjela na zemlji. Bezgrešna Djevica je bila sva sjajna i prozirna kao najčišći kristal. Mogla je motriti bezgrešni hram Božanstva koje je odsjajivalo kao komad zlata obavijeno finim platnom blagih boja, te joj je izgledalo da Dijete Isus, Jedinorođenac Očev, naslađujući se požudno crpi život iz srca svoje Majke Djevice. Ovo viđenje joj je dalo shvatiti: kao što se ljudska narav Isusova hranila djevičanskim mlijekom, tako se njegovo Božanstvo naslađivalo čistoćom njenog nevinog i prevjernog Srca.

Dok se molio responzorij *Riječ je tijelom postala*, zajednica se duboko naklonila, a ona je čula kako joj Gospodin govori: „Svaki puta kada izgovarajući ove riječi neka se osoba

nakloni sa zahvalnošću i zahvaljuje mi što sam postao čovjekom njoj za ljubav, ja, vođen svojom dobrotom, naklonim se Bogu Ocu, i u ljubavi svoga Srca prikazujem Mu sve svoje zasluge kako bih uvećao vječno blaženstvo za dušu ove osobe“.

Na riječi *i uistinu* koje su na kraju ovog responzorija, Djevica Marija se podigla i krenula naprijed. Bila je predivno lijepa u svojoj dvostrukoj slavi djevičanstva i majčinstva. Ona se približila prvoj sestri s desne strane kora, zagrlila ju je svojom rukom i blago u njenu dušu položila Dijete Isusa, najljepšeg među svim ljudima. Zatim je hodila cijelim korom i na isti način odložila ljupko i nježno Dijete u duše svih sestara. Dok su sve na duhovan način držale Dijete u naručju, izgledalo je kao da su mu neke držale glavicu na jako finom jastučiću, a druge, koje su bile manje pažljive, činilo se kao da su dopustile da ovaj jastučić padne i tako je Djetetu bilo neudobno. Ona ovim viđenjem shvati da duše koje velikodušno prikazuju svoju volju, kako bi je podložili volji Božjoj, su one sestre koje čine da se glava Djeteta Isusa odmara kao na mekom jastučiću, a one čija je volja bila tvrda i neprilagodljiva su bile one koje su dopustile da jastučić padne i Djetetu bude neudobno.

O predrage sestre, oslobodimo dakle svoje srce i svoju savjest od svake zapreke i svake proturječnosti te prikazimo svoje srce Bogu u slobodi i potpunoj spremnosti da vršimo Njegovu volju jer On u svemu želi samo naše dobro i duhovnu korist. Nemojmo ni za trenutak ometati slatki odmor ovom malom Djetetu Isusu koji se udostojao prignuti nad nas i sišao je k nama u intimu naše duše.

Kod mise «*reče Gospodin*» Isus ju je ispunio neizrecivom slašću na svaku riječ izrečenu tijekom liturgijskoga slavlja. Kad se pjevala Slava tijekom responzorija *prvorođeni Marijin Sin*, ona je pomislila kako Gospodin treba biti radije nazvan jedinorođeni nego li prvorođeni, jer Gospa nije rodila drugoga sina osim Onoga koga je začela po Duhu Svetome.

Bezgrešna Djevica ju je dobrohotno pogledala i rekla: „Moj preljubljeni Isus uistinu nije jedinorođeni, nego prvorođeni, jer sam ga prvo začela u svome krilu, a nakon Njega ili bolje reći po Njemu, sve sam vas rodila u utrobi svoje majčinske ljubavi da budete istovremeno Njegova braća i moja djeca“.

Kod prikazanja je spoznala u duhu da sve njene sestre prikazuju Gospodinu molitve koje su molile tijekom Došašća te kako neke od njih polažu svoja prikazanja u krilo Djeteta Isusa koji je boravio u njihovim dušama. Gospa je došla pohoditi ih svaku na njihovom mjestu, brinula se za sve, ljubazno je pripravljala Isusove ruke da prihvate njihove darove. Druge sestre su išle prema oltaru koji je bio usred kora i ovdje su prikazivale svoje molitve Gospi. Oltar tako mali kakav je bio, ne može držati te darove.

Ona tada shvati da one koje polažu darove u krilo Djetetu Isusu su sestre koje su ga motrile kao duhovno rođenoga u njihovima srcima, a Gospa im je pomagala prikazati njihove molitve, radujući se napretku u njihovoj ljubavi. One koje su motrile Gospodina samo kao rođenoga u Betlehemu kako nam ga predočuje sveta Crkva izgleda da su dolazile usred kora i prikazivale su svoje darove Gospi.

Ona se tada približi Kralju slave, kako su je molili, i prikazivala je Isusu molitve koje su pojedine sestre molile prije svetkovine Rođenja, zajedno s dobrom voljom nekih sestara koje bi rado bile isto učinile da ih nisu spriječile druge stvari. Tada je ona u duhu vidjela da su molitve koje su pobožno izmoljene poput dragocjenog kamenja bile raspoređene na dasci o kojoj smo govorili te da dobra volja onih koje su bile spriječene dati svoja prikazanja zbog svojih zauzetosti, zbog čega su se žalostile i ponizivale, bila je uvrštena u divni nakit koji je Gospodin nosio na prsima. Ove duše su zadobivale na taj način lagani pristup Božanskome Srcu, kao onaj tko ima ključ škrinje i može je otvoriti te uzeti iz nje ono što želi.

4. Sv. Ivan apostol

Jednoga dana u Došašću, dok se molila sv. Ivanu evanđelisti, apostol joj se ukazao obučen u žutu haljinu svu izvezenu zlatnim orlovima. To je značilo da se za vrijeme svoga zemaljskog života, dok je u kontemplaciji padao u ekstaze, trudio sići u ponor poniznosti spoznavajući vlastito ništavilo. Promatrajući pažljivije ovu haljinu primijetila je da su zlatni orlovi bili označeni tankom crvenom niti. Ovo je značilo da kada se sv. Ivan uzdizao u kontemplaciju, uvijek je započinjao od sjećanja na Isusovu muku kojoj je bio očevidac i svjedok i u kojoj je sudjelovao vlastitom dubokom pobožnošću u dubini svoje duše. Na taj način postupno se uzdizao do visina Božanstva sve dok nije ustalio svoj pogled u sjaj Vječnog Sunca.

Ivan je bio ukrašen i sa dva zlatna ljiljana, jedan na lijevoj, a drugi na desnoj strani. Na ljiljanu koji je bio s desna, bile su izvezene ove riječi: „Učenik koga je Isus ljubio“ (Iv 13,23), a na onome s lijeve strane „evo Gospina čuvara“, jer je bio dostojan da mu Gospodin dok je umirao na križu dadne na čuvanje najčišći od svih ljiljana, svoju Majku Mariju.

Na grudima je nosio i predivan ukras kao podsjećanje da je imao povlasticu na zadnjoj večeri osloniti se na Isusove grudi. Zlatom su bile ispisane riječi „u početku bijaše Riječ“ kako bi podsjetile na oživljavajuću snagu ovih uzvišenih riječi koje su sadržane u Njegovu Evanđelju.

Gertruda tada reče Gospodinu: „Zašto me činiš dostojnom prisutnosti ljubljenoga učenika iako sam ja nedostojna?“ On reče: „Zato bi te vezao sa mnom vezom posebnog prijateljstva, jer nemaš nijednoga apostola za zaštitnika, te ti ja sada dajem Ivana koji će ti biti vjerni zaštitnik i u Nebu“.

A ona reče: „Pouči me, Gospodine, kako ga mogu častiti“. Gospodin: „Svi mogu svaki dan moliti jedan Oče naš na čast apostola koji im je zaštitnik kako bi ga podsjetili na ugodni osjećaj vjernosti koje je apostolovo srce kušalo kad sam ga ja naučio ovu molitvu i kako bi ga molili da po njemu zadobiju ustrajnu vjernost u mojoj ljubavi sve do kraja života“.

Na blagdan kad se slavio sv. Ivan Apostol, dok je prisustvovala jutarnjoj molitvi s više pobožnosti negoli je to bilo uobičajeno, učenik koga je Isus ljubio - a iz toga razloga bi ga trebali svi ljubiti - ukazao joj se sv. Ivan iskazujući joj veliku pažnju kao znak posebnog prijateljstva. Ona mu je tada preporučila neke od sestara koje su se njoj povjerile, a svetac je rado primio želje svake od njih govoreći: „U ovome sličim svome Gospodinu: ljubim one koji mene ljube“.

Ona mu reče: „Koju bih milost mogla zadobiti za sebe bijednicu slaveći ovaj tvoj lijepi blagdan?“ On odgovori: „Dođi sa mnom, ti si izabranica Gospodnja, odmarajmo se skupa na slatkom Srcu Isusovu u kome su skrivena sva blaga vječnog blaženstva“. I poveo ju je sobom te doveo do Spasitelja držeći je sa svoje desne strane, dok je on bio s lijeve. Dok su se njih oboje odmarali na Srcu Isusovu, sv. Ivan dodirujući s poštovanjem svete Gospodinove grudi uskliknu: „Evo Svetoga nad svetima koji sebi privlači sve što je dobro na nebu i na zemlji“.

Ona je tada upitala sv. Ivana zašto je za sebe odabrao lijevu stranu, a nju stavio s desna. On odgovori: „Jer sam pobijedio u svim stvarima i postao sam samo jedan duh s Bogom, mogu profinjeno prožeti tamo gdje ne može proći materija. Zbog toga sam izabrao lijevu stranu, a tebe sam stavio na stranu gdje je rana Isusova Srca jer ti živeći još na zemlji ne bi mogla kao ja prožeti ono što je zatvoreno te ćeš tako moći lako crpsti slast i utjehu koju nezadrživi polet Božje ljubavi neprestano daruje onima koji je žele“.

Ona je kušala neizrecivu radost slušajući otkucaje Spasiteljeva Srca, te reče sv. Ivanu: „Miljeniče Božji, nisi li ti iskusio slast koju ja kušam u ovom času osluškujući ove preslatke

otkucaje kad si na zadnjoj večeri naslonio glavu na ove grudi?“ On odgovori: „Uistinu sam kušao i blagost tih otkucaja je prožela mene kao što miris svježeg kruha prožima gladnoga. Moja duša je postala gorljiva, slična posudi stavljenoj na živu vatru“.

Ona nastavi: „Zašto si o ovome potpuno šutio i nisi progovorio na korist mnogih naših duša?“ A on nastavi: „Moje poslanje je bilo da Crkvi koja se rađala pokažem samo jednom riječju utjelovljenu Riječ nebeskog Oca, i ova jedina riječ može zadovoljiti do konca svijeta um cijeloga ljudskoga roda i neće nikada uspjeti razumjeti je potpuno. Blaga rječitost otkucaja ovoga Presvetog Srca je pridržana za zadnja vremena, da se svijet koji je već ostario u mlakosti ražari ljubavlju prema svome Bogu“.

Dok se ona divila ljepoti sv. Ivana koji se odmarao na grudima Gospodinovim, apostol joj reče: „Do sada sam ti se ukazao pod likom koji se odmara na Srcu Spasitelja, moga prijatelja i moga jedinoga Ljubljenoga. A sada, ako želiš, izmolit ću ti da me vidiš onakvoga kakav sam sada u Nebu gdje uživam slasti Božanstva“.

Ona je to poželjela i iznenada vidje beskrajni ocean Božanstva zatvoren u Isusove grudi, a u taj ocean sv. Ivan je uranjao u neizrecivoj slobodi i slasti. Ona je shvatila da on postojano boravi ondje gdje Božanstvo s najviše siline istječe prema ljudima. Opojen ovim potokom slasti, izgledalo je da on po svome srcu širi na sav svijet slatku rosu Božje blagosti, a radilo se o njegovu spasonosnom nauku, što se na poseban način odnosilo na evanđelje: *U početku bijaše Riječ*.

Drugi put, također na isti blagdan, ona je čula kako se uvijek iznova istim slatkim riječima uzvisuje cjelovito djevičanstvo sv. Ivana. Obratila se tada ovome velikome prijatelju Božjem i zamolila ga je da nam isprosi milost da pomno čuvamo čistoću, tako da se u vječnosti možemo pridružiti pjesmom pohvale koja se s toliko slasti pjeva na slavu Božju. A sv. Ivan joj je odgovorio: „Onaj koji želi sa mnom podijeliti nagradu pobjede u vječnom blaženstvu, treba se tijekom svoga života ponašati kao što sam se ja ponašao. Tijekom svoga života, često sam se prisjećao nježne bliskosti kojom je moj ljubljani Gospodin i Učitelj Isus pogledao mene, nadoknađujući mi za čistoću zbog koje sam se odrekao zaručnice i braka kako bih ga uspješnije slijedio. Zatim sam u svojim riječima i djelima uvijek brižno bdio da ni na kakav način ne uprljam, ni u sebi ni prema drugima, ovu krjepost toliko dragu mome Učitelju. Drugi apostoli su se bili zadovoljili time da izbjegavaju sve što im je izgledalo sumnjivo, a slobodnije su djelovali u onome što im nije tako izgledalo: „Ustrajno su molili skupa s nekim ženama i Marijom, Isusovom Majkom, kao što se to čita u Djelima apostolskim“ (usp. Dj 1,14).

Ja sam se ponašao s mnogo opreza, ne odbijajući pomoći nekoj ženi u materijalnim i duhovnim potrebama. Ipak sam uvijek bio obazriv. Obično bih svaki puta kad sam trebao služiti, prvo zazivao Božju dobrotu. Zbog toga se o meni pjeva: „u progonstvima si me zazivao a ja sam te uslišavao“ (usp. Ps. 80, 8). Zbog toga Gospodin nikada nije dopustio da moja ljubav prema bilo kome okalja moju čistoću. Kako bi nagradio ovu čistoću, moj predragi Učitelj je htio da ova krjepost bude u meni slavljenja više negoli u bilo kojem drugom svecu, a u Nebu mi je dao posebno dostojanstveno mjesto. Ondje okružen slavom i divnim sjajem izravnije primam opojne zrake ljubavi koja je sjajno zrcalo bez mrlje u vječnom svjetlu (usp. Mud. 7,26). Svaki puta kad je u Crkvi spomen – čin moje čistoće, Gospodin mi učini gestu punu ljubavi i nježnosti koja ispunja moje srce neizrecivom radošću. Ova radost kao slatko piće prožme dubine moje duše. Zbog toga se za moj blagdan pjeva: „ti ćeš preda mnom biti kao pečat“ (usp. Hg 2, 24), kao nešto što poprima gorući utisak moje blage ljubavi“.

Tada je Gertruda bila uzdignuta na najviši stupanj spoznaje te shvati da kao što Gospodin kaže: „ima puno odaja u kući Oca mojega“ (Iv 14, 2), postoje tri odaje u kojima oni koji čuvaju cjelovitost čistoće uživaju nebesko blaženstvo. Prva odaja je za one koji, kao što

je rečeno za apostola, izbjegavaju sve što izaziva sumnju da bi moglo naškoditi čistoći, a prihvaćaju sve što nimalo ne šteti čistoći. Ako ih napadne neka napast, oni je pobjeđuju velikodušnošću u borbi; a ukoliko zbog ljudske slabosti podlegnu, grijeh odmah brišu pokorom.

Druga odaja je za one koji se u svakoj prigodi, bila ona sumnjiva ili ne, odmah udaljuju od svega što bi moglo uzrokovati napast. Oni drže u stezi svoje tijelo i vladaju nad njime do te mjere da je skoro nemoguće da im duh strada. Ovoj drugoj odaji pripada sv. Ivan Krstitelj i neki drugi sveci kojima je Božja dobrota prethodila, a oni su vjerno odgovorili na Božju milost izbjegavajući zlo i čineći dobro.

Treća odaja pripada onima kojima je Božje dobrota prethodila, kao i ovima prije, slašću Božjih blagoslova te se čini kao da imaju naravni užas i odbojnost prema zlu. Kada ih prigode dovedu u relacije s dobrima ili zlima, održavaju postojanu ovu odbojnost prema zlu i pristajanje uz dobro, iznalaze sve načine da svoju dušu čuvaju čistom kao i dušu drugoga. Ipak, poznaju ljudsku slabost, ali i iz nje izvlače duhovnu korist jer kad prakticiraju čistu ljubav, nemaju povjerenje u pokrete svoga srca, traže svaku prigodu da priznaju svoju ograničenost kako bi marljivije bdjeli sami nad sobom prema riječima sv. Grgura: „Vlastito je krjeposnim dušama vidjeti grijeh tamo gdje ga i nema“. Među njima je sv. Ivan Evanđelist na prvom mjestu i zbog toga se na njegov blagdan pjeva responzorij: *Onoga tko pobijedi*, to jest koji nadvlada ljudske ljubavi, *učinit ću stupom u mom hramu* to jest postojan temelj koji će primiti obilje Božjih slasti. *Na čelu ću mu napisati svoje ime*, to jest, objavit ću da sam njega označio slašću božanske bliskosti; *napisat ću i ime novog Jeruzalema*, to jest bilo izvana bilo iznutra zadobit će posebnu nagradu za svaku osobu za koju je zadobio spasenje na zemlji.

Ovdje možemo spomenuti još jedno viđenje koje je Gertruda imala kasnije, a koje se povezuje s ovim. Gertruda se jednoga dana pitala zašto se toliko veliča djevičanstvo sv. Ivana za koga se kaže da ga je Gospodin bio pozvao u trenutku svadbe, dok se ova krjepost ne veliča toliko kod sv. Ivana Krstitelja koji nikada nije poznavao nikakve zemaljske želje. Gospod, koji istražuje srca i nagrađuje svakoga prema zaslugama, tada joj u jednom viđenju pokaza ova dva sveca. Sv. Ivan Krstitelj se ukazao kako sjedi na viskom prijestolju koje je bilo nad morem, dok je sv. Ivan Evanđelista bio na nogama usred goruće peći okružen plamenovima sa svih strana.

Ona je promatrala čudeći se, kad joj se Gospodin udostojao objasniti ovo: „Što ti izgleda da je više izvanredno, sv. Ivan evanđelista koji izgara ili sv. Ivan Krstitelj koji se ne utapa?“ Ona tada shvati da je jako različita nagrada za krjepost za koju se borilo i za krjepost sačuvanu u miru.

Jedne noći dok je molila, trudila se na poseban, pobožan način približiti se Gospodinu. Odjednom je vidjela sv. Ivana naslonjenog na svoga Učitelja. On ga je držao blago privučena sebi i iskazivao mu je na tisuće gesta nježnosti. Ona je tada pala nice do Gospodinovih nogu moleći za oprostjenje svojih grijeha, a sv. Ivan joj se s mnogo dobrote obratio: „Neka ti moja prisutnost ne bude razlogom kolebanja, evo Onoga koji može uzvratiti na zagrljaj i poljubac tisućama vjernih duša istom ljubavlju i zna vjerno čuvati tajnu koju mu svaka duša povjeri“.

Za vrijeme Jutarnje dok se pjevalo *Ženo, evo ti sina*, vidjela je kako iz Božjeg Srca izlazi divno svjetlo koje se odražavalo na apostolu privlačeći tako poglede i divljenje svih svetaca. Blažena Djevica kad je čula da je nazvana njegovom Majkom, s radošću mu je iskazala svoju nježnost, a učenik ju je sa svoje strane pozdravio iskazima posebne ljubavi.

Svaki puta kad se u Službi čitanja podsjećalo na posebne povlastice koje je Gospodin udijelio ovom apostolu, kao na primjer kad se govorilo: *Ovo je Ivan koji se odmarao na Gospodinovim grudima na zadnjoj večeri. Ovo je učenik koji je bio dostojan spoznati tajne*

Neba. Ovo je učenik kojega je Gospodin ljubio..., sv. Ivan bi bio zaogrnut novom slavom u očima svih svetih. Sveci su tada gorljivije slavili Boga, a Ivan bi osjećao neizrecivu slast.

Na riječi *ukaza se svome ljubljennomu Ivanu...* Gertruda shvati da u ovom pohodu Gospodin obnavlja u njegovoj duši onu slast i blizinu koju je apostol uživao tijekom svoga zemaljskoga života. Ivan se tada preobražavao u drugog čovjeka, te se činilo da uživa predokus vječne sreće, posebno zbog tri dara na kojima je zatim zahvaljivao Bogu u času svoje smrti.

On se sjetio prvog dara ovim riječima: „Vidio sam Tvoje lice i izgleda mi da izlazim iz svoga groba“. Drugog govoreći: „Tvoji mirisi, Isuse, potiču me na vječne stvari“. I na kraju trećeg ovim riječima: „Slast Tvoga glasa se može usporediti sa slašću meda“.

Slatka Gospodinova prisutnost na kraju mu je, da tako kažemo, dala radost besmrtnog života snagom božanskoga poziva. Zatim je primio nadu u najslade utjehe, a nježnost božanskoga poziva mu je u duši uzrokovala radost vječne sreće.

Na riječi: „Ivan ustade na Gospodinov poziv i počeo hoditi na način kao da ga želi slijediti sve do Neba.“ Gertruda shvati da je Ivan imao sigurnost povjerenja u Gospodinovu i Učiteljevu dobrotu do te mjere da nije sumnjao da će ga uzeti sa ovoga svijeta a da ne kuša patnje smrti. Budući da mu je ljubav nadahnjivala to povjerenje, on je zaslužio te se tako i ispunilo.

Ona se tada čudila vidjevši napisano kako je Ivan otišao na drugi svijet a da nije kušao muku smrti jer je trpio u duhu podno Isusova Križa tijekom Muke i zato što je sačuvao neokaljanom svoje djevičanstvo. Na koji način je, dakle, mogla shvatiti da je ovaj dar nagrada Ivanovu povjerenju? Gospodin joj odgovori: „Ja sam ga nagradio posebnom slavom zbog toga što je sačuvao cjelovitost djevičanstva i zbog njegove samilosti zbog moje smrti; a svidjelo mi se zatim nagraditi ga tijekom života za sigurnost njegova povjerenja u moju dobrotu zbog koje je smatrao da mu ne mogu ništa odbiti. I zbog toga nisam dopustio da iskusi smrtnu muku, nego sam učinio da prijeđe s ovoga života u ekstazi radosti, i proslavio sam na poseban način ovo djevičansko tijelo koje sam zaodjenuo neraspadljivošću i skoro u predokusu proslave“.

5. Slavljenja Isusova imena na blagdan obrezanja

Na blagdan obrezanja Gospodinova Gertruda mu je prikazala molitvu kratkih zaziva Imenu Isusovu koje su neke osobe molile Njemu na slavu. Ove su se molitve odmah pokazale pred Gospodinom zvjezdanim sjajem kao u obliku bijelih ruža obješenih, da tako kažemo, na svod neba. Iz svake ruže je visjelo zlatno zvonce čiji je ljupki zvuk uzrokovao Božanskome Srcu neizrecivu radost. Svako zvonce ga je podsjećalo na neko od njegovih Božanskih savršenstava, kako su one bile izražene u molitvi zaziva upućenih Njegovu Imenu, kao na primjer: *Zdravo, Isuse preljubljeni, predobri, najpoželjniji!* i slično.

Ona je tada poželjela slaviti Ime Isusovo zazivima tako učinkovitim da Njegovo Božansko Srce bude time još više ganuto. Dok je u ljubavi promišljala što izabrati, iznenada joj je ponestalo snage, a Gospodin privučen ili bolje rečeno pobijeđen gorljivošću njene nježnosti, u dobroti se nadvio nad njom i u poletu svoje ljubavi poljubi je svojim božanskim poljupcem govoreći:

„Evo, ja sam na tvoja usta utisnuo svoje presveto Ime, želim da ga ti donosiš svima i svaki puta kada budeš micala usnama da bi ga izgovorila učinit ćeš da u mojem ušima odzvanja jedna prelijepa melodija“.

Ona je imala osjećaj da su „Ime Isusovo“ i naziv „Pravednik“ duhovno urezani na neizreciv način u njene usne zlatim slovima koja su sjala kao zvijezde. Nazivom *Isus*, što

znači *Spasitelj*, spoznala je da treba naviještati milosrđe i Božje spasenje svima koji to žele, a riječju *Pravednik* spoznala je da treba ukazati na strogost Božje pravde otvrdnulim dušama koje nisu željele biti dovedene do Boga Njegovim milosrđem, a sve s ciljem da ih pokuša privesti barem ovim strogim prijetnjama.

Zatim je kazala Gospodinu: „O predragi Prijatelju, udostoji se kao ljubljani Zaručnik zaželjati ovoj zajednici, koja ti je toliko draga, sretnu godinu“. Gospodin odgovori: „Obnavljajte se u duhu (Ef 4, 23). Ona nastavi: „Neka tvoja samilost, o Premilosrdni, ne zaboravi u ovaj sveti dan tvoga obrezanja ispraviti sve naše mane“. Gospodin odgovori: „Neka vam opsluživanje vašeg Pravila posluži kao obrezanje“. Ona tada reče: „O Ljubljeni, zašto mi odgovaraš tako strogim glasom kao da nam ne želiš pomoći svojom milošću i kao da nas želiš prepustiti našim snagama, dok ti sam kažeš da bez tebe ne možemo ništa učiniti?“

Gospodin doskora umilostivljen slašću ovih riječi dopusti joj da se odmori na njegovom Srcu i milujući joj dušu nježno reče: „Ja vam sigurno želim pomoći. Svaka ona među vama koja će se na moju slavu i meni za ljubav potruditi ovoga prvog dana u godini ispitati se s pokajanjem za sve nedostatke u vršenju Pravila, odlučujući da ubuduće više neće tako činiti, ja ću joj biti dobri Učitelj koji kao da na svoja koljena uzima svoju učenicu da bi je poučio pisati, i pokazuje joj prstom ruke njene pogreške ispravljajući ih svojom rukom, dodajući pri tome slova koja nedostaju. Na isti način milosrdno ću ispraviti njene nedostatke. Moja očinska dobrota nadoknadit će za njene pogreške kao kad neko rastreseno dijete nešto zaboravi. Ona koja se u volji odrekne svega za što zna da mi se ne sviđa te se potruži zadobiti moju naklonost, primit će od moga Božanskoga Srca svjetlo i ja ću voditi svako njeno nastojanje tako da se ona svake godine kao vjerna zaručnica može pripremati da bude više suobličena mojoj slavi, mome dostojanstvu, i svemu što je korisnije njenom spasenju, prikazujući mi to kao залог svoje vjernosti“.

Nakon što je Gertruda počela moliti za neku osobu koja je žarko htjela zadobiti od Boga po njenom zagovoru, kao novogodišnji dar, savršenu vjernost u ugodnim i mučnim situacijama života, Gospodin joj odgovori:

„Kad si mi uputila ovu molitvu, ja sam od nje zapravo dobio vrijedan novogodišnji dar, a budući da priliči da joj uzvratim, želim joj dati nešto što je zajedničko, to jest nešto korisno njoj, a meni ugodno, da ja u tome pronalazim svoju radost, a ona pomoć moje milosti. Učinit ću kao neka majka koja želi poučiti svoju kćer i pusti da ona to napravi, ali pomaže joj svojim iskustvom. Na sličan način moja vječna Mudrost surađuje s njom pripremljavajući je za taj dar“.

Gertruda tada shvati da dragocjeni biseri koji trebaju ukrasiti ovaj novogodišnji dar su ljubav, svete želje i misli o Bogu koje su proizlazile iz straha Božjega ili iz ljubavi, iz nade ili radosti koje privlače dušu k Bogu jer Gospodin ništa ne zanemaruje, nego se svime služi za naše vječno spasenje. Ona je molila još za mnoge druge osobe, posebno za jednu kojoj je nepažnjom uzrokovala nemir.

Gospodin joj reče: „Ovim nemirom širio sam njenu dušu i pripremljao njenu ruku da obilnije i dostojnije primi moje darove nego što je to prije mogla.“

Gertruda odgovori: „Nažalost, Gospodine, za pročistiti ovu dušu ja sam bila kao bič u tvojoj ruci“. Gospodin je upita: „Zašto kažeš nažalost? Tko je za moje izabrane sredstvo za pročišćenje, ako nema nakanu da im naškodi, nego naprotiv ima sućuti prema njihovim patnjama, u mojim je rukama kao živo sredstvo čija zasluga raste u mjeri u kojoj ga koristim za čišćenje drugih“.

6. Trostruko prikazanje na dan Bogojavljenja

Tijekom svetkovine Bogojavljanja Gertruda je zaželjela, imajući pred očima Mudrace, Bogu prikazati svoj dar. Kako bi nadoknadila za sve grijehе svih ljudi, od Adama do zadnjeg njegova potomka, ona je prikazala kao dragocjenu pomast Tijelo Kristovo i sva njegova trpljenja, na poseban način tijekom njegove Muke. Zatim je kao tamjan prikazala Njegovu presvetu dušu, da sve njene gorljive molitve posluže za nadoknadu propusta stvorenja. Na kraju, kao zlato zadovoljštine za sve krivnje svih stvorenja, prikaza Njegovo savršeno Božanstvo i slasti kojih je ono izvor.

Gospodin Isus joj se ukaza u trenutku dok je On sam prinosio ovo njeno prikazanje kao beskrajno dragocjeno blago Presvetom Trojstvu. Dok je On stupao naprijed Nebom, sav nebeski dvor s poštovanjem je kleknuo i s poštovanjem naklonio se kao što to pobožne osobe običavaju činiti kada prolazi pored njih Presveti Sakrament.

Ona se tada prisjetila da su je mnoge osobe molile da na spomen trojice mudraca prikaže neke kratke molitve za njih. Dok je ona to nastojala učiniti sa svom mogućom pobožnošću, ukaza joj se ponovno Gospodin Isus i ponovno prođe Nebom da nebeskom Ocu prikaže ovo drugo prikazanje. Sav nebeski dvor dođe Mu u susret pjevajući pohvale zbog ovih dostojnih prikazanja. Ona je tada spoznala da ako neka osoba prikaže Bogu svoje molitve i svoj posao, sav nebeski dvor slavi taj dar kao jako drago prikazanje Bogu.

Ukoliko duša nije zadovoljna samo ovim molitvama i djelima, te prikazuje s njima one Kristove, koje su beskonačno savršenije, sveti u Nebu iskazuju toliko poštovanja prema tome prikazanju da se ništa ne može usporediti s time pred Presvetim Trojstvom koje je iznad svih stvari.

Jednom drugom zgodom tijekom iste svetkovine dok su se čitale riječi iz evanđelja *I poklone mu se*, Gertruda se po uzoru na Kraljeve gorljiva duha prostrla pred noge Gospodinu Isusu s najponiznijom pobožnošću, klanjajući Mu se u ime svih stvorenja Neba, zemlje i podzemlja. Ne pronalazeći dostojan dar za prikazanje Bogu, tjeskobna duha i sa žudnjom tražila je među svim stvorenjima nešto dostojno da bude prikazano njenom jedinome Ljubljenome. I dok se u gorljivosti svojih želja mučila u ovom traženju, našla je neke bijedne stvari koje bi svatko prezreo jer su nedostojne da budu prikazane na slavu i čast Spasitelja. Ona ih je ipak sa žudnjom uzela kako bi ih prikazala Onome kome trebaju služiti sva stvorenja.

Sabrala je, dakle, u svoje gorljivo srce s velikom željom sve patnje, strahove, muke koje su stvorenja trpjela kroz stoljeća, ne za slavu Božju, nego kao posljedice ljudske bijede i prikaza ih Gospodinu kao izabranu pomast. Zatim sabra svu lažnu svetost, samo izvanjsku pobožnost dvoličnika, farizeja, heretika i sličnih duša i prikaza je Gospodinu kao žrtvu umjesto mirisnog tamjana. Na kraju kao treće prikazanje potrudila se sabrati u srcu sve posve naravne ljubavi kao i lažnu i nečistu ljubav koju tolike osobe uzaludno prosipaju, te ih prikaza Bogu kao da je neko čisto zlato.

Snagom gorljive želje pune ljubavi kojom se trudila da sve ove stvari dovede do toga da budu na čast njenome Ljubljenome, ova bijedna prikazanja kao neko zlato koje se čisti u gorućoj peći od svih nepročišćenosti postadoše dostojna biti prikazana Gospodinu.

Gospodin s velikim zadovoljstvom prihvati sve ove prinose koje je, zbog žarke ljubavi prinositeljice, vrednovao kao dragocjene darove i sabrao poput nekog dragog kamenja, te ih je stavio u svoju krunu govoreći: „Evo dragocenog kamenja koje si mi prikazala. Ja ih smatram vrijednima zbog toga što su rijetka. Kao sjećanje na tvoju posebnu ljubav, uvijek ću ga nositi na kruni koju imam na glavi i pohvalit ću se njime pred cijelim nebeskom dvorom kao darom

koji mi je dala moja zaručnica slično kao što kralj u svojoj kruni nosi dragocjeni kamen koji puk naziva *Besant* zbog njegove rijetkosti jer nema sličnoga u cijelom svijetu“.

Gertruda se tada sjetila neke osobe koja ju je više puta molila da tijekom ove svetkovine prikaže nešto za nju. Pitala je Gospodina što bi mu bilo drago, a On reče: „Prikaži mi njene noge, ruke i srce. Noge označuju želje. Budući da bi me ova osoba željela utješiti u mojoj Muci, neka se trudi podnositi sve svoje tjelesne i duševne patnje u sjedinjenju s mojom mukom, na slavu i čast moga Imena i na korist Crkvi koja je moja zaručnica te ću ja prihvatiti ovaj dar kao dragocjenu pomast. Ruka označuje djelovanje. Neka se trudi činiti svoja tjelesna i duhovna djela milosrđa u sjedinjenju sa savršenim svetim činima moje ljudske naravi. Ova nakana će je oplemeniti i posvetiti, a ja ću prihvatiti ovo prikazanje kao mirisni tamjan.

Na kraju srce označava volju. Neka se trudi spoznati svoju volju, neka se ponizno savjetuje s nekim razboritim čovjekom i sve što joj savjetuje neka prihvati kao izraz svoje volje. Ako se bude trudila to činiti, ja ću prihvatiti sva njena djela kao savršeno prikazanje od čistoga zlata. A zbog ovog poniznog povjerenja koje ju je vodilo da traži svoju volju posredstvom drugog čovjeka, njena će se volja sjединiti s mojom kao što se zlato i srebro u vatri nerazdvojno sjedinjuju“.

Gertruda je zatim htjela prikazati Gospodinu prošnje koje su joj neke osobe pobožno povjerile. Tada primijeti da Gospodin drži na dohvrat desne ruke pod lijevom rukom torbu tako smještenu da On može lako pružiti u nju svoju desnu ruku; ondje je stavljao molitve koje Mu je prikazivala da ih On raspodijeli u korist svojih posebnih prijatelja.

Kada su nju molili da prikaže ove molitve, ona spozna da se one pojavljuju pred Gospodinom u obliku darova, različitih ukrasa koje je On dijelio onima koji su bili manje pripralni i manje ukrašeni. Gertruda tada shvati da Gospodin prihvaća ove molitve na dva načina kako bi nagradio povjerenje s kojim su ove osobe njoj povjerile molitve da Mu ih prikaže za njih, smatrajući u njihovoj velikodušnosti da je isto hoće li ih ona prikazati u svoje vlastito ime ili u ime njih, samo da se Gospodin udostoji da Mu budu mile i prihvatiti ih.

7. Čašćenje Svetoga Gospodinova Lica u nedjelju «Sva zemlja ...

U nedjelju *Sva zemlja*¹⁸ sv. Gertruda se pripremala po duhovnoj ispovijedi za štovanje Gospodinova Lica kojega vjernici časte toga dana u Rimu. Predočila je ovom Licu sebe i sve što Ga je izobličilo po njenim grijesima. Vidjela je samu sebe tako dostojnu prezira da se bacila do Isusovih nogu kako bi oplakivala svoju bijedu i molila milosrđe za svoje grijehe.

Tada ju je Gospodin podižući desnu ruku blagoslovio govoreći: „Zbog dubina moje ničim zaslužene dobrote udjeljujem ti oprost i otpuštenje svih tvojih grijeha. A kao zadovoljštinu za svoje grijehe učiniti ćeš što ti nalažem. Svaki dan kroz godinu dana učinit ćeš neko dobro djelo koje god želiš sjedinjujući se s milosrđem koje me navelo da ti otpustim sve tvoje grijehe“.

Ona isprva prihvati sa zahvalnošću ovu pokoru, a zatim zbog ljudske slabosti počela je jako oklijevati te zbog toga reče: „A što ću učiniti ako propustim učiniti ovo dobro djelo kada se za to ukaže prilika?“

Gospodin odgovori: „A zašto bi zapostavila učiniti jednu tako laganu stvar? Moje milosrđe će prihvatiti i samo jedan učinjen korak s tom nakanom, jednu slamku pokupljenu sa zemlje, jednu riječ, neki znak prijateljstva, molitvu *Pokoj vječni daruj im, Gospodine* ili bilo koju drugu izmoljenu za grešnike ili pravednike.“

¹⁸ Naziv nedjelje je bio uobičajen u vrijeme kad je živjela sv. Gertruda a potječe od prvih riječi na latinskome kojima je počimalo nedjeljno evanđelje. To je bila tada druga nedjelja po Bogojavljenju.

Ohrabrena ovim odgovorom ona počne moliti za svoje bliske prijatelje kako bi i oni mogli od Božanskoga milosrđa zadobiti ovu utjehu, a Gospodin prihvaćajući njene molitve reče: „Tko god bude želio učiniti pokoru koju sam tebi naložio, zadobit će kao i ti oproštenje svojih grijeha snagom moga blagoslova“. Podižući ponovno ruku Isus ponovi gestu prijašnjeg blagoslova po drugi put.

Gospodin zatim nadoda: „S toliko dobrohotnosti pune ljubavi prihvatit ću onoga tko mi pristupi nakon godinu dana prikazujući mi toliko čina ljubavi da bi nadišao broj grijeha koje je učinio“.

Gertruda je s oklijevanjem primijetila: „Kako je to moguće, Gospodine Bože moj, jer je čovjek toliko sklon na zlo da samo u jednome satu može učiniti mnoštvo grijeha“?

Gospodin joj je odgovorio: „A zašto bi uopće trebalo biti teško kada ja, koji sam Bog, toliko miline nalazim u ovim činima zadovoljštine da sam spreman pomoći sa svom svojom Božanskom Mudrošću onoga tko se potruži činiti ih?“ Mogu ti odgovoriti ovim riječima: *Što ljudsko uho nije čulo, što oko nije vidjelo i što ljudski duh ne može zamisliti, to pripravi Bog onima koji Ga ljube!* (1 Kor 2,9). O, koliku bi sreću kušao onaj tko bi prije svoje smrti barem kroz jednu godinu, ili barem kroz mjesec dana prakticirao ovu pobožnu vježbu! On bi se uistinu mogao nadati da će od Gospodina zadobiti ovu nagradu“.

Dok se sljedećeg jutra molila za one koji su se prema njenom savjetu pričestili, no bez pristupanja sakramentu Pomirenja zbog odsutnosti ispovjednika, činilo se da ih je Gospodin obukao u presjajno odijelo, znak njegove Božanske čistoće. Odijelo kao da je bilo ukrašeno dragocjenim kamenjem koje je imalo oblik i miris ljubičica, što je označavalo poniznost onih duša koje su vjerovale njenim savjetima. Primili su zatim jednu crvenu haljinu ukrašenu zlatnim cvjetićima, a ova haljina je označavala Muku Gospodnju koju je On trpio nama za ljubav i za krjeposti koje svakome pribavlja i mogućnost dostojnog pristupanja Pričesti. Zatim Gospodin reče: „Neka se za njih pripreme sjedala pored mene da svi znaju kako ove duše ne dobivaju slučajno prva mjesta, nego jer ja tako želim, jer sam oduvijek predvidio da oni zbog svoje poniznosti i zbog tvoga zagovora primaju najdragocjenije darove“.

I osobe bez teškoga grijeha, koje su u nemogućnosti ispovjediti se pristupale su pričesti ali ne slijedeći njene savjete, nego privučene Božjom milosti i s povjerenjem u Njegovu dobrotu, primale su samo crvenu haljinu ukrašenu zlatnim cvjetićima, ali su isto tako sjedali za stol Gospodnji. One koje su se suzdržale i nisu se pričestile zbog poniznosti bile su žalosne i stajale su ispred stola, ali i one su kušale velike slasti.

Na kraju ljubljani Gospodin vođen svojom dobrotom podiže svoju svetu ruku kako bi ih blagoslovio govoreći: „Svima onima koji su privučeni željom za mojom ljubavlju, često se sviđa promatrati u duhu moje Lice. Primit će zato snagom moje ljudske naravi živo i posvijetljeno utisnuće moga Božanstva. Ovo svjetlo će trajno sjati u nutrini njihovih duša, i u vječnoj slavi nebeski dvor će se diviti odražavanju mog Božanskog Lica u njihovim crtama lica“.

8. Sveta Janja, djevice i mučenica

Za vrijeme službe čitanja, kada Crkva slavi sv. Janju, Gertruda je kušala veliku radost promatrajući kako se Gospodin diči slavom koju je cijeli nebeski dvor iskazivao riječima ove svete djevice, riječima koje su se u tom trenutku ponavljale u Crkvi. Iznenada Gertruda promatrajući sa žalošću svoju nepokretnost reče Gospodinu: „Ah, Gospodine, koliko radosti bi mi uzrokovale ove slatke riječi da me moja bolest nije zadržala ovdje.“

Gospodin odgovori: „Ja sam ih sačuvao za tebe u svome Srcu i moći ćeš ih kušati s toliko više blagosti koliko će manje biti neukusne zbog tvoje samovolje“. Ona tada shvati da

nesvojevoljna zapreka nimalo ne umanjuje duhovnu dobrobit neke osobe jer u tome nema nikakva grijeha.

Dok se tijekom trećeg časa čitalo: „Neki tužitelj dođe reći da je sv. Janja kršćanka od djetinjstva i toliko predana umijećima magije da Krista naziva svojim zaručnikom“.

Gertruda uskliknu: „Oh, moj Gospodine i Bože moj, koje uvrede tvoja beskrajna uzvišenost podnosi od ljudi!“ A Gospodin odgovori: „Preobilje slasti zbog moga sjedinjenja sa sv. Janjom preobilno mi nadoknađuje svu gorčinu uvreda“. Ona doda: „Ah, moj predobri Gospodine, udijeli svim svojim izabranicima da se sjedine s tobom u vjernosti i ljubavi tako velikoj da se ne obazireš ni na koji način na uvrede koje ti nanose tvoji neprijatelji“.

Na dan sv. Augustina Gertruda je htjela saznati, kao što joj je to bilo dano za druge svece, nešto o krjepostima ove male djevice koja je nježno ljubila Isusa još od djetinjstva. Gospodin je odmah uslišao njenu želju i pokaza joj sv. Janju u liku prelijepe i profinjene djevice koju je držao privijenu na svoje Srce zbog svjedočanstva njene neusporedive čistoće. Uistinu pisano je: *savršena čistoća približava čovjeka Bogu* (Mud 6, 20). Ova čista djevica ukazala joj se tako bliska Bogu da bi se jedva moglo naći u Nebu neka druga svetica koja bi se mogla s njom usporediti po nevinosti i nježnosti svoje ljubavi.

Gertruda je tada shvatila da Gospodin uvijek privlači sebi srca ljudi potičući ih na ljubav i pobožnost kada se ponavljaju riječi slađe od meda koje je izrekla ova sveta djevica, a koje Crkva često koristi u svojim molitvama. Sve ove utjehe prolazeći kroz Srce Kristovo postanu oplemenjene, a zatim destilirane kao kapljice najslađeg napitka idu u dušu sv. Janje koja je bila privijena Božanskome Srcu. Djevica je tada bila kao urešena novim ukrasima i odsajajivao je divni sjaj prema dušama koje su bile pobožne i to im je bio izvor velike radosti.

9. Prikazanje Gospodinovo u Hramu

Na blagdan Blažene Djevice Marije, dok su odzvanjali prvi zvuci jutarnje molitve, Gertruda puna duhovne radosti reče Gospodinu: „Evo moje srce i moja duša te pozdravljaju, preljubljeni moj Gospodine, na ovaj prvi zvuk zvona koje naviješta Blagdan prikazanja u Hramu.“

Gospodin se udostojao odgovoriti: „Sva moja nježnost u meni kuca u tvoje ime na vrata božanskoga milosrđa kako bi ti zadobio oproštenje svih tvojih grijeha“. Na zadnji znak Jutarnje Gospodin je htio stotruko uzvratiti pozdrav koji Mu je ona uputila na početku te joj reče: „Cijelo moje Božanstvo te pozdravlja, radosti moje duše, šalje ti u susret sve zasluge koje sam zadobio u ljudskoj naravi kako bi te pripravile za ovaj blagdan na meni najdraži način“.

Malo kasnije je htjela saznati što se pjevalo u koru, ali s kreveta, na koji ju je prikovala bolest, nije mogla ništa čuti. Zbog toga je sva žalosna kazala Gospodinu: „Da nisam tako daleko od kora, mogla bih barem čuti nešto od onoga što pjevaju, a to bi mi pomoglo u Tebi pronaći svoju radost“.

Gospodin odgovori: „Ako ne znaš, moja preljubljena, što se u ovom času pjeva u koru, obrati se meni i promatraj pažljivije ono što je u mom Srcu, jer ono sadrži sve što ti može biti razlogom radosti“.

Gertruda je iznenada shvatila u duhu da, kao što neka osoba iscrpljena od umora traži zraka i predah te brzo udiše i izdiše, tako svaki od Gospodinovih udova, svaki kršćanin, privlači neprestano na sebe sva dobra djela koja se čine u Crkvi kako bi ih pročišćena i oplemenjena prikazao na vječnu slavu klanjanja dostojnog Trojstva. Djela koja čovjek čini s nakanom da proslavi Boga uzima na neizreciv i divan način Gospodinovo Srce u kome ta

djela zadobivaju poseban sjaj plemenitosti i savršenstva. Iako sva djela koja Gospodin prihvati kao svojinu služe duši za postizanje spasenja, na divan način, koji nadilazi svaki ljudski razum, djela koja Presveto Srce primi kao posebnu svojinu i čini ih savršenima, po ovom božanskom sjedinjenju, uvelike nadilaze u plemenitosti druga djela koliko živuće stvorenje nadilazi mrtvi stvor.

Kasnije dok je slušala drugi responzorij i žalila se što nije čula prvi, to jest responzorij *uresi* ..., Gertruda reče Gospodinu: „Pouči me, preljubljeni Gospodine, kako treba urediti moje srce da ti bude drago i po volji“.

Tada Gospodin nadoda: „Otvori mi svoje srce i daj da vidim u njemu ono što mojoj duši može pružiti divnu i neizrecivu radost, ono što će mi se veoma svidjeti, kao što su se prije izlagali u hramovima zlatna postolja na kojima su se izlagale slike idola kao poziv narodu da prikazuje svoje žrtve na poganske blagdane“.

Po ovim riječima ona shvati da se Gospodin neizrecivo naslađuje u srcu koje se raduje motrenju besplatnih Božjih dobročinstava koja mu Bog daruje usprkos njegove vlastite bijede. Tijekom druge večernje molitve dok se pjevala antifona *Djevice, nakon poroda* ... na riječi *zagovaraj nas* vidjela je Blaženu Djevicu Mariju kako svojim plaštem briše iz srca i duša svih redovnica mrlje njihovih nesavršenosti kako bi ih otklonila pred pogledom Božje Pravde. Zatim dok se pjevala antifona *Sveta Majko*, ponavljala se riječ *zagovaraj nas*. Izgledalo je kako Marija, Djevica puna milosti, nježno grli svog Sina, Kralja kraljeva, pored kojega je sjedila na prijestolju slave. To je bio izraz pobožnosti cijele zajednice. Ova pobožnost prikazana u sjedinjenju s prečistom Gospinom ljubavlju zadobivala je izvanrednu vrijednost.

Drugi puta dok se žalila zbog svoje bolesti i nepokretnosti, Gospodin joj reče: „Šimun i Ana, to jest bolest, priječi te da ideš u crkvu i sudjeluješ u molitvi časoslova. Pođi, dakle, nasamo sa mnom na brdo Kalvariju gdje ćeš pronaći Ljubljenoga svoje duše“.

Ona pođe tamo u duhu i nakon što je neko vrijeme kušala neizrecivu bol sjećajući se Gospodinove Muke izgledalo joj je da ide prema nekim vratima na sjever kroz koja se ulazilo u neki divni hram. U hramu vidje starca, sv. Šimuna, kako stojeći pred oltarom pobožno govori: „Kada će doći, kada ću Ga vidjeti, tko zna hoću li još biti živ kada se On rodi?“ Dok je on ponavljao ove i slične riječi, njegov duh se u jednom trenutku ispuni radošću. Okrećući se iznenada vidje Blaženu Djevicu Mariju i koja je stajala pred oltarom dok je u rukama držala Dijete Isusa, najljepšeg među ljudima. Čim Ga je Šimun vidio, prosvijetljen Duhom Svetim prepoznao Ga je kao Spasitelja svijeta.

Zbog toga uzimajući Ga u naručje, s beskrajnom radošću uskliknu: *Sad otpuštaš slugu svoga, Gospodaru, u miru jer oči moje vidješe Spasitelja*. Na ove riječi Ga je nježno poljubio. Na riječi *koje si pripravio* podiže Ga iznad žrtvenika oltara i prikaza Bogu Ocu za spasenje svih naroda. Tada je oltar počeo svijetliti kao sjajno zrcalo u kome se pokazala slika Djeteta Isusa obavijena svjetlom. Ovim znakom Božansko Djetesce je otvoreno iskazivalo da je On onaj koji ispunja sva prikazanja i sve žrtve Staroga i Novoga Zavjeta.

Vidjevši to Šimun, ražaren ljubavlju, uskliknu: *Svjetlo koje prosvjetljuje sve narode*. Zatim vrati Dijete Majci govoreći: *A tebi će mač boli probosti dušu*.

Tada Gospa položi svoga Sinčića na oltar prikazujući za njega dvije sjajno bijele golubice za koje se činilo kao da ih je samo kraljevsko Djetesce prikazalo svojom ručicom. Ove golubice predstavljaju jednostavni i nevini život onih vjernika koji se obazrivo ponašaju, slično golubicama kada odbacuju lošu, a biraju dobru pšenicu nasljeđujući primjere svetaca. Na taj način vjernici čineći ono u svome životu čemu ih je Gospodin poučio, a što je On svjesno propustio učiniti, izgleda kao da ucjenjuju samoga Gospodina!

Za vrijeme dok se pjevao redak osmog responzorija *moli za narod*, kraljevska Djevica pristupi naprijed i, pobožno priginjući koljena kao Posrednica između Boga i zajednice,

molila je za svaku redovnicu ponaosob. Kralj, njen Sin, dostojanstveno je ustao i posjeo je pored sebe na prijestolju slave i dade joj neograničenu moć da može zapovjediti sve što želi. Ona odmah zapovjedi nebeskim Moćima da okruže zajednicu i da je brane od tisuću zamki staroga neprijatelja đavla. Anđeli su odmah poslušali nebesku Kraljicu i, približavajući svoje «štitove», sa svih su strana okružili zajednicu.

Tada Gertruda reče Gospi: „O Majko milosrđa, da li su i one koje nisu u koru branjene od tako moćne sile?“ Ljupka Majka odgovori: „Ova obrana se ne odnosi samo na one koje su u koru, nego na cijelu zajednicu, na sve one koje gorljivo žele opsluživati Pravilo i trude se to postići. A one koje se ne brinu, to zapostavljaju i ne trude se, ne sudjeluju u ovoj anđeoskoj zaštiti“.

Gospodin tada nadoda: „Ako netko želi živjeti pod tom snažnom zaštitom, neka promotri da su ovi štitovi uži u donjem dijelu, a širi u gornjem. To znači, neka nastoji biti malen po poniznosti i neka se učvršćuje u nepokolebljivom povjerenju u moje milosrđe“.

Tijekom procesije u kapelici dok se pjevalo *Moli za nas, sveta Bogorodice*, slavna Majka položi svog nježnog Sina na oltar, zatim se pobožno pred Njim prostrla na zemlju i pobožno molila za cijelu zajednicu. Kraljevsko Dijete tada se nakloni prema njoj kako bi pokazao ne samo da prihvaća njene molitve, nego da rado ispunja želje svoje predrage Majke.

10. Sv. Grgur papa

Tijekom svečane proslave spomendana sv. Grgura pape, sveca velikih zasluga, dok je Gertruda nastojala za vrijeme mise pobožno ga častiti, on joj se ukazao u neusporedivoj slavi. Izgledalo je kao da u sebi sažima zasluge svih svetaca. Očinska providnost i marljiva briga koju je iskazivao prema Crkvi izdiže ga na čast patrijarha. Bio je sličan prorocima jer u svojim za spasenje poticajnim spisima ukazuje na razne zamke koje je neprijatelj pripremio ljudskom rodu te donosi naj mudrije savjete o predostrožnosti koje treba usvojiti za odupiranje đavlu. Zbog toga je zadobio slave više od bilo kojeg proroka. Izjednačen je u slavi sa apostolima zbog vjerne privrženosti Gospodinu u dobrim ili mučnim životnim prilikama, a i zbog toga što je u Crkvi obilno sijao sjeme riječi Božje. Bio je izjednačen s mučenicima i ispovjedaocima zbog strogog mrtvljenja, pobožnosti i savršene svetosti.

Nije se manje isticao ni po djevičanskome dostojanstvu čistoće. Sve misli, riječi i djela kojima je bdio i sačuvao cjelovitost čistoće svoga tijela i duše, učio je i druge da na sličan način bdiju i sve to je samo povećavalo njegovu slavu. Gospodin je tada rekao Gertrudi:

„Promotri kako se lijepo primjenjuje na moga izabranika ovaj redak psalma: *tvoje utjehe moju dušu vesele razmjerno mnoštvu tvojih muka* (Ps 93,19), jer za svaki čin, za svaku riječ i misao koje su mu bile uzrokom muke uzvrćeno mu je neizrecivim slastima. Kada se približavao dan njegova rođenja za nebo, to jest njegove smrti, nije nalazio odmora u tijelu jer je bio uronjen u tok smrti i bio je u smrtnoj mucu. Svi prisutni, zapravo cijela Crkva koja je shvaćala da će biti lišena tako velikoga oca i mudroga upravitelja, plakali su neutješni u taj dan žalosti, a sada kada se u liturgijskom ciklusu slavi njegova godišnjica, plaćemo časteći ga radosnim pjevom pohvala“.

Gertruda tada reče Gospodinu: „Koju je nagradu dobio zato što je obogatio Crkvu spisima tako poticajnim za spasenje?“ Gospodin odgovori: „Moje Božanstvo nalazi svoju milinu u svakome od ovih spisa, a sva sjetila moje ljudske naravi blagu radost. On sam sa mnom dijeli tu radost jer svaki puta kada se u Crkvi čita neki odlomak njegovih spisa te je neka osoba time potaknuta na pobožnost ili ražarena ljubavlju, sv. Grguru se iskazuje čast i slava pred cijelim nebeskim dvorom, na sličan način kao što se osjeća počašćen neki princ ili

jednostavni vojnik koji prima pohvalu od svoga vođe, ili kad sjeda za kraljev stol da blaguje s njime“.

Gospodin nadoda: „Dva sveca koja su ti na poseban način draga: sv. Augustin i sv. Bernard, uživaju ove povlastice kao i drugi naučitelji Crkve, svatko prema važnosti i korisnosti vlastitoga nauka“.

Zatim se pjevao dvanaesti responzorij *o apostolski Pastiru*, a sv. Grgur je kleknuo ispred Gospodina te uzdignutih ruku se pobožno molio za svoju svetu Crkvu. Gospodin s blagim milosrđem otvori mu onda svoje Božansko Srce da iz njega obilno crpi i dijeli sve potrebno zajednici vjernika. A svetac crpeći punim rukama iz Gospodinova Srca milost božanske utjehe, pripravljaio se dijeliti ih po cijeloj zemlji. Tada je ugledala da ga Gospodin opasuje divnim pojasom kao od čistog zlata. Ovaj pojas je označavao Božju Pravdu koju pridržava da je ne spusti na zemlju sprječavajući kaznu te da milosrđe pokloni nezahvalnima i nedostojnima, ali mu dozvoljava da to daje slobodno onima koji su za tim čeznuli i to zaslužili.

11. Sv. Benedikt, naš otac, te kako su sretni oni koji opslužuju Pravilo

Na slavni blagdan našeg sv. oca Benedikta, dok je za jutarnje molitve sv. Gertruda bila usredotočena na Boga s posebnom gorljivošću zbog časti i poštovanja tako velikoga oca, ona ga vidje u duhu kako stoji u prisutnosti vječnog mira Presvetog Trojstva, blistavog u slavi. Iz svakoga dijela njegovih udova činilo se kao da na divan način izlaze prekrasne ruže izvanredno svježije i prekrasnoga mirisa. Svaki od njegovih udova je izgledao kao divni ružičnjak jer je iz središta svake ruže izlazila jedna nova ruža, a iz ove još druga i tako dalje. Zadnja u nizu je izgledala uvijek ljepša od prethodne po svježini, boji i mirisu. Tako sav rascvjetan i lijep ovaj presveti otac, uistinu blagoslovljen imenom i milošću, bio je za dostojno klanjanja Trojstvo i za nebeske vojske uzrok neusporedive naslade te je poticao svece da se raduju blaženstvu koje je on uživao.

Rascvjetale ruže na njegovim udovima označavale su razne pobožne vježbe kojima je ovladao svojim tijelom kako bi ga podložio duhu kao i sve čine krjeposti njegova svetoga života. One su istovremeno predstavljale djela njegovih učenika koji su se potaknuti njegovim primjerom i naukom, odrekli svijeta kako bi slijedili kraljevski put opsluživanja Pravila te su došli u nebesku domovinu. Za svakoga od njih naš časni otac prima posebnu milost koja raduje sve svece i potiče da iskazuju vječnu slavu Gospodinu.

Sv. Benedikt je nosio kao pastirski štap, prebogato žezlo ukrašeno dragocjenim sjajnim kamenjem sa svake strane. Kada ga je držao u ruci, dragocjeno kamenje sa strane koje je bilo okrenuto njemu, odsajivalo je na njegovo lice sreću svih duša koje su slijedeći Pravila njegova Reda napredovala u krjeposti; a on je kušao po učinku Božanske dobrote neizrecivu radost. Ona strana žezla koja je bila okrenuta prema Gospodinu odražavala je Božansku pravednost koja je pravednim sudom osudila na vječnu propast one koji su, nakon što su bili uzdignuti na nezaslužan dar dostojanstva članova tako uzvišenoga reda, postali su nedostojni po svojim grijesima.

Uistinu, koliko je veće dostojanstvo Reda u koji Bog neku dušu zove, toliko je veća pravedna osuda ako živi na nedostojan način. Gertruda je htjela prikazati sv. ocu Benediktu u ime cijele Družbe psalterij izmoljen njemu na čast. On tada ustade i s radošću prikaza Gospodinu cvijeće koje je ukrašavalo njegove udove, jer ono izrasta na spasenje onima koji se pobožno utječu njegovoj zaštiti i žele slijediti njegov časni primjer opslužujući svo to Pravilo.

Dok se pjevao responzorij *Veliki oče vjere*, Gertruda mu reče: „Sv. oče, koju si čast primio u nebu nakon što si ostavio zemlju u tako slavnoj smrti?“ On odgovori: „Zato što sam

predao svoj posljednji dah moleći se, sada iz mene proizlazi miomiris iz kojega svi izvlače divnu slast“.

Ona ga je molila da bude vjerni pomoćnik svakome članu zajednice u času smrti zbog zasluga njegova slavnog prijelaza s ovoga svijeta. A sv. otac Benedikt odgovori: „Svakoga tko se bude sjećao dostojanstva kojim me Gospodin htio počastiti i učiniti blaženim dajući mi tako slavu smrt, vjerno ću pomagati u času njegova prijelaza s ovoga svijeta. Ja ću ga braniti od svakoga napadaja neprijatelja tako da će zaštićen mojom prisutnošću pobjeći svim zasjedama i sretno doći do vječnog blaženstva.

12. Navještenje Gospodinovo

Tijekom bdijenja *Navještenja Gospodinova* dok je zvonilo za kapitul, i dok je Gertruda uzdizala svoju dušu Bogu, vidjela je u duhu Gospodina Isusa zajedno s Djevicom, svojom Majkom, kako sjedi u dvorani kapitula.

On je zauzimao mjesto koje pripada opatu i u miru je čekao da uđu redovnice prihvaćajući svaku s neizrecivom dobrotom. Dok se iz martirologija čitao navještaj svetkovine, Isus se okrenu prema svojoj Majci i ljubazno je pozdravi naklonom glave, obnavljajući na takav način neizrecive slasti koje je Ona kušala kad se neshvatljivo Božanstvo utjelovilo u njenom krilu i udostojalo se sjediniti s našom ljudskom naravi.

Zajednica je zatim počela moliti psalam *Smiluj mi se, Bože*. Gospodin je sabrao sve riječi i stavio ih u ruke svoje Majke u liku dragocjenog kamenja različitih boja. Gospa kao da je privijala svome Srcu bočice mirisa koje je ukrašavala dragocjenim kamenjem, to jest molitvama koje je molila zajednica koju joj je njen Sin dao.

Gertruda je shvatila da su ove bočice mirisa bile plod jedne kušnje koja je dan prije neočekivano bez ičije odgovornosti pogodila samostan – kušnja koja je bila povjerena Majci milosrđa. Ona se čudila što je ova muka bila tako prikazana i tražila je razlog tome.

Gospodin joj reče: „U svijetu ugledne osobe nose bočice mirisa radije negoli druge ukrase jer im se jako sviđa ljepota mirisa koji se širi. Na sličan način ja nalazim zadovoljstvo u srcu onih koji u poniznosti, strpljivosti i sa zahvalnošću povjeravaju svoje muke mojoj očinskoj dobroti koja ih pretvara u dobra za one koji prihvaćaju dobre prilike kao i protivštine života“.

Gertruda se zatim pitala zašto je Gospodin u ovoj prigodi, kao i u mnogim drugima, poučava po slikama i materijalnim usporedbama. On joj tada dade primijetiti da se u himnima ove svetkovine spominju zatvorena vrata koja je u duhu vidio prorok Ezekijel te reče: „Kao što su proroci unaprijed predvidjeli red i način moga Utjelovljenja, Muke i Uskrsnuća po slikama, likovima i mističnim simbolima, tako nevidljive i duhovne stvari ne mogu ni sada biti iskazane ljudskome duhu osim po slikama koje poznaje. Ne treba odbaciti ono što je Bog objavio po slikama, nego radije treba se truditi kušati duhovnu slast koja se skriva pod tajnom simbola“.

Tijekom Jutarnje dok se pjevao pozivnik *Zdravo Marijo* ona vidje tri potočića kako silovito izviru iz Oca, Sina i Duha Svetoga i prodiru u Srce Djevice Marije kako bi se zatim vratili istom žestinom prema svome Božanskome izvoru. Ona shvati da je ovaj božanski tok Presvetog Trojstva dopustio da Gospa postane najmoćnija poslije Oca, najmudrija nakon Sina i najispunjenija ljubavlju nakon Duha Svetoga. Gertruda tada spozna da na svaku *Zdravo Mariju* koja se pobožno izmoli, ova se tri potoka obrušavaju s više žestine u Gospu, prolaze njenim presvetim Srcem i vraćaju se njihovu izvoru preobražavajući se u beskrajnu radost anđela i svetih, dok vjernici ponavljajući ovaj pozdrav osjećaju kako se obnavlja u njima sve dobro koje je za njih uzrokovalo otajstvo Utjelovljenja.

Isto tako svaki puta kad se molila neka molitva koja se odnosila na Gospinu čistoću, na primjer *čisto obitavalište u nutrini*, svi sveci Božji su se podizali i iskazivali čast Gospi, njihovoj Gospodarici, pobožno su zahvaljivali Gospodinu za darove koje je udijelio svojoj svetoj Majci za spasenje svih. I sv. Gabrijel Arkandeo je bio kao ozaren novom svjetlošću svaki puta kad su se molile riječi koje je on izgovorio na dan Navještenja. Kada se zatim spominjao sv. Josip, Marijin zaručnik, svi sveti su s poštovanjem naklonili glavu prema njemu i pogledom ljubavi pokazali koliko su uživali zbog dostojanstva koje mu je bilo iskazano.

Za vrijeme mise kad je išla pričestiti se, vidjela je slavnu Majku Spasitelja urešenu sjajem svih krjeposti. Gertruda se tada prostrla ponizno do njenih nogu moleći je da je pripravi za primanje Tijela i Krvi njenoga Sina. Gospa joj stavi na grudi ogrlicu koja je imala sedam zraka ili ishodišta, a svakoj od njih su bili pridodani dragulji, a ovo drago kamenje označava glavne Gospine krjeposti zbog kojih se ona svidjela Bogu: njena privlačna čistoća, plodna poniznost, goruća želja, prosvijetljena spoznaja, neiscrpna ljubav, neizreciva radost te nepomućena vjera i mir.

Urešena tim ukrasom njena duša je došla pred Božji pogled, a Gospodin je bio toliko osvojen i privučen ovim krjepostima, da se privio njenoj duši po moći svoga Božanstva i privukao ju je svu svome Srcu iskazujući joj najnježnije čine ljubavi.

Dok se tijekom trećeg časa pjevala antifona *divnim umijećem*, činilo se kao da je Duh Sveti izišao iz Gospodinova Srca u liku laganog daha koji je blago dahnuo sedam dragocjenih kamenova koji su bili učvršćenje na onom ukrasu i učinio je da odzvanja ova ista antifona na slavu Presvetoga Trojstva.

Kasnije, dok se čitalo evanđelje, na riječi *evo službenice Gospodnje*, Gertruda pozdravi Majku Božju s radosnim pozdravom podsjećajući je na neizrecivu radost koju je kušala kada je izgovarala ove riječi kako bi se u potpunosti s povjerenjem predala ispunjenju volje Božje. Gospa joj je s velikom dobrotom odgovorila: „Svakome tko me zaziva u ime ove radosti, ja ću pokazati što se uistinu traži dok se moli današnji himan *Majkom se pokaži*. Ja ću mu se iz preobilja nježnosti i milosrđa na njegovu korist pokazati doista kao Majka Kralja Slave i Posrednika.

Za vrijeme Večernje na antifonu *danās je dan*, pjevala se pjesma *Danas je Bog postao čovjekom*, a zajednica se prostrla kako bi častila veliko otajstvo Gospodinova Utjelovljenja. Sin Božji, vrhovni Kralj, dirnut ovim riječima koje su ga podsjetile na ljubav koja ga je prisilila da postane čovjekom, žurno se podiže sa kraljevskoga prijestolja i stojeći s poštovanjem pred Bogom Ocem, reče: *Braća moja dođoše k meni*. Ah, koji osjećaj nježnosti mora da je kušao Bog Otac na ove riječi svoga ljubljenoga Sina u kojemu ima svu svoju milinu, i kako je morao braći svoga Jedinorođenca dati veće darove od onih kojima je egipatski faraon, prema pripovijesti iz Knjige postanka, obasuo Josipovu braću kako bi se radovao s njim!

Gertruda je zatim željela saznati koja je molitva u ovoj svetkovini najdraža Gospi te je saznala od Nje da svaki puta kad se u osmini Navještenja izmoli 45 puta Zdravo Marijo na spomen onog vremena kada je Isus boravio u njenom blagoslovljenom krilu, Ona će prihvatiti ovo čašćenje s istom brižljivošću kojom bi bila uzvratila onome tko bi je bio sa svom skrbi služio od dana kad je začela Isusa do dana kad Ga je rodila. Kao što bi joj bilo nemoguće odbiti nešto takvoj duši, tako bi joj sada bilo nemoguće ne uslišati one koji je na ovaj način budu častili.

Zatim je po posebnom prosvjetljenju shvatila kako bi Gospa htjela da se moli *Zdravo Marijo*. Na riječ *Zdravo* trebalo bi tražiti utjehu za sve one koji su u mucu, a izgovarajući *Marijo*, što označava more gorčine, moliti za ustrajnost pokornika; na *milosti puna* tražiti da onima koji to ne osjećaju milost bude privlačna; na *Gospodin s tobom* oproštenje za grešnike;

na *blagoslovljena ti među ženama* duhovni napredak za početnike; na *blagoslovljen Plod utrobe tvoje* savršenstvo za odabrane; na *Isus*, koji je sjaj vječne slave, treba moliti istinsku spoznaju. Krist je odraz Očeve slave, ljubav Božja za sve one koji je ne osjećaju. Na svaku *Zdravo Mariju* treba nadodati ove riječi: Isus, odsjaj slave Očeve i odraz Njegove biti.

13. Nakane koje treba imati za Crkvu kad se slavi nedjelja «Okružen ...»

U nedjelju «Okružen»¹⁹... iako se Gertruda još osjećala slabom, željela se pričestiti te je nastojala da se za to pripravi na najbolji mogući način. Ipak, kako je njena duhovna Majka mislila da to ne bi mogla učiniti a da to ne bude indiskretno, pristala je da se od toga uzdrži i prikaza ovo odricanje na vječnu slavu Božju.

Tada joj je izgledalo da stoji na nogama pred Gospodinom a On se u svojoj dobroti nadvio nad njom kako bi je prihvatio očinskim zagrljajem. Nakon što joj je iskazao svu nježnost kao što neka majka iskazuje svome djetetu, On joj reče: „Budući da si pristala odreći se jedino da se meni svidiš, želim te raspaliti ljubavlju moga Srca da se ne umoriš tražiti me“.

Dok je Gertruda kušala neizrecive slasti Gospodinova Srca, ona Mu reče: „O preslatki Prijatelju, u ove dane kad je cijeli svijet pod vlašću Zloga (usp. 1 Iv 5,19), koji vrijeđa tvoju čast opijenošću i prevelikim porocima, ja svim srcem želim Tebi za zadovoljštinu promicati Tvoju slavu u našoj zajednici. Zato ako se želiš sa mnom poslužiti, iako sam sva nedostojna, i učiniti me Svojim glasnikom, ja ću svima naviještati s kojim posebnim čašćenjem duše u ovo vrijeme mogu ublažiti Tvoju srdžbu“.

A Gospodin doda: „Onome tko postane moj glasnik ja ću dopustiti kao nagradu da raspolaže sa svim dobrima koja je zadobio za mene“. Ona tada shvati da ako neka osoba nastoji promicati slavu Božju i spasenje bližnjega u svojim spisima i svojim naukom, dobro koje ta djela uzrokuju tijekom stoljeća uvećava zasluge ove duše koja ih je učinila s nadnaravnom nakanom.

Gospodin joj još reče: „Onaj koji zbog svojih prirodnih potreba jede, pije i spava a u svom srcu mi kaže: «Gospodine, ja jedem i odmaram se sjedinjen s onom ljubavlju kojom si ti to oduvijek priprazio u svom vječnom naumu za moje dobro, i još sjedinjen sa onom ljubavlju kojom si to posvetio kad se tvoja presveta Ljudska narav udostojala podložiti se tim istim potrebama na slavu Božju. Ja Te molim da u sjedinjenju sa Tvojom Božanskom ljubavlju ovi čini služe za povećanje slave izabranika i na dobro svih duša u Nebu, na Zemlji i u Čistilištu.» – Svaki puta kada bilo koja osoba bude uživala s ovom čistom nakanom bilo koje od ovih dobara, bit će kao da mene čvrstim štitom štiti protiv uvreda svijeta“.

Za vrijeme mise dok se zajednica pričešćivala Gospodin je neizrecivom nježnošću privukao Gertrudu rani svoga boka govoreći: „Budući da se danas uzdržavaš od Pričesti zbog diskrecije, dođi i crpi na izvoru moga Srca učinkoviti i blagi utjecaj mog Božanstva“. Nakon što se ona napojila na ovom izvoru neizrecivih naslada i pobožno zahvalila Gospodinu, ona je u duhu vidjela sve one koji su se taj dan trebali pričestiti kako stoje pred Bogom. Gospodin je svakoga od njih oblačio nekom divnom haljinom koja je istovremeno bila učinak njezine pripreme za Pričest i posebnog Božjega dara koji je Božanska dobrota nadodala. Nakon što su bili obogaćeni tolikim dobročinstvima po njenim zaslugama, svi su pristupali i prikazivali su Gospodinu ono što su dobili po zaslugama ove Božje izabranice da to bude na slavu Božju i njoj na povećanje zasluga i vječne slave.

¹⁹ Ponavljamo što smo rekli u prethodnoj knjizi da su u vrijeme kad je živjela svetica nedjelje nazivali po prvoj riječi kojom je počimalo nedjeljno evanđelje. Od tada su u Crkvi bile brojne liturgijske obnove pa tadašnja nedjeljna čitanja ne odgovaraju današnjim.

Shvatila je između ostaloga da ako se netko pripravlja za pričest posebnom molitvom i drugim pobožnim vježbama a zatim propusti pričestiti se zbog diskrecije, poniznosti ili posluha, Gospodin tu dušu jednako ispunja svojim milostima. S druge strane osobe koje se taj dan pričeste sabiru plodove molitava tih osoba pripreme za pričest i sve dobro koje dobivaju po pričesti povećava zasluge onih koji se nisu pričestili, a na to su se pripravljali na najbolji mogući način kako su znali.

Ona još reče: „Gospodine, tko se suzdrži od pričesti a napuniš ga tolikim dobrima, pa da li je bolje ne pričešćivati se?“ Gospodin odgovori: „Ne, uistinu nije tako. Onaj tko se iz ljubavi prema mojoj slavi pričešćuje prima spasonosnu hranu, moje Tijelo, i skupa s time nektar Božanstva, a osim toga je urešen neusporedivim sjajem božanske snage i krjeposti“.

Gertruda reče: „A što će biti od onih koji se suzdrže od pričesti zbog vlastitoga nemara kako ne bi ostavili, pa makar i za 1 dan, svoje nepromišljenosti i nevjernosti?“ Gospodin odgovori: „Tko zapostavlja pripravljati se za pričest i propušta to učiniti kako bi slobodnije vršio svoju volju, time sebe čini još više nedostojnim i lišava se na neki način plodova koje ovaj Sakrament pričesti svakodnevno priopćava Crkvi“.

Ona nadoda: „O moj Gospodine, kako to da neki dok se s jedne strane priznaju nedostojnima, s druge strane premalo se brinu za pripremu za pričest, a ipak kušaju velike želje za tvojim Božanskim Sakramentom do te mjere da budu u velikoj muci zbog toga što se ne pričešćuju u dane kada su imali dopuštenje za pričestiti se“?

Odgovor: „To se događa jer su obogaćeni posebnom milošću, osjećaju se potaknuti slašću moga Duha. Slično kao kad neki kralj potaknut svojim kraljevskim dostojanstvom i čašću u tome nalazi svoju nasladu više nego da ide ulicama i trgovima kao bilo koji čovjek iz puka“.

14. Pravljenje korablje saveza, nedjelja „Usta ...

U nedjelju „Usta ... Gertruda je još bila u krevetu zbog bolesti i dok je ležala, čula je kako se pjeva responzorij *Blagoslivljajte, dakle ...* i sjećajući se pobožnosti i slasti koje je doživljavala kad ga je drugi puta slušala reče Gospodinu: „Ah Gospodine, sjećam se kako sam toliko puta pjevala ovaj i druge responzorije s tolikom gorljivošću da mi je izgledalo da sam u Nebu pred prijestoljem tvoje slave te kao da svaku riječ i svaku notu pjevam na slatkom harmoniju tvoga Presvetog Srca, dok sada ajme, pritisnuta bolešću zapostavljam mnoge stvari“.

Gospodin reče: „Da, moja predraga, potvrđujem da je istina ono što kažeš; ti si često pjevala na preslatkom harmoniju moga Srca, a sada sa svoje strane te želim nagraditi slašću onoga što ću ti sada reći. Kao što sam se zakleo svome sluzi Noi da više neće biti potopa na zemlji da je uništi, na sličan način kunem se tebi svojim Božanstvom, da tko ponizno sluša moje riječi i provodi ih u djelo neće se moći udaljiti od pravoga puta, nego će pravo i sigurno hoditi i doći će do mene koji sam Put, Istina i Život (Iv 14,6). I potvrđujem ti ovaj dogovor pečatom svoje Ljudske naravi koju sam uzeo“.

Ona odgovori: „O vječna Mudrosti koja predviđaš sve stvari, i koja poznaješ uvrede koje će ti svijet nanijeti, zašto si želio dodati zakletvu obećanju da više nećeš uništiti svijet potopom?“

Gospodin odgovori: „Htio sam ljudima dati jako koristan primjer da ih pouči okoristiti se vremenom mira kako bi se ukorijenili u činjenju dobra tako da se u vrijeme protivština osjećaju obveznima, pa makar samo zbog časti, zadržati svoju volju na pravom putu“.

Ona reče: „O Gospodine Bože, bila bih ti tako zahvalna da se udostojiš mene, svoju službenicu, poučiti kako bih ti mogla dostojno služiti čineći korabljicu“.

Gospodin: „Ti bi mogla jako dobro načiniti mi u svome srcu korablju koja će mi biti jako draga. Promotri, dakle, da je Noina korablja imala tri nivoa: ptice su bile na gornjem nivou, ljudi u onom u sredini, a druge životinje u nižem. Podijeli svoj dan na tri dijela. Od jutra do 9 sati zahvaljuj mi u ime cijele Crkve za sva dobročinstva koja sam dao ljudima sve do sada od početka svijeta, a na poseban način za beskrajno milosrđe po kome se ja svaki dan od jutra do tog sata žrtvujem na oltarima za spasenje svijeta. Ljudi u svojoj nezahvalnosti izgleda kao da preziru sva ova dobročinstva predajući se opojenosti i uživanju u hrani. Ako budeš nadoknađivala njihovu nezahvalnost osjećajima zahvalnosti koje prikazuješ u njihovo ime, to će biti kao da si sabrala ptice u gornjem nivou korablje.

Od 9 sati do večeri vježbaj se u svakoj vrsti dobrih djela u sjedinjenju sa svetim djelima moje Ljudske naravi s nakanom da nadoknađiš za opću nebrigu kao odgovor na moja dobročinstva. Čineći tako sabrat ćeš sve ljude u središte tvoje korablje.

Navečer razmišljaj s gorčinom u svome srcu o bezboštvu ljudskoga roda koji ne samo da mi odbija čast služenja kao uzvrat za bezbrojna dobročinstva koja sam dao ljudima, nego još izaziva moju srdžbu svakom vrstom grijeha. Kao zadovoljštinu za ove teške uvrede prikaži mi muke i gorčine koje sam nevin podnio u svojoj pregorkoj Muci i smrti i bit će kao da si sabrala sve životinje u donjem dijelu korablje“.

Gertruda nadoda: „Ovaj tvoj nauk je plod moje želje. Ja se ne usuđujem sa sigurnošću tvrditi da sam ga od tebe primila, o najbolji među učiteljima!“ A Gospodin: „A zašto bi ti trebala manje cijeniti moje darove ako ti ih dajem tako da u njima sudjeluje moć tvoje duše koju sam ja stvorio u tebi meni na službu, jer sam ja sam sebe poticao prije stvaranja čovjeka riječima: *Načinimo čovjeka sebi slična* (Post 1, 26). Za druga stvorenja zadovoljio sam se riječima: *Neka bude svjetlo, neka bude svod...*“ (Post 1).

Ona primijeti: „Ako se oslonim na autoritet ovog argumenta, drugi bi mogli na svoj poticaj uvesti mnoge novosti, a zatim se pozvati na ovaj autoritet, iako nisu to primili pod utjecajem Tvoje milosti“. Gospodin: „Treba razlučivati: osoba koja je iskusila da je njena volja uvijek sjedinjena sa mojom u svim stvarima i koja se u mučnim i pogodnim situacijama nikada nije udaljila od moje volje, osoba koja u svemu što čini ili trpi želi i traži samo moju slavu i spremna je odreći se svake stvari koja je na vlastitu korist, može bez straha ustvrditi da sve što shvati i doživljava u tajnosti svoga srca posredstvom vlastitih duševnih moći je dobro, sve dok se ne udaljuje od svjedočanstva Svetoga Pisma i može biti na korist bližnjemu“.

Gospodin se zatim približio njoj ponovno po mnogim činima svoje dobrote te joj reče: „O moja zaručnice i kraljice, pokaži mi sada svoju ljubav i privrženost kao što sam ja toliko puta to iskazao tebi“. I govoreći ove riječi On, svemogući Bog koji ljubomorno ljubi vjernu dušu, skoro u iščekivanju nadvio se u ljubavi nad njom. Njena duša tada u ovoj nečuvenoj Gospodinovoj sniženosti odgovori riječima koje su proizlazile iz dubine njene poniznosti: „Ti si moj Bog i Stvoritelj, a ja sam tvoje stvorenje!“

Na ove riječi jedno divno djelovanje Božje moći privuče njenu dušu kako bi uživala s Bogom i u Bogu neizrecivu radost, te Gertruda reče Gospodinu: „O oče milosrđa, dopusti sada tvojoj službenici da se na trenutak odmori u snu jer sam u stanju koje će mi dopustiti da mi se malo povрати snaga kako bih mogla primiti Sakrament života“.

Gospodin odgovori: „Sjedinjenje koje u ovome trenutku povezuje tvoju i moju dušu povratit će tvoje snage puno više od odmora u snu“.

Dok se slavila misa tijekom koje se željela pričestiti, izgledalo joj je kao da stoji pred Gospodinom i žali se kako ne može biti prisutna na misi zbog svoje bolesti. Isus joj reče: „Moli *Pohvale*“. Kada ih je Gertruda pobožno i ponizno izmolila Gospodin nadoda: „Moje Božanstvo je samilosno prema tebi i oprašta ti sve tvoje grijeha“. Dok se ona naklonila da primi ovaj blagoslov, Gospodin ju je privio na svoje Srce govoreći: „Na sliku Božju stvorena

je“. Zatim je ponovio ove iste riječi nad njene oči, usta, srce, ruke, noge i tako obnovio u njenoj duši dostojanstvo božanske slike i prilike.

Sljedećeg četvrtka, dana kad se svjetovni ljudi prepuštaju opojenosti i velikim porocima, dok je zvonilo kuhinjsko zvono odmah nakon jutarnje molitve i pozivalo na doručak one koji služe u kući, ona žaleći se reče Gospodinu: „Ajme kako neki ljudi rano ustaju i vrijeđaju te gosteći se na preobilnim gozbama“.

Gospodin se nasmiješi na ovo razmišljanje te joj reče: „Ne brini se, moja draga, oni za koje zvoni zvono u ovom trenutku nisu oni koji se ubrajaju među one koji me vrijeđaju grijehom neumjerenosti u jelu i piću. Naprotiv, doručak im treba da dobiju snagu za rad tijekom dana. Zbog toga mi je drago vidjeti ih kako se hrane slično kao što bi nekom čovjeku bilo drago nahraniti konja koji ga mora nositi“.

15. Olakšanje muka, nedjelja «Bijaše mi ...

U subotu prije nedjelje «*Bijaše mi ...*» dok se slobodna od svih izvanjskih stvari sabirala u svoju dušu, bila je ponesena u krilo Božanske dobrote i tu je u najdubljem miru kušala toliko obilje nebeskih slasti, da joj se činilo kako skupa sa svojim Gospodinom upravlja svim kraljevstvima neba i zemlje. Nakon što je provela cijeli dan u ovoj duhovnoj radosti, dogodilo se prije večernje molitve da se zbog nečega uznemirila tako da je nestalo sve njene radosti. Ona se trudila udaljiti od sebe tu misao te iako je jasno vidjela da ova muka nema nikakvu važnost, nije uspjela nadvladati stanje svoje duše te je ostala lišena, u određenoj mjeri, mira i vedrine što je prije uživala.

Prije jutarnje molitve, nakon što skoro cijelu noć nije spavala zbog ovoga nemira, molila je Gospodina da od nje udalji ovu zapreku, da bi mogla ponovno uživati iste slasti na Božju slavu i čast. Gospodin joj odgovori: „Ako želiš olakšati moje muke, potrebno je da ti nosiš svoju muku«.

Gertruda je zatim zaželjela da može Gospodinu prikazati nešto Njemu na čast tijekom tri dana u kojima se svjetovni ljudi prepuštaju grijehu s više nepromišljenosti. Gospodin odgovori: „Ne bi mi mogla prikazati ništa draže od toga da strpljivo podnosiš, sjećajući se moje Muke, (nutarnje i vanjske muke će se događati) i prisiliš se da činiš ono što ti je dosadno. To ćeš moći učiniti na veliku tvoju korist ako se potrudiš bdjeti i upravljati svojim vanjskim sjetilima jer će od moga milosrđa zadobiti veliku nagradu onaj tko se odriče zadovoljstva sjećajući se moje Muke.

Ona je inzistirala: „Ja bih htjela, o preljubljeni moj Učitelju, da mi u svojoj dobroti kažeš koje su molitve najprikladnije da ublaže tvoju srdžbu na svjetovne ljude koji Te ovih dana vrijeđaju“.

Gospodin odgovori: „Bilo bi mi drago da moliš 3 Očenaša ili 3 puta psalam *Hvalite Gospodina svi puci*. Prvi prikaži Bogu Ocu skupa sa osjećajima moga Srca koje sam objavio na zemlji slavom i pohvalama, uzdasima, molitvama, činima ljubavi prikazanima za spasenje svih ljudi kao zadovoljštinu za sve neuredne zemaljske i tjelesne užitke u kojima se naslađuju ljudi.

Drugi Očenaš ili psalam, neka se prikaže Bogu Ocu skupa sa mrtvljenjem po kome sam bio suzdržan i umjeren u hrani i riječima, a trudio sam se oko spasenja ljudi propovijedanjem i trajnom molitvom. Neka se to prikaže kao zadovoljština za grijehe neumjerenosti u jelu i piću i za sve grijehe koji se čine u Crkvi suvišnim i lošim riječima.

Treći psalam na kraju neka se prikaže Bogu Ocu skupa sa svim činima moje Ljudske naravi, svim pokretima mojih udova, i svim savršenstvom moga života. Neka se tome pridoda

gorčina moje Muke i smrti koju sam podnio za otkupljenje ljudskoga roda kao žrtvu ispaštanja za mnoštvo grijeha koje svijet ovih dana čini na svoju propast“.

Negdje oko 3 sata Isus se Gertrudi ukaza kao kad je bio vezan uza stup da bi bio bičevan usred dvojice mučitelja koji su ga tukli, jedan granom punom trnja a drugi bičem na kome su bili čvorovi. Obojica su ga udarala po licu tako da je njegovo sveto Lice bilo u potpunosti izobličeno tako da je njoj srce pucalo. Ona je bila tako duboko potresena da cijeli dan nije mogla suzdržati suze svaki puta kad se u duhu prisjećala ovog viđenja. Mislila je da nitko nikada nije bio doveden u tako žalosno stanje kao Gospodin kada joj se ukazao. Dio njegova Lica koji je bio bijen trnovom granom je bio tako izranjen da je i samo oko bilo ranjeno i zatvoreno, dok je drugi dio Lica bio modar i otekao od udaraca biča. Zbog prevelike boli Gospodin je okretao lice, ali nije mogao izbjeći jednoga od ove dvojice mučitelja a da ga drugi ne udari još okrutnije.

Okrećući se tada prema Gertrudi Gospodin joj reče: „Nisi li čitala što je o meni pisano: *čovjek od kojega svatko lice otklanja* (Iz 53, 4). Ona reče: „Gospodine, kako bih mogla ublažiti okrutnu bol Tvoga slatkoga Lica“?

Gospodin odgovori: „Tko se osjeća dirnut ljubavlju razmišljajući o mojoj Muci i bude molio za grešnike, nježno će ublaživati svaku moju bol“. Ona je u jednome od ovih krvnika vidjela laike koji javno griješe i tako udaraju Gospodina granom trnja punom bodlji, a u drugome je vidjela neke od Bogu posvećenih osoba koji udaraju Isusa bičem s toliko većim čvorovima koliko više griješe protiv opsluživanja Pravila i svojim beščašćem užasavaju Boga koji kraljuje u Nebu.

Gertruda tada shvati da je Muka Isusova ispriopovijedana u Evanđelju upravo zato da se izabranici Gospodnji nje prisjećaju s ljubavlju, a sve to na slavu Božju i dobro Crkve. Bičevanje Isusovo se spominje dva puta u svetom tekstu.

U čitanju iz poslanice ove nedjelje posebno se preporuča da se vježbamo u ljubavi prema Bogu i bližnjemu žaleći zbog uvreda kojim vrijeđamo Boga i bližnjega, da razmišljamo o strogosti suda koji se pripravlja za naše grijeha. Najbolje sredstvo kojim možemo nadoknaditi čast Bogu i pomoći našoj braći je prisjećanje na Muku Isusovu. Tako častimo Boga koji je toliko trpio za nas i istovremeno molimo da poštedi one za koje je trpio.

Tijekom mise dok su se Gospodinu upućivale riječi uvodnih molitava a On ih je prihvaćao kao da mu na poseban način priliče u ove dane u koje ga je narod vrijeđao, On joj reče: „Brani me, moja ljubljena! Kada bi ti bilo moguće, znam da bi udaljila od mene sve uvrede kojima me vrijeđaju ovih dana; jer u ovim časovima odbačen od svih i željan počinka tebi se utječem“.

Gertruda tada pokrene svoj duh privlačeći Ga sebi kako bi Ga uvela u dubine svoje duše, ali iznenada je bila zanesena, pala u ekstazu tako blisko sjedinjena sa Bogom da je propustila pokrete ustajanja i sjedanja koje je kor činio. Jedna sestra ju je obavijestila a ona primijetivši da ne čini kao sve druge zamolila je Gospodina da joj pomogne da uskladi svoje pokrete kako bi izbjegla posebnosti.

Gospodin joj reče: „Ostavi svoju ljubav meni, a ti sama pazi na svoje pokrete“. A ona: „O preljubljeni Bože, ako moja ljubav može zamijeniti mene kod tebe, neka tako bude, ostavljajući razumu da upravlja mojim pokretima kako bi što slobodnije bila Tvoja“. Od toga časa Gertruda je zadobila od Boga milost da više nikada tijekom sjedinjenja s Njime ne bude lišena upravljanja svojim vanjskim činima.

16. Sva naša dobra djela su izbrojana i kako trebaju biti učinjena u sjedinjenju sa Mukom Kristovom

Sljedeće noći Gospodin joj se ukaza sjedeći na prijestolju slave. Sv. Ivan Evangelista sjedeći do njegovih nogu je pisao. Ona ga upita što to piše, a Gospodin u njegovo ime odgovori: „Brižljivo piše sve čine i čašćenja koja mi je jučer iskazala ova zajednica, kao i one koje će mi još iskazati dva iduća dana. Budući da je Otac ostavio svaki sud u moje ruke, mogu nagraditi svaku osobu nakon njene smrti za napore koje je uložila prakticirajući dobra djela. Snagom zasluga moje Muke i smrti ja ću nadodati dobru mjeru koja će divno uvećati njihovu vrijednost. Zatim ću odvesti duše pred svoga Oca zbrajajući to da u svojoj očinskoj moći i dobroti nadoda još za čine nadoknade koje mi je zajednica iskazala ovih dana kad me tako vrijeđaju ljudi ovoga svijeta. Ja sam najvjerniji Prijatelj i ne propuštam nagraditi one koji mi čine dobro. Sigurno neću učiniti manje od kralja Davida! On je uvijek nagrađivao svakoga za dobro koje su mu činili. Kada se približio zadnji dan njegova života, nakon što je povjerio svome sinu Salomonu kraljevstvo reče: «Budi zahvalan sinovima Barzilaja i Gileadanina, učini da jedu sa tvoga stola jer su mi izišli u susret kad sam bježao pred tvojim bratom Apšalomom». (usp. 1. Kraljeva 2,7) Pomoć u danima nesreće je draža nego u danima dobra. Tako i ja više ljubim dokaz vjernosti koji mi se iskazuje u dane kad me svjetovni ljudi teško vrijeđaju“.

Sv. Ivan je i dalje sjedio i pisao. Ponekada bi umakao pero u ljubljenu otvorenu ranu Isusova boka i pisao bi crvenim slovima koja bi zatim ukrašavao crnilom i čistim zlatom. Gertruda vidje da djela redovnika koji opslužuju Pravilo označavaju crna slova, kao na primjer post koji svi opslužuju počevši od ponedjeljka ovoga tjedna. Crvena slova su označavala djela učinjena sjećajući se Muke Isusove sa željom da se pomogne svetoj Crkvi. Ona crvena ukrašena crnilom su bila djela učinjena sjećajući se Muke Isusove kako bi se zadobila milost kod Boga i druga dobra općenito jer crnilo predstavlja ono što se odnosi na vlastito spasenje.

A kada su crvena slova bila ukrašena zlatom, ona predstavljaju djela učinjena samo na slavu Božju kako bi svi zadobili milost spasenja snagom zasluga Muke Isusove, odričući se potpuno svake osobne zasluge i nagrade u želji da se Bogu iskaže čista čast ljubavi, pohvale i slave. Prva djela učinjena za vlastito spasenje obilno su nagrađena, a ova posljednja imaju puno veću zaslugu i dostojanstvo jer su učinjena samo na slavu Božju odričući se osobne nagrade.

Gertruda vidje da je ostalo slobodnoga prostora između dviju različitih boja i upita Gospodina što to znači a On reče: „Vi mi obično ovih dana prikazujete svoje želje i molitve na spomen i na čast moje Muke, a ja sam brižljivo zabilježio sve vaše misli i riječi koje mi upućujete. A prazni prostori označuju da ne činite uvijek sva svoja djela sjećajući se moje Muke“.

Gertruda nadoda: „Kako se onda trebamo ponašati, moj ljubljene Gospodine, da bi bili Tebi po volji?“ On reče: „Trebate se sjediniti s mojom Mukom i u svojim postovima, bdijenjima i svim drugim redovitim opsluživanjima. Između ostaloga kad mrtvite svoja sjetila, trebate to činiti sjedinjeni s ljubavlju s kojom sam ja mrtvio svoja u mojoj Muci. Samo jednim pogledom mogao sam oboriti i poraziti sve svoje neprijatelje, samo jednom riječju uvjeriti one koji su mi govorili suprotno, a umjesto toga *kao janje vođen na klanje* (Iz 53,79) držao sam oborenu glavu i pogled, nisam otvarao usta pred sucem da se obranim ni jednom jedinom riječju od svih lažnih optužbi kojima su me optuživali“.

Ona tada reče: „O najbolji među Učiteljima, udostoj se poučiti me neku vježbu na čast tvoje Muke“. Isus odgovori: „Moli raširenih ruku kako bi prikazala Bogu Ocu sliku moje

Muke i prikazuju svoju molitvu za cijelu Crkvu sjedinjena s ljubavlju kojom sam ja raširio ruke da budem razapet“.

A ona: „Tko bude prakticirao ovo treba se skloniti na neko mjesto jer ovaj stav se ne koristi obično u molitvi“. Gospodin: „Briga da se pronade neko povučeno mjesto kako bi se molilo jako mi je draga i povećat će vrijednost samoga čina, kao što dragocjeni kamen uvećava vrijednost ogrlice. A tko se navikne moliti me javno raširenih ruku bez ljudskoga obzira, iskazao bi mi čast sličnu onoj koja se pokazuje kralju na dan njegove krunidbe“.

Među nakane i molitve koje je u knjigu zapisivao sv. Ivan Evanđelista dodano je i ime osobe koja svojim savjetima i primjerom potiče druge da mole ovu molitvu. A to je zbog učinka beskrajne Božje dobrote koja se naslađuje dvostruko nagraditi ono malo što mi u našoj slabosti u svoj jednostavnosti nastojimo prikazati Mu.

Gertruda tada reče: „Gospodine, zašto si baš izabrao sv. Ivana da piše ove stvari a ne radije sv. Benedikta čijem redu pripada naš samostan?“ Gospodin odgovori: „Izabrao sam Ivana jer je učenik koji je najviše napisao o ljubavi prema Bogu i bližnjemu. On je uistinu dostojan povjerenja i točno zna planove moje božanske velikodušnosti“.

Sljedećeg utorka kad je ona stupila pred Gospodina u ime cijele Crkve, to jest da s njom i po njoj prikaže žrtvu korizmene pokore, ona to prihvati s mnogo radosti jer je iz iskustva upoznala ljubav Krista prema Crkvi, Njegovoj zaručnici, u čije ime se u tom trenutku pojavljivala.

17. Gospodinovo prikazanje za dušu Gertrude, tri Gospodinove pobjede, nedjelja «Zazvah»

U nedjelju «Zazvah ... osjećala je da se nije dovoljno pripravila za primanje tijela Kristovog. Molila Ga je da se udostoji prikazati zasluge svog četrdesetodnevnog svetoga posta dok je bio na zemlji da tako nadoknadi za korizmeni post kojeg je ona bila oslobođena zbog svoje bolesti.

Na ovu molbu Sin Božji spremno usta i moleći s poštovanjem na koljenima pred svojim Ocem reče: „O Oče, budući da sam ja Tvoj jedini Vječni Sin iste biti, u svojoj neistraživoj Mudrosti poznajem svu snagu ljudske bolesti i znam to bolje od same ove duše, i svake druge duše, te zbog toga na tisuću načina sam samilostan prema njihovoj bijedi.

U želji da u tome nadoknadim prikazujem Ti, o Oče sveti, suzdržanost svojih usana kao nadoknadu za beskorisne riječi koje je izrekla ova izabranica. Prikazujem Ti još mrtvljenje svoga sluha za sve grijehе koje je ona učinila ovim sjetilom, mrtvljenje pogleda da izbrišeš mrlje koje je zadobila nekim zabranjenim pogledima, mrtvljenje mojih ruku i nogu za sva nesavršenstva njenih djela i koraka. Na kraju, Oče preljubljeni, prikazujem tvome Veličanstvu svoje Božansko Srce za sve grijehе koje je učinila svojim mislima, željama i voljom“.

Tada se Gertrudi učinilo da je njena duša bila u prisutnosti Boga Oca obučena u bijele i crvene haljine, ukrašene divnim vezovima, kao neka ugledna gospođa visokoga ranga. Bijela haljina je označavala nevinost kojom je njena duša bila obogaćena po Kristovu mrtvljenju, a crvena haljina je označavala napor odreknuća. Razni vezovi su označavali sve muke i patnje koje je za naše vječno spasenje Gospodin podnio.

Bog Otac zatim uze ovu dušu tako plemenito ukrašenu zaslugama svoga dragoga Sina te je posjede između sebe i svoga Jedinorođenca. S jedne strane sjaj božanske svemogućnosti prosvjetljivao je ovu dušu kako bi je uzvisio u njenom dostojanstvu. S druge strane obasjavalo ju je svjetlo neistražive mudrosti Sina Božjega koji ju je odjenuo savršenstvom svojih svetih djela i krjeposti. Usred ova dva sjaja koja su je prosvjetljivala s desna i s lijeva ostajala je

jedna mala crta sjene koja je predstavljala nedostatnost ove duše. Ona tada shvati svoju bijedu, a to je učini da je još više Bog prihvaća i raspaljuje ljubavlju Srca Kralja kraljeva.

Sin Božji je pred nju stavio tri pobjede o kojima govori evanđelje ovoga dana. Gertruda je trebala iz njih izvući tri spasonosna lijeka protiv tri loše, zle sklonosti čovjeka: požude tijela, požude očiju i oholosti života.

Prije svega kada je davao, kako bi u Gospodinu pobudio želju za užitkom, kazao: *Kaži neka ovo kamenje postane kruhom*, Isus ga je mudrošću odbio govoreći: *Ne živi čovjek samo od kruha*. Gertruda u ovoj slavnoj pobjedi vidi ispaštanje i pokoru za sve grijehе požude i istovremeno snagu da se odupre svakoj vrsti takvih sugestija.

Uistinu, što se više slijedi sklonost na zlo, smanjuje se i snaga da mu se odupre. Zbog toga svatko može Bogu Ocu prikazati ovu prvu Kristovu pobjedu ne samo kao zadovoljštinu za učinjene grijehе lošim korištenjem stvorenja, nego i moliti za snagu da to ubuduće ne čini.

U drugoj Kristovoj pobjedi duša nalazi oproštenje za sve grijehе svojevoljno učinjene kao i snagu da se ubuduće odupre napastima. Svi mogu Bogu Ocu prikazati ovu pobjedu kao zadovoljštinu za grijehе mislima, riječima i djelima kojima su uprljali svoje savjesti i kao molitvu da zadobiju snage da ubuduće pobijede sami sebe. Treća Gospodinova pobjeda udjeljuje duši oproštenje grijehа požude posjedovanja onoga što nema i snagu oduprijeti se ubuduće. Neka se svatko potruđi i vježba da zadobije ove milosti.

Za vrijeme mise pažljivo je slušala poslanicu kako bi izabrala između krjeposti koje se nabrajaju one koje je potrebnije nasljedovati i poučiti druge. Nije bila ni u čemu prosvijetljena te reče Gospodinu: „O najbolji Prijatelju naših duša, pouči me kojim krjepostima bi ti se mogla više dopasti jer ih ne mogu sve prakticirati svaki dan“.

Gospodin reče: „U nabranju krjeposti primijetila si da se nalaze i riječi *u Duhu Svetome*. Budući da je Duh Sveti „dobra volja“, potruđi se iznad svega da imaš dobru volju. Tada ćeš moći posjedovati ljepotu i plod svake druge krjeposti jer dobra volja vrijedi više negoli sve ostalo. Tko ima dobru volju da me slavi, ljubi više od svih stvorenja, da zahvaljuje, da ima samilost prema mojim patnjama, ja ću ga u svojoj Božanskoj velikodušnosti sigurno nagraditi, i to velikodušnije nego onoga tko uistinu uspije učiniti ova dobra djela!“

Zatim Duh Tješitelj napredujući i dolazeći pred dušu ispuni onu malu crtu sjene o kojoj smo govorili a koja predstavlja skrivenu nedostojnost duše. Snagom ovog božanskoga sjaja duša je bila sretno lišena svoje bijede i sretno uronjena u izvor vječnoga svjetla.

18. Djela duhovnoga milosrđa, ponedjeljak prvog korizmenog tjedna

Sljedećeg dana dok su se iz Evanđelja čitale riječi *dođite blagoslovljeni Oca mojega, jer bijah gladan itd...* ona reče: „Gospodine, mi koji živimo podložni redovničkom Pravilu te nemamo privatnog vlasništva ne možemo dati jesti onima koji su gladni ni činiti druga djela milosrđa. Udostoj se poučiti me kako i mi možemo biti dionici lijepog blaženstva koje Ti obećavaš onima koji ova djela vrše.“

Gospodin odgovori: „Budući da sam ja spasenje i život duša, ja sam uvijek gladan i žedan njihova dobra. Zbog toga tko se trudi svakodnevno čitati poučne riječi iz Svetoga pisma, ovom blagom okrjepom utažuje svoju glad. Ako čitanju nadoda želju da isprosi milost pokajanja i pobožnosti time će ugasiti i svoju žeđ. Tko se trudi barem jedan sat dnevno pažljivo misliti na mene, on će me ugostiti na način koji se meni jako dopada. Duša koja postojano prakticira ovu krjepost prikladno će me odjenuti, tko se odlučno opre napasti, pohodit će me u mojoj bolesti. Prihvatit ću molitve za obraćenje grešnika i za duše u Čistilištu kao da sam ja sam zatvorenik te kao da su Mene pohodili i utješili. Tko iz ljubavi prema meni bude svaki dan prakticirao ova djela duhovnog milosrđa tijekom Korizme, sigurno ću mu u

svojoj velikodušnosti i vjernom prijateljstvu udijeliti nagradu. Moja neusporediva moć, neistraživa mudrost i beskrajna ljubav obilno će ga nagraditi.

19. Prikazanje za Crkvu i nedjelja «Zapamtite ...

U nedjelju «Zapamtite ... Gertruda je bila uvedena u zaručničke odaje Zaručnika kako bi uživala na uzvišen način Njegove velike darove. Uronjena u najslade slasti božanske pobožnosti, ne uspijevajući to izraziti ljudskim govorom ni na koji način, tijekom kontemplacije pitala je Gospodina da joj ukaže na neku pobožnu vježbu koju bi mogla u poniznosti prakticirati tijekom ovoga tjedna.

Gospodin odgovori: „Prikaži mi dva uzvišena «jareta», to jest tijelo i dušu cijeloga ljudskoga roda“. Ona iz ovih riječi shvati da Gospodin želi zadovoljštinu za opću Crkvu. Tada nadahnuta Duhom Svetim izmoli 5 Očenaša na čast 5 Kristovih rana kao zadovoljštinu za sve grijehe koje ljudi čine sjetilima, zatim 3 Očenaša kao nadoknadu za grijehe duha, za tri duševne moći, razum, sklonost srdžbi i oholosti. Ona je prikazala Gospodinu ove Očenaše sjedinjujući ih sa savršenom nakanom koja je posvetila ovu molitvu koja je na naše spasenje proizišla iz Njegova preslatkoga Srca.

Gertruda je to prikazala kao nadoknadu za grijehe lijenosti, nemara, zlobe ili ljudske slabosti koje su ljudi učinili protiv Njegove nepobjedive snage, neistražive mudrosti i beskrajne dobrote. Dok je ona Gospodinu prikazivala ovu zadovoljštinu, On je pokazao da je time bila ublažena njegova srdžba više nego se to može izreći te ju je nježno blagoslivljao i učinio nad njom jedan veliki znak križa od glave do nogu. Zatim ju je nježno držao blizu sebi i prikazao Bogu Ocu koji se udostojao dobrohotno motriti je, prihvatio ju je i na neizreciv način blagoslovio dajući joj svoj blagoslov za cijeli ljudski rod, to jest blagoslove koji bi bili dani svim ljudima da se svatko od njih pripravi za primiti tu milost.

Potrudimo se, dakle, u ovome tjednu moliti 5 Očenaša kao zadovoljštinu za grijehe koje ljudi čine svojim sjetilima i druga 3 Očenaša kao nadoknadu za grijehe duha koji se čine u Crkvi Božjoj pa ćemo i mi moći zadobiti spasijski učinak ovoga blagoslova po Isusu Kristu Sinu Božjemu koji je Crkvi Zaručnik i Glava.

20. Kako se mogu zadobiti Kristove zaslude, nedjelja «Oči ...

U nedjelju «Oči»²⁰ ... kako bi uskladila svoju pobožnost, kao i obično utjecala se Gospodinu moleći Ga da je pouči kako obavljati neku pobožnu vježbu koju bi mogla prakticirati u ovome tjednu. Gospodin joj odgovori: „U ovo vrijeme se u liturgiji čita kako su Josipa braća prodala za 30 denara. Neka te ovaj primjer potakne da moleći 30 Očenaša zadobiješ zaslude moga svetoga života kojim sam živio na zemlji kako bih spasio ljude. Kaži zatim cijeloj Crkvi duhovnu korist koju si time zadobila meni na slavu, a na spasenje duša“. Ona to i učini i vidje u duhu svetu Crkvu kako je bila divno obučena kao zaručnica po zaslugama Kristova savršena života.

21. Gospodinova gozba, nedjelja «Raduj se ...

U nedjelju «Raduj se ... Gertruda je ponovno pitala Gospodina da je pouči nekoj praksi u ovome tjednu na Njegovu slavu. Gospodin odgovori: „Dovedi mi one koje si prošle nedjelje obukla zaslugama moga života jer želim da sjednu sa mnom za stol na mojoj gozbi.

²⁰ U vrijeme sv. Getrude ovim riječima na latinskome je počimalo evanđelje treće korizmene nedjelje.

Ona reče: „Kako Ti ih mogu dovesti ovamo? Uistinu, kad bih mogla, usprkos moje nedostojnosti, dovesti Tebi sve duše, o moj Gospodine, slasti moje duše, da Ti u njima nađeš svoju milinu, sve od sada pa do časa općeg suda bosih nogu bih prošla cijelom zemljom noseći ih na svojim rukama, prikazala bih ti sve one čija ljubav bi Te mogla utješiti. Oni bi možda, barem na taj način, počeli ljubiti Te i udovoljili bi na neki način želju Tvoje beskrajne ljubavi. Htjela bih još, kada bi to bilo moguće, podijeliti svoje srce u toliko dijelova koliko ima ljudi kako bih dala svakome dobru volju da Ti služi prema najvećoj želji Tvoga Božanskoga Srca“.

Gospodin odgovori: „Tvoja savršena dobra volja dosta je za sve“. Ona odmah shvati da je cijela Crkva, divno ukrašena i odjevena, na neki način bila predstavljena Gospodinu, a On joj reče: „Danas trebaš služiti ovo mnoštvo ljudi“.

Tada na poticaj božanskoga nadahnuća Gertruda pade do Gospodinovih nogu i poljubi ranu Njegove lijeve noge kao nadoknadu za grijehe koji se u Crkvi čine mišlju, željom i zlom voljom. Ona je molila Gospodina da ova nadoknada bude uspješna za korist Crkve snagom dostojne zadovoljštine kojom je On oprao grijehe svijeta. I evo njena duša odmah zadobi učinak ove molitve pod likom kruha koji je ona s puno zahvalnosti prikazivala Gospodinu, a On je u svojoj dobroti primio, podigao oči k Nebu i zahvaljivao Ocu, blagoslovio kruh i vratio ga Gertrudi da ga ona dijeli cijeloj Crkvi.

Ona zatim poljubi ranu desne Isusove noge kao nadoknadu za sve grijehe propusta u mislima, svetim željama i dobroj volji, i molila je Gospodina da nadoda dostojnu nadoknadu kojom je On dao zadovoljštinu za dugove cijeloga ljudskoga roda.

Ona zatim poljubi rane Isusovih nogu kao nadoknadu za grijehe propusta koji se u Crkvi čine, propusta u djelima i dobrim riječima, te je molila Gospodina da nadoknadi za ove nesavršenosti svojim beskonačnim savršenstvom. Časteći svaku od ovih rana Gertruda je dobivala po jedan kruh koji je odmah davala Gospodinu, a On ga je blagoslivljao i zatim njoj vraćao da ga dijeli svetoj Crkvi.

Na kraju ona pristupi ljubljenoj rani Isusova boka, iz svega srca je poljubi. Molila je Gospodina da, nakon tako dostojna okajanja za grijehe i tako cjelovite nadoknade za nemare, udostoji se svetoj Crkvi, svojoj Zaručnici, udijeliti na povećanje vječne slave beskrajne zasluge zbog kojih On slavno sjedi s desna Ocu.

Božanska dobrota ju je uslišala te je Gertruda mogla razdijeliti ovaj dar predstavljen slikom petoga kruha, ponašajući se kao i velikaši ovoga svijeta koji, nakon što su nasitili svoje goste brojim jelima, posluže ih zatim kolačima, voćem i drugim biranim slasticama.

Ona zatim reče Gospodinu: „A što ćeš mi dati da Crkvi podijelim umjesto ribe o kojoj govori Evanđelje“. On odgovori: „Dajem ti napor koji, su podnijeli sveti udovi moga bezgrešnoga tijela kako bi nadoknadila za nemar onih koji su zapustili služiti mi svim svojim snagama i sjetilima. Dajem ti još i sve plemenite ljubavi svoje duše za one koji me nisu slavili, ljubili i zahvaljivali svom snagom i nježnošću svoga srca“.

Rekli smo prije da je Gospodin prihvaćajući kruhove zahvaljivao Bogu Ocu. Ona shvati iz toga čina da kada se učini neko djelo, pa i najmanje, na slavu Božju, ako se tome doda molitva Očenaša, Zdravomarije ili neki psalam, bilo za sebe ili za dobro Crkve, Sin Božji prihvaća to prikazanje kao plod svoje svete ljudske naravi, zahvaljuje Ocu, blagoslivlja to djelo, umnaža ga, i dijeli cijeloj Crkvi za napredak u vječnom spasenju duša.

Svatko od nas može, dakle, tijekom ovoga tjedna moliti 5 Očenaša na čast 5 pregorkih Isusovih rana i, nakon što ih je pobožno poljubio, moliti za oprostjenje grijeha svih ljudi kako bi nadoknadio za sve njihove nebrige. Može na taj način imati povjerenja da će tako od Božjega milosrđa zadobiti sličnu milost.

22. Kako je korisno razmatrati o Muci Isusovoj, nedjelja «Sudac ...

U nedjelju «Sudac ... kada se na poseban način započinje častiti Muka Gospodnja, Gertruda je svu samu sebe prikazala Bogu kako bi trpjela i ispunila u svome tijelu i svojoj duši sve što se sviđa Božjoj volji. Izgledalo je da Gospodin s neizrecivom zahvalnošću rado prihvaća ovo prikazanje. Po Božjem nadahnuću ona je tada počela na poseban način častiti svaki od Isusovih presvetih udova koji trpe za naše spasenje različita zlostavljanja tijekom Muke. Na svaki čin čašćenja odmah je iz udova koje je ona častila proizlazio božanski sjaj koji se odražavao u njenoj duši. Ovim sjajem joj je davana nevinost koju je Krist zadobio za svoju Crkvu trpeći u udovima. Kada su je svi sveti udovi obasjali na takav način svojim svjetlom i uresili svojim nevinostima, ona reče Gospodinu:

„Gospodine, pouči me slaviti Tebe razmatrajući Tvoju svetu Muku s onom nevinošću u koju si me u svojoj besplatnoj dobroti obukao“. Gospodin reče: „Promatraj često sa zahvalnošću i žudnjom muku koju sam podnio, ja tvoj Stvoritelj i Gospodin, za vrijeme svoje agonije. Promatraj moju produženu molitvu, krvavi znoj kojim sam poškropio zemlju u svojoj silno velikoj želji i ljubavi, a zatim mi predaj sva svoja djela i sve što se na tebe odnosi u sjedinjenju s podložnošću kojom sam kazao Ocu: *Oče, neka ne bude moja, nego tvoja volja* (Lk. 22, 42). Prihvati protivštine kao i ono što ti je naklono u istoj ljubavi kojom ja sve raspoređujem na tvoje spasenje. Zahvali mi na onome u životu što je tebi naklono jer to moja ljubav, koja se prilagođuje tvojoj slabosti, raspoređuje kako bi to tebe potaklo da želiš i nadaš se vječnoj sreći, a protivštine prihvati u sjedinjenju sa očinskom ljubavi s kojom ti to šaljem da bi po njima mogla zadobiti neko vječno dobro“.

Gertruda tada odluči da će pozdravljati Kristove udove tijekom ovoga tjedna molitvom: *Pozdravljam vas, nježni udovi...* što je bilo jako drago Gospodinu. Nemojmo ni mi oklijevati kako bismo kušali sličnu radost.

Tijekom mise, dok se čitao odlomak *opsjednut si đavlom*, Gertrudu je jako pogodila ova uvreda koju su nanijeli Gospodinu Isusu, i budući da nije mogla podnositi da njen Ljubljeni bude predmet tolike mržnje, potrudila se nasuprot tome iskazati najnježnije iskaze čašćenja govoreći: „Pozdravljam Te, oživljavajući dragocjeni uresu božanske plemenitosti, zdravo cvijete besmrtnosti, cvijete ljudskoga dostojanstva, preljubljeni Isuse, moje najviše i jedino spasenje!“

Gospodin je htio kao i obično dobrohotno joj uzvratiti i nagraditi je i nadvijajući se nad njom u uho joj reče ove riječi: „Ja sam tvoj Stvoritelj, tvoj Otkupitelj, tvoj Prijatelj, otkupio sam te svojom smrtnom mukom žrtvujući u potpunosti samoga sebe“. U tome trenutku svi sveci pokazivali su duboko divljenje zbog toga neizrecivog Gospodinova udostojenja te su s velikom radošću blagoslivljali Gospodina.

Gospodin zatim nadoda: „Nasuprot uvreda kojima su me vrijeđali dok sam bio na zemlji, bude li mi bilo tko iskazivao izraze čašćenja koje je tebi maloprije ljubav nadahnula, na dan suda, kada đavao optužuje čovjeka, ja ću mu iskazati istu dobrotu koju sam sada tebi iskazao. Ja ću ga tješiti ovim istim riječima: Ja sam tvoj Stvoritelj, Otkupitelj itd... I ako ove riječi svecima u Nebu nadahnjuju toliko divljenja, koliko će više tim riječima biti pogođeni i poništeni svi protivnici duše koja će na dan suda zaslužiti toliku utjehu koju će joj udijeliti moja dobrota“.

Potrudimo se, dakle, iz sve duše i iz svega srca prikazivati Gospodinu ove izraze ljubavi kada čujemo da ga je netko uvrijedio. I ako ne možemo to učiniti s istom ljubavlju koju je imala ova njegova izabranica, prikažimo Mu barem naše nastojanje i želju za savršenom ljubavlju koju svako stvorenje treba imati prema Njemu. Uzdajmo se zatim u

Njegovo milosrđe jer On ne prezire poniznog dara svojih siromaha, nego ga prihvaća i nagrađuje prema svome cjelovitom milosrđu i ljubavi.

23. Kako se može pripremiti za doček i slavljenje Gospodina, Cvjetnica

Na sveti dan Cvjetnice dok je Gertruda bila uronjena u slast božanske kontemplacije, reče Gospodinu: „O moj Gospodine i Bože moj, Ti danas dolaziš kako bi trpio svoju Muku za mene. Pouči me, moj Ljubljene, kako Ti mogu izići u susret kako bih te častila“.

Gospodin odgovori: „Pribavi mi jedno magarče, masu svijeta koji mi dolazi u susret kličući, svijet koji me slijedi slaveći me i narod koji me prati i služi mi. Možeš ovako učiniti: tvoje iskreno kajanje neka bude magarče koje me nosi. Ako uz to ispovjediš da si često dobivala slijediti glas razuma i da nisi bila pažljiva ni toliko koliko bi to učinilo neko magare, na ono što sam u mojoj dobroti činio za tvoje spasenje. Svojim nemarom, da tako kažem uznemirivala si moju vedrinu. Ja sam trebao u tebi i zbog tebe kušati samo duhovne radosti, a bio sam primoran trpjeti s tobom sve tvoje muke. Kada mi pribaviš ovo magarče, ja ću se udobno na njemu smjestiti.

Pribavit ćeš mi narod koji mi dolazi u susret i kliče mi ako me primiš u ime svih stvorenja sjedinjena s ljubavlju koja me vodila u Jeruzalem onoga dana za spasenje svih ljudi. Tako ćeš nadoknaditi za slave i pohvale, ljubav i čašćenje koje mi nisu bili iskazani za ovo dobročinstvo. Zatim ćeš mi pribaviti mnoštvo koje me slijedi pjevajući mi hvale ako ispovjediš da se nikada nisi kako treba i koliko treba zauzela za nasljedovanje primjera moga svetoga života. Prikaži mi, dakle, odlučnu i velikodušnu volju koja bi te navela da rado istrošiš meni na slavu sve svoje snage, kada bi mogla time dovesti ljude do toga da nasljeduju na savršeniji način moj život i moju ljubav. Istovremeno moli da ti bude dano, koliko je više moguće čovjeku, da nasljeduješ veliku gorljivost, posebno u istinskoj poniznosti, strpljenju i ljubavi, u krjepostima koje sam ja na uzvišen način imao tijekom svoje Muke.

Pribavit ćeš mi mnoštvo koje me prati i slijedi ako ispovjediš da mi nisi vjerno služila kako je to trebalo kada se radilo o tome da se ustane u obranu istine i pravde. Zauzmi se, dakle, u služenju ovim dvjema velikim stvarima riječima i djelima u svim prigodama koje ću ti poslati i moli od mene da uvijek i u svakome času imaš dobru volju činiti sve meni na slavu. Ako se netko u ime opće Crkve meni posveti na ova četiri načina, ja ću se udostojati doći k njemu s toliko naklonosti da će on ubrati plodove vječnoga spasenja“.

U trenutku pričesti dok je Gertruda prikazivala svoje srce Bogu, izgledalo joj je da se ono širi u ljubavi, kao da je grad Jeruzalem bio otvorio sva svoja vrata kako bi prihvatio svoga Gospodina. On je ušao pod likom čovjeka u svom sjaju svoje mladosti, praveći bič s tri konopa. Ovaj bič je predstavljao djelo našeg Otkupljenja.

Prvi konop je bio načinjen od djela Isusova nevinoga tijela, drugi od velikodušnih raspoloženja Njegove presvete duše, treći od uzvišenog savršenstva Njegove božanske naravi. Sva ova svojstva se nalaze u svakome djelu Isusa Krista. Ovom vrstom biča Gospodin lagano dodirnu nutrinu srca svoje ljubljene izabranice kako bi joj oslobodio srce od svake prašine ljudske krhkosti i nemara koje je moglo imati. Zatim odloži ovo sredstvo usred njenog srca i tri njegova konopca kao da su se isprepleli kako bi za Gospodina oblikovali sjedalo prikladno za odmor. Kada je Isus sjeo, svaki od konopaca je proizveo jedan divni cvijet: jedan je bio uzvišeno savršenstvo Božanstva koji se podizao iza Gospodina natkriljujući se nad njegovu glavu i prekrivao je glavu ugodnom i osvježavajućom hladovinom. Druga dva cvijeta su se podizali s desne i lijeve strane i ugodno su mirisali Gospodinu.

Za vrijeme dok se molio himan trećeg časa, dok su se pjevale riječi *Zdravo, križu, nado jedina*, Gertruda prikaza Gospodinu pobožnost svih svojih sestara koje će toga dana

moliti ovaj redak tijekom sedam časova časoslova. Tada Gospodin uzimajući drugi cvijet, znak goruće ljubavi Njegove vlastite presvete duše, predoči ga svim redovnicama čiju je pobožnost Gertruda bila prikazala Isusu, i u dodiru sa ovim cvijetom svaka od njih je bila prosvijetljena posebnim svjetlom i kušala u nutrini duhovnu radost. Ona tada reče Gospodinu:

„O moj Gospodine, ako moje susestre dobivaju toliko duhovne koristi iz ovoga pobožnoga pozdrava, što ćeš im tek udijeliti nakon procesije tijekom koje će ti služiti još većom ljubavlju i pozdravljati te još gorljivijom željom!“

Gospodin odgovori: „Dat ću im milost ovih triju cvjetova, trebat će mi tada posvjedočiti svoju pobožnost na tri načina. Neke od njih koje nemaju sjetilnu pobožnost i žele je zadobiti, prikazat će mi napor koji su doživljavale pri ovoj ceremoniji. Ja ću ih tješiti dajući im cvijet koji je iznikao iz napora moga bezgrešnoga tijela.

Druge, koje će kušati u obilju slast pobožnosti, prikazat će mi svoje osjećaje i želje, a ja ću ih okrijepiti cvijetom koji je iznikao iz goruće ljubavi moje presvete duše. Neke, čija je volja sjedinjena sa mojom božanskom voljom i koje su zbog toga sa mnom sjedinjene, predaju se svakoj mojoj odredbi i bit će napojene cvijetom moga uzvišenoga Božanstva“.

Nakon procesije zajednica se nakloni na pjesmu *Slava mu i čast*, i prostrla se na riječi *ižaravajuće palme*. Tada zajednici Gospodin dade cvijet svojih fizičkih napora s nakanom da obrađuje redovnice, da ih osnaži i uzdrži u svojoj službi. On nam je htio na takav način pokazati kako fizički napor treba biti oplemenjen po sjedinjenju sa svetim naporima koje je On podnosio.

Neka sestra je Gertrudu kasnije pozvala da nešto malo pojede zbog njene krajnje slabosti, a ona je odbila prekinuti post prije negoli je trebala slušati Muku Isusovu. Ipak, kao obično, obrati se Njemu pitajući kako se treba ponašati.

Gospodin joj odgovori: „Okrijepi se time, moja ljubljena, sjedinjena s mojom nakanom kad sam ja, obješen iz ljubavi prema tebi na križ, nakon što sam kušao vino pomiješano sa žuči odbio ga piti“. Na ove riječi ona se odrekla svoje volje i zahvalila je Gospodinu. Tada joj On prikaza svoje Srce govoreći:

„Evo kaleža u kojem je sačuvano sjećanje na ove riječi: *nakon što ga je kušao, ne htjede piti* (Mt 27, 34). U ovom kaležu pokazat ću ti želju koja me spriječila da se okrijepim ovim pićem s ciljem da ga sačuvam za tebe. Ti se sada možeš sa sigurnošću okrijepiti jer sam kao savjestan liječnik kušao piće i pretvorio ga u spasonosno piće. Vino pomiješano sa žuči i smirnom bilo mi je ponuđeno da ubrza moju smrt, ali moja želja da trpim za ljude je učinila da sam ga odbio. Ti naprotiv nadahnjujući se ovom istom ljubavi, uzmi sve što je potrebno i korisno kako bi se što duže uzdržala u mojoj službi.

U ovom kaležu koji mi je ponuđen promotri 3 stvari kojih se trebaš sjećati svaki puta kada si dopustiš neko olakšanje. U kaležu je bilo vina: ti čini sve s radošću na moju sve veću slavu. Zatim je bilo smirne koja čuva od raspadanja: uzmi, dakle, ono što ti je potrebno kako bi mogla trpjeti što duže na moju slavu. Na kraju je bilo i žuči: neka te ona pouči da rado na zemlji budeš lišena moje radosti, moje prisutnosti sve vrijeme koje ja hoću. Kada je olakšanje uzeto s ovom nakanom, za mene ima isti učinak kao kad neki prijatelj uzme piti svu žuč koja je dana njegovu prijatelju, a za uzvrat mu ponudi ukusno piće“.

Gertruda se počela krijeviti govoreći u svom srcu na svaki gutljaj: „Neka me snaga Tvoje božanske ljubavi potpuno okrene tebi, preljubljeni moj Isuse. Ulij i sačuvaj u meni učinke ljubavi koja je učinila da si odbio piće koje je trebalo požuriti tvoju smrt da bi mogao nastaviti trpjeti za nas. Neka me ova ljubav svu prožme i ulije svoju snagu u moje duševne moći, u pokrete moje duše i tijela na tvoju vječnu slavu“.

Ona je zatim pitala Gospodina bi li rado prihvatio ovakav stav prema postu ako je ima neka druga osoba. A On odgovori: „Svaki zalagaj koji bi pojela cijenio bih kao da sam ja sam

jeo da se nahranim i okrijepim, a kada bi pila s ovom nakanom, ja bih smatrao da pije kao kroz neki filter koji služi da poveća našu uzajamnu ljubav, i u svoje vrijeme učinio bih da osjeti snagu mjerom moje svemogućnosti“.

Dok su se u Muci čitale riječi: *i izdahnu* (Mt 27, 50), ona se s velikom ljubavlju prostrla na zemlju te rekla: „Evo me, Gospodine, prostrte pred Tobom i molim Te po ljubavi koja te navela da umreš – Tebe koji daješ život svakome stvorenju - da usmrtiš u mojoj duši sve što nije Tebi po volji“.

Gospodin odgovori: „Zaželi da u ovom trenutku možeš svojim dahom izbaciti sve svoje nedostatke i nemarnosti koje želiš usmrtiti u svojoj duši, a iz moga Božanskoga daha udahnij sve što želiš crpsti iz moga savršenstva. Što na takav način izbaciš, bit će ti oprošteno bez ikakve sumnje, kao što ćeš bez ikakve sumnje zadobiti spasenjski učinak iz onoga što si udahnula iz mene. Svaki puta od sada pa dalje kad se budeš trudila pobijediti nedostatke koje si sad od sebe odbacila i zadobiti krjeposti koje sam ti već dao u klici, istovremeno ćeš ubrati plod moje Muke i tvoje pobjede.

Nakon ručka zbog premorenosti ispružila se na krevet da se malo odmori, ne toliko da zaspi koliko da se oslobodi napora tolikih posjeta. Tada reče Gospodinu: „Evo, Gospodine, na spomen tvoga današnjeg spasenjskoga propovijedanja u Hramu, udaljavam se od svakoga stvorenja sa željom da budem pozorna samo na Tebe, o moj Ljubljeni, kako bih mogla slušati Tvoju riječ“.

Gospodin odgovori: „Kao što se Božanstvo odmaralo u mojoj Ljudskoj naravi, tako sada nalazi svoju radost odmarati se u tvome umoru“. Gertruda tada primijeti da njene susestre izbjegavaju klapati misleći da ona spava. Pitala je Gospodina treba li im dati do znanja da je budna kako im ne bi smetala u njihovim pokretima.

Gospodin odgovori: „Ne, ostavi im mogućnost da zadobiju zasluge svojim činima ljubavi jer ja ću se obradovati nagrađujući ih. Evo dajem ti dvije teme za tvoju meditaciju. Nakon njih bit ćeš potaknuta tražiti još veće stvari. Promatraj kako ništa nije korisnije čovjeku od vježbanja u djelima koja mome Božanstvu donose slasti odmora, i još kako ništa nije plemenitije od djela ljubavi na korist bližnjemu“.

Nakon večernje molitve sjetila se Gospodinove dobrohotnosti koji se na kraju ovoga dana povukao u Betaniju kod Marte i Marije te je Gertruda bila sva raspaljena željom da ona Gospodinu ponudi gostoprimstvo. Prostrla se do nogu raspela te je s ljubavlju ljubila ranu njegova presvetoga Boka. Dok je nastojala da učini svojim želje ljubljenoga Srca Sina Božjega, molila je Gospodina da po gorućim molitvama koje su proizašle iz Njegova slatkoga Srca udostoji se sići u siromašno sklonište njenoga srca.

Dobri Gospodin, koji je uvijek spreman slušati naše prošnje, udostojao se udijeliti joj milost svoje poželjne prisutnosti Ljubazno joj reče: „Evo me, što mi sada želiš dati?“ A ona: „Dobrodošao Onaj koji je moje jedino spasenje, moje sve, moje jedino istinsko dobro. Ajme, Gospodine, u svojoj nedostojnosti nisam pripremila ništa što bi bilo dostojno Tvoga božanskoga Veličanstva. Dakle, prikazujem se sva Tebi moleći da Ti sam udostojiš se pripremiti u meni ono što je ugodno Tvojim božanskoj dobroti“.

Gospodin doda: „Budući da mi dopuštaš da slobodno djelujem, daj mi ključ koji će mi dopustiti da uzmem, a zatim da ponovno odložim sve što može biti meni na radost i okrjepu“. Gertruda reče: „Moj Gospodine, a koji je to ključ?“ Gospodin: „To je tvoja vlastita volja“.

Ove riječi su joj pomogle shvatiti da ako neka duša želi ponuditi Gospodinu gostoprimstvo, treba mu predati ključeve vlastite volje, potpuno se predati njegovim odredbama i čvrsto vjerovati da božanska dobrota čini sve svim sredstvima za njeno spasenje. Tada Gospodin uđe i čini u ovoj duši i u ovom srcu svoju božansku volju.

Vođena jednim božanskim nadahnućem molila je 365 puta riječi iz evanđelja: «*Neka ne bude moja, nego tvoja volja* (Lk 22, 42), o ljubljeni moj Isuse», prikazujući ih svakome od Isusovih udova. A Gospodin je vrlo rado primio ovu molitvu.

Gertruda Ga je zatim pitala na koji način bi Mu bilo drago da Ga časti neka osoba na ovaj blagdan slijedeći upute koje je ona sama dala²¹ polazeći od knjige o Esteri i riječi iz Pjesme nad Pjesmama *izidite, kćeri jeruzalemske* (Pj. 3).

Gospodin odgovori: „Moje Božansko Srce rado prihvaća ovaj pobožan način slavljenja ovog blagdana, a u vječnome životu onaj tko to bude prakticirao, osim što će biti nagrađen za svoja dobra djela, bit će dionik zaručnickog stola koji sam velikodušno pripremio. Na njemu će mu biti iskazana veća čast i kušat će veće slasti od drugih uzvanika, slično kao što zaručnica na svadbenoj večeri prima veće časti od drugih uzvanika iako Kralj, zbog nje, i njima velikodušno daje darove.

24. Bog rado prima čašćenje klecanjem, jer priliči se klanjati Stvoritelju - srijeda Velikoga tjedna

Slijedeće srijede dok je započimao Ulaz mise *U ime Gospodnje, itd...* ona sa svom gorljivošću srca prignu koljena na čast Njegova svetoga Imena, kao nadoknadu za prošle nemarnosti u službi Bogu. Primijetila je da Bog rado prihvaća ovaj čin čašćenja te je kleknula i drugi puta na riječi *nebeski*, kako bi nadoknadila za nemarnosti Svetih koji su sada u nebeskoj slavi a koji su mogli neki puta to učiniti tijekom njihova moljenja časoslova, ali su propustili.

Gertruda je odmah vidjela kako su Sveti ustajali s velikom zahvalnošću i kako su slavili Gospodina što joj je udijelio toliko milosti, te su molili za nju. Na riječi *zemaljski* ona ponovno kleknu kako bi nadoknadila za nesavršenstva i nebrigu svih živućih udova Crkve u službi moljenja časoslova. Tada joj Sin Božji vidljivo radostan udijeli plod svih pobožnih molitava koje Mu je prikazivala opća Crkva. Ponovno je pokleknula na riječi *pakleni* kao zadovoljštinu za sve grijeha i nemarnosti onih koji su osuđeni na pakao.

Na taj čin Sin Božji ustade. Stajao je pred svojim Ocem te reče: „Oče, ti si u moje ruke stavio svaki sud. Ja sam osudio ove duše na vječno mučenje po pravednoj odluci nepobitne istine. Zbog toga mi je toliko draga nadoknada koju mi je ovo stvorenje prikazalo, a ja ću je nagraditi nagradom koju ljudski razum ne može niti pojmiti. Ipak nagradu čuvam za trenutak kada će je njena duša moći primiti u vječnom blaženstvu“.

Tijekom čitanja Muke kad se došlo do riječi *Oče, oprosti im*, ona je molila Gospodina zbog ljubavi koja Ga je nagnala da za vrijeme svoje Muke moli za one koji su Ga razapinjali, da se udostoji oprostiti svima koji su nju na bilo koji način uvrijedili. Svi sveci na ovu prošnju s divljenjem su ustali i molili su Gospodina da Gertrudi oprostí sve nemarnosti koje je učinila kada nije s potrebnom pobožnošću slavila njihove blagdane ili ih nije štovala kao što je to bilo prikladno. A Sin Božji stupi pred svoga Oca i za nju prikaza zasluge svoga svetoga života kao nadoknadu za sve grijeha misliju, riječju i djelom koje je učinila protiv Božje Uzvišenosti.

Na riječi *Danas ćeš biti sa mnom u Raju*, ona shvati da nitko ne zadobiva milost krajnje pokore ako se nije na neki način toga učinio dostojnim prakticirajući, po Božjoj milosti, neku krepost za vrijeme svoga zemaljskoga života.

Dobri razbojnik, koji je zadobio ovu milost u tolikoj mjeri da ga je to učinilo osposobljenim da taj isti dan uđe u Raj, zadobio je ovu milost jer, iako je bio nesretnik i razbojnik, povlačio se uvijek pred otvorenom nepravdom i znao je također i prekoriti druge u

²¹ Gertruda aludira na jednu poemu koju je ona sama napisala

prigodama velikog zla. To je učinio i kad je bio na križu opominjući svoga druga koji je vrijeđao Gospodinovu uzvišenost, priznao je da je kriv i osuđen po pravdi. I to je bila njegova ispovijed koja mu je osigurala Božje milosrđe.

25. Služba Velikoga četvrtka

Na *Veliki četvrtak* dok su se tijekom jutarnje molitve pjevale *Tužaljke*, Gertruda je bila u Božjoj prisutnosti i u gorčini svoga srca oplakivala je sve grijehе koje je ljudska slabost učinila protiv Božje Svemogućnosti. Na drugu *Tužaljku* u prisutnosti Sina Božjega istovremeno je oplakivala sve grijehе neznanja koji su vrijeđali neistraživu Mudrost Božju. Tijekom molitve trećeg časa žalila se pred Duhom Svetim zbog grijehа koji se zlobno na zemlji čine protiv Njegove ljubavi.

Zatim na redak *Isuse Kriste...* dok je najmlađi kantor intonirao *Gospodine, smiluj se*, ona se približi preslatkome Srcu Isusovu i pobožno Ga poljubi. U ime cijele Crkve molila je za oprostenje svih grijehа koji su učinjeni mišlju, željom, zlim ljubavima i voljom. Na riječi *Kriste, smiluj se* utisnula je u duhu drugi poljubac na presvete Gospodinove usne te je molila oprostenje za sve grijehе koji su učinjeni jezikom.

Na drugi zaziv *Gospodine, smiluj se*, Gertruda je poljubila svete Isusove ruke i zadobila je oprostenje za sva grešna djela koja su učinili udovi opće Crkve. Dok je zatim narod pjevao pet puta *Kriste, smiluj se*, nakon pojedinih strofa himne *Kriste Kralju*, na svaku strofu poljubila je pet krvavih Gospodinovih rana kako bi zadobila oprostenje svih grijehа koje su ljudi učinili sjetilima.

Dok je to činila, iz pet rana je poteklo pet obilnih potočićа koji su zalijevali cijelu Crkvu spasenjskom milošću, čistili je od svake ljage grijehа. Na taj način zadobi potpuni učinak molitve koju je molila za vrijeme *Tužaljki* i zaziva *Kriste, smiluj se*.

Tijekom tri sveta dana Velikoga tjedna svi mogu prakticirati ovu istu pobožnu vježbu, i imajući povjerenja u Božansku dobrotu zadobit će sličan učinak ako to budu činili s traženom i potrebnom gorljivošću.

Tijekom jutarnje molitve dok se pjevala antifona *bijaše žrtvovan jer tako htjede*, Gospodin joj reče: „Ako vjeruješ da sam ja žrtvovan na križu Bogu Ocu jer sam tako htio, vjeruj istom takvom sigurnošću da se ja još uvijek želim istom ljubavlju prikazati za svakoga grešnika kao kad sam se tada na križu žrtvovao za cijeli svijet.

Zbog toga onaj tko osjeća da je pritiješnjen preteškim teretom svojih grijehа, neka u mene položi svoju nadu prikazujući Bogu Ocu moju najneviniju Muku i smrt, neka čvrsto vjeruje da će zadobiti spasenjski plod oprostjenja svojih grijehа. Uistinu ne postoji učinkovitiji lijek protiv grijehа od sjećanja u ljubavi na moju Muku kada je to popraćeno istinskom pokorom i iskrenom vjerom“.

Tijekom čitanja Evanđelja kad se došlo do riječi *uze prati noge svojim učenicima*, Gertruda reče Gospodinu: „Ajme, Gospodine, budući da sam nedostojna da me ti opereš, mogu li barem zaslužiti da netko od ovih blaženih apostola, kojima si se Ti, Gospodaru svemira, udostojao oprati noge, udostoji se očistiti me od svih mrlja grijehа kako bih mogla danas biti dostojna Tvoga predragocjenoga Tijela i Krvi.

Gospodin joj reče: „Ja sam uistinu danas oprao i očistio sve tvoje mrlje kao i one svih koji budu slijedili tvoj savjet i budu me molili da očistim i uredim ljubav i osjećaje njihovih duša“. Ona odgovori: „Ajme, Gospodine, iako sam druge učila ovoj pobožnosti i odlučila da ću je i ja sama prakticirati, ipak sam propustila činiti ono dobro što sam druge učila“.

Gospodin nadoda: „Ja prihvaćam tvoju dobru volju, jer priliči mom nezasluženom praštanju da se obazrem na želju onoga tko je iskreno odlučio učiniti dobro djelo, a poslije je

propustio učiniti ga zbog ljudske slabosti ili opravdanih zapreka. Moja zahvalnost prema toj duši svejedno će biti velika“.

U trenutku Pričesti Gertruda reče Gospodinu: „Prikazujem Ti, moj Bože, želje svih osoba koje su se preporučile u moje nedostojne molitve“. Gospodin odgovori: „Ti si u mom srcu upalila toliko plamena ljubavi koliko je osoba koje si mi prikazala“. Ona nastavi: „Udostoji se tada poučiti me kako bih mogla dostojno moliti za sve članove Crkve i tako u Tvome Božanskome Srcu upaliti isto toliko plamena ljubavi“.

Gospodin: „Ako želiš to možeš učiniti na četiri načina: 1. slaviti me jer sam stvorio bića na svoju sliku i priliku; 2. zahvaljivati mi za dobročinstva koja sam njima dao kao i za ona koja ću im dati ubuduće; 3. oplakivati sve što se moglo opirati mojoj milosti; 4. moli da sve duše na moju čast i slavu rastu u krjepostima, prema planovima moje providnosti“.

Drugom zgodom tijekom istog slavlja Večere Gospodnje, bila je sva sabrana i nastojala se baviti samo Bogom, kada joj se Gospodin objavi pod istim likom koji je imao kad je bio na zemlji u taj dan blizu svoje smrti. Gertruda Ga vidje, tijekom cijeloga toga dana kako je bio obuzet smrtnom mukom. Budući da je On Mudrost Očeva, unaprijed je znao patnje koje će podnijeti tijekom svoje Muke koja je bila blizu. On je od svoje Majke, Presvete Djevice, bio baštinió jako nježnu građu tijela. Muka i užas su Ga pritiskali tijekom cijeloga toga bolnoga bdijenja. Boja Njegova lica, drhtanje Njegovih udova otkrivali su kako je uronjen u smrtnu gorčinu.

Gertruda je u svojoj duši osjetila ovu muku i bila ju je zahvatila beskrajna samilost. Da je imala tisuće srdaca, ne bi joj bilo dosta da bude dovoljno samilosna prema trpljenju Ljubljenoga svoje duše. Osjetila je jasno neke jače otkucaje Srca preslatkoga Gospodina, otkucaje koje su uzrokovale ljubav i istovremeno smrtna muka te je zbog njihove žestine Gertruda gotovo gubila svijest.

Tada joj Gospodin reče: „Sada u vječnosti kad ne mogu više umrijeti, trpljenje me više ne dodiruje, ali ljubav me poticala tijekom moga zemaljskoga smrtnoga života da u svome tijelu podnosim patnju i gorčinu svoje Muke i smrti. Tada sam osjetio u tvome srcu koliko je duboko potreseno sjećajući se patnji koje sam pretrpio za otkupljenje svih izabranika. Kako bih te nagradio za samilost koju si mi danas iskazala, ja na tebe primjenjujem, za uvećanje tvoga vječnoga blaženstva, sav plod moje svete Muke i moje predragocjene smrti. Još nadodajem da na svim mjestima gdje se klanja drvu križa koje je bilo sredstvo moje smrtno muke, tvoje srce i tvoja duša zadobit će posebni plod samilosti koju si mi jutros iskazala. Osim toga želim da sve nakane za koje budeš molila budu uvijek sukladne mojoj volji te da imaju uvijek sretan ishod.

Svaki puta kada budeš molila za svoje nakane, uzmi moje Srce koje sam ti često darovao kao zalog naše uzajamne ljubavi i prikaži mi ga u sjedinjenju sa ljubavlju s kojom sam se ja utjelovio kako bih izvršio djelo spasenja ljudi. Ovim sredstvom ja ću udijeliti dobročinstva onima za koje ti moliš. Bit će kao da se bogatome gospodinu prinese njegova škrinja s blagom da iz nje uzme darove koje će dati svojim prijateljima“.

Gertruda upita Gospodina: „Kojim imenom si zvao svoga Oca kad si ga zazivao tijekom svoje Muke?“ Gospodin reče: „Često sam Ga zvao imenom *o cjelovitosti moje biti*“.

Za vrijeme mise, tijekom šutnje koja je prethodila svetoj Pričesti, Gospodin Isus joj se ukaže ne sjedeći, nego prostrt na zemlji kao da će izdahnuti. Do te je mjere bio bez snage da se Gertruda videći Ga osjeti tako potresenom u nutrini kao da će izgubiti svijest.

Dok je Gospodin bio u ovome stanju, prije negoli je zajednica pristupila svetoj Pričesti, ona vidje u čudesnom viđenju svećenika kako podiže sveto Gospodinovo Tijelo koje ga je dosta nadilazilo po visini, kako nosi na rukama *Onoga koji je njega samoga nosio, štoviše Onoga koji svojom svemoćnom riječi nosi sve stvari* (Hb. 1,3). Ona s osjećajima

nježne ljubavi shvati da ova krajnja slabost koju je pokazivao Sin Božji izražava pobjedonosnu snagu Njegove slatke ljubavi.

Uistinu ovaj naš mladi miljenik Benjamin, kao u nekoj vrsti ekstaze (usp. Ps 67) kušao je neizrecive slasti u trenutku kad se po Pričesti sjedinjavao s dušama koje su Mu bile toliko drage. Izgledao je lišen života do te mjere da se više nije mogao služiti svojom snagom i da Ga trebaju nositi svećeničke ruke.

Jednom drugom zgodom dobila je ovo prosvjetljenje: svaki puta kada netko s velikom željom i pobožnošću motri svetu Hostiju u kojoj je na sakramentalni način skriven Isus Krist, povećavaju se njegove zasluge za Nebo, i u vječnom gledanju Boga kušat će toliko posebne slasti koliko je puta na zemlji motrio Tijelo Kristovo ili je barem želio ga gledati.

Zabilježba: Iz do sada rečenoga jasno je da se Gertruda s ljubavlju trudila oko Božjih stvari tijekom blagdana i svagdana. Ipak ne treba prešutjeti da je Muka Isusova bila tako duboko urezana u njeno sjećanje da ju je ona motrila s toliko goruće ljubavi i toliko odanosti, da je izgledalo da je Muka trajno pred njom. To je bilo kao med u njenim ustima, glazba njenim ušima, radost njenom srcu. Tijekom bdijenja Velikoga petka, kod večerja kada bi čula zvonce koje je pozivalo u kor, cijelo njeno srce je bilo potreseno kao da joj je naviještena agonija njenog najvjernijega, najdražeg i najbližeg Prijatelja, a ona je kao trčala sva u žudnji kako bi prisustvovala Njegovoj svetoj smrti. Trudila se sabrati kako bi razmatrala Gospodinovu Muku i s nježnošću iskazivala samilost prema patnjama njenoga Ljubljenoga kako bi mu uzvratila na vjernoj ljubavi koja Ga je navela da trpi za nju.

Tijekom cijeloga dana i tijekom sljedeće subote njena duša je bila kao prilijepljena duši svoga Ljubljenoga do te mjere da joj je teško uspijevala uporaba sjetila za izvanjske stvari. Ali ako se radilo o tome da treba učiniti neko djelo ljubavi, ona bi ponovno zadobivala slobodu djelovanja te ga je činila bez oklijevanja svaki puta kad je za to imala prigodu: očigledni dokaz da je ona uistinu u svojoj nutрини ugošćavala Onoga za koga je sv. Ivan kazao: *Bog je ljubav: ako ljubimo jedni druge, Bog boravi u nama, i Njegova ljubav u nama je savršena* (1 Iv 4,8).

Ona je tako živjela ovaj sveti dan i sljedeću subotu, da je bila potpuno u ekstazi van sjetila. Ni jedna slika ne bi mogla pomoći ljudskom razumu da shvati blizinu i jačinu ljubavi koja ju je sjedinjavala sa svojim Ljubljenim, ljubav koja je činila da je jedno s Onim u koga se potpuno prelila po svojoj samilosnoj ljubavi. Ova nemogućnost izraziti slikom ili riječima visoku kontemplaciju nije učinak inferiornosti, nego naprotiv prevelikog savršenstva.

To nam tvrdi sv. Bernard u svome *Govoru o Pjesmi nad pjesmama* kada komentira redak *učinīt ćemo za tebe zlatne naušnice s privjescima srebrenim* (Pj 1,10). Sv. Bernard kaže: „Kada duši koja je pala u ekstazu iznenada zasja Božje svjetlo, koje zasja brzinom blijeska, da ublaže sjaj ili da učine očiglednim nauk, prikažu se slike nižih predmeta i božanski prilagođene sposobnostima naših sjetila, te slike ovu čistu i sjajnu zraku istine na neki način zastiru kako bi bila podnošljiva očima duše. Ja vjerujem da ove slike u nama oblikuju anđeli jer to priliči njihovu poslanju. A kao posljedicu *treba pripisati izravno Bogu ono što je apsolutno čisto i lišeno prikaza i sjetilnih slika, a pripisati anđeoskom djelovanju i poslanju plemenite i lijepe slike koje zaodjevaju kao dostojnu odjeću ta prosvjetljenja*“.

Ne treba, dakle, vjerovati da je dar manji kada se Bog udostoji izravno uliti u dušu, i čuva čistim od svake sjetilne slike, kao pod pečatom bliskog prijateljstva, ono što se događa između duše i Njega samoga.

Zbog toga je trebalo prešutjeti mnoge slike koje bi bile dostojne za iznijeti na svjetlo dana. Ipak da čitatelj u ove svečane dane pronade ono čime će potaći gorljivost svoje

pobožnosti, sabrat ćemo iskrice koje su pobjegle iz ove posude žara koja je gorjela tolikom ljubavlju sjećajući se Muke Kristove.

26. Sveti dan *Velikoga Petka*

Jednoga *Velikoga Petka* blizu prvoga časa dok je pobožno zahvaljivala Gospodinu koji se udostojao poniziti do te mjere da je htio pojaviti se na jednom poganskome sudu, sam Sin Božji joj se ukaza vedra lica. Sjedio je na kraljevskome prijestolju Boga, svoga Oca, koji mu je iskazivao neizrecivo svoju zahvalnost za sve uvrede i pogrde koje je podnio da nas otkupi. Svi sveti, na koljenima, s dubokim poštovanjem oko Sina Božjega zahvaljivali su Mu što ih je sačuvao od vječne smrti svojom smrću.

Na riječi *žedan sam*, koje nalazimo u Muci, Gospodin je Gertrudi pokazao jedan zlatni kalež koji je bio određen za sabiranje njenih pobožnih suza. Ona osjeti u tom trenutku da njeno srce kao da se želi istopiti u suze. Ipak se suzdržala, zbog diskrecije kako ne bi otkrila tajnu svoje nježnosti, te je pitala Gospodina da li je zadovoljan. Tada joj se činilo da mali bistri potočić kao da je izvirao iz njene vlastite duše te da je uvirao u Gospodinova usta dok joj je On odgovarao: „Evo na koji način ja privlačim sebi pobožne suze koje se suzdržavaju zbog tako čistih motiva“.

Tijekom trećeg časa ona se osjetila raspaljenom ljubavlju sjećajući se kako je Gospodin bio okrunjen trnovom krunom, okrutno bio bičevan vezan uza stup te kako se udostojao nositi na svojim umornim i krvavim leđima drvo križa. Ona mu tada reče:

„O moj Ljubljene, kako bih odgovorila na ljubav koju si mi iskazao tijekom svoje pregorke Muke na koju si bio nepravедno osuđen, prikazujem Ti svoje srce i želim od ovoga časa sve do moje smrti kušati gorčinu Tvoga preslatkoga Srca i trpljenje Tvoga bezgrešnoga tijela, a ako bih zbog ljudske krhkosti nekada zaboravila na to, molim te daj da u srcu osjetim sjetilnu muku koja na odgovarajući način odgovara gorčini Tvoje Muke“.

Gospodin odgovori: „Zadovoljan sam tvojom dobrom voljom i vjernošću tvoga srca, ali da bih u njemu mogao pronaći svoju milinu, dopusti mi slobodu djelovanja i čuvanja svega što ja želim, a da se ne brineš jesi li u blagosti ili gorčini“.

Dok se čitalo kako je Josip Arimatejac uzeo Isusovo tijelo ona reče Gospodinu: „Tvoje presveto tijelo, o moj Gospodine, bilo je dano ovome blaženome Josipu. A meni, iako sam toliko nedostojna, što ćeš dati?“

Gospodin joj odmah objesi oko vrata svoje preslatko Srce kao pod likom zlatne kadionice iz koje su se dizali prema Bogu Ocu brojni oblačići mirisnog tamjana, oblačići toliko brojni koliko je naroda koje je Gospodin otkupio svojom smrću. A kada se, prema obredu Crkve, na kraju čitanja Muke počelo moliti za sve dijelove Crkve s propisanim klecanjem na svaki svećenikov napjev *Molimo, predragi*, izgledalo je kao da se ove molitve sjedinjuju s oblačićima tamjana koji su se dizali iz zlatnoga kadionika te su bili divnoga sjaja i jako ugodna mirisa. Potrudimo se, dakle, moliti s više pobožnosti za Crkvu u ovoj sveti dan u koji Kristova Muka tako učinkovito potkrepljuje naše molitve kod Boga Oca.

Jednoga drugoga *Velikoga petka*, Gertruda je bila još više prožeta sjećanjem na Isusovu Muku, gorljivo je željela uzvratiti ljubav svome Ljubljenome, te mu reče: „Pouči me, moja jedina nado i spasenje moje duše, kako bih mogla barem u najmanjoj mjeri nadoknaditi trpljenja tvoje tako gorke Muke, a tako spasenjske za moju dušu?“

Gospodin odgovori: „Ako se netko odrekne vlastitoga mišljenja i slijedi mišljenje druge trezvene osobe, nadoknađuje mi za moju zatočenost, kad sam bio vezan i vrijeđan, ono što sam trpio u prvim satima svoje Muke. Tko ponizno priznaje i ispovijeda svoje grijehe,

nadoknađuje za optužbe kojima su me optuživali lažni svjedoci i za smrtnu osudu koja je bila posljedica toga. Tko u nečemu mrtvi svoja sjetila, nadoknađuje mi za bičevanje koje sam podnio oko trećeg sata. Tko se podloži poglavarima nedostojnim i zahtjevnim, time čini manje bolno trnje moje trnove krune.

Tko nakon što je bio uvrijeđen učini prvi korak kako bi se pomirio, olakšava mi teret križa. Tko se posveti djelima ljubavi prema bližnjemu, pa i preko vlastitih snaga, olakšava mi nasilno razvlačenje mojih udova kad su me razapeli u šesti sat. Tko se ne boji prezira i muka kako bi bližnjemu pomogao izvući se iz grijeha, olakšava mi smrt koju sam podnio u deveti sat za spasenje svih ljudi.

Tko u poniznosti odgovori na uvrede, skida me s križa. A tko više ljubi bližnjega od sebe samoga i smatra ih dostojnijima poštovanja, materijalne koristi, časti i svakoga drugoga dobra, nadoknađuje mi za moj ukop“.

Jednoga drugoga Velikoga petka, dok je ona molila Gospodina da se dostojno pripravi za Pričest, dobila je ovaj odgovor: „Tako velika želja me privlači tebi da me ništa ne može zadržati. Sabrao sam u sebi sve misli, riječi i djela koja su mi danas prikazana u cijeloj Crkvi na spomen moje Muke, i sada želim odložiti sva ova bogatstva u tvoju dušu sa sakramentom moga Tijela, na tvoje vječno spasenje“.

Gertruda reče: „Zahvaljujem Ti, blagoslovljeni Gospodine, ali htjela bih da mi ovaj dar bude dan na način da ga mogu podijeliti s kim želim“. Gospodin joj skoro osmjehujući se odgovori: „A što će mi tada dati moja ljubljena ako bih joj ja dao ovaj dar s toliko velikodušnosti?“

Ona reče: „Ajme, Ljubljene duše moje, nemam ništa što je Tebe dostojno, ali da imam sve što Ti imaš, htjela bih se svega odreći i dati ga Tebi s toliko velikodušnosti da Ti to možeš poslije dati kome god želiš“. Gospodin u dobroti odgovori: „Ako u srcu osjećaš da bi upravo tako učinila, trebaš biti sigurna da ću i ja isto tako učiniti s tobom, naprotiv još na velikodušniji način razmjerno koliko je moja ljubav veća od tvoje“.

Ona nadoda: „Koje zasluge Ti trebam prikazati da se Ti udostojiš doći meni s toliko velikodušnosti?“ Gospodin odgovori: „Ne tražim drugo od tebe nego da dođeš meni potpuno ispražnjena od svega, da svako dobro koje bi mi se u tebi moglo dopasti ne bi bilo drugo doli moj dar“.

Gertruda shvati da ovo isprazniti se je poniznost kojom čovjek priznaje da nema ništa svoga i da ne može ništa bez Božje pomoći. Jer sve što čovjek može sam učiniti, to treba smatrati jednim ništa.

27. Gospodinovo uskrснуće

U preslavnoj noći Gospodinova uskrснуća, dok je Gertruda pobožno molila *Jutarnju*, ukaza joj se Gospodin u punoj snazi i ljepoti, u slavi svoje božanske Uzvišenosti, u sjaju svoje besmrtnosti. Ona se ponizno prostrla do Njegovih nogu, klanjala Mu se s ljubavlju te reče: „Neusporedivi moj Zaručnice, časti i slavo Anđela, koji si se udostojao izabrati mene, zadnju od tvojih stvorenja, za zaručnicu, moje srce i moja duša žedni su samo Tvoje časti i slave, Tvoji najveći prijatelji i moji su najdraži prijatelji. Preljubljene Gospodine, u ovom času, na čast tvoga slavnoga Uskrснуća, molim Te da odriješi duše svih onih koji su Ti posebno dragi. Kako bih zadobila ovu milost, prikazujem Ti, u sjedinjenju s Tvojom nevinom Mukom, sve što su moje srce i moje tijelo trpjeli tijekom neprestanih bolesti“.

Tada joj Gospodin, s neizrecivom dobrotom, pokaza veliko mnoštvo duša koje je oslobodio od njihovih grijeha te joj reče: „Evo sve ih označujem kao dar tvojoj ljubavi. Kroz

svu vječnost će se vidjeti u nebu da su bile oslobođene po tvojim molitvama, i to će vječno biti tebi na čast pred mojim svetima“.

Ona reče: „Koliko je tih duša?“ Gospodin: „Broj je poznat samo mom božanskom znanju“. Gertruda shvati da ove duše, iako su oslobođene od svojih muka, još nisu bile u posjedu vječne radosti. Zbog toga se u potpunosti predala božanskoj samilosti da trpi na tijelu i duši sve što se svidi Gospodinu da se On udostoji primiti ih u puninu blaženstva. Ovo prikazanje umilostivi Gospodina te je u taj isti čas prihvatio sve ove duše da uđu u vječnu radost.

Nekoliko trenutaka nakon toga ona osjeti živu bol na boku te je kleknula pred raspelo. Gospodin je primijenio zasluge ove muke na duše o kojima smo govorili na povećanje njihove radosti i reče im: „Prikazanje ovog čina čašćenja koje mi je uputila moja zaručnica s puno ljubavi primjenjujem na vas da taj čin uveća vašu vječnu radost, a vi uzvratite joj na ovo čašćenje darom vaših molitava“.

Kasnije, nošena gorljivošću svoje pobožnosti, Gertruda se prikaza Gospodinu govoreći: „Moj predragi Zaručniče, evo u mojoj nedostojnosti, s ljubavlju stupam preda te, moj Gospodine i Kralju svih kraljeva, i prikazujem Ti svoje tijelo i svoju dušu, da Tebi služe do kraja moga života, na čast i slavu Tvoga klanjanja dostojnog Uskrsnuća“.

Gospodin odgovori: „Ova tvoja dobra volja bit će kao žezlo moje božanske veličanstvenosti i ja ću se njome vječno dičiti pred presvetim Trojstvom i pred svim svecima kao darom koji mi je darovala moja predraga“.

Ona nadoda: „Moj Gospodine, iako sam Ti prikazala svoju volju darom Tvoje milosti, bojim se da ću u budućnosti zaboraviti svoje prikazanje Tebi zbog svoje ljudske nepostojanosti“. Gospodin: „To nije važno, moja ruka neće nikada ostaviti žezlo koje si mi prikazala, nego će ga uvijek čuvati kao podsjećanje na zalog tvoje ljubavi prema meni. Svaki puta kada budeš obnavljala ovu nakanu, ovo žezlo u mojoj ruci će se prekriti prekrasnim cvjetovima i uresit će se dragocjenim kamenjem“.

Dok se ona s tim osjećajima ljubavi spremala pjevati uskrsnu jutarnju molitvu u sabranosti svih nutarnjih i vanjskih sjetila, intonirali su pozivnik pjevajući Aleluja. Ona reče Gospodinu: «Pouči me, najbolji među učiteljima, kako Te mogu pobožno slaviti pjesmama Aleluja koje se tako često ponavljaju u ovoj svetkovini». Gospodin odgovori: «Moći ćeš me dostojno slaviti pjesmom Aleluja ako se sjediniš s pohvalama cijelog nebeskog dvora koji me slavi tim pozdravom. Slavi me sjedinjujući se sa uzvišenom pjesmom svih svetih koji slave neizrecivu slast koju mojoj ljudskoj naravi prouzrokuje pobožanstvenjenje, onoj ljudskoj naravi koja je sada uzdignuta u slavu vječnog života nakon gorke Muke i smrti koju je trpjela za vas. Slavi neizrecivu sreću koju kušam u ljudskoj naravi motreći uzvišeno i nedjeljivo Trojstvo. Slavi neizrecivu čar koju nalazim u skladu Trojstva uvijek dostojnog klanjanja i u neprekidnoj pjesmi anđela i blaženih duhova. Slavi neizrecive izljeve slasti koje na moju ljudsku narav obilno sipa Presveto Trojstvo. Na kraju slavi neshvatljivo, neizrecivo, uzvišeno izlivanje svega Božanstva u moju pobožanstvenjenu ljudsku narav, jer ona sada umjesto Muke i smrti ima dvostruki dar: besmrtnost i nemogućnost da više trpi».

Dok je ona nastavljala moliti Jutarnju, sa svakim psalmom i antifonom dobivala je posebna prosvjetljenja popraćena neizrecivim duhovnim radostima koje su priličile Uskrsnuću Gospodinovu, kao i njihovoj uzajamnoj ljubavi i sjedinjenju s Bogom. Pripovijesti o tim milostima obradovale bi pobožnog čitatelja, ali ću to prešutjeti zbog želje da skratim, jer suvišna opširnost rađa dosadu, i povjeravam ih božanskoj dobroti od koje proizlaze sva dobra koja tako obilno Gospodin daruje svojoj izabranici.

28. Uskrsni ponedjeljak – ispit savjesti o opsluživanju redovničkog pravila

Na uskrsni ponedjeljak dok je molila Gospodina prije Pričesti da se udostoji nadoknaditi po ovom božanskome Sakramentu za sve nemarnosti koje je imala u opsluživanju redovničkih pravila, Sin Božji ju je uzeo i predstavio nebeskome Ocu. Ona je bila obučena u svoj habit koji izgleda kao da je bio načinjen od toliko dijelova koliko je ona godina provela u redovništvu. Najniži dio je predstavljao prvu godinu redovništva, drugi drugu i tako dalje sve do godine u kojoj se sada nalazila.

Habit je izgledao raspoređen i izglačan te na njemu nije bilo ni sjene bilo kakvoga preklapanja, nego su se jasno vidjele godine za godinom, dani i sati. Zatim se moglo dan za danom i sat za satom vidjeti sve njene misli, njene riječi, njena dobra i loša djela. Vidjela se i nakana koja je određivala vrijednost djela, to jest da li je djelo na slavu Božju i korist njene duše ili radi ispraznosti. Moglo se shvatiti da li se tražila vlastita udobnost ili mrtvljenje, da li se činilo s poniznošću ili iz svojeglavosti, da li je činila nešto iz poslušnosti ili je tražila svoju volju i iznuđivala za to dopuštenje poglavara.

Ovi zadnji na habitu su izgledali kao mali kamenčići jedva pričvršćeni uz glinu i kao da će svakoga časa otpasti. A kad je Sin Božji molio za nju i prikazao svoj nevini i savršeni život, njen habit je izgledao kao da je prekriven otkanim zlatnim pločicama kroz koje se ipak moglo i dalje vidjeti, kao u nekom kristalu, sve njene misli, riječi, djela: sve što je učinila iz ljubavi ili sileći se, svi nedostaci u iskrenosti koje je manje ili više svojevolumno činila svakoga časa i trena. Nije se moglo sakriti ni najmanje zrnice prašine, jer nepogrešivo svjetlo istine je sve razotkrivalo Božjim očima kao i očima Njegovih svetaca. Ona tada shvati da će kroz sve vijeke vjekova Bog i njegovi sveti poznavati pravo stanje svakoga izabranika.

To je ono što Bog kaže po proroku: *u bilo koji čas da se grešnik obrati*²² a treba ovako interpretirati: Gospodin se na dan suda neće obazirati na izbrisane grijeha po dostojnoj pokori, pa ipak mrlje naših grijeha će se na nama pokazati na slavu i čast slatkoga milosrđa koje prašta s toliko dobrote raskajanim srcima i obdaruje nas svojim darovima kao da nikada nismo sagriješili protiv Njega. Na isti način sva dobra djela koja smo bili učinili iz ljubavi i na slavu Božju u mislima, riječima i voljom, vječno će cvasti na slavu Onome koji nam je dao milost i potrebnu pomoć da ih izvršimo, na uvećanje naše vječne slave. Tako ćemo zahvaljivati Bogu jedni za druge, i kroz svu vječnost ljubiti ćemo Boga koji živi i kraljuje u savršenom Trojstvu.

29. Uskrsni utorak, obnova duhovnog vjenčanja

U utorak, prije negoli je pristupila Pričesti, Gertruda je poželjela da se Gospodin po oživljavajućem djelovanju Duha Svetoga udostoji u njenoj duši obnoviti duhovno vjenčanje koje ju je sjedinjavalo s Njim po vjeri, po njenom redovničkom zavjetovanju, kao i po cjelovitosti njene djevičanske čistoće.

Gospodin, uobičajeno vedar i dobar, odgovorio joj je: „To ću uistinu učiniti“ te se udostojao privući sebi njenu dušu što je u njoj obnovilo djelovanje Duha. Istovremeno ona vidje kako u njenim grudima kao blista ukras s uresima i dragocjenim kamenjem. On je tako nadoknadio nedostatke koje je imala u svojim pobožnim vježbama.

²² Biblijski latinski prijevod Septuaginte Iz 30,15

30. Uskrsna srijeda, duhovna plodnost

U srijedu je molila Gospodina da je učini plodnom u dobrim djelima po učincima svete Pričesti. Gospodin odgovori: „Sigurno ću učiniti da u meni doneseš plodova i po tebi ću mnoge duše privući sebi“. Ona odgovori: „Gospodine, kako ćeš moći po meni tako nedostojnoj privući druge duše? Osim toga ti znaš da sam u većoj mjeri izgubila onaj dar nagovora i poučavanja drugih koji sam prije imala“.

Gospodin odgovori: „Da imaš dar rječitosti, možda bi tome daru pripisala to da možeš sama privući druge duše meni. Ja sam ti ga oduzeo djelomično i zbog toga da te poučim da ova moć nije dolazila od tebe, nego od moje milosti“. Gospodin tada otvori svoja sveta usta i snažno udahnu govoreći: „Kao što sam sada udahnuo zrak, tako ću privući sebi sve one koji će zbog moje ljubavi doći tebi, i učinit ću da dan za danom napreduju u savršenstvu“.

31. Uskrsni četvrtak, duhovna korist od predanja svih svojih djela Bogu

Na uskrsni četvrtak, dok se čitalo u Evanđelju kako Marija Magdalena *u blizini vidje dva anđela* te se nagnula da pogleda u grob, Gertruda reče: „Gospodine, gdje je grob u koji moram gledati kako bih pronašla utjehu?“ Tada joj Gospodin pokaza otvorenu ranu svoga boka. Ona se nagnula i pogledala. Umjesto da vidi dva anđela čula je ove riječi: „Ti nikada nećeš moći biti odvojena od mene. Sva tvoja djela su mi preko svake mjere draga“.

Ona se začudila, smatrala se jako nesavršenom te je mislila da njeni čini nikome nisu korisni zbog potajnih nedostataka koje je u sebi otkrivala. Pitala se, dakle, kako mogu njena djela biti draga presjajnom Božjem znanju koje vidi tisuće nedostataka tamo gdje ljudska sljepoća uviđa samo jedan.

Gospodin joj odgovori: „Da ti posjeduješ što i istovremeno imaš mudrost i moć učiniti ga ljepšim da se svima sviđa, sigurno bi to učinila. Na sličan način, jer držim u svojoj ruci sva tvoja djela koja mi ti redovito prikazuješ, a budući da mi moja svemogućnost i moja neistraživa mudrost daju mogućnost da ispravim sve tvoje nedostatke, u mojoj beskrajnoj ljubavi mi je drago ispraviti sva tvoja djela da mi budu draga kao i svim stanovnicima Neba“.

32. Osmina Uskrsnuća; kako je primila Duha Svetoga

U osmini Uskrsnuća, dok se čitalo iz Evanđelja kako je Gospodin učenicima dao Duha Svetoga dahnući u njih, Gertruda je pobožno molila da i njoj udijeli Duha božanske slasti. Gospodin joj reče: „Ako želiš primiti Duha Svetoga, potrebno je da ti, kao što su to učili moji učenici, prije dodirneš moj bok i moje ruke“.

Na ove riječi ona shvati da tko želi primiti Duha Svetoga, treba prije svega, dodirnuti Gospodinov bok motreći sa zahvalnošću dobrotu Srca Boga, koji nas je predodredio prije svih vjekova da budemo Njegova djeca i baštinici Njegova kraljevstva, koji nas ispunja beskrajnim dobrima iako smo nedostojni i nezahvalni. Osim toga treba dodirnuti Gospodinove ruke, to jest treba meditirati sa zahvalnošću otajstva našeg otkupljenja, za koje se Gospodin naprezao kroz trideset godina, a na poseban način u svojoj Muci i smrti. Kada po razmatranju ovih otajstava čovjek osjeti da je raspaljen svetom željom, neka iz svega srca prikaže tu želju da se vrši u svemu Božja volja u sjedinjenju s ljubavlju s kojom je Gospodin kazao:

„Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas“. Morat će ne željeti i ne htjeti ništa drugo nego u svemu vršiti volju Božju, prikazati se da čini i trpi sve što će Gospodin dopustiti. Kada to učini, primit će Duha Svetoga Tješitelja s istim osjećajima koje su kušali učenici koji su Ga primili u dan kad Gospodin dahnu nad njima.

Gospodin u tom trenutku dahnu prema njoj i udijeli joj Duha govoreći: „*Primate Duha Svetoga, kojima otpustite grijehe bit će im otpušteni*“ (Iv 20, 22). Ona reče: „Gospodine, kako se to može dogoditi kad moć opraštanja grijeha pripada samo svećenicima?“

Gospodin odgovori: „Kada ti, ako si vođena mojim Duhom, prosudiš kao poglavarica da netko nije kriv, bit će takvim i u mojim očima jer ja ću govoriti po tvojim ustima“. Gertruda reče: „Gospodine, prije si mi bio udijelio ovaj dar; što ću sada zadobiti više po ovom novom daru?“. Gospodin nadoda: „Onaj tko je bio đakon i zaređen je za svećenika zbog toga ne gubi osobnost đakona, nego je unaprijeđen na veću čast svećenika. Na sličan način kada se neki dar u više navrata daruje nekoj duši, učvršćuje se u njoj i služi za povećanje njenog blaženstva“.

33. Litanijs na dan sv. Marka

Na dan sv. Marka, dok je zajednica u procesiji pjevala litanije, ukaza joj se Isus na prijestolju svoje uzvišenosti, kao prekriven dragocjenim kamenjem iz kojeg su izlazile iskre a bilo ih je toliko koliko je bilo svetaca koji su s njim kraljevali u Nebu. Tijekom litanija svaki puta kad se zazivalo ime nekoga sveca, ovaj bi odmah ustajao s velikom radošću i kleknuo bi pred Gospodinom, i pružajući ruku dodirnuo bi na Njegovoj odjeći dragocjeni kamen koji je njega predstavljao. Dok je to činio, vidjelo se kako se pod rukom sveca pojavljuju imena svih koji su zazivali njegov zagovor i pomoć.

One osobe koje su pažljivo i pobožno molile, vidjele su svoja imena urezana zlatnim slovima, a one koje su molile samo iz navike, vidjele su svoja imena urezana crnim slovima. One koje su rastreseno i bezvoljno pjevale, vidjele su svoja imena zapisana na nejasan način da se jedva moglo razaznati njihovo ime. Vidjevši kako se na Gospodinovoj odjeći pojavljuju imena onih koji su zazivali svece, Gertruda shvati da kada sveci mole za nas, njihova molitva se zrcali u Bogu kao neki spomen Njegove samilosti prema nama te navodi Gospodina da nam bude milosrdan.

Na sličan način ako se zaziva neki svetac s posebnom ljubavlju i pobožnosti, ovaj svetac odmah na sebi vidi kako se zrcali sjaj dragocjene pobožnosti koja njega predstavlja na Gospodinovoj odjeći skupa sa imenom osobe koja ga je častila. To ga potiče da neprestano moli milost Gospodnju u ovome i drugome životu za one koji mole njegov zagovor.

34. Blagdan sv. Ivana evanđeliste kod Latinskih vrata²³

Tijekom blagdana sv. Ivana kod Latinskih vrata, svetac joj se ukazao i s puno dobrote utješio govoreći: „Nemoj se žalostiti, preljubljena zaručnice moga Gospodina, ako vidiš da ti opadaju tvoje fizičke snage. Sve što se može trpjeti u sadašnjem vremenu je malo i brzo prolazi kad se to usporedi sa vječnim užicima u Nebu. Ubrzo ćeš s nama dijeliti te užitke i kada uđeš u zaručničku sobu svoga Zaručnika kojega toliko ljubiš, toliko iščekuješ, toliko zazivaš gorljivim uzdasima, i kad Ga budeš posjedovala u mjeri svojih želja, bit ćeš jedno s nama. Sjeti se da sam ja, učenik kojega je Isus ljubio, bio više od tebe izgubio svoju fizičku snagu na kraju svoga života. Pa ipak kada vjernici misle na mene, motre me u snazi moje milosti i mladosti, do te mjere da nema gotovo nikoga a da nije privučen meni po posebnoj

²³ Prema pobožnoj tradiciji sv. Ivan evanđelista je za vrijeme Domizianova progonstva kod ovih vrata bio podložen mučeništvu i to na način da su ga ubacili u kotao pun vrelog ulja, ali je on čudom ostao potpuno neozlijeđen.

pobožnosti. Na sličan način, nakon tvoje smrti, sjećanje na tebe će procvasti u srcima mnogih, i privući će mnoge duše da traže u Bogu svoju nasladu“.

Ona tada iskaza sv. Ivanu svoju bojazan da će imati duhovnu štetu zbog toga što nema uvijek ispovjednika na raspolaganju, te će zbog slabosti zaboraviti ispovjediti neke lake grijehe. Sv. Ivan ju je u svojoj dobroti utješio: „Ne boj se, kćeri, ti imaš dobru volju da ispovjediš sve svoje grijehe i želiš ispovjednika. Zbog toga sve tvoje nesavršenosti koje zaboraviš optužiti se sjajit će u tvojoj duši kao dragocjenosti koje će te zaodjenuti u milost pred svim stanovnicima Neba“.

Tijekom mise sa zahvalnošću je razmišljala o onome što je napisano o darovima koje je sv. Ivan primio od Gospodina zbog posebne bliskosti s Njime. Prekinula je svoje razmišljanje kad se počela pjevati posljednica²⁴ *Riječ Božja od Boga rođena...*, te je pazila na ono što se pjevalo na čast sveca. Sv. evanđelist joj se ukazao kao da sjedi s njene desne strane. On joj zabrani da prekine sa svojim razmišljanjem i izmoli joj divnu milost te je mogla nastaviti razmatrati iako je Gertruda dobivala posebno prosvjetljenje na svaki redak posljednice.

Dok se pjevalo *on ču oko prijestolja*, ona reče sv. Ivanu: „Ah, kolika je bila tvoja radost kad si bio uzdignut do tih visina“. Svetac joj odgovori: „Istina, ali znaj da se još više radujem tvom razmatranju gledajući kako zahvaljuješ mome predragome Gospodinu zbog Njegove velikodušnosti prema meni“.²⁵

Svetac je ostao sjediti sve dok se pjevao redak *ovaj čuvar Djevice*, a tada ga je Gertruda vidjela kako se uzdiže sve do slavnoga Božjega prijestolja. Tamo je bio obavijen sjajem i svi stanovnici Neba su ga ljubazno častili a zatim je kušao neizrecive slasti na riječi posljednice *dvor nebeski se otvori pred njim ...*

35. Priprava za blagdan Uzašašća

Prije svetkovine Uzašašća Gertruda je pozdravila oživljavajuće rane Gospodina Isusa ponavljajući bezbroj puta ovaj redak: „Slava Tebi najblaže, najslade, najbolje, najplemenitije, kraljevsko, presjajno, uvijek u nepomučenom miru najradosnije i najslavnije Trojstvo po rumenim ranama moga jedinoga Ljubljenoga“.

Tada joj se ukaza Gospodin Isus. Bio je ljepši od svih anđela i na svakoj Njegovoj rani imao je zlatni cvijet divnoga sjaja. Ljubazna lica je pozdravio Gertrudu ovim slatkim riječima: „U trenutku tvoje smrti ukazat ću se tebi pun milosti i ljepote u slavi i sjaju u kome ti se sada ukazujem. Prekrit ću tvoje grijehe i nemarnosti, uresit ću te kao što si ti uresila svojim molitvama moje rane. Isti dar ću udijeliti svima onima koji će pozdraviti moje rane istom ovom pobožnošću i ovom molitvom“.

Nedjelju prije Uzašašća Gertruda je ustala dosta rano kako bi molila jutarnju molitvu i kako bi se nakon toga neko vrijeme klanjala. Puna ljubavi, prožeta samilošću, reče Gospodinu: „Ti, Gospodine, znaš da sam učinila sve što sam mogla, molila sam sama Jutarnju do sada. Ipak ovih dana sam željela da budeš moj gost, o Bože ljubavi, ali ovog tjedna nisam se mogla pripravljeti da Te dočekam molitvom i činima krjeposti. Sada želim u onoj ljubavi koja si Ti sam, započeti službu čitanja sa ovom sestrom, na Tvoju vječnu slavu, kako bih nadoknadila za svoje nedostatke“.

²⁴ Ova posljednica za blagdan sv. Ivana je ukinuta u naknadnim liturgijskim obnovama.

²⁵ Poznati stručnjak za duhovnost sv. Getrude E. Amort primjećuje da se ovdje radi o vječnoj radosti koju sada sv. Ivan uživa na Nebu koja daleko nadilazi sve radosti koje je kušao na zemlji pa makar to bilo i mistični doživljaj uzdignuća o kome evanđelist piše u knjizi *Otkrivenja* a na koji se aludira u posljednici.

Dok je ona to molila, Gospodin, vjeran riječi koju je kazao: „*Bijah bolestan i pohodiste me... Ono što se učinili najmanjem od moje braće, meni ste učinili*“ (Mt 25, 36 i 40), pokaza joj se tako slatkog i dobrog izgleda da to nikakve riječi ne mogu iskazati niti ljudski razum može shvatiti. Ograničit ćemo se na tome da kažemo da joj je izgledalo kako vidi Gospodina Isusa u Njegovoj slavi. Sjedio je za stolom i razlučivao je ne samo riječi, nego i sva pojedinačna slova koja su bila čitana kod ove službe čitanja. A njih su stanovnici Neba, zemlje i duše iz Čistilišta primali kao neprocjenjive i neizrecive darove milosti. Iz svake riječi psalama, čitanja i responzorija i u Gertrudinu dušu je silazila neizreciva slast Božjega svjetla koje ju je u nutrini ispunjalo duhovnim nasladama, a ti darovi su bili tako obilni da je ona mogla ispričati samo manji dio zbog punine njene radosti.

Tijekom molitve psalma *Spasi, Gospodine, svoj narod i blagoslovi svoju baštinu* (Ps 27) ona je molila Gospodina milost blagoslova za cijelu Crkvu, a On joj je odgovorio: „Moja ljubimice, što želiš da ja učinim, jer zbog ljubavi udostojim se tebi potpuno darovati, kao što sam se na drvu križa potpuno predao u volju Oca mogega? Kao što tada sukladno Njegovoj volji nisam htio sići sa križa, tako sada ne mogu željeti drugo osim onoga što se sviđa tvojoj ljubavi. Možeš, dakle, obilno dijeliti sve što želiš i kome želiš po snazi mog Božanstva“.

Nakon što je Gertruda uživala ovu slast i radost tijekom cijele jutarnje molitve, kad je završila, ispružila se na krevetu da se odmori, a Gospodin joj reče: „Tko se trudio prakticirati djela ljubavi, s pravom može tražiti odmor u miru i ljubavi“. Nakon što je kazao ove riječi, Gospodin je privuče sebi i učini da se slatko odmori na Njegovu Srcu. Ona iznenada vidje kako iz dubina ovoga Božanskoga Srca raste stablo ljubavi: bilo je to veliko stablo urešeno prekrasnim listovima i plodovima, prekriveno lišćem koje je sjalo kao zvijezde. Ovo stablo šireći i savijajući svoje grane brzo je obavilo krevet na kome se ona odmarala i okrijepilo ju je mirisom i ukusom svojih plodova.

Iz korijena stabla izvirao je prečisti izvor žive vode koja se uzdizala u visine i ponovno padala prema izvoru te je stvarala za dušu ugodnu i slatku rashladu. Gertruda shvati da ovaj izvor predstavlja slast Božanstva čija punina tjelesno boravi u svetoj ljudskoj Kristovoj naravi te je neshvatljiva slast za izabrane.

Tijekom mise u kojoj se trebala pričestiti iznijela je Gospodinu svu bijedu svoje duše kao što prijatelj bogatom prijatelju, koji bi mu svojim velikim bogatstvom mogao pomoći, iznosi svoju oskudnost. Ona je molila Gospodina da joj kod Boga Oca, na dan Svoga slavnoga Uzašašća zadobije oproštenje svih njenih grijeha i nemarnosti. Gospodin joj odgovori: „Ti si ona divna Estera koja me privlači svojom ljepotom. Moli, dakle, sve što hoćeš i ja ću ti to dati“.

Tada je ona molila za sve osobe koje su se preporučile, a zatim za one koje su joj na bilo koji način pomogle. Gospodin se u svojoj dobroti nadvio nad njom, prekrio je svojim plaštem i poljubio ju je u čelo. U tom trenutku ona se sjeti da se jučer bila okaljala jednim lakim grijehom jer je s odveć ljudskim osjećajima prihvatila pomoć neke osobe. Zbog toga reče Gospodinu:

„Zašto dopuštaš da prema meni postupaju s toliko pozdrava i poštovanja kada si se Ti, koji si vrhunski Gospodar svih stvari, htio nama objaviti kao zadnji od ljudi? Zar nije na tvoju veću slavu da tvoji izabranici budu prezreni i vrijeđani u ovome svijetu kako bi zatim bili uzvišeni s tobom u tvojoj slavi?“

On odgovori: „Ja sam govorio po proroku i kazao: *Slavi Gospodina, sva zemljo, i Slavite Njegovo ime*. (Ps 75) Mnoge osobe, jer su dobro shvatile ove riječi, pokazuju prema tebi posebnu ljubav i drugačije se prema tebi ponašaju; a ja ih za uzvrat posvećujem, pripremajući da prime moju milost i činim ih tako ugodnijima u mojim očima“.

Ona primijeti: „Gospodine, ako ćeš ih zbog toga posvetiti, što će biti od mene?“ Gospodin: „Ukrašujući tvoju dušu meni je drago da naizmjenično mijenjam sjaj zlata, to jest milosti koja je u nju položena, sa manje sjajnim bojama“.

Ovaj izraz, «boje manje sjajne», pomože Gertrudi da shvati da ako prihvaćamo usluge od ljudi s previše ljudskim osjećajima, i sa žaljenjem se ponizimo zbog ove slabosti, ova poniznost čini da Bogu budemo mili, kao što tamne boje još više dovode do izričaja sjaj zlata. Izraz «sjaj zlata» pouči Gertrudu da ako zahvaljujemo Bogu za dobročinstva koja nam daruje ili zbog dobra koja nam bližnji čini Njemu za ljubav, time svoju dušu činimo još prikladnijom da sabire i čuva Gospodinove darove.

Sljedećeg ponedjeljka ona s pobožnošću, koju smo prije spomenuli, ispovjedi grijehe svega svijeta. Zatim prije jutarnje molitve, posjetila je bolesnu osobu koju smo spomenuli, pomagala joj je i preko svojih snaga, i prikazala je ovaj čin ljubavi Gospodinu na Njegovu vječnu slavu kao zadovoljštinu za grijehe koji se čine na cijelome svijetu opiranjem Božjoj volji. Tada joj se činilo kao da opasuje tankim zlatnim užem, (znak ljubavi), veliko mnoštvo muškaraca i žena, i kako ih tako vodi Gospodinu koji je milosrdna i vedra lica pokazivao kako rado prihvaća ovo prikazanje.

Gospodin je naličio na nekog kralja, koji vidjevši da je njegov vojskovođa pred njim skupio zarobljene njegove neprijatelje, sklopio je s njima mir nakon što su mu obećali da će mu vjerno služiti.

U utorak tijekom mise ona je prikazala Gospodinu na isti način nedostatke i nesavršenosti svih pravednika, moleći Ga da se udostoji učiniti ih savršenima u svetosti kako se Njemu sviđa. Gospodin tada pruži svoju ruku i blagoslovi ih čineći nad njima pobjedonosni znak križa. Po ovome spasenjskom blagoslovu slatka rosa milosti se izlila u srce svih pravednika koji kao da su procvjetali kao ruže ili drugo cvijeće koje se otvara zrakama sunca.

U srijedu, na podizanje Hostije, ona je molila Gospodina za sve duše pokojnika, da se udostoji osloboditi ih od njihovih muka zbog radosti svoga Uzašašća. Gospodin tada kao da je pružio nad Čistilištem zlatnu palicu s toliko kukica koliko je bilo molitava za te duše. Svaka kukica je izvlačila neku dušu iz onog mjesta muka i vodila je na ugodne pašnjake vječnoga odmora. Ovo viđenje pomože Gertrudi shvatiti da ako više osoba skupa moli u duhu ljubavi za duše u Čistilištu, mnoge duše iz Čistilišta, koje su se u svome životu posebno vježbale u ovoj krjeposti, budu oslobođene.

Jednom drugom zgodom, uvijek u ozračju ove svetkovine, molila je, kao da želi častiti svaki Gospodinov ud, bezbroj puta: „Zdravo Isuse, moj neusporedivi zaručnice, pozdravljam Te i slavim u radosti tvoga Uzašašća“. Tada joj se činilo da se na svaki zaziv pred Gospodinom pojavljuje lik melodičnog glazbala sa svojom glazbom koja Ga slavi i u čemu On uživa slično kao kad glazbenik iz puka stvara radosnu atmosferu na gozbi nekog princa.

Gospodin je u svojoj velikoj dobroti rado prihvatio ovo čašćenje. Ona je vidjela kako zazivi koje je molila s više pobožnosti čine ugodnu melodiju, dok oni koje je molila sa nekom nemarnošću kao da su imali tužan i nizak zvuk.

36. Svetkovina Gospodinova Uzašašća

Na dan svetkovine Uzašašća Gospodinova ona počne već od jutra pitati se koji znak ljubavi i čašćenja bi mogla prikazati Gospodinu kako bi Ga častila u času Njegova Uzašašća, to jest u podne.²⁶ Gospodin joj reče: „Možeš mi već sada prikazati pohvale koje mi želiš

²⁶ Drugdje se čita „oko devetoga časa“ što izgleda da se bolje slaže sa onim što slijedi.

iskazati u tom času, jer ubrzo dolazim tebi u oživljavajućem Presvetom Oltarskome Sakramentu kada ću ponovno kušati svu radost svoga Uzašašća“.

Ona tada reče: „Pouči me, jedini Prijatelju moje duše, kako se mogu organizirati kako bih častila put koji si prošao s tvojim učenicima prema Betaniji prije nego si užišao svome Ocu“. Gospodin odgovori: „Betanija znači *kuća poslušnosti*. Tko mi prikazuje svu svoju dobru volju, uvodi me u tajnu odaju svoje duše žaleći za sve prigode kad je više volio svoju volju od moje, i odlučio da ubuduće neće tražiti, željeti ni činiti ništa osim moje volje, uistinu me časti procesijom mene dostojnom i ja to rado prihvaćam“.

U trenutku kad su njoj donosili Tijelo Kristovo, čula je kako joj Gospodin govori: „Evo, moja zaručnice, dolazim tebi, ne toliko da se s tobom oprostim koliko da te uzmem sa sobom i prikazem svome Ocu“. Ona shvati da Gospodin dajući se nekoj duši u Sakramentu svoga Tijela i svoje Krvi, privlači želju i dobru volju duše i čuva je u sebi, kao što vosak čuva u sebi otisak pečata, i prikazuje tu dušu svome Ocu i zadobiva za nju obilne milosti.

Ona zatim prikaza Gospodinu molitvu kratkih zaziva. Molila je skupa sa drugim osobama s nakanom da časti Njegove rane i svete udove prigodom Njegova slavnog Uzašašća. Tada vidje Gospodina Isusa kako stupa pred Oca sav urešen divnim dragocjenostima. Nebeski Otac u beskrajnoj moći svoga Božanstva kao da je sebi privlačio sjaj svih onih dragocjenosti kojima su Njegove izabranice bile uresile Njegova Jedinorođenoga Sina, a zatim je iz njih isijavao divnu zraku na prijestolja u Nebu rezervirana za osobe koje su molile ove kratke zazive, a za koje je čuvao posebnu slavu nakon progonstva.

Tijekom devetog časa ona se usredotočila na Gospodina kao da On uistinu u tom trenutku treba uzići na Nebo. A On joj se ponovno ukazao *kao najljepši od sinova ljudskih*, obučen u zelenu haljinu sa crvenim plaštem. Zelena haljina je označavala krjepost čije savršenstvo je uresilo Njegovu ljudsku narav. Crveni plašt je označavao beskrajnu ljubav koja je navela Gospodina da trpi svoju Muku iako nije morao trpjeti. Obučen ovim bogatim haljinama i praćen mnoštvom anđela, Gospodin je stupio pred kor i privlačeći sebi redovnice koje su se bile pričestile taj dan, dao im je slatki poljubac mira govoreći: „*Evo ja sam s vama do svršetka svijeta*“ (Mt 28,20).

Izgledalo je kao da je nekima od njih stavljao na ruku prsten urešen dragocjenim kamenom govoreći: „*Neću vas ostaviti siročad, vratit ću se vama*“ (Iv 14, 18). Sva začuđena, ona tada upita: „Preljubljeni, imaju li one neke posebne zasluge što si im na prst stavio prsten kao znak posebnog prijateljstva?“

Gospodin: „Tijekom ručka one su se pobožno prisjetile naklonosti koju sam iskazao svojim učenicima blagujući s njima prije nego što sam užišao na Nebo. Zbog toga svaki uzeti zalogaj hrane meditirajući redak: *dobri Isuse, neka me snaga tvoje ljubavi svu pritjelovi tebi*, čini da dragi kamen njihova prstena ima posebnu draž krjeposti.

Dok se na kraju pjevala antifona *uzdignimo ruke*, Gospodin u samom času uzlaska u Nebo, praćen mnoštvom anđela, iz visina blagoslovi zajednicu jednim znakom križa govoreći: „*Mir vam svoj ostavljam mir vam svoj dajem*“ (Iv 14, 27) Gertruda shvati da je po ovome blagoslovu Gospodin ulio svoj božanski mir u duše koje su s posebnom pobožnošću častile svetkovinu Njegova Uzašašća, tako da ih nikakva ljudska dogodovština od tada ne može uznemiriti, jer ovaj mir je uvijek u njihovim srcima kao iskra žara skrivena pod pepelom.

37. Priprava za svetkovnu Duhova

Približavala se svetkovina Duhova. Nedjelju prije toga Gertruda je molila Gospodina da je pripravi da dostojno primi Duha Svetoga s ove četiri krjeposti: čistoća srca, poniznost,

mir i sloga. Moleći za čistoću spoznala je da je njeno srce postalo svjetlo bijelo kao snijeg. Kada je molila za poniznost, izgledalo joj je kako Gospodin u njenoj duši kopa jednu prazninu kojoj je namijenjeno da primi Njegove darove. Kad je molila da zadobije mir, Gospodin kao da ju je okružio nekom vrstom zlatnog zida kako bi je branio od svih njenih neprijatelja.

Ona tada reče Gospodinu: „Ajme Gospodine, bojim se ću jako brzo srušiti ovu obranu mira jer se ne znam suzdržati kada vidim da Te netko vrijeđa te mu se žestoko suprotstavim“. Gospodin: „Ovaj tvoj poriv ne obara utvrdu koja te brani, nego otvara pukotine kroz koje neugasiva gorljivost Duha Svetoga s više snage prožima tvoju dušu svojim životvornim dahom“.

Kad je zatim Gertruda molila za slogu u ljubavi, Gospodin joj je udijelio pod likom vela raširena njenom dušom, a cilj mu je bio čuvati u njoj druge darove Duha Svetoga. I ovaj puta ona se poboja da će brzo izgubiti ovu zaštitu opirući se odvažno nekim sestrama koje su se opirale redovitom opsluživanju Pravila. Gospodin odgovori: „Ne gubi se sloga u ljubavi kad se suprotstaviš nepravdi. Naprotiv, ja sam postajem čuvar srca koje se s ljutnjom podiglo, i tako u njemu učvršćujem i čuvam boravak i djelovanje moga Božanskoga Duha“.

Ona shvati da svi koji mole Gospodina da ih pripravi za dolazak Duha Svetoga po ovim spomenutim krjepostima i trude se prakticirati ih, zadobit će iste milosti.

38. Svetkovina Duhova

Tijekom bdijenja, dok je Gertruda gorljivo molila službu čitanja kako bi se pripravila za dolazak Duha Svetoga, u duhu je čula Gospodina koji joj je blago govorio: „*Primite snagu Duha Svetoga koji silazi na vas*“ (usp. Dj 1,8). Ove Gospodinove riječi su učinile da je ona kušala veliku nutarnju slast i potaknule su je da ponizno razmišlja o vlastitoj bijedi.

Tada je primijetila da ovo promatranje svog nutarnjeg siromaštva u njoj kao da iskapa jednu vrstu ponora koji je bio toliko dublji koliko je bio veći prezir prema samoj sebi koji je kušala. Iz slatkoga Srca Sina Božjega tada je potekao jedan mali potočić kao od meda koji se malo-pomalo širio u ponoru njenoga srca i napuni ga do vrha. Ona shvati da potočić predstavlja slast Duha Svetoga, koji se po Srcu Sina Božjega širio po dušama svojih izabranika. Tada Gospodin svojom božanskom rukom blagoslovi njeno ispunjeno srce kao što se blagoslivlja krsni zdenac, kako bi njena duša po želji mogla uroniti, i očišćena od svake mrlje bude milija Njegovu pogledu.

Dok se radovala milosti ovog spasenjskog blagoslova, ona reče Gospodinu: „O Gospodine, evo u Tvojjoj prisutnosti ja, nedostojna grešnica, priznajem s boli u duši da sam često zbog ljudske krhkosti vrijeđala Tvoju božansku svemogućnost; da sam iz neznanja povrijedila Tvoju vrhovnu mudrost, da sam na tisuću načina svojom zlobom učinila beskorisnom Tvoju neusporedivu dobrotu. O Oče milosrđa, smiluj mi se; daj da u Tvojjoj svemogućnosti pronađem snagu da se oduprem svemu što je protivno Tvojim željama, u Tvojjoj neistraživoj mudrosti pronađem razboritost potrebnu da predvidim sve što bi moglo u meni povrijediti čistoću Tvoga pogleda, a u Tvojjoj neiscrpoj mudrosti pronađem dobrotu postojanog sjedinjenja s Tobom tako da se ne mogu nikada odijeliti ni u najmanjoj stvari od Tvoje božanske volje“.

Dok je tako molila, činilo joj se da uranja u ponor o kome smo govorili, tražeći milost duhovne obnove. Malo nakon toga izišla je iz njega čista od svakoga grijeha, bjelja od snijega. Tako očišćena kao da je bila u Božjoj prisutnosti te se preporučila zagovoru svih svetih želeći i moleći pomoć njihovih molitava kao što se to običava činiti za novokrštenike. Tada su sveti ustali s radošću, kako bi nadoknadili za sve njene nedostatke i bijede te su Bogu prikazali svoje zasluge. Gertruda je bila na divan način odjevena. A tada ju je Gospodin

postavio preda se, te je Njegov božanski Dah blago prodirao u njenu dušu dok je njen dah privlačio sebi.

Gospodin reče: „Evo biti na ovakav način s ljudima meni je milina“. Dah njene duše je označavao njenu dobru volju, a Božanski Dah je predstavljao naklonost Božanskoga milosrđa koje se udostojalo prihvatiti ovu dobru volju. Tako njena duša nalazeći svoj odmor u Gospodinovu zagrljaju bila je kao u nekom slatkome iščekivanju koje ju je trebalo pripremiti da dostojnije primi Duha Svetoga.

Ona se zatim potrudila da posebnim molitvama zadobije sedam darova Duha Svetoga, počevši od dara *Straha Božjega* koji dušu udaljuje od zla i grijeha. Gospodin joj se odmah ukazao kao da u njenom srcu sadi neko lijepo stablo koje, šireći svoje grane, izgleda kao da ga je cijelog zaposjelo. Ove grane su imale na sebi trnje iz kojih su proizlazili divni cvjetovi okrenuti prema Nebu. Ona shvati da stablo predstavlja dar straha Božjega koji probada dušu bodljama trnja kako bi od nje udaljilo zlo i grijeh. Cvjetovi su predstavljali dobru volju koja potiče čovjeka da želi biti branjen od grijeha po daru svetoga straha Božjega, koji donosi u duši svoje plodove potičući je na dobro i odvrćajući je od grijeha.

Zatim je na sličan način molila Gospodina za druge darove, i svaki od darova njoj se činio kao neko lijepo rascvjetalo stablo s plodovima koji su bili u skladu s Njegovom naravi. Stabla darova Duha Svetoga *Znanja* i *Pobožnosti* izgledala su kao da su uzrokovala najsladše raspoloženje, jer oni koji prakticiraju ove krjeposti kao da su poškropljeni nebeskom rosom koja čini da niču i cvatu.

Sa stabala *Savjeta* i *Jakosti* kao da su visjeli zlatni konopčići a označavali su kako duša privučena ovim darovima želi nebeske stvarnosti. Sa stabala darova *Mudrosti* i *Razuma* proizlazili su kao potočići nektara, a označavali su kako je dušu po ovim darovima zapljusnuta i prožeta slašću božanskoga užitka.

U svetoj noći svetkovine Duhova, tijekom jutarnje molitve Gertruda je osjetila takvu slabost da se više nije mogla suzdržati te je kazala Gospodinu: „O moj Bože, koju pohvalu i slavu ti iskazuje tvoja nedostojna službenica po tako kratkoj prisutnosti na molitvi Službe čitanja!“ Gospodin reče: „Dat ću ti da shvatiš duhovne stvari s usporedbom iz izvanjskih stvari. Promotri koliko je velika radost nekog zaručnika koji se može zadržati, iako kratko, sa svojom predragom zaručnicom. Pa ipak radost zaručnika nikad neće biti slična radosti koju Ja kušam kada mi moji izabranici prikažu svoje srce kako bih ja u njima našao svoje slasti pa makar i kroz kratko vrijeme“.

U trenutku dok se pričešćivala, činilo joj se da iz svih Gospodinovih udova proizlazi slatki dah koji je prožimao njenu dušu divnom radošću, i ona shvati da je zadobila ovu milost jer je gorljivo molila za darove Duha Svetoga. Nakon svete Pričesti prikazala ja Bogu Ocu presveti Isusov život kao nadoknadu za sve nemarnosti otkada je u krštenju primila Duha Svetoga. Uistinu je prepoznala da nikada nije u svojoj duši dala dostojno boravište Božanskome gostu. Ovo prikazanje kao da je privuklo Duha Svetoga koji je, brže nego kad se orao obara na svoj plijen, sišao u obliku golubice na Sakrament života, tražio je tamo Srce Isusovo i tamo je prodro iskazujući svoju radost jer je pronašao to blagoslovljeno boravište.

Tijekom trećeg časa, dok se pjevao himan *Dođi, Stvorče, Duše Svet*, Gospodin joj se ukaza u času kako otvara svoje Srce puno milosti. Tada Gertruda pade na koljena i naklonila je glavu kao da je naslanja posred ovoga Božanskoga Srca. Gospodin je tada uze svojim rukama kao da joj je glavu zatvorio u svoje sveto Srce, kao da sjedinjuje sa sobom njezinu volju, koja je inače nazvana glavom duše, kako bi je posvetio.

Tijekom druge strofe *Ti nazivaš se Tješitelj*, Gospodin stavi njene dvije ruke na svoje Srce kako bi zadobila pomoć božanske utjehe u svim svojim djelima, kako bi od sada pa dalje bila savršeno ugodna Bogu. Tijekom treće strofe *Darova sedam razdaješ*, ona je zaslužila

posvećenje svih svojih želja. Tijekom četvrte strofe *Zapali svjetlo u srcu*, ona je povjerila Gospodinu svoja sjetila i zadobila je obećanje da će uvijek biti tako prosvijetljena da će moći i druge potaknuti na spoznaju Boga, i učiniti ih gorljivima u ljubavi.

Na petu strofu *Dušmana od nas otjeraj*, Gospodin se nadvio nad njom i utisnuo je u njenu dušu svoj božanski poljubac kako bi joj bio čvrsti štit protiv svih zasjeda neprijateljskih, a ona osjeti takvu slast da je shvatila kako su se za nju ostvarile riječi prethodnog dana: *Primit ćete snagu po dolasku Duha Svetoga*.

39. Punina duhovnoga života

Sljedećeg ponedjeljka, u trenutku Podizanja, prikazala je svetu Hostiju kako bi nadoknadila sve nemarnosti koje je imala u svome duhovnome životu kada nije slijedila poticaje Duha Svetoga, ili kad Ga je gasila u sebi. Tada joj se učinilo kao da spasonosna Hostija sa svih strana zadobiva divno granje te kako ih Duh Sveti sabire kako bi učinio kao neku živicu oko prijestolja uvijek klanjanja dostojna Trojstva.

Ovo granje, koje je kao izlazilo iz Hostije, predstavljalo je sve njene nemarnosti koje su bile nadoknađene snagom ovog predostojnog Sakramenta. A tada se s prijestolja čuo glas koji je govorio: „Neka s povjerenjem pristupi zaručničkoj odaji ona koju Zaručnik opaja mirisom ovog cvijeća“. Tada Gertruda shvati da se Gospodin po prikazanju božanskoga Sakramenta, udostojao prihvatiti je kao da je njen duhovni život savršen.

Kao što je to i običavala, na prvi zaziv *Jaganjče Božji* molila je za cijelu Crkvu, da se Gospodin udostoji uvijek voditi je kao otac; na drugi zaziv *Jaganjče Božji* molila je da olakša patnje duša u Čistilištu; na treći da se udostoji uvećati zasluge Svetaca i izabranika koji s Njim kraljuju u Nebu. Na riječi *daruj nam mir*, Gospodin se nadvio nad njom i stavi na njenu dušu znak mira s toliko učinkovitosti da su svi Sveti bili prožeti slašću i zadobili su veliko povećanje slave.

Dok je prilazila Gozbi, svi Sveti puni radosti su ustali: njihove zasluge su divno sjale pod zrakama božanskoga svjetla, kao kad zlatnici sjaje pod zrakama sunca, i ovim sjajem obasjavali su njenu dušu prekrasnim svjetlom.

Gertruda je bila u Gospodinovoj prisutnosti kao u iščekivanju i to tako da još nije mogla uživati milost Božanskoga sjedinjenja; ali kad je primila Sakrament života, njena duša je bila sa svojim Ljubljenim puninom one radosti koliko je moguća tijekom ovog sadašnjeg života. Tada je granje, kojim je Duh Sveti bio okružio prijestolje Trojstva, iznenada počelo listati i cvasti, kao kad usahla trava ozeleni nakon kiše koja osvježava. Sveto i uvijek u miru Trojstvo kušalo je neizrecivu radost koja je u sve Svece ulila novu slast.

40. Milost Duha Svetoga

Sljedećeg utorka ona prikaza svetu Hostiju kao žrtvu zadovoljštine jer se nikada nije s potrebnom zahvalnošću služila darom sjedinjenja posebne bliskosti kojom ju je Gospodin blago privukao sebi više nego druge duše. I još jer se nije oslobodila vanjskih zauzetosti u potrebnoj mjeri da bude samo Njime zaokupljena.

Njena vjernost tijekom ovog prikazanja učini da je zaželjela uvijek podnositi zaslužene muke za svoje nemarnosti i davati dostojnu zadovoljštinu za štetu nanesenu časti i slavi Božjoj. Gospodin u svojoj dobroti je prihvatio ovu želju kao već ispunjen čin. Pri prikazanju ove Hostije je u potpunosti prihvatio njen zahtjev, jer Duh Sveti, snagom ove savršene Žrtve, side u njenu dušu, i po ovoj istoj presvetoj Hostiji neodjeljivo se sjedini s njom.

41. Svetkovina preslavnog Trojstva

Tijekom svetkovine presjajnog i uvijek nepomućenog Trojstva Gertruda je Njemu u čast molila ovako: „Slava Tebi suvereno, preslatko, presjajno, uvijek nepomućeno i neizrecivo Trojstvo, jedno Božanstvo jednako prije svih vjekova, sada i uvijek“.

Dok je ona Gospodinu prikazivala ovu molitvu, ukaza joj se Sin odjeven ljudskom Naravi, zbog čega je rećeno da je kao takav *niži od Oca*. On je bio u prisutnosti klanjanja dostojnoga Trojstva u milosti svoje mladosti, i na svakome svome udu imao je cvijet, tako divan i lijep, da se ovdje dolje ne može niti zamisliti.

Budući da je zbog naše ljudske malenosti nemoguće ćovjeku dosegnuti svojim molitvama i pohvalama vrhunsko Trojstvo, Isus Krist u svojoj ljudskoj Naravi kao naš Brat, ćini svojim naš slabašni napor, i tako oplemenjen prikazuje kao dostojnu žrtvu uzvišenom i nedjeljivom Trojstvu.

Dok se molila *Većernja*, Sin Božji prikaza slavnome Trojstvu svoje Presveto Srce koje je držao u svojim rukama kao citru. Na ovoj citri ugodno su odzvanjali pred Bogom himni koje su se pjevale tijekom ove svetkovine, kao i gorljive molitve pojedenih ćuša. One koje su pjevale bez posebne pobožnosti, jednostavno iz navike ili jer traže ljudsko zadovoljstvo, kao da su time svirale samo stvarajući nejasan zvuk na nižim ćicama. One koje su se trudile pobožno pjevati pohvale Trojstvu svirale su na višim ćicama Srca Isusova blagu i ugodnu melodiju.

Kada se pjevala antifona *Poljubi me*, jedan glas s prijestolja je odjeknuo: „Neka se približi Sin moj ljubljeni u kome mi je sva milina i neka me poljubi slatkim poljupcem svojeg Ćovještva“. Tada se Sin Božji u svom ljudskom liku približio i blagim poljupcem poljubio neshvatljivo Božanstvo s kojim se Njegovo presveto Ćovještvo zaslućilo sjediniti neraskidivom vezom.

Sin Božji se okrenu prema svojoj Djevici Majci u ćiju se ćast tada pjevala antifona i reće joj: „Približi se i ti, preslatka moja Majko, primi i ti slatki zagrljaj“. Kada ju je Gospodin zagrljio, svaki ud njegove svete Majke je odmah bio urešen istim cvijećem kojim se bio uresio Gospodin zbog molitava koje su Mu bile upućene. Ovu ćast je Sin Božji iskazao svojoj Majci jer je od nje uzeo ljudsko tijelo ćije smo udove ćastili svojim siromašnim molitvama. Ona shvati da svaki puta kad se tijekom ove svetkovine spomene osoba Sina, Otac ispunja svoga predragoga Sina neizrecivim izljevom ljubavi koja je slavila Kristovu ljudsku narav i davala izabranicima novo svjetlo spoznaje o neshvatljivom Trojstvu.

Tijekom Jutarnje dok se pjevala antifona *Neka Te slave...*, Gertruda je svim svojim snagama slavila klanjanja dostojno Trojstvo, i poželjela je da može ovu antifonu u ćasu svoje smrtne muke s tom gorljivoću pjevati da iscrpi sve svoje snage i da završi svoj život na slavu Božju. Presjajno i uvijek u miru nepomućeno Trojstvo kao da se s ljubavlju nadvilo prema Srcu Isusovu koje je pod likom divne citre podrhtavalo i odjekivalo u Njihovoj prisutnosti, i dodalo je ovoj citri tri žice da svira u savršenom skladu sa svemogućnosti Oca, mudrosti Sina i ljubavi Duha Svetoga, i neprestano nadoknaćuje nedostatnost Gertrudine duše prema odluci presvetoga Trojstva.

Nakon što je u pobožnoj sabranosti pjevala Jutarnju i pohvale, ona poće sumnjati da je možda izgubila zasluge pred Božjim očima nekom nemarnoću, jer tom prigodom nije dobila nikakvo prosvjetljenje koje bi obićno dobivala kad se molio ćasoslov. Tada je bila božanski poućena ovim rijećima: „Gledajući strogo po pravdi, sigurno si zaslućila biti lišena nadnaravnih prosvjetljenja jer si ućivala na odveć ljudski naćin modulacijama pjesme, slijedila si pokret poticaja naravi. Ipak znaj da ćeš u budućnosti dobiti nagradu jer si više voljela napor u mojoj slućbi negoli svoj vlastiti odmor“.

Nedostaju riječi da bi stvoreni razum mogao shvatiti milosti i utjehe koje je božanska dobrota udijelila ovoj duši tijekom ove svetkovine koja joj je bila posebno draga. Zahvalimo, dakle, i ovaj puta Bogu za sve ove darove i druge samo Njemu poznate, prikazujući pohvale i molitve koje Crkva stavlja na naše usne ovoga dana.

42. Sv. Ivan Krstitelj

Za vrijeme svetkovine sv. Ivana Krstitelja dok je bila na misi sa svom mogućom pobožnošću, sv. Ivan joj se ukaza stojeći pred slavnim prijestoljem nebeskoga Kralja. Bio je u cvijetu mladosti, isijavao je posebnim sjajem zbog svojih posebnih povlastica: bio je dostojan krstiti Krista, biti mu Prethodnik i pokazati Ga narodu, bio je obdaren još mnogim drugim povlasticama.

Ona ga je motrila misleći da ne sliči nimalo slikama koje su ga predstavljale kao čovjeka poodmaklih godina i bijednog izgleda. Sv. Ivan joj reče da i to služi samo za uvećanje njegove slave, jer ne bez razloga su ga predstavljali kao starijeg čovjeka. On je uistinu uvijek imao u duši, potaknut ljubavlju, borbu sve do krajnje starosti i iscrpljenosti svih snaga kako bi postigao savršenstvo. Zato što ga je smrt zatekla u ovom stanju volje, zadobio je tako veliku nagradu. Tada ga Gertruda upita da li je pravednost i poštenje njegovih roditelja doprinijelo povećanju njegovih zasluga.

Svetac odgovori: „Da, imam veću slavu upravo jer sam imao svete roditelje koji su me uputili putovima pravde, kao što je neko prijestolje istaknuto zato što ga drže umjetnički stupovi. Nemam nikakve koristi što su oni bili lijepi, bogati i plemeniti po sudu ovoga svijeta jer svim ovim dobrima se nisam okoristio osim po tome što sam ih napustio kako bih težio za nebeskim stvarima. Slava koja iz toga dolazi je slična vojniku pobjedniku koji je završio boj i priznaje da je izbjegao mnogim neprijateljskim zasjedama“.

Tijekom mise dok se zajednica pričešćivala, sv. Ivan Krstitelj joj se ponovno ukaza obučen u divnu crvenu odjeću. Odjeća je bila urešena tolikim zlatnim prstenjem koliko je u crkvi taj dan bilo osoba koje su se pričestile na čast njegova rođenja. Sv. Ivan je molio za sve koji su slavili njegov blagdan, a njegova molitva im je udjeljivala iste zasluge koje je sveti Prethodnik bio zadobio svojim naporima kada se gorljivo trudio obratiti Bogu sva srca i kad je prolio svoju krv braneći Božji zakon.

43. Sv. Lav papa

Blagdan sv. Leona pape, jedne godine je bio nedjeljom, a ona se taj dan u molitvi još više zauzimala. Papa kojeg se slavilo ukazao se Gertrudi okružen divnom slavom. Pripovijedalo se da mu je u nekoj zgodi bila odrezana ruka,²⁷ jer je htio pobijediti napast. Gertruda je slavila Boga za tu savršenu pobjedu i molila je, između ostaloga, da po njegovim zaslugama jedna osoba pobijedi sve svoje napasti na slavu Božju.

Tada ju je sveti papa ovako poučio: „Osoba za koju se moli, svaki puta kada treba ići na neko mjesto ili nešto raditi što bi moglo biti prilika za napast, trebala je moliti ovaj redak: „*Neka moje srce i moje tijelo, Gospodine, budu bez ljage.*“ (usp. Ps 113, 80)

Zatim kad je posao gotov, uvijek treba zahvaliti Gospodinu što ju je sačuvao od pada, jer nijedno stvorenje ne griješi tako teško, da ne bi moglo još dublje pasti u grijeh ako ne prihvaća milosrđe Božje. Ako učini nešto iz slabosti, neka prikaže kao zadovoljštinu Bogu

²⁷ Pobožna tradicija o papi Leonu koja se u vrijeme kad je živjela sv. Gertruda doslovno shvaćala i prihvaćala kao povijesna istina a radi se o simboličkom govoru kojim se opisuje odlučnost sveca.

Ocu Muku i smrt nevinoga Isusa Krista. Ako se bude tako ponašala, Bog nikada neće dopustiti da njena duša padne u vječno prokletstvo“.

Dok je pristupala svetoj Gozbi, ona primijeti da je bio prisutan sv. Lav i da je Gospodina molio za nju. On je molio da Gertruda po ovom Sakramentu zasluži kušati onu istu božansku slast koju je on iskusio kad je prvi put slavio svetu misu nakon što je ponovno zadobio ruku po Gospinom zagovoru. Gospodinu je ova molitva bila po volji i udijeli joj obilje svoje božanske utjehe dajući joj istovremeno sve zasluge koje ovaj sveti papa uživa u Nebu jer je pobijedio tako sjajnom pobjedom napast.

Gospodin u svojoj dobroti htjede joj to udijeliti jer ona, znajući da krjepost koja nije prokušana borbom zadobiva manje slave, bojala se ponizna kao što je i bila, da ne zasluži nagradu pridržanu za čistoću. Zbog velike čistoće Gertrudina srca, Bog nije dopustio da ikada kuša napasti tijela. A ona je pripisivala tu milost svojoj slabosti i mislila je da je Gospodin milosrdno čuva od ovih napasti jer je poznavao njenu krhkost i nevjernost te se kao bojao da će podleći bez borbe ako bude kušala ove napasti. Zasluge sveca bi kao nadoknađivale ove njene oskudnosti. Tako je mislila.

Gospodin joj udijeli i zasluge koje bi osoba koja se preporučila u njene molitve mogla zadobiti, ako bude poslušala njene savjete, i pobijedila tako svoje napasti. Ona tada shvati da kada netko zahvaljuje Gospodinu za zadobivenu pobjedu bližnjega ili za dobročinstvo koje je primio, ili ako se nekoga poučava kako bi duhovno napredovao, zasluge koje ta osoba zadobije nadodavaju se našim osobnim zaslugama.

44. Sveti apostoli Petar i Pavao

Za svetkovnu svetih apostola Petra i Pavla, dok se pod Jutarnjom pjevao responzorij *ako me ljubiš*, ona je upitala Gospodina koje bi ovce mogla pasti kako bi Mu djelima pokazala svoju veliku ljubav. Gospodin joj odgovori: „Pasi pet izabраниh jaganjaca koje ja nježno ljubim, to jest: hrani svoje srce pobožnim razmatranjem, svoje riječi spasenjskim riječima, svoje oči čitanjem o svetim stvarima, svoje uši slušanjem korisnih poticaja, a svoje ruke trajnim poslom. Svaki puta kad se budeš trudila oko nekih od ovih stvari, ja ću to uvijek primiti kao najveći dokaz tvoje ljubavi“.

Ona shvati da pored pobožnih razmatranja treba raditi za dobro bližnjih, ublažavati patnje bolesnika i slično. Sveti Pavao je pored proučavanja Svetog pisma i gorljivog apostolskog rada radio i rukama praveći šatore. Među krjeposti spada i strpljenje kad nas se opominje, jer uši trebaju slušati ono što je u skladu s voljom Božjom. A što se tiče zauzetost ručnim radom, Gertruda je mislila da se to ne može spojiti sa istovremenim čitanjem, ali Gospodin joj dade shvatiti da On prihvaća želju ili nakanu za čitanjem, pa i sami čin držanja knjige u ruci, ali da je neophodan i rad rukama.

Tijekom mise dok se slavilo sv. Petra za posebne povlastice koje je bio dobio, na poseban način one Isusove riječi: *Sve što svežeš na zemlji, bit će svezano na Nebu...* (Mt 18,18), ovaj apostol joj se ukaza u svoj svojoj slavi obučen u znakove vrhovnog svećenika. Podigao je ruku i blagoslovio je.

Dok je primala Tijelo Kristovo, sva je bila u zebnji na pomisao vlastite nedostojnosti. Vidjela je dva apostola kako se približavaju njoj i staju jedan sa jedne, a drugi sa druge strane kao da su joj počasna pratnja. Kad je došla do svete Gozbe, Sin Božji je ustao, i držeći je za ruke kazao: „Ja sam te privukao sebi ovim rukama kojima te sada prihvaćam, a htio sam se poslužiti službom apostola kako bih povećao tvoju pobožnost prema njima“. Tada se ona prekoralila jer je bila zaboravila više častiti svetog Pavla nekom posebnom vježbom te je molila Gospodina da On sam nadoknadi za ove nedostatke.

Nakon što se pričestila, dok je molila, izgledalo joj je kao da sjedi pored Gospodina te da dva apostolska prvaka dolaze i priginju koljena pred prijestoljem kao vitezovi koji pristupaju da dobiju nagradu od svoga Gospodara. Izgledalo je kao da su zasluge svetaca bile uvećane snagom ove Pričesti.

Tada ona pomisli kako su ova dva apostola zadobila dovoljno zasluga time što su često na zemlji slavili svetu misnu žrtvu. Svi sveti sudjeluju u radosti kada neka duša s ljubavlju prima presveti oltarski Sakrament.

45. Sv. Margareta djevica

Na blagdan slavne djevice Margarete, dok je pobožno sudjelovala u molitvi Večernje, svetica joj se ukazala u sjaju svoje vječne sreće. Bila je odjevena u neusporedivoj odjeći slave i stajala je pred prijestoljem božanske Uzvišenosti. Kad se zapjevao responzorij *časna djevice*, jedna zraka savršene čistoće nevinosti i djevičanstva Gospodinova Čovječstva zrcalila se na svetoj Margareti.

Gospodin kao da je htio obnoviti i udvostručiti u njoj zasluge njenog čistoga djevičanstva, slično kao što slikar uresuje bojom lijepu sliku kako bi je još više istaknuo. Na riječi *sve u svemu*, Sin Božji, kako bi uvećao slavu svoje zaručnice i još više istaknuo zasluge njenih patnji, ponovno u nju usmjeri presjajnu zraku koja je proizlazila iz neusporedive slave nevine i pregorke Muke Kristove, a zraka je učinila da ova djevica zasja neusporedivom ljepotom. Dok su se iz himna pjevale riječi *zaručnicama obećane nagrade*, Gospodin s nježnošću se okrenu prema sv. Margareti i reče joj: „O djevice, nisam li u dovoljnoj mjeri nagradio tvoje zasluge, zašto me se još moli da ti udijelim nove darove?“

Iskazujući joj tada posebne znakove prijateljstva, Gospodin privuče sebi pobožnost cijeloga kora i svih osoba koje su na cijelome svijetu slavile blagdan sv. Margarete i s tim poveća neizrecive nagrade ovoj slavnoj djevici.

Tada sv. Margareta reče Gertrudi: „Raduj se i uživaj izabranice, Gospodinova jer nakon što ćeš trpjeti još malo vremena u ovome svijetu različite bolesti i protivljenja, vječno ćeš se radovati u nebeskoj slavi. Za svaki čas tvoga fizičkoga trpljenja tvoj Gospodin i nebeski Prijatelj će te nagraditi s tisuće i tisuće godina božanskih utjeha. On ti šalje patnje duhovne i tjelesne zbog posebnih odredaba svoje ljubavi da bi divno posvećena iz dana u dan, iz časa u čas, došla spremna za vječno blaženstvo. Pomisli kako u času svoje smrti, kad sam tako ušla u vječnu slavu i kojoj sada kličem, ja uistinu nisam bila čašćena u cijelome svijetu kao što je to sada, naprotiv, bila sam smatrana slabom i prezira dostojnom. Smatraj sigurnim da ćeš na kraju svoga života uživati beskrajnu slavu slatkog zagrljaja tvoga besmrtnoga Zaručnika i nebeske slasti koje oko nije vidjelo i koje uho nije nikada čulo, niti je ikada ljudski razum zamislio koje je Bog pripremio onima koji ga ljube“.

46. Sv. Marija Magdalena

Na blagdan sv. Marije Magdalene, ona koja je toliko Krista ljubila, ukaza se Gertrudi tijekom molitve *Večernje*. Bila je ukrašena zlatnim ružama. S nje je odsajivalo toliko dragulja koliko je nekada bilo mrlja zbog njenih grijeha. Stojeći s desna Sina Božjega izgledalo je kao da ona na cijeli nebeski kor zrači divan sjaj svoje slave, a Gospodin Isus joj se obraćao s posebnom dobrohotnošću.

Gertruda shvati da zlatno cvijeće predstavlja Božje milosrđe koje je otpustilo Magdalenine grijeha, a dragocjeno kamenje je predstavljalo njene pokore koje su uz pomoć milosti izbrisale sve njene grijeha.

Tijekom Jutarnje Gertruda se potrudila s posebnom pobožnošću moliti časoslov na čas ove svetice, moleći je da zagovara osobe koje su se njoj preporučile. Tada sv. Marija Magdalena stupi naprijed te se prostrla pred Gospodinom i poljubila Mu noge s ljubavlju. Zatim je pozvala sve koji se žele Njemu približiti da isto učine u duhu iskrene pokore prikazujući za njih svoje zasluge.

Gertruda dođe i pobožno poljubi svete Isusove noge te reče: „Evo, preljubljeni moj Gospodine, ja ti prikazujem patnje koje su mi tvoje službenice povjerile i skupa s njima perem tvoje svete noge“. Gospodin odgovori: „Dobro si učinila što si mi u njihovo ime oprala noge. Kaži onima za koje moliš da one same obrišu moje noge svojom kosom, poljube ih i pomažu dragocjenom pomasti“.

Ona shvati da se ove osobe trebaju truditi iznad svega oko tri stvari: brisati kosom noge znači da trebaju pažljivo promotriti da li muke koje trpe imaju uzrok u nečemu što je protivno Bogu i što priječi sjedinjenje s Njim. U tom slučaju trebaju usredotočiti svu svoju pažnju na Boga i biti spremne, osloboditi se ovih zapreka, i trpjeti svaku moguću muku.

Drugo, poljubiti noge Gospodinu znači da se moraju u potpunosti povjeriti Božjoj dobroti, Bog će im oprostiti iz svega srca sve ono za što se istinski kaju. I na kraju, pomazati miomirisom Gospodinove noge znači da moraju tvrdo odlučiti izbjegavati, koliko je njima moguće, sve što je protivno Božjim odredbama.

Gospodin nadoda: „Ako mi želiš prikazati i miris kojim mi je ova pobožna žena razbijajući posudicu pomazala glavu – *tako da se cijela prostorija ispunila miomirisom* (Iv 12,3), – trebaš ljubiti istinu. Tko se iz ljubavi prema istini ili braneći je izlaže da izgubi svoje prijatelje, ili zbog toga bude izložen protivštinama ili mora podnijeti velike napore, uistinu razbija svoju alabastrenu posudicu i glavu mi maže miomirisom velike vrijednosti i ispunja kuću dragocjenim mirisom istine. On na takav način daje dobar primjer, jer dok se trudi ispraviti druge, istovremeno ispravlja svoje nedostatke izbjegavajući činiti pogreške koje prekoraiva kod blišnjega, tako da se dobar miris širi zbog dobrog primjera i obraćenja blišnjega.

Ako se dogodi da u svojoj gorljivosti za istinu ta osoba braneći je padne u neki grijeh, ako previše gorljivo ispravlja blišnjega ili odveć tvrdim riječima, ili bude indiskretan, ja ću ga ispričati pred Bogom Ocem i pred svim stanovnicima Neba kao što sam prije bio opravdao Mariju. I ne samo to, nego ću dati zadovoljštinu za sve njegove grijehe“.

Gertruda još reče: „Čita se da je Magdalena kupila ovaj miomiris. Kako Ti ja mogu iskazati tako dragu čast da se može reći da sam je skupo kupila?“

Gospodin: „Tko mi u svakoj prigodi prikazuje svoju dobru volju, ili se trudi činiti meni za ljubav, izlažući se velikim naporima kako bi me više proslavio, uistinu zadobiva po velikoj cijeni miomiris balzama. I dobiva ga u svakome slučaju, pa ako i zbog neke zapreke ne uspijeva ostvariti svoju dobru nakanu, samo ako više ljubi moju čast od vlastite koristi te se rado zbog mene izlaže nelagodama.“

47. Sv. Jakov stariji

Tijekom blagdana sv. Jakova starijega, ovaj sveti apostol joj se ukazao urešen zaslugama svih hodočasnika koji su išli častiti njegove relikvije. Ona puna divljenja tada upita Gospodina zašto dopušta da sv. Jakov bude tako čašćen više od svih drugih apostola. Iz najdaljih krajeva uistinu mnogi su išli kako bi gorljivom pobožnošću častili njegove relikvije umjesto da su išli na grobove svetih apostola Petra i Pavla ili drugih apostola i svetaca.

Gospodin odgovori: „Počastio sam ga ovom povlasticom zbog velike gorljivosti koja ga je poticala iz ljubavi prema meni na rad za spasenje duša. Budući da sam Ga po odredbama

svoga vječnog providenja brzo pozvao iz ovoga svijeta, on nije mogao obratiti na vjeru mnoštvo duša kao što je želio. Ipak njegova dobra volja, uvijek snažna i živa, uvijek sjedinjena sa mojom, zaslužila mu je dodatak, sve do konca svijeta, u svim ovim hodočasnicima koji, privučeni brojnim čudesima koja se događaju na njegovu grobu, idu da prime odrješenje od svojih grijeha te da se učvrste u katoličkoj vjeri“.

Ove Gospodinove riječi pobudiše u Gertrudi želju da i ona, po zaslugama ovoga apostola, primi odrješenje od svojih grijeha te odluči da će hodočašće u Campostellu zamijeniti jednom svetom Pričešću. Kad je prikazala Tijelo Kristovo na vječnu slavu Božju i povećanje vječne sreće i slave sv. Jakova, izgledalo joj je da sjedi sa svojim Kraljem i Gospodinom za stolom. Apostol Jakov joj se tada ukaza kao ugledni Knez, koji s velikim poštovanjem sjede za stol nasuprot Gospodina, beskrajno Mu zahvaljujući za divno prikazanje Sakramenta života učinjeno u njegovu čast. Molio Ga je da svojom milošću u duši koja je učinila ovo prikazanje izvede sve spasonosne učinke koje je Njegova dobrota ikada učinila u nekome od svojih pobožnika,

48. Uznesenje Blažene Djevice Marije

Približavala se svetkovina Uznesenja Blažene Djevice Marije, a Gertruda je ponovno bila prikovana za krevet te usprkos svoje želje nije mogla izmoliti toliko *Zdravo Marija* koliko je godina Gospa živjela na zemlji.²⁸

Potrudila se dostići ovaj broj dijeleći molitvu u tri dijela: *Zdravo Marijo – milosti puna – Gospodin s tobom*. Ona ju je prikazala skupa s drugim molitvama za duše. I evo ova lijepa Vladarica joj se ukaza obučena u zeleni plašt na kome su u obliku trolista sjali zlatni cvjetovi te joj reče: „Ja na svojoj odjeći imam toliko cvjetova koliko je riječi u molitvama koje su izrekle osobe čije mi molitve prikazuješ. Oni sjaje prema tome s koliko je pažnje svaka duša molila te molitve, sa željom da budu po volji mome Sinu i cijelom nebeskome dvoru“.

Blažena Djevica je na plaštu osim ovih trolista nosila i neke ruže sa šest latica koje su blistale sjajem: tri laticice su bile od zlata, divno urešene dragocjenim kamenjem, a druge tri sjale su divnom različitosti boja. Gledajući trozlatne laticice ona je prepoznala tri retka *Zdravo Marije* koje je ona, zbog svoje bolesti, molila s puno napora. Gospodin pun milosrđa je htio ovim trima laticama dodati druge tri obojane divnim bojama; prvu zbog ljubavi kojom je ona pozdravila i slavila Njegovu preslatku Majku; drugu zbog razbora koji je pokazala moleći samo tri retka jer joj u tom trenutku nije bilo moguće moliti više; treću zbog savršenog povjerenja kojim se uzdala u Gospodina i njegovu slatku Majku da će prihvatiti ono malo što je mogla prikazati.

Tijekom prvog časa, nakon kojega je trebala biti pjevana misa bdijenja Gospina Uznesenja u Nebo, ona je iz svega srca molila Gospodina da njene molitve budu drage Gospi jer joj je izgledalo da joj nije iskazala svu čast kako bi to trebalo učiniti. Gospodin se tada nadvio nad svojom Majkom s velikom nježnošću i iskazujući joj sinovsku ljubav kazao joj je: „Sjeti se, moja preljubljena Majko, da sam ja iz ljubavi prema tebi oprostio grešnicima, pogledaj na ovu moju izabranicu s toliko ljubavi kao da ti je uvijek služila s najviše moguće pobožnosti“. Na te riječi Djevica Majka, sva prožeta slašću iz ljubavi prema svome Sinu dade se ovoj duši sa svim svojim blaženstvom.

Kasnije za vrijeme mise «*Lice tvoje ...*» u trenutku dok se čitala zborna molitva *Bože koji si u djevičanskom krilu...*, Gospodin Isus iskaza svojoj preblašenoj Majci neizrecivu

²⁸ Prema objavama sv. Gertrude radi se o 66 godina.

nježnost i ljubav, da je ona ponovno iskusila radost svete spoznaje svoga Božanskoga Sina, radost Njegova rođenja i radost koju je uvijek pronalazila u Njegovom Čovještvu.

Budući da se naša izabranica na poseban način trudila shvatiti riječi da *osnaženi njenom pomoći*, ova slatka Majka otvori svoj plašt kao da prihvaća sve koji se utječu njenom zagovoru. Sveti anđeli tada pristupiše i prikazaše joj sve osobe koje su se pripravile slaviti ovu svetkovinu sa posebnim pobožnostima i molitvama. One su bile predstavljene kao prekrasne djevojčice koje su s poštovanjem došle sjesti oko Gospe, kao kćeri oko svoje majke, dok su ih anđeli okruživali, kako bi ih branili protiv zlih duhova i poticali na dobro. Gertruda shvati da je zaštita anđela bio odgovor na riječi zborne molitve, jer mnoštvo ovih nebeskih duhova je uvijek spremno izvršiti zapovijedi ove preslavne Djevice i braniti sve one koji nju zazivaju.

Vidjela je također u duhu i male životinjice različitih vrsta kako se utječu pod Gospin plašt. One su predstavljale grešnike koji su prema Gospi gajili posebnu pobožnost. Majka milosrđa ih je u svojoj dobroti prihvaćala, sakrivala pod svojim plaštem, milovala svojom blagom rukom kao kad se miluje mali psić. Na takav način im je pokazivala dobrotu kojom prihvaća one koji je zazivaju, i majčinsko milosrđe kojim ih kao odgovor na njihovo ufanje brani i štiti još dok su uronjeni u grijeh, s ciljem da ih dovede do istinske pokore i izmiri sa svojim Sinom.

Na misi kod Podizanja, Gospodin Isus kao da je dao samoga sebe pod sakramentalnim prilikama Hostije, sa svim blaženstvom svoga Božanstva i svoga Čovještva, svima onima koji su s pobožnosti sudjelovali na misi Uznesenja Njegove preslatke Majke i koji su je htjeli častiti u ovoj njenoj svetkovini. I svi privučeni i blago osnaženi oživljavajućom jakosti Božanstva, bili su utvrđeni u svojoj volji i odluci za dobro, slično kao što se čovjek osjeća osnaženim nakon što je jeo ukusna i krepka jela.

Nakon mise, dok je zajednica prema statutima Reda išla na kapitul, vidjela je u duhu Gospodina Isusa koji u pratnji mnoštva anđela s radošću čeka dolazak zajednice. Jako iznenađena ona reče: „Kako to, o moj preljubljeni Gospodine, da si došao u pratnji mnoštva anđela na ovaj kapitul? Mi nećemo imati na njemu nikakve posebne pobožnosti, kao što je to slučaj u bdijenju za svetkovnu Božića ili Tvoga Utjelovljenja“.

Gospodin odgovori: „Došao sam kao otac obitelji koji ljubazno dočekuje goste na gozbi. Danas, kada ćete častiti moju presvetu Majku, kada će se navijestiti njeno slavno Uznesenje, ja ću s posebnom ljubavlju prihvatiti sve koji žele pobožno slaviti ovu svetkovinu, i zbog svoga božanskoga autoriteta, odriješit ću sve koji se ponizno i pobožno optuže za nemarnosti u opsluživanju Pravila. Na isti način ja sudjelujem na vašim kapitulima za sve svetkovine i drago mi je sve ono što činite, kao što sam ti to pokazao u bdijenju za svetkovinu moga Rođenja“.

Kasnije, dok je Gertruda s posebnom pobožnošću sudjelovala u molitvi devetog časa kada, prema našim statutima počinje svetkovina Uznesenja, ona po Božjem prosvjetljenju, shvati tijekom bdijenja da je prilikom svoga slavnoga Uznesenja Blažena Djevica Marija bila tako obuzeta Bogom, da je skoro lišena svega iz ovoga smrtnog života, već kušala nebeski život, živjela je još samo po djelu Duha Svetoga. Oko trećeg sata u noći, pripravljenija po savršenstvu krjeposti i bez i najmanjeg nemira savjesti, s beskrajnom radošću pošla je u susret Gospodinu, postala je jedno s Njim u duhu, i ušla u moć cijelog Božjega blaženstva.

Na večernjoj molitvi, dok su se pjevali psalmi, osjećala je kako Gospodin privlači u svoje Božansko Srce sve pohvale i molitve koje su Mu bile upućene i usmjerava ih prema Gospi kao neki nabujali potok čiji su valovi, brojni kao njene zasluge, zapljuskivali dušu ove slavne Majke.

Kad se zapjevala antifona «*Sva si čista*», naša izabranica se baci u ruke Gospodinu i potrudi se pjevati ove riječi na orguljama Njegova Božanskoga Srca, sjećajući se nježnosti koje je Sin Previsokoga sigurno iskazivao svojoj blaženoj Majci ovim ili sličnim riječima. Na ovaj iskaz ljubavi potoci iz Srca Isusova preplavili su dušu Blažene Djevice Marije. Potoci su se snagom valova dizali i rosili divnim sjajem, kao zvijezde, i raspoređivali se oko Kraljice Neba, radovali su je i uresivali neusporedivom ljepotom. Bili su tako brojni da su neki kao padali, a sveci, očarani divljenjem i neizrecivom radošću, sabirali bi ih i prikazivali Gospodinu. A to znači da sveci crpe radost, slavu i beskrajno blaženstvo iz preobilja zasluga Blažene Djevice Marije.

Svi anđeli su se zatim pridružili s velikom radošću gorljivosti zajednice te su zajedno s njom pridružili se neki pjevanog responzorija «*Tko je ta*». Kad je završio responzorij, sam Gospodin je zapjevao redak *Ona je lijepa...* a Duh Sveti kao da je zatitrao žice harfe Božanskoga Srca kako bi slavilo i hvalilo Djevicu Majku, blagoslovljenu iznad svih stvorenja.

Na himan «*Onaj koga nebo i zemlja ...*» Gospa kao da je gubila svijest zbog jačine radosti jer naklonila se prema grudima svoga preljubljenoga Sina, odmorila se u ovoj nebeskoj radosti do strofe: *O preslavna Gospođo*. Tada, kao potaknuta pobožnošću vjernika, podiže se i pruži svima svoju ruku kao znak ljubazne obrane i majčinske zaštite. Na zadnji redak, *Bogu Ocu*, ponovno se podigla i tri puta prignula koljena s velikim poštovanjem na čast slave klanjanja dostojnoga Trojstva. Ostala je prostrta tijekom *Veliča* moleći za Crkvu, a tijekom antifone «Djevice premudra» učini da zasja zraka nebeskoga svjetla nad svima koji su je pobožno zazivali.

Drugi puta, tijekom ove iste slavne svetkovine Uznesenja, jedva su uspjeli Gertrudu dopratiti do mjesta s kojega je obično pratila molitvu Jutarnje. Dok je ona iscrpljena sjedila, pohodi je u dubinama Gospodin u svome milosrđu, *Sunce s visine* (usp. 1,78). Uistinu, počevši od ovoga responzorija, njoj se činilo u duhu da sudjeluje u preradosnoj svetkovini tijekom koje je Djevica, Majka Božja, nakon što je dala danak tijelu, ušla u kraljevstvo nebesko. Od responzorija *Na spasenje*, pa sve do *Tebe Boga hvalimo* (to jest do trenutka kad se izabranica vratila sebi) sve pjesme su je na poseban način prosvjetljivale u duhu i dale joj kušati neizrecive slasti. Iznijet ću samo neke, najjasnije za ljudski razum.

Izgledalo je da responzorij *Na spasenje* pjevaju korovi anđela i apostola, kako bi se radovali s njihovom Gospodaricom, zbog časti koje su joj iskazane. A slavna Djevica, kao privučena neizrecivim radostima, izlazila je iz zatvora tijela kako bi je zagrlio njen Sin. Ovaj, kao nježni otac siromaha, udostoji se na neki način uzeti mjesto ljubljenoj Crkvi čiju oskudnost htjede preporučiti također Srcu svoje Majke te je On sam intonirao sedmi responzorij: *Sveta, od Boga ljubljena...* Koliko je ona dolazila bliže, Sin potaknut najdubljom ljubavlju prema svojoj Majci, podvostruči svoje pohvale i pozdravi je i osmim responzorijem: *Zdravo, Majko*, a kor svetaca prihvati odjek pjesme i nadoda: *Zdravo, milosrdna Majko kršćana*. Nakon toga je Isus, još uvijek u ime Crkve, svoje zaručnice, jasnim glasom dodao: *Djevice, Utjeho žalosnih*.

Tijekom himne «*Poslušajte, božanski izdanci ...*» Blažena Djevica Marija kao uđe u Nebo u neizrecivom sjaju, a ljudski jezik neće nikada moći izraziti što je takva neusporediva proslava probudila u svecima. Gospa kao da je kročila putem rascvjetale livade neizrecivo lijepo urešene tisućama različitih cvjetova. Kada se zapjevao redak: *cvjetovi puni milosti*, svi cvjetovi dočekali su svoju Kraljicu ižaravajući iz svake latice blagu svjetlost skupa sa preugodnim mirisom i s odjekom ugodne melodije kao da su se sve zemaljske harmonije sjedinile u samo jedan skladni i ugodni koncert.

Gospa kličući od neizrecive radosti slavila je Boga pjevajući: *Kličem s beskrajnom radošću u Gospodinu*. Bog Otac tada umoljen savršenstvom ove izabrane Djevice, u preobilju

svoje sreće blagoslovi vojujuću Crkvu govoreći: „Od sada pa nadalje nećeš više biti zvana napuštenom“.

Zatim u čast Djevice Majke, cijeli kor apostola kličući zapjeva: *šezdeset je kraljica* (usp. Pj 6, 8-9), kako bi iskazali da je Djevica Majka uzvišena iznad svih nebeskih korova. Kor svetaca nastavi: *a osamdeset obdarenih*, kako bi iskazali kako je Djevica Marija zadobila veće povlastice od njihovih. A na kraju kor anđela i svetih zapjeva u ime vojujuće Crkve: *bezbroy je djevojaka*, kako bi uzvisili blaženu Majku Božju iznad svakog stvorenja.

Tada Duh Sveti, s ugodnim modulacijama doda: »*Samo jedna golubica moja savršena moja ...*» kao da kaže: Samo sam u njoj pronašao meni sličnu, samo u njoj sam s milinom pronašao svoj boravak. Tada Sin Božji ponovi: „moja savršena“, kao da kaže: „Sve što moje Božanstvo i moje Čovještvo žele pronaći u nekom stvorenju našao sam u Njoj“. A Bog Otac nadoda: „jedina Njegova Majko, izabrana Njegova Roditeljko“, kao da u svojoj prevelikoj ljubavi nije mogao prešutjeti to što je osjećao prema njoj.

Zatim su Gospu s velikim poštovanjem vodili na prijestolje slave, s desne strane svoga Sina, dok je cijeli nebeski kor pjevao responzorij: *Zdravo najplemenitija...* Svi stanovnici Neba, sabrani pred kraljevskim prijestoljem u gorljivosti svoje ljubavi slavili su presveti život Djevice s neizrecivom radošću, i zapjevali responzorij: *Blažena Ti, o Djevice Marijo ...*

Samo Trojstvo božanski dahne: *Zdravo Marijo*, kako bi u svetoj Djevici obnovilo slast anđeoskoga pozdrava koji je bio sretni početak sve njene slave. Kor svetaca nastavi: *Evo pozdravlja te...*, preporučujući Njenom zagovoru vojujuću Crkvu.

Bog Otac zatim htijući posebnom pohvalom uzvisiti Onu u kojoj je pronašao toliko svoje miline, kao da je intonirao responzorij: *Zdravo, zaručnice*. A Sin nadoda: *Najuzvišenija zaručnice po srcu Kraljevu*, a Duh Sveti reče: *Zdravo Marijo, Majko*. Sin nastavi: *kao što to potvrđuje Duh Sveti*. Vojska svetaca nastavi: *Ti koja si oslobodila Mariju Egipćanku, koja se u Egiptu okaljala tisućama grijeha ...* a Anđeli nastaviše: *Ti si Teofila, očajnoga otpadnika, milošću izmirila sa svojim Sinom*.²⁹

Svi sveti skupa i u ime cijele vojujuće Crkve, priginjući koljena pred Gospom pjevali su: *O sveta, uzvišena, blažena...* ublaži srdžbu svoga Sina“. «Tko je ta koja dolazi kao što zora sviće, lijepa kao mjesec, sjajna kao sunce, strašna kao vojska pod zastavama?!» (Pj 6, 10)

Gertruda tada u duhu vidje da sveta Djevica, skupa s nebeskom vojskom, zahvaljuje za svoje blaženstvo pjevajući *Tebe Boga hvalimo* na vječnu slavu klanjanja dostojnoga Trojstva. Prvi redak *Tebe Boga hvalimo* je slavio trojstveno Jedinstvo Božje; *Tebe vjernoga Oca* je na posebna način slavio Boga Oca, a treći: *Tebi svi anđeli*, slavio je Sina; četvrti: *Tebi Kerubini* slavio je Duha Svetoga.

Svakim retkom je bila slavljenja jedna osoba Presvetoga Trojstva, dok su se u sedam sljedećih redaka *Ti Kralju slave...* obraćali Sinu Božjemu slaveći Ga. Posredstvom Njegove milosti Gospa je uvijek slavila Boga svim svojim srcem a da se nikad nije okretala prolaznim propadljivim stvarima. Svaka od triju Božanskih Osoba je bila naizmjenično slavljena, ali ne na isključiv način da se redak ne bi mogao pripisati i drugim Osobama.

Kad je Gertruda došla k sebi nakon ove radosne svetkovine tijekom koje je njena duša kušala divne duhovne slasti, i samo njeno tijelo je bilo osnaženo tako da nije kušala više nikakav umor te je na povratku prva išla naprijed brzim koracima i pretekla one koji su je bili dopratili. Ova snaga nakon svečane Mise ju je držala sve do ručka.

²⁹ Responzorij u stoljeću kad je živjela Gertruda je slavio Gospino milosrđe govoreći o obraćenju Marije Egipćanke, javne grešnice i otpadnika od vjere Teofila koji je bio dao svoju dušu đavlu a obratio se po Marijom zagovoru.

Tri godine kasnije ponovno je bila bolesna i ležala u krevetu. Tijekom bdijenja svetkovine Uznesenja Marijina u Nebo, dok je još od jutra nastojala zadovoljiti svoju pobožnost prema Gospi, vidje u duhu Blaženu Djevicu Mariju u lijepom rascvjetalom vrtu prepunom ugodnih mirisa. U mirnoj radosti ugodne kontemplacije Gospa je umirala, a mila vedrina njenog lica i blagost njenog ponašanja ukazivalo je da je uistinu bila *puna milosti*. U ovom vrtu su bile prekrasne ruže bez trnja, bijeli ljiljani, mirisne ljubičice i cvijeće svih drugih vrsta, ali nije bilo nimalo trave.

A što je bilo čudno, ovi cvjetovi su bili toliko ljepši, mirisniji i rascvjetali koliko su bili udaljeniji od Gospe koja je nebeskom žudnjom udisala svu ljepotu ovih cvjetova kako bi izdisala miris u Božansko Srce svoga preljubljenoga Sina koje se otvaralo prema Njoj.

Bezbroj anđela je bio između Gospe i cvjetova čije je mirise ona udisala. Pjevali su pohvale Gospodinu i časno služili tako veliku Kraljicu. Gertruda je vidjela i sv. Ivana Evanđelistu koji je pobožno molio pored uzglavlja umiruće Gospe koja kao da je privlačila sebi neku milinu koja je proizlazila iz sveca. Ovo viđenje ju je jako obradovalo.

Počela se pitati što znače sve ove slike. Tada joj Gospodin pomože shvatiti da vrt predstavlja tijelo Bezgrešne Djevice, a cvijeće različite krjeposti kojima je ona bila urešena. Ruže su bile najudaljenije, ali najljepše, anđeli su ih brižno njegovali i uzgajali, a predstavljale su plodna djela ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Sjajno bijeli ljiljani ugodnog mirisa predstavljali su Gospin sveti život koji su svi izabranici nastojali nasljedovati. Milina koja je dolazila iz srca sv. Ivana, a koju je Gospa privlačila sebi, predstavlja sve dobro koje je Ona učinila na zemlji zahvaljujući Ivanovoj brizi za sve njene potrebe.

Gertruda se pitala koje je dobro sv. Ivan imao od svoje skrbi, a Gospodin odgovori: „Moje Srce se približilo njegovom razmjerno koliko se brinuo za moju svetu Majku“. Ona na kraju shvati da Gospina osoba koja je bila u vrtu predstavlja njenu dragocjenu dušu, koja kuša divnu radost motreći krjeposti, a udisanje mirisa koji se širio cijelim vrtom njenog tijela znači da je Gospa u sebi sabirala plodove krjeposti te ih je s beskrajnom zahvalnošću donosila u Božje krilo. Presveta Djevica se odmarala u ovome ugodnom vrtu cijeli taj dan. Ujutro sljedećeg dana pod jutarnjom molitvom tijekom prvoga responzorija Gertruda je ponovno pala u ekstazu, ponovno je motrila ovu Majku blagoslovljenu među svim stvorenjima u trenutku kako se odmara na grudima svoga predragoga Sina. Isus je pronalazio svoju milinu ulijevajući u srce svoje Majke sve plodove krjeposti koje je Ona iz zahvalnosti položila u Njega. A ovi plodovi oplemenjeni boravkom u Božanskome Srcu, slični ružama, ljiljanima, ljubičicama, okruživali su je divnim mirisom i neusporedivim sjajem.

Gertrudi se činilo da prvi responzorij *«Vidjeh je svu lijepu»*, blago odjekuje s Očeva prijestolja kao da On želi stanovnicima Neba reći da ju je zbog njene nevinosti, našao kao golubicu bez ljage *koja se uzdiže iznad voda* snagom poleta svojih želja, čija odjeća – čiji sveti život – odiše neizrecivim mirisom, dok je cvjetovi ruža i ljiljana – to jest raznih krjeposti – okružuju kao u dan proljetni. Tada Duh Sveti s drugim responzorijem *«Kao cedar»*, kao da je označavao svetost Gospina života. Na kraju svi sveti potaknuti tolikim pohvalama iskazali su svoje divljenje trećim responzorijem *Tko je ta?...* tijekom kojega je naša izabranica primila velika prosvjetljenja u duhu, ali ih se zbog svoje krajnje slabosti nije mogla sjetiti.

Svi sveti su zatim došli u divnoj procesiji pred djevičansko prijestolje slavne Majke pjevajući jednoglasno responzorij *Raduj se, Kraljice*. Oni su je slavili jer je Ona Kraljica od koje se na njih odsjajava njihov vječni sjaj, Kraljica ne samo zemlje, nego ubrzo će biti i Kraljica Neba. Slavili su je jer je najljepša od svih djevica zbog sjaja svojih krjeposti i savršenstva u milosti, te zbog veličine njenog milosrđa kojim izlazi u susret potrebama ljudi uvećavajući svojim zaslugama blaženstvo svih svetih.

Tada kor anđela svečano stupajući naprijed zapjeva: *Ispuni našu radost ...* kao da pozivaju Gospu na njen slavni prijelaz iz ovoga svijeta u Nebo. Svi sveti su dodali *Slava Ocu* za sve milosti koje je Gospa primila u duhu i tijelu. Sve antifone i psalme koji su slijedili pjevali su svi stanovnici Neba. Bili su divni izvor razumskoga prosvjetljenja. Na peti responzorij sama kraljevska Djevica ustade nošena radošću i sa zahvalnošću zapjeva: *Svi će me naraštaji zvati blaženom!*

I tako njezina presveta duša, blagoslovljena iznad svih stvorenja, slobodna od težine tijela, nježno naslonjena na svoga predragoga Sina, uroni u neusporedivo sjedinjenje, u sam izvor beskrajnoga blaženstva iz kojega više nikada neće morati izići kroz svu vječnost. Sav nebeski dvor je bio prosvijetljen i radovao se prisutnosti tako velike Kraljice. Gertruda je u duhu vidjela ovu neusporedivu Djevicu u radosnom zagrljaju svoga Kralja, uzvišenu iznad svih anđeoskih korova i iznad svih svetih, najbliža presvetome Trojstvu. Zbog te veličine slave nošena divnim poletom radosti zapjevala je šesti responzorij *Na spasenje...* I tako završi viđenje.

Jasno se uviđa, iz onoga što smo vidjeli, da kada Bog udijeli nekoj duši milost, istovremeno želi da to bude za spasenje mnogima, jer je nadopunjeno ovaj puta viđenje od prije tri godine, dopuštajući nam da uberemo barem koji cvijet pobožnosti iz lijepoga vrta koji nam je pokazan, ako nam naš nemar ne zapriječi da uronimo u ovaj potok milosti.

Drugom zgodom, u istim prigodama, dok je pobožno prisustvovala jutarnjoj molitvi, htjela je za Večernju imati posebnu nakanu. Pri Večernjoj odluči da će se pri svakoj riječi molitve prisjećati Gospe neizrecivih utjeha za koju je bila sigurna da ih je primila od svoga Sina kao i od svih svetih čekajući svoj blaženi prijelaz s ovoga svijeta.

Na svaku riječ koju je izgovorila Gertruda sjećajući se ovih duhovnih radosti Bezgrješna Djevica joj se ukaza okružena ružama i ljiljanima. Tijekom druge molitve pri Večernjoj podsjeti se na radost koju je Gospa kušala odlazeći s ovoga svijeta u nebeske odaje nježno naslonjena na svoga Ljubljenoga Sina. Tada joj se slavna Djevica ukaza urešena tolikim draguljima koliko je bilo riječi koje su se na cijelom svijetu izgovarale podsjećajući je na njenu radost.

Tijekom treće molitve pri Večernjoj podsjeti Kraljicu na neusporedivu slavu kojom je bila obučena ulazeći u Nebo, kad je bila uzvišena iznad svih nebeskih hijerarhija. Na svaku riječ Večernje Blažena Djevica je bila obasjana bezbrojnim zrakama svjetla i okružena ugodnim posebnim mirisima.

Tijekom mise Gertruda je tri puta molila psalam *Slavite Gospodina svi puci*. Prvi puta ga je molila tražeći od svih svetih da za nju Gospodinu prikažu svoje zasluge te da je pripreve da dostojno primi Sakrament života. Drugi puta molila je na Gospine nakane, a treći puta na nakane Isusa Krista.

Gospa se na ovu molitvu podiže i prikaza presjajnom i nepomućenom Trojstvu uzvišene zasluge po kojima je na dan svoga Uznesenja bila uzvišena iznad svih ljudi i anđela te je bila Božjom milinom. Zatim ostavljajući mjesto na kome je bila reče Gertrudi: „Dodi, predraga, sjedni na moje mjesto, odjevena u sva savršenstva koja sam dobila od klanjanja dostojnoga Trojstva, kako bi ih i ti primila, u mjeri u kojoj ti to može biti dano, isti dar“.

Ona se jako čudila i prezirući samu sebe odgovorila: „O Kraljice slave, po kojim zaslugama bih se usudila željeti to?“ Gospa odgovori: „To ćeš moći zadobiti na tri načina: moli po nevinoj čistoći kojom sam ja pripravila boravište dragom Sinu Božjemu u svome djevičanskome krilu da te očisti od svake ljage grijeha. Zatim moli da sve tvoje nemarnosti budu nadoknađene dubokom poniznošću po kojoj sam bila uzdignuta iznad svih anđeoskih korova i svih svetih. Na kraju moli da zbog neusporedive ljubavi koja me s Bogom vezala budeš ispunjena zaslugama i mnogim krjepostima“.

Gertruda je to pobožno učinila i odmah je bila uzdignuta u duhu na uzvišenu slavu koja joj je bila darovana po dobrohotnoj velikodušnosti Kraljice Neba, tako da kad je ona sjela na mjesto svoje Gospodarice urešena njenim zaslugama, Bog Veličanstva u njoj nađe svoju milinu do mjere da to nije moguće izreći, dok su joj anđeli i sveti s poštovanjem iskazivali svoju čast.

Dok je zajednica pristupala svetoj Pričesti, Kraljica slave stajala je s desne strane svake redovnice prekrivajući ih onim dijelom svoga plašta koji je ta ista redovnica bila uresila cvijećem po svojim molitvama. Gospa je svaki puta govorila: „Zbog čašćenja uspomene na mene, preslatki moj Sine, udostoj se svrnuti svoj pogled na ovu dušu“. Na ove riječi Gospodin je s divnom dobrohotnošću svakoj od njih dijelio spasonosnu Hostiju s posebnim iskazima nježnosti. Kada se Gertruda pričestila, ona prikaza Gospodinu Sakrament života na slavu Božju i na čast i radost Njegove presvete Majke, kao da joj zahvaljuje što je odjenula njenu bijedu svojim zaslugama. Gospodin Isus kao da je odnio dar svojoj preslatkoj Majci govoreći: „Evo, Majko, vraćam ti tvoj dar udvostručen, a da se ne oduzme ništa ovoj duši koju si ti obogatila meni za ljubav“.

Po povratku iz procesije dok je zajednica pjevala antifonu: *Zdravo Marijo, Gospodarice svijeta*, Gertrudi je izgledalo da nebeske vojske, u radosti svoga klicanja i u poletu veličanstvenih koncerata, skoro potresaju Nebo. A tada u neusporedivom svjetlu s desne strane svoga Sina pojavi se pred oltarom slavnog Djevica a bila je okrenuta prema zajednici. Na riječi: *Zdravo, Kraljice Neba*, svi sveti su prignuli koljena, častili su je kao Majku svoga Gospodina. Na riječi: *Zdravo, Djevo djevica*, uzvišena Djevica svojom blagoslovljenom rukom pruži bijeli ljiljan svim prisutnim osobama, kako bi ih pozvala da nasljeđuju njezino prečisto djevičanstvo.

Dok se pjevalo: *Po tebi je došao naš Otkupitelj*, njena majčinska utroba se potresla tako da nije mogla podnijeti preveliku radost, te se nježno oslonila na svoga Sina. Na kraju na riječi: *Moli za nas koji molimo ...* s ljubavlju se okrenula Njemu, pokaza Mu sve prisutne sestre zagovarajući svaku od njih ponaosob.

Kada se zapjevala antifona: *Danas Blažena Djevica ...* činilo se da je Sveta Djevica, okružena beskrajnom slavom, bila uznesena u Nebo na rukama svoga Sina, praćena svim anđeoskim korovima koji su radujući se pljeskali njenoj proslavi. Dok je tako uzlazila u Nebo držeći se za desnu ruku svoga Sina, blagoslovlila je cijelu zajednicu. Nakon ovoga blagoslova vidjela je iznad svake redovnice zlatni križ kako visi o zelenoj traci. Tada shvati da svatko može primiti plodove ovoga blagoslova ako ima živu vjeru i postojano povjerenje u Marijino majčinsko milosrđe.

49. Sv. Bernard opat

Tijekom bdijenja blagdana sv. Bernarda, pod misom, dok je ona razmišljala o zaslugama ovoga svetoga oca prema kojem je osjećala posebnu pobožnost zbog blagosti njegova govora, sveti opat joj se ukaza u neizrecivoj slavi, obučen u nebesku ljepotu: nije ga se moglo motriti a da se ne primijeti trostruka boja njegove odjeće.

Cjelovitost nevinosti njegova djevičanstva sjajila je čistim sjajem bijelogog ljiljana; njegov savršen redovnički život bio je označen ljubičastom bojom, dok je crvena boja označavala gorljivost njegove ljubavi.

Tri lijepe boje koje su se naizmjenično pokazivale na duši ovog sveca bile su uzrokom neizrecive radosti svih svetih. Njegove grudi, vrat i ruke bili su ukrašeni zlatnim trakicama na kojima su se jako sjajili dragulji. Zlatne trakice su označavale rječitost njegova nauka koji je dugo u svome prepunom ljubavi srcu razmatrao, a zatim je cvao na njegovim usnama

svećeničkim riječima koje su bile napisane njegovim blagoslovljenim rukama na spasenje svih koji su se htjeli time okoristiti.

Dragulji su predstavljali njegove izgovorene riječi o ljubavi. Činilo se kao da ižaravaju svijetle zrake koje su dostizali do Božjega Srca i uzrokovala Mu posebnu milinu. Gospodin zatim privuče na svoje Srce savršenstvo i pobožnost koju su sveti u Nebu crpili iz riječi i spisa ovoga oca, da bi to zatim zrcalio u srce Bernardu skupa sa zrakama svjetla izgovorenih riječi koje su bile usmjerene na Njegovo Božansko Srce.

Tada je srce sveca odjekivalo kao neka divna harfa koja je neizrecivom blagošću i slašću opjevala njegove krjeposti a na poseban način njegovu ljubavi i nevinost. On je nosio između ostaloga divnu krunu koja je iskrila divnim bojama. Na kruni se sjajio sav duhovni napredak koji je ovaj slavni sveti otac, na slavu Božju, pribavio ljudima svojim riječima i spisima.

Gertruda tada izmoli bezbroj puta *Hvalite Gospodina svi puci* na čast ovome svecu zahvaljujući Bogu za darove i krjeposti njemu darovane. Iznenada vidje da sve riječi koje je izgovarala moleći odsjajavaju kao neki mali grbovi na odjeći ovoga svetoga oca. Svaki grb predstavljao je jednu od krjeposti koju je svetac imao tijekom svoga života. Grb je odsjajivao svoju svjetlost na dušu one koja je u tom trenutku zahvaljivala Gospodinu za Bernarda.

Na sam blagdan ovoga sveca dok je Gertruda pobožno prisustvovala pjevanoj misi njemu na čast, na poseban način je molila za duše koje su se njoj preporučile te i za one koje su imale posebnu pobožnost prema sv. Bernardu. Tada joj se u duhu ponovno ukaza ovaj slavni otac u nebeskoj slavi: svjetlo koje je imao u svojim grudima usmjeravalo se prema onima koji su željeli zadobiti, po njegovim zaslugama i zagovoru gorljivu ljubav prema Bogu.

Ovo svjetlo je i u grudima tih osoba oblikovalo divan ukras u kojemu se ljubav sv. Bernarda pojavljivala kao ljubav tih osoba. Na ovo viđenje ona jako začuđena reče svecu:

„O slavni oče, sve ove osobe koje kao da su obučene tvojim zaslugama nisu same učinile djela ljubavi. Koja se dobra, dakle, iz toga mogu izvući“? On odgovori: „Djevojka koja se ukrasi draguljima koji joj ne pripadaju zar je manje lijepa od one koja se ukrasi vlastitim draguljima, ako su dragulji jednako dragocjeni i isto napravljeni? Na sličan način krjeposti svetaca za koje vjernici mole da budu njima zaodjenuti, njima su darovane s toliko ljubavi da će oni moći u vječnosti radovati se i dičiti plodovima tih krjeposti kao da su njihove vlastite“.

Ovi dragulji duha bili su različitih boja ovisno o želji, pobožnosti pa i znanju kojim se svaka duša trudila s više ili manje napora kako bi zadobila Božju ljubav. Ukrasi osoba koje su se ponizno preporučile u Gertrudine molitve bili su zbog toga ljepši od drugih, pa ako su ukrasi duha drugih osoba bili sjajniji jer je njihova duša bila raspaljenija željom za Bogom, ipak su bili bez ove ljepote poniznosti. Iz toga shvaćamo da nitko, ma kako malen bio, ako čini dobro djelo s dobrom nakanom neće ostati bez posebne nagrade, dok s druge strane i najmanja nemarnost je uvijek uzrokom gubitka zasluga.

50. Dostojanstvo sv. Augustina, sv. Dominika i sv. Franje

Gertruda se prisjećala velikoga svetog biskupa Augustina prema kome je još od djetinjstva uvijek osjećala divljenje i živo zahvaljivala Bogu za sva dobročinstva koja su mu bila darovana. Slavni biskup joj se ukaza skupa sa sv. Bernardom u slavi koja je bila jednaka njegovoj, jer su bili jednaki i po veličini krjeposti i po obilju spasonosnoga nauka. Ovaj sveti biskup je bio pred Božjim prijestoljem u neizrecivom sjaju slave. Kao i sv. Bernardu, njemu je iz srca izlazila divna svjetlost – znak goruće rječitosti kojom je poticao ljude na ljubav prema Bogu – koja je prodirala do nutrine Božanskoga Srca. Iz njegovih usta su izlazile zrake,

slične suncu, i širile su se posvuda po nebeskoj širini, a označavale su obilje svetog nauka kojim je ovaj svetac prosvijetlio Crkvu.

Iznad tih zraka oblikovali su se mali lukovi divnoga novoga sjaja, a gledanje u njih je bila radost za oči. Ona sva zadivljena pred takvim sjajem čula je kako joj sv. Bernard govori, da zrake nauka sv. Augustina tako sjaje jer ovaj neusporedivi naučitelj je uvijek tražio, svojim riječima i spisima, širiti i veličati katoličku vjeru. Uistinu pozvan od Boga u njegovim dugim lutanjima i krivim putovima zabluda i neznanja, Augustin je želio slavu Gospodnju, spriječiti ljude da ne lutaju za lažnim naucima i pokazati put one vjere koja je izvor spasenja.

Tada Gertruda reče Bernardu: „Oče sveti, zar nisi i ti imao istu nakanu u svojim spisima?“ On reče: „Uistinu, u svojim činima, riječima i spisima slušao sam samo poticaj Božje ljubavi, dok je ovaj poznati naučitelj bio potaknut tražiti spasenje bližnjega ne samo zbog goruće Božje ljubavi, nego i zbog bolnog iskustva svoga života“.

Gospodin tada privuče u svoje Srce sve plodove vjere, utjehe, znanja, svjetla i ljubavi koje su Augustinove riječi potaknule u srcima izabranika u nebu i na zemlji, kako bi ih ponovno stavio u srce sveca, a bili su neizrecivo oplemenjeni po kontaktu sa Njegovim Božanskim Srcem. Ovaj slatki odsjaj prodro je do dubina duše svetoga naučitelja, i iz njegova srca kao iz neke harfe proiziđe prelijepi duhovni koncert. I kao što je srce sv. Bernarda bilo zahvaćeno ugodnim skladom nevinosti djevičanstva i najnježnije ljubavi, tako i srce svetoga biskupa Augustina odjekivalo je blagim modulacijama pokore koja proizlazi iz goruće ljubavi prema Bogu.

I bilo je teško reći koji od ova dva sklada više pobuđuje radost. Sv. Bernard zatim Gertrudi reče: „Ovo su te ljepote o kojima je pisano: *sav sveti grad koji odjekuje pjesmom i pohvalom je drag Bogu*³⁰ jer srca svih svetih skladno pjevaju pohvale Bogu prema različitosti njihovih krjeposti“.

Na sam blagdan sv. Augustina ovaj slavni svetac joj se ukaza dok se u Večernjoj pjevao responzorij *Ranjen Kristovom ljubavlju*. Slavni biskup joj se ukaza u velikoj slavi dok je s obadviije ruke držao vlastito posvećeno srce koje je toliko puta bilo ranjeno Božjom ljubavlju. On kao da ga je otvarao i prikazivao Bogu kao divnu ružu koja je radovala sve stanovnike Neba svojim mirisom.

Gertruda tada pobožno pozdravi ovog časnoga oca te je molila za one duše koje su se preporučile u njene molitve, kao i za one koji su prema njemu gajili posebnu pobožnost. Tada svetac kao da je gorljivo molio Gospodina da srca svih onih, koji po njegovim zaslugama žele zadobiti goruću ljubav, mogu procvasti kao njegovo srce i da mogu širiti, u prisutnosti Božjeg Veličanstva, blagi ugodni miris na hvalu i slavu presjajnog i uvijek klanjanja dostojnog Trojstva.

Dok je ona s najvećom mogućom pobožnošću molila Jutarnju, poželjela je saznati koju je nagradu od Boga dobio sv. Augustin, jer tvrdi u *Ispovijestima* da se nikada nije tijekom ovoga smrtnog života umarao meditirati s beskrajnom slašću dubine Božjega plana Otkupljenja ljudi. Odmah joj se ukazao svetac u neizrecivom sjaju slave. Prema riječi proroka Izaije: *Vječna slava sjat će iznad njihovih glava* (usp. Iz 45,10). (Sv. Augustin je ipak puno meditirao, ali bez želje da u tome uživa.)

Sjaj nebeske slave se brzo okretao, a tijekom toga boje su se mijenjale i sve to je svecu bilo razlogom za neizrecive duhovne slasti. Njegove oči slijedile su sjaj iskrenja bezbrojnih zvijezda koje su neprestano proizlazile iz slave koja se brzo okretala. Ova radost je bila nagrada koju je Augustin dobivao za kontemplaciju kojom je u Bogu tražio intelektualnu

³⁰ Parafraziranje himna posvete crkve.

jasnoću. Uživao je u skladnom kretanju slave, a to je bila nagrada za gorljivost kojom se trudio oko shvaćanja Boga svojom velikom inteligencijom.

Udisao je divni okrepljujući miris Vječnoga, a to je bila nagrada što je osjećao prezir prema svim prolaznim radostima svijeta. Augustinov duh je kušao neusporedivo ukusan med, jer je bio Gospodinu u svome srcu priprazio ugodan boravak, prema riječi Mudrosti koja traži svoju milinu u ljudskome srcu.

Slava koja se brzo okretala bacala je na sveca slatku rosu koja je prožimala cijelo njegovo biće odmarajućom slašću. To je predstavljalo divnu nagradu za napore koje je podnosio trošeći sve svoje snage na slavu Božju i dobro Crkve riječima, spisima i velikim primjerom krjeposti. Sav nebeski dvor dijelio je sa svecem toliku radost koju je on kušao, a ona je bila takva da je mogla ispuniti srca svih ljudi.

Tada Gospodin reče Gertrudi: „Vidiš li kako ova duša meni draga sjaji čistoćom bez mrlje, slatkom poniznošću i gorljivom ljubavlju?“ Začudena ona reče: „Gospodine, kako možeš reći da duša ovoga sveca sjaji čistoćom bez mrlje, koji je, iako je dostojan poštovanja zbog svoga naknadnog svetoga života, ipak bio kroz dugi vremenski period daleko od vjere te se sigurno okaljao nekim grijesima?“

Gospodin odgovori: „Ako sam dopustio da luta dugi period svoga života, to je bilo zato da u njemu zasja moja Božanska odredba koja je strpljivo i milosrdno čekala njegovo kasno obraćenje, i istovremeno kako bi on iskusio slast moje samilosti u kojoj sam se udostojao pozivati ga, i kako bi osjetio nezasluženu ljubav koju sam na njega izlio u tolikom preobilju“. Nakon ovih riječi, promatrajući pažljivije Augustinovu slavu, Getruda je primijetila da je njegova odjeća bila prozirna kao kristal i da se kroz odjeću vidjelo kako sjaje, pod likom raznih boja, tri spomenute krjeposti: čistoća, poniznost i ljubav.

Tada ona reče Gospodinu: „Preslatki Gospodine, sv. Bernard koji Te toliko ljubio, zar nije tražio svoje slasti u Tebi kao i pobožni Augustin? Ja svjedočim da kada sam motrila slavu nije mi se činilo da je njegova radost jednaka kao kod Augustina“. Gospodin odgovori: „Preobilno sam nagradio svog izabranika Bernarda za sve njegove zasluge, a tvoja ograničena sposobnost ne dopušta ti da u potpunosti shvatiš slavu niti najmanjega od mojih svetaca, a kamoli slavu ovih velikana svetosti! Pa ipak kako bih zadovoljio tvojoj želji, ja ću ti pokazati zasluge jednoga pa drugoga ovih dvaju svetaca, kako bi to viđenje potaklo te na rast u ljubavi i ti mogla bolje shvatiti da *u kući Oca moga ima mnogo odaja* (Iv 14,2). Shvatit ćeš tako zašto se na slavu svakoga sveca kaže: *Nitko kao on nije opsluživao zakon Gospodnji* (usp. Pro 44,20), jer ni jedan svetac nije sličan drugome da se ne bi od njega razlikovao po nekim posebnim zaslugama“.

Ona nastavi: „Ako je tako, Bože istine, ako sam tako bijedna, udostoji se objaviti mi nešto od zasluga dviju djevica koje su mi drage još od djetinjstva, slatke Janje i slavne Katarine“. Ovoj njenoj želji je bilo udovoljeno, kao što smo rekli za blagdane ovih dviju svetica, a Gertruda je zaželjela spoznati nešto o zaslugama sv. Dominika i sv. Franje, poznatih utemeljitelja dvaju redova čije djelovanje je doprinijelo divnom procvatu Crkve Božje. Ova dva časna sveca joj se tada ukazaše obavijeni u sjaj slave. U zaslugama su bili slični slavnome ocu Benediktu, bili su kao i on urešeni divnim ružama, imali su žezlo ukrašeno dragocjenostima.

Izgledalo je da imaju zajedništvo u zaslugama sa sv. Augustinom i Bernardom zbog njihove gorljivosti za slavu Božju i spasenje duša te zbog istih krjeposti. Ipak ima neka razlika, jer je sv. Franjo posebno odsajivao zbog velike poniznosti, dok je sv. Dominik sjajio zbog svojih gorućih svetih želja.

Na misi, dok je sa svom mogućom pobožnošću bila usredotočena na Boga, ali i na ono što je trebalo pjevati, na početku Posljednice bila je ushićena duhom i odnesena pred

prijestolje Božje. Tada svi sveti, da bi se prisjećali i slavili duhovne slasti koje je uživala prethodne noći motreći slavu sv. biskupa Augustina i drugih svetaca, zapjevali su prvih šest redaka Posljednice: *Naš sklad izražava nutarnju radost*.

Svaka riječ je u njenoj duši proizvela divna duhovna prosvjetljenja i slatke utjehe. Na kraju šestoga retka, sveci su zašutjeli i kao da su čekali da ona zapjeva sljedeće retke kako bi im uzvratila čast koju su joj oni bili iskazali. Tada kao što je to i običavala, ona se uteče slatkim orguljama Srca Isusova kako bi intonirala himan: *Blažena domovino*, skupa sa pet redaka koji su slijedili. Slušajući to činilo se da svi sveti kušaju neizrecive radosti.

Na kraju ove strofe, Gospodin Isus, njen slatki Zaručnik, kao posebni izraz prijateljstva, sam zapjeva sljedeća dva retka: *u ovoj suznoj dolini i gdje nakon progonstva svijeta...* Istovremeno kao ponizni Učitelj, još više kao milosrdni Otac, nauči njenu dušu na koji način bi mogla zaslužiti vječne radosti misleći ovdje dolje često na božanske stvari.

Anđeoski korovi su tada velikom ocu Augustinu predstavili sve zavjete Crkve pjevajući: *ono što ove pohvale uzvisuju...* a svi sveti su se pridružili pjevajući sljedeće retke kako bi slavili Boga u Njegovome sluzi. U međuvremenu sv. Augustin obradovao je novom radošću sav nebeski dvor prosvjetljujući nebo zrakama svoje slave. Na zadnja dva retka: *kako bi slijedili njegove tragove...* Gospodin, potresen njezinim molitvama, podiže ruku i blagoslovi velikim blagoslovom svetoga biskupa i pobožne osobe koje su pjevale pohvale njemu na čast.

51. Rođenje Blažene Djevice Marije

Za blagdan rođenja Blažene Djevice Marije Gertruda je izmolila toliko *Zdravo Marija* koliko je dana ova *Zvijezda mora* boravila u krilu svoje majke, s pobožnošću ih je prikazala Gospi pitajući koje bi darove zadobili od njene dobrote oni koji bi toliko puta molili anđeoski pozdrav s istim osjećajem ljubavi.

Gospa odgovori: „Oni zaslužuju da sa mnom u Nebu dijele, s posebnim veseljem, sve radosti kojima sam bila ispunjena zbog krjeposti u kojima je slavno Trojstvo pronalazilo svoju milinu i kojima je svakodnevno obogaćivalo moju dušu“.

Tijekom antifone *Zdravo preslavna* činilo se kao da se Nebo otvara i da anđeli spuštaju divno prijestolje i stavljaju ga usred kora. Na ovom prijestolju je časno sjedila slavna Kraljica Neba, koja je svojim blagim i ljubaznim ponašanjem pokazivala da je pripravna dobrohotno primiti tijekom ovoga blagdana zavjete i prošnje svih redovnica.

Anđeli su okruživali prijestolje i s poštovanjem su ga podržavali, s radošću su iskazivali ovu svečanu počast predostojnoj Majci njihova Gospodina. Sva vojska blaženih duhova se pridruživala dvama korovima koji su pjevali psalme, i skupa s njima slavili istim riječima Kraljicu slave. Jedan anđeo je bio pred svakom redovnicom, a u ruci je držao svježu zelenu rascvjetalu granu na kojoj su bili plodovi ovisno o nutarnjem stanju svake sestre. Na kraju antifone, anđeli su s radošću njihove grančice dali Gospi i s poštovanjem su ih raspoređivali oko prijestolja kako bi povećali njegovu slavu i ljepotu.

Gertruda reče Gospodinovoj Majci: „Ajme, moja nježna Majko, žalosno je da zbog svoje nedostojnosti ne zaslužujem biti dio ovih korova koji pjevaju psalme!“ A Gospa dobrohotno reče: „Tvoja dobra volja nadoknađuje sve, pobožnost s kojom si sudjelovala kod Večernje da mene častiš, kao i obično služeći se harfom Srca moga Sina, daleko nadilazi svako izvanjsko čašćenje. Da ti to dokažem, prikazat ću svojom vlastitom rukom uvijek klanjanja dostojnom Trojstvu, kao dragocjeni prinos tvoju grančicu urešenu prekrasnim cvjetovima i slatkim plodovima poniznosti.“

Tijekom Jutarnje, ona vidje u duhu anđele kako silaze i sabiru cvjetove i plodove različitih nakana i molitava iz zajednice te kako ih s poštivanjem prikazuju Gospi. Ovi cvjetovi i plodovi izgledali su manje ili više lijepi i mirisavi, ovisno o tome jesu li više ili manje bili teški za dušu, a bili su manje ili više slatki ovisno o čistoći nakane.

Na *Slava Ocu* četvrtog responzorija ona je slavila svemogućnost Boga Oca, mudrost Sina i neizrecivu ljubav Duha Svetoga zbog kojih je uvijek klanjanja dostojno Trojstvo znalo, moglo i htjelo za spasenje ljudi stvoriti i oblikovati jednu takvu Djevicu punu milosti dajući joj obilje svoga božanskoga blaženstva.

Slavna Majka tada ustade i s poštovanjem stupi pred blaženo Trojstvo te je molila od Božje svemogućnosti, mudrosti i dobrote za dušu naše izabranice svu milost koju je čovjeku moguće primiti za ovoga zemaljskoga života. Na tu molitvu klanjanja dostojno Trojstvo se udostojalo udijeliti nebeski blagoslov njenoj duši koja je bila njime prožeta kao slatkom rosom.

Tijekom antifone *«Sva si lijepa»* ona je molila s nakanom da slavi uzvišenu Majku u ime samoga Sina Božjega. A Jedinorođeni i Preljubljeni u svojoj ljupkosti i dobrohotnosti naklanjajući glavu se udostoji pokazati da mu je drag ovaj čin te nadoda: „Ja ću ti u svoje vrijeme prema svojoj kraljevskoj velikodušnosti iskazati čast koju si u moje ime iskazala mojoj preslatkoj Majci“.

Kad se pjevala antifona *«Evo rođenja»*, na riječi *neka ona zagovara za nas grešnike*, Majka Božja izgleda kao da je svome Sinu predala jedan svitak koji su joj anđeli predali, a u njemu je zlatnim slovima bilo napisano *«ona zagovara»*. Sin Božji je milo odgovorio: „Snagom svoje svemogućnosti, o svake časti dostojna Majko, ja ti udjeljujem moć oproštenja prema tvojoj volji za grijehе onih koji mole tvoju pomoć“.

Na misi tijekom Posljednice *«Zdravo predostojna»* na riječi *moli, Djevice, da budemo dostojni kruha nebeskoga*, Gospa se okrenu svome Sinu sklopljenih ruku i sjajna pogleda, kao da je molila za one koji nju zazivaju. Na tu molitvu Gospodin se udostojao blagosloviti ih spasijskim znakom križa kako bi ih priprazio da dostojno prime i sačuvaju životvorni Sakrament Njegova Tijela i Njegove Krvi. Na redak *«usliši nas»* Gertrudi je izgledalo da slavna Djevica sjedi pored Sina na uzvišenom prijestolju. Ona joj zbog toga reče: „Zašto nas, Majko milosrđa, ne zagovaraš?“

Gospa odgovori: „Ja za vas molim svojim Srcem kod Srca moga blagoslovljenoga Sina“. Zatim se ponovio isti redak. Gospa tada pruži svoju ruku nad zajednicu, ustade kao privučena željom svih i zadrža se u stavu prošnje pred svojim Sinom. Na sljedeći redak *«Spasi nas, Isuse, jer nas zagovara tvoja Majka Djevica»*, Kralj, njen Sin, ustade i sa svoje uzvišenosti nadvi se nad zajednicom te reče: „Spreman sam uslišati sve vaše želje“. Kasnije dok se Gertruda zadržavala u blagdanskoj radosti bez posebnog osjećaja u svome srcu, reče Majci Božjoj: „Razlozi naše radosti su beskrajni kada se sjećamo tvoga Uznesenja, ali htjela bih saznati od tvoje majčinske samilosti na koji način Anđeli u Nebu slave tvoje rođenje da bi na zemlji porasla naša pobožnost“.

Gospa odgovori: „Anđeli u slavi Neba podsjećaju me s beskrajnim veseljem neizrecivih radosti koje su kušali tijekom devet mjeseci moga boravka u majčinskome krilu, kako su me svaki čas okruživali posebnim i prikladnim čašćenjem. Oni su u zrcalu presvetoga Trojstva gledali neusporedivo dostojanstvo moga tijela koje se polako oblikovalo, vidjeli su kako Gospodin pripravlja da me učini sredstvom spasenja svijeta, i zbog toga s najvećom mogućom radošću širili su zdrav utjecaj na zrak i sve druge prirodne tvari koje su mogle pomoći mome rastu u majčinskome krilu.“

I Arkandeli, koji su u zrcalu Božjega znanja motrili uzvišenost vječnoga plana, i najveću moguću bliskost sjedinjenja moje duše s Bogom u odnosu na ljude i anđele, ključući

neprestano su mi služili. Na isti način drugi nebeski korovi vidjevši sličnost koju ću imati sa njima, rado su mi pobožno služili na slavu Stvoritelja, a zbog toga su čašćenja sada nagrađeni u Nebu i kliču u vječnoj radosti“.

Tijekom Povečerja dok se molilo *Zdravo Kraljice*, Gertruda se požali pred Gospodinom za sve nemarnosti u službi Njegovoj Majci te Ga je molila da nadoknadi za njih. Gertruda, dakle, prikaza ovu pjevanu antifonu Srcu Isusovu, a Gospodin kao da je usmjeravao iz svoga Srca prema Srcu svoje Djevice Majke tolike zlatne trublje koliko je bilo časti koje je ona htjela iskazati Gospi. Nježna i sinovska ljubav koju je Gospodin osjećao prema svojoj Majci odjekivala je svakom od ovih zlatnih trublji i nadoknađivala je za sve nemarnosti njene duše.

Možemo postići da naš dobri Otkupitelj nadoknadi na isti način za naše vlastite nemarnosti moleći ovu ili sličnu molitvu: „O preslatki Isuse, zbog ljubavi koja Te navela da se utjeloviš u čistoj Djevici i rodiš za nas kako bi nadoknadio za naše nedostatke, udostoj se, molim Te svojim preslatkim Srcem dati zadovoljštinu za sve grijehe koje sam toliko puta učinila iz nemarnosti i nezahvalnosti u službi i čašćenju tako dobre Majke koja mi je u svome majčinskom milosrđu uvijek pomagala u svim mojim potrebama. Kako bih joj iskazala zahvalnost koju zaslužuje, molim Te, dragi Isuse, da joj prikažeš svoje preslatko Srce puno blaženstva. Prikaži joj u svome Srcu svu božansku ljubav kojom si je izabrao od vječnosti prije svakog stvorenja da bude Tvojom Majkom. Sačuvao si je, stvarao i uresio na neusporediv način svakom milošću i krjepošću. Prikaži joj svu svoju vjernost jer tijekom cijeloga svoga zemaljskoga života Ti si joj iskazivao svoju sinovsku ljubav slušajući je, Ti koji si Kralj Neba, kao Sin slušao si svoju Majku. Podsjeti je na svoju vjernost posebno u času svoje smrti, kada si zaboravljajući svoje muke suosjećao s njom svu njenu muku svom svojom dušom te si je istovremeno podržavao i pribavio joj sina Ivana. Pokaži joj neusporedivu ljubav kojom si je htio uzvisiti iznad svih anđeoskih korova na dan njenoga slavnoga Uznesenja i učiniti Kraljicom Neba i zemlje. I daj, dobri Isuse, da bude Majka samilosna prema mojoj bijedi, milosrdna Gospodarica i Zagovornica u životu i smrti“.

Dok je Gertruda zazivala pomoć ove slatke Majke riječima *svrni, dakle, Zagovornice naša*, izgledalo joj je da je ova slavna Kraljica privučena prema njoj snažnim vezama, svaki puta kad se spominje Djevica Majka nazivajući je odvjetnicom, njena majčinska nježnost bude toliko potresena da nam ne može ništa odbiti. Na riječi *one svoje milostive oči na nas*, Gospa majčinskom gestom potače Sina da gleda zemlju i reče: „Evo svoje oči mogu navesti da gledaju sve one koji me zazivaju i na takav način zadobiju obilje milosti vječnoga spasenja“.

Gospodin se udostoji zatim poučiti Gertrudu da je trebala barem jedanput dnevno moliti Njegovu svetu Majku s ova dva zaziva: *Svrni, dakle, zagovornice naša one svoje milostive oči na nas*, govoreći joj da će na takav način osigurati snažnu pomoć u času svoje smrti.

Ona prikaza u čast Gospi sto pedeset *Zdravo Marija*, moleći je da joj pomogne u času smrti svojom majčinskom nježnošću. A tada sve riječi koje je ona izgovarala bile su u obliku zlatnika prikazane vrhovnom Sucu koji ih je zatim davao svojoj Majci. Ova nježna Majka ih je uzimala i, kao vjerna blagajnica, stavljala ih je jedan po jedan na stranu u korist ove duše koja će kad izađe iz ovoga života dobiti od vrhovnoga Suca toliko utjeha i pomoći koliko je bilo molitava koje je prikazala na čast Njegove Majke Djevice.

Gertruda shvati da ako bilo tko preporuča posebnim molitvama svoj zadnji čas bilo kojemu svecu, njegove molitve odmah budu donesene pred vrhovnoga Suca, a svetac kome se preporučio bude proglašen njegovim čuvarom.

52. Dostojanstvo Svetoga Križa

Na dan Uzvišenja Svetoga Križa dok se naklonila da bi častila dragocjeno drvo, Gospodin joj reče: „Vidiš na koju je čast uzvišen ovaj Križ, a ja sam na njemu bio obješen od šestoga do devetoga sata. Promisli kojim dobročinstvima ću trebati nagraditi jedno srce u kome sam godinama boravio“. A ona reče: „Ajme, Gospodine, ja sam ti u svome srcu dopustila da kušaš tako malo slasti!“ Gospodin odgovori: „Ja ga nezasluženo častim jer sam ga svojom dobrotom izabrao među tolikim drugima. Na isti način nagradit ću nezasluženo one koje sam izabrao svojim milosrđem“.

Dok je prisustvovala Misi, Gospodin je pouči ovim riječima: „Razmatraj o primjeru koji dajem svojim izabranicima iskazujući toliku čast Križu. Ja svoj Križ, trnje svoje trnove krune, koplje koje mi je probolo bok, čavle koji su poslužili u mojoj Muci uzdižem na veće dostojanstvo od svih drugih predmeta kojima sam se služio tijekom svoga zemaljskoga života. Zato želim da oni koji me ljube, i na poseban način me žele nasljedovati pokazuju, na moju slavu i njihovu korist, više ljubavi svojim neprijateljima, nego prijateljima jer bi to bilo neusporedivo veće dobro njihovim dušama. Ako možda u trenutku uvrede zaborave, zbog ljudske krhkosti, da uzvraćaju dobrim za zlo, a kasnije odgovore dobrim na zlo, ne propuštaju da na takav način iskažu meni dragu čast, jer i moj Križ je neko vrijeme bio skriven pod zemljom da bi kasnije bio uzvišen. Ja na poseban način ljubim križ jer ljubim spasenje ljudskoga roda, a križ mi je poslužio da to učinim. Nešto slično se događa pobožnim vjernicima koji misle s više zahvalnosti na patnje kojim su zaslužili obilnije primiti milost.“.

Budući da je Gertruda jako željela dobiti neku relikviju Svetoga Križa, toliko dragoga Gospodinu, odlučila je da bi je častila na poseban način kako bi se Gospodin s još više ljubavi odnosio prema njoj. On joj reče: „Ako hoćeš imati relikvije koje moćno privlače moje Srce prema onima koji ih posjeduju, *čitaj ponovno izvještaj o mojoj Muci i na poseban način, s više ljubavi meditiraj riječi koje sam izgovorio, napiši ih i čuvaj kao relikvije. Ako ih budeš često razmatrala, zaslužit ćeš moju milost bolje nego tražeći relikvije.* Ako te moje nadahnuće ne pouči o ovome, možeš to shvatiti jednostavno svojim razumom. Jedan prijatelj, koji želi potaknuti svoga prijatelja da se sjeća njihova prijateljstva od prije, kaže mu: Sjeti se simpatije koju si osjećao prema meni kada si mi govorio one riječi – radije će mu to reći nego – Sjeti se našeg prijateljstva kad si sjedio na onome mjestu i bio obučen u one haljine. Možeš vjerovati da najdragocjenije relikvije koje se mogu imati na zemlji su riječi pune ljubavi moga božanskog Srca“.

Ona je zatim molila za pomoć Gospodina da može započeti post propisan Pravilom koji se počinje od toga dana, a koji redovnici opslužuje šest mjeseci. Gospodin s puno dobrote odgovori: „Kada se neki redovnik zbog gorljivosti opsluživanja Pravila rado podloži i iz ljubavi prema meni posti tražeći ne svoju, nego moju slavu, ja koji ne trebam vaša dobra, potaknut dobrotom, udostojim se primiti ovaj post kao kad neki kralj prihvaća nekoga od svojih podanika da mu služi svaki dan za stolom o svome trošku. Može se dogoditi da redovnik zbog poslušnosti poglavaru ne posti, iako mu je žao što ne može to učiniti. Ako u dobroj volji on uzdiže svoju dušu meni sa željom da opslužuje Pravilo, a ipak se rado podlaže svome poglavaru u poniznosti kojom sam se ja podložio ljudima na Očevu slavu, veoma rado ću prihvatiti čin njegova čašćenja koji mi iskazuje. Slično kao kad netko za stolom osjeća radost kad pored njega sjedi bliski prijatelj i svim srcem ga poziva da jede govoreći da neće ništa kušati ako on prvi ne uzme nešto od svakoga jela.“

Ali ako neki redovnik potaknut gorljivošću svoje želje, nastavi strogo opsluživati Pravilo o postu usprkos zabrani svoga poglavara, a zatim promisli, pokaje se i ispravi, ja ću

mu oprostiti slično kao kad vladar oprašta nekome od svojih vjernih vođa koji mu je tijekom bitke nepažnjom uzrokovao malu nelagodu“.

Tijekom iste mise Uznesenja Svetog Križa dok je bilo Podizanje prikazivala je Gospodinu posljednje kušnje koje je zajednica proživljavala i dobila je ovaj odgovor: „Ja bez sumnje pijem ovaj kalež gorčine koji je gorljivost vaše pobožnosti i vaših želja pretvorila za mene u slast, i svaki puta kad mi ga prikazujete, ja ću biti njime opojen do mjere da ću se udostojati uslišiti vašu želju“.

Gertruda je govorila: „Gospodine, na koji način Ti možemo prikazati ovaj kalež?“ On se udostojao odgovoriti: „Svaki puta kada netko Bogu priznaje svoju bijedu, prikazuje Bogu na Njegovu vječnu slavu svoju muku što nije uvijek želio primiti Tijelo Kristovo sa svom gorljivošću s kojom bi to trebalo te je spreman podnositi do smrti sve muke koje se mogu kušati, tada bi prikazao Bogu na taj način kalež slađi od najslađeg pića i ugodniji od bilo kojeg mirisa“.

Ona shvati da tko je spriječen pričestiti se ili da iskaže Bogu neku čast, može umjesto toga prikazati mu ovu molitvu: „O potoku koji proizlaziš iz izvora života, o preslasni okuse božanske slasti, o opojenosti svih blaženstava, evo ja dodajem tvojoj punini kap svoje bijedne nedostojnosti, jer uzdišem i uzdisat ću vidjevši svoju dušu kako gladuje i kako je primorana da zbog vlastitih grijeha bude daleko od puta milosti.“

O Stvoritelju i obnovitelju moga bića, samo Ti možeš ispuniti na svoju slavu i nemoguće stvari. Udostoji se savršeno urediti moje srce i moje riječi. Ja rado prihvaćam u svojoj duši, patnju svih čežnji koje je ljudsko srce ikada kušalo prema Tebi od početka svijeta, samo da Ti u meni možeš pronaći svoje ugodno boravište. Tako ću Ti moći zahvaliti što često svoje milosti daješ nedostojnima i nezahvalnima“ .

53. Blagdan anđela čuvara i sv. Mihaela arkandela

Jednoga dana kad je bio blizu blagdan sv. Mihaela arkandela, Gertruda je pripravljaajući se na Pričest razmišljala o pomoći koju se Bog u svojoj darežljivosti udostojao udijeliti njenoj bijedi posredstvom službe anđeoskih duhova. Ona im je htjela zahvaliti te je s tom nakanom prikazala Tijelo i Krv Kristovu. Govorila je: „Preljubljeni moj Gospodine, prikazujem Ti divni Sakrament na čast ovoga slavnoga Kneza Tvog nebeskoga dvora, na Tvoju slavu i uvećanje njihovog vječnoga blaženstva“.

Tada Gospodin privlačeći sebi i sjedinjujući sa svojim Božanstvom Sakrament koji mu je bio prikazan, obasu Anđele tako obilnim duhovnim užiticima, da kada već ne bi posjedovali vječnu radost, ovi duhovni užitci sada bi bili dostatni da ih ispune svom mogućom srećom. Tada različite anđeoske hijerarhije dođoše jedna poslije drugih pozdraviti je s poštovanjem govoreći: „Dobro si učinila što si nas počastila ovim prikazanjem jer mi nad tobom bdijemo s posebnim poštovanjem“.

Red anđela je govorio: „Mi s radošću bdijemo dan i noć čuvajući te da ne izgubiš ni najmanju milost koja te pripravlja dostojno primiti jednoga dana tvoga Božanskoga zaručnika“. Ona tada zahvali Bogu i svim blaženim duhovima sa željom da sazna koji od anđela je određen da joj bude čuvar. I odmah pristupi jedan od plemenitih anđeoskih knezova, prekrasno odjeven i urešen divnim draguljima da se to ovdje na zemlji ne može niti zamisliti. On se zaustavi na određenoj udaljenosti od Gospodina i od nje, kao da ih može motriti jednim nježnim pogledom ljubavi te reče: „Snagom prisnog služenja kojim sam često potakao Božanskoga zaručnika prema ovoj duši i podizao ovu dušu prema Njemu, s radošću u duhu usuđujem se predstaviti u ovome trenutku“. Ona mu prikaza tada neke posebne molitve koje

je molila njemu u čast a njemu je to bilo drago i s radošću pod likom bijelih ruža prikaza ih klanjanja dostojnom Trojstvu.

Tada se predstave arkandeli i dobrohotno je pozdrave govoreći: „Predraga Kristova zaručnice, mi želimo s bratskom pobožnosti objaviti ti i u mjeri u kojoj ti to možeš razumjeti skrivene tajne Božje, za koje u zrcalu božanskoga znanja shvaćamo da su korisniji tvojoj duši“.

Anđeoski kor Poglavarstva joj rekoše: „Mi ti služimo u svemu što ćeš učiniti na hvalu i slavu tvoga i našega Gospodina po svojim razmatranjima, riječima, i spisima podržavajući te vjerno i potičući tvoju gorljivost“.

Kor Gospodstva nadoda: „Na čast Kralju ljubi pravednost i neka ti srce raspaljeno ljubavlju ne podnosi kočnice razuma. Zbog toga svaki puta kada Kralj slave poželi naći u tvojoj duši počinak, a tvoja duša osjeti polet ljubavi prema Njemu, mi ćemo u tebi učvrstiti dužno poštovanje prema njegovom Veličanstvu da Njegova uzvišena slava ni na koji način ne bi bila oštećena“.

Kor Vlasti zatim reče: „Mi se na sve načine trudimo da te uvijek prikažemo Kralju kraljeva urešenu svim krjepostima koje raduju Njegovo Srce“.

Kor Moći nadoda: „Znamo koje blisko sjedinjenje te povezuje s Ljubljenim tvoje duše. Zbog toga ćemo uvijek bdjeti da odstranimo sve zapreke nutarnje i vanjske koje bi mogle ometati vaše neizrecive razgovore, koji raduju nebeski dvor skupa sa cijelom Crkvom. Jedna duša raspaljena ljubavlju uistinu može izmoliti više milosti od tisuća mlakih duša“.

Tada Gertruda pobožno zahvali Gospodinu i svim ovim blaženim anđeoskim duhovima za tolike darove i još za mnoge druge koje bismo mogli iznijeti kad bi za to bili sposobni. Predajemo ih božanskoj dobroti jer samo ona sve savršeno poznaje.

54. Blagdan jedanaest tisuća djevice

Tijekom blagdana jedanaest tisuća djevice u časoslovu pod Jutarnjom su se često ponavljale ove riječi: „*Evo Zaručnika, iziđite mu u susret*“. Gertruda je sva bila raspaljena pobožnošću te reče Gospodinu: „O preželjkovani Gospodine, čujem kako se neprestano ponavljaju ove riječi, kaži mi kada ćeš doći i što ćeš nam donijeti?“

Gospodin reče: „Ja ću ubrzo djelovati u tebi i po tebi, a gdje je tvoja svjetiljka?“ Ona odgovori: „Evo, Gospodine, moga srca koje ti može poslužiti kao svjetiljka“. Gospodin: „Ja ću ga ispuniti uljem svoga Božanskoga Srca“. Ona: „A što će služiti kao stjenjak ove svjetiljke?“ Gospodin: „Stjenjak koji želim je pobožna nakana koja će gorjeti u tvojoj nutrini i usmjeravati će prema meni sva tvoja djela“.

Tijekom responzorija *Autore istinske čistoće* na riječi: „Vječna kruna djevice“ ona zahvali Gospodinu za zasluge svih ovih djevice kao i za darove koje im je udijelio. Tada kao da su se one ukazale raspoređene oko Gospodinova prijestolja, upravljali su prema Njemu zrake svjetla koje su bile znak njihove zahvalnosti, a Gospodin ih je upijao u sebe te bi ih zrcalio na dušu koja je za njih zahvaljivala.

Dok se pjevao responzorij *kraljevstva svijeta* na riječi: „Što sam vidio, što sam ljubio“, Gertruda se sjetila jedne osobe koja je često bila mučena velikom željom da vidi Boga, te reče Gospodinu: „O Bože dobrote, kada ćeš se udostojati utješiti ovu dušu, kako bi mogla s radošću pjevati ovaj responzorij?“

Gospodin odgovori: „Vidjeti me, ljubiti me, i vjerovati meni je tako veliko dobro da nitko to ne može željeti, a da se time duhovno ne okoristi. Budući da duša koja to želi ne može nikada u punini to zadobiti zbog svoje ljudske krhkosti, moje Čovječstvo koje na ovo

neizrecivo dobro ima kao neko pravo nasljeđa, zadobije ga u ime moga Božanstva, da bi u dan kada stvorenje bude slobodno od tijela moglo primiti ga i vječno uživati“.

Jedne druge večeri dok se pjevao ovaj isti responzorij *kraljevstva svijeta* na riječi: „Iz ljubavi prema mome Gospodinu“ ona osjeti da je Božansko Srce bilo toliko prožeto slašću zbog pobožnosti onih koje su pjevale, da je Isus Krist, Sin Božji, naš brat po tijelu, uskliknuo: „Ja uistinu izjavljujem da se danas osjećam kao njihov dužnik i nagradit ću ih za vjernu službu koju su mi danas iskazale prema mjeri njihovih snaga“.

Na riječi Isus, što znači Spasitelj, Gospodin se osjeti ponovno njihovim dužnikom te se obaveza ostvariti u punini djelo njihova otkupljenja prema željama koje su imale još od djetinjstva, ali je to odložio do trenutka od vječnosti predodređenoga koji je odredila Njegova očinska providnost. Na riječi Krist, što znači Pomazanik, Gospodin se obaveza da će im udijeliti pomazanje pobožnosti koje su željele i koje im još nije bio udijelio.

Na riječi što *sam vidio, što ljubim*, Gospodin je pred svojim Ocem i pred svim svetima svečano izjavio da su one prakticirale svoju katoličku vjeru vršeći djela pravde. A kad se pjevalo *u koga sam vjerovao, koga sam ljubio*, izjavi da su one uvijek bile sjedinjene s Njim po postojanoj nadi i savršenoj ljubavi.

Tada ona reče: „Ajme, Gospodine, a i što ćeš učiniti za one koje u ovome času nisu u koru?“ Gospodin odgovori: „Ja sam ih privukao svome Srcu i u srca svih prisutnih sestara ulio pobožnost svih onih koje su neki puta kušale milinu pjevajući ovaj responzorij, i blagoslovio sam ih skupa s njima“.

Gertruda primijeti: „Ako su ove redovnice mogle tako lako zadobiti tako veliko dobro, što gube one koje su nemarne te zapostavljaju tako laka sredstva za nadoknadu svojih grijeha?“ A Gospodin odgovori: „Kada neki gospodar nekome od svojih visokih dostojanstvenika dadne veliko bogatstvo, posjede, dragocjene haljine, svi oni koji ga vide kako izlazi iz kraljevske palače, odmah primijete koje su mu velike časti bile iskazane. Ali ako on zapostavi dobro upravljanje povjerenim mu dobrima, odmah se izlaže velikoj šteti i propasti, ako mu gospodar i ne oduzme ništa što mu je bio dao u svojoj velikoj dobroti. Na sličan način kada ja nagradim nečiju malu pobožnost velikim dobročinstvima, ljudi se trebaju gorljivo truditi da budu duhovno plodonosni, a ako propuštaju da to učine, gube plod dobara koja su im bila dana. Pa ipak veličina moje dobrote, koja me navela da ih nezasluženo nagradim, pokazat će se i u njima meni na hvalu i slavu“.

Gertruda reče: „Gospodine, kako se mogu ponašati u ovome oni kojima nisi ništa od svega ovoga objavio?“ Gospodin odgovori: „Treba se truditi oko onoga što razumiju jer ja dajem njima uvijek dovoljno svjetla da se znaju usmjeravati. Tko prima više svjetla, dužan je više zahvaljivati i biti krjeposniji. Ako zbog slabosti ili svjesno zapostavi donositi plodove milosti koje svima dajem izlaže se opasnosti da padne u vječnu propast“.

Jednom drugom zgodom tijekom responzorija kad je zajednica svim srcem pjevala: *prezreo sam kraljevstvo svijeta i sve njegove zamamnosti* zli dusi su bili zbunjeni. Ona shvati da kad se srcem punim ljubavi prema Bogu prezire svijet i sve njegove ispraznosti kojima nas davao želi zavesti odmah snaga ovoga zloga duha oslabi na takav način da se više ne usuđuje napadati na tom području onoga tko mu se odupro s toliko jakosti.

55. Svetkovina svih svetih

Na svetkovinu svih svetih bila su joj objavljena neizreciva otajstva o slavi uvijek klanjanja dostojnoga Trojstva, i kako slavno i blaženo Trojstvo, bez početka i kraja, obiluje radošću i blaženstvom te kako je za sve svete vječni izvor radosti i slave.

Ipak nije uspjela izraziti riječima ono što je tako jasno kontemplirala u zrcalu božanskoga svjetla te je objavila samo ovo malo stvari koje je izrazila u obliku usporedbi. Gospodin nad nebeskim vojskama, Kralj slave joj se ukaza sličan moćnom ocu obitelji koji je pozivajući susjede i prijatelje pripremio veliku gozbu za sve svoje dostojanstvenike i poglavare kraljevstva. Onaj koji je izvor života vječnoga svjetla, darovatelj svih dobara koja u punini zasićuju Anđele kao da uvodi i članove još vojujuće Crkve među korove izabranih koji već slave pobjedu u Nebu, i dodjeljuje svakome mjesto prema njegovim zaslugama.

Oni koji su na primjer živjeli u braku u skladu sa zakonom i u strahu Božjem činili dobra djela bili su pridruženi koru svetih Patrijarha. Oni koji su zaslužili upoznati tajne Božjih otajstava bili su pridruženi koru Proroka. Oni koji su se posvetili propovijedanju i poučavanju bili su pridruženi koru Apostola, i tako dalje.

Gertruda vidje da su redovnici, koji Bogu služe u poslušnosti i podložnosti Pravilu, pridruženi koru Mučenika, kao i mučenici koji uživaju neizrecivu radost jer su podnosili mučeništvo. Redovnici koji su u Nebu pored njih dobivaju posebne nagrade zbog mrtvljenja koja su prakticirali. Uistinu, ruka mučitelja nije prolila njihovu krv, ali žrtvujući svoju volju oni čine nešto veće, jer trajnim odricanjem prikazuju Bogu ugodnu žrtvu svaki dan.

Prije Pričesti ona je htjela moliti za Crkvu, a budući da nije osjećala ni najmanje pobožnosti, pitala je Gospodina da joj udijeli radost molitve ako želi da moli na ovu nakanu. Tada je vidjela različite boje: bijeli sjaj čistoće djevičanstva i boju hijacinta ispovjedalaca, crvenu boju mučenika i druge boje koje su predstavljale zasluge različitih svetaca. Tada se i ona htjede približiti Gospodinu, ali vidjevši da nije obučena ni u jednu od ovih boja, vođena Duhom Svetim koji čovjeka uči mudrosti, gorljivo zahvali Bogu za sve osobe koje se On udostojao uzdići u uzvišeno dostojanstvo djevice i zamoli Ga da iz ljubavi koja Ga je navela da se rodi od Djevice, udostoji se na svoju slavu čuvati savršenu čistoću duše i tijela svima koji su u Crkvi pozvani na toliku čast. Ona odmah vidje svoju dušu urešenu bijelim sjajem djevičanstva.

Zatim zahvali Bogu za svetost i savršenstvo svih Ispovjednika i Redovnika u kojima Gospodin od početka nalazi svoju milinu. Molila Ga je da čuva i jača u dobru sve one koji su se borili u Crkvi noseći redovnički habit. I ovaj puta vidje da je obučena u boju hijacinta. Zatim je zahvaljivala za različite redove svetaca moleći za dobro Crkve, za njeno širenje, a njena duša bi tada bila odjenuta bojom svakoga od tih redova. Na kraju zahvali i pomoli se za sve one koji Boga ljube, i učini joj se da je njena duša odjenuta zlatnim plaštem. Urešena tako različitim zaslugama Crkve stupi pred Gospodina, a On uživajući u njenoj ljepoti reče svetima: „Evo je u svojoj zlatom ukrašenoj haljini i urešenoj različitim vezovima“. Zatim pružajući ruku privuče je sebi i pridrža je, kao da je preobilje duhovnih radosti bilo takovo da to njena slabost nije mogla podnijeti.

Približavao se trenutak Pričesti a ona osjećajući se jako slabom reče Gospodinu: „O moj Preljubljeni, kako ću ustati da Ti dođem u susret kada mi budeš dolazio u Presvetom Oltarskome Sakramentu kad ne mogu stajati na nogama, a nikome nisam rekla da mi pomogne? “

Gospodin odgovori: „Zar trebaš pomoć od ljudi kad si, oslonjena na mene koji sam tvoj Ljubljeni, potpomognuta mojom Božanskom svemogućnošću? Ja ću ti dati snage da hodiš i ostaneš na nogama“. Uistinu, uz pomoć milosti ona koja već duže vremena nije mogla stajati ni hodati sama, podiže se snagom duha i pođe primiti Tijelo Kristovo. Nahranjena ovom nebeskom hranom postala je jedno s Njim u duhu.

56. Sveta Elizabeta

Za blagdan sv. Elizabete dok su se pjevale riječi iz posljednice *Majko, priznaj nas kao svoju djecu*, ona pobožno pozdravi sveticu moleći je da se sjeti nje nedostojne. Svetica odgovori: „Vidim te u ogledalu vječnoga svjetla gdje divno blistaju nakane tvojih djela“.

Gertruda reče: „Plemenita gospodo, zar ne potamnjuje tvoju slavu ako na dan tvoga blagdana ja pjevam pohvale tebi na čast a da ne mislim izravno na tebe, i da ne usmjeravam svoju pažnju na druge osim na Onoga tko ti je dao sva ova dobra?“

Svetica odgovori: „Naprotiv, ja sam ti beskrajno zahvalna jer na takav način tvoje pohvale me raduju kao da odjekuju na nekom muzičkom instrumentu. Naprotiv, misliti izravno na mene bilo bi kao da popратиš svoje pohvale blejanjem ovaca i mukanjem bikova“.

57. Sv. Katarina Djevica i Mučenica

Na dan sv. Augustina dok joj je Gospodin objašnjavao riječi: *Nitko nije opsluživao zakon Gospodnji kao on*, pokazivao joj je zasluge različitih svetaca. Ona je sada poželjela spoznati slavu i zasluge sv. Katarine djevice koja joj je bila posebno draga još od djetinjstva. Gospodin usliša njenu želju i pokaza joj ovu svetu djevicu na tako uzvišenom prijestolju da kada u Nebu ne bi bila jedna Kraljica veća od nje, njena slava bi bila dostatna da prosvijetli cijeli raj. Moglo se blizu nje vidjeti, ali malo ispod, 50 filozofa koji su «znanošću» opovrgavali božansko nadahnuće, a ona ih je molitvom zadobila za Nebo. Svi su držali u ruci zlatno žezlo čiji je kraj, obasut cvijećem, bio položen na odjeću ove djevice kao da je ukrašavaju jednim vijencem.

Cvijeće ovoga vijenca predstavlja sav napor koji su ovi filozofi bili uložili da zadobiju znanje. Oni su iskazivali čast ovoj slavnoj djevici jer nakon što su sve svoje znanje upotrijebili za ispraznu slavu, bili su zatim nadvladani milošću vjere i gorljivošću nebeske mudrosti sv. Katarine. Izgledalo je da joj Gospodin često iskazuje čine posebne naklonosti saopćavajući joj svojim božanskim dahom radosti koje je on crpio iz srca onih koji su na zemlji slavili spomen – dan svetice, kao i spomen – dan sv. Janje. Kruna koja je bila na glavi sv. Katarine bila je ukrašena divnom raznolikošću svježeg cvijeća čija ljepota se odražavala na sve one koji su je častili.

58. Blagdan posvećenja crkve

Za blagdan Posvete crkve dok su se tijekom jutarnje molitve izgovarale riječi *kraljica iz Sabe dođe posjetiti kralja Salomona*, te riječi s dragocjenim ukrasom *krjeposti*, Gertrudu zahvati grižnja savjesti te reče Gospodinu: „Ajme, dobri Gospodine, kako ću doći do Tebe, ja tako malena, u meni nema nikakvoga traga krjeposti?“

Gospodin odgovori: „Često si ranjena jezikom onih koji ti govore iza leđa“. Ona odgovori: „Znam dobro, moj Gospodine, da sam zbog svojih slabosti često razlogom skandala drugima“. Gospodin reče: „Ukrašena riječima onih koji ti govore iza leđa kao isto tolikim krjepostima doći ćeš meni koji imam samilosti prema tebi i prihvaćam te u dobroti. Štoviše, bez razloga se prekorava tvoje ponašanje. Moje Srce će te još više ispunjati znakovima ljubavi, jer tada postaješ slična meni koji sam u svemu što sam radio imao one koji su me klevetali“.

Tijekom responzorija *Blagoslivljaj* Gospodin je uvede na neko mjesto neusporedivog sjaja. Bilo je to Njegovo Srce koje je bilo kao u obliku nekog boravišta gdje se trebao slaviti

blagdan Posvete crkve. Čim je ona tu ušla, činilo joj se da gubi svijest zbog neizrecivih ljepota kojima je ovo boravište bilo ispunjeno.

Gertruda reče: „Gospodine, da si me uveo u bilo koje mjesto po kome su hodale Tvoje svete noge, već to bi bilo za mene jako draga stvar, ali kako Ti mogu uzvratiti za ovo što si za mene učinio?“ Gospodin odgovori: „Budući da često nastojiš prikazati mi svoje srce, najplemenitiji dio tvoga bića, pravedno je da se ti naslađuješ u mom Srcu, jer ja sam tvoj Bog koji je sav za tebe u svemu, to jest život, znanje, hrana, odjeća i sve što ljudsko srce može poželjeti“.

Ona odgovori: „O Bože moj, ako se ikada moje srce bude suobličilo tvojoj želji, to će biti po Tvome daru, o moj Gospodine.“ On reče: „Odgovara mojoj naravi da nagrađujem dušu koju sam obasuo blagoslovom svoga Duha, jer ako se netko meni predaje vršeći volju moga Srca, ja se usklađujem sa njegovim željama“.

Dok je ona u duhu hodila posred tolikih slasti, vidjela je da je ovo božansko blago sazdano kao od dragulja različitih boja u obliku kvadratića, a oni su bili jedni s drugim prilijepljeni ne cementom, nego zlatom. Promatrajući ih izbliza ona na svakom dragulju primijeti divne igre svjetlosti, iz čega shvati da posebne milosti udijeljene izabranicima u njima uzrokuju divnu radost. Raspored ovog svjetlosnog treperenja u Božanskome Srcu divno predstavlja predodređenje svakoga izabranika i istovremeno njihove potrebe da budu potpora jedni drugima kao što se uzajamno podržava kamenje na nekom zidu. Između ostaloga shvati da zlato koje povezuje to dragocjeno kamenje predstavlja ljubav kojom se vjernici trebaju uzajamno podnositi s čistom nakanom i Bogu za ljubav.

Drugom zgodom tijekom bdijenja Posvete crkve činilo joj se da se pojavljuje pred Gospodinom, Kraljem kraljeva, kao neka Estera obučena u kraljevsku odjeću, to jest u zasluge koje je zadobila Gospodinovom milošću. Ona je zagovarala svoj narod, to jest Crkvu, a Kralj je tako dobrohotno primi da je izgledalo kako je pripuštena svetištu Njegova preslatkoga Srca. Čula je kako joj Gospodin nježno govori: „Evo, ja u tvoje ruke stavljam svu slast svoga Božanskoga Srca da bi je ti slobodno dijelila svima kako se tebi sviđa“. Tada joj se činilo da nešto crpi rukom iz Gospodinova Srca i time škropi sve neprijatelje koji su u to vrijeme prijetili da će uzeti posjede samostana. Tada shvati da će se oni na koje je pala kap ove tekućine uzete iz Srca Isusova ubrzo obratiti na istinsku pokoru kako bi zadobili spasenje vlastite duše.

Zatim je gorljivo molila za neku osobu i izgledalo joj je da je na nju izlivena dobra mjera milosti koja je crpljena iz Gospodinova Srca, ali u njenom srcu ona se odmah pretvarala u gorku vodu. Gertruda je bila začuđena, ali Gospodin joj odgovori: „Kada se nekom prijatelju dadne novac, on je slobodan kupiti što želi. Istim novcem se mogu kupiti slatke ili gorke jabuke, neki više vole kupiti gorke jabuke jer mogu trajati duže vremena. Na sličan način kad me moji izabranici mole, ja udijelim milost nekoj duši, a ona čini u njoj što je za njenu veću korist. Na primjer ako je bolje za neke duše da ovdje na zemlji trpe negoli da kušaju moje utjehe, milost koju im dajem za njih se pretvara u progonstva i gorčine po kojima se sve više usavršuju u krjepostima prema odredbama moga Božanskoga Srca. Iako duše u tim trenucima nisu svjesne moga plana, naknadno će kušati njegove učinke s toliko više slasti kolika je veća bila vjernost i strpljenje s kojima su podnosili meni za ljubav protivštine života“.

Na jutarnjoj molitvi dok je nastojala biti usredotočena na Boga, tijekom responzorija *Vidio sam grad*, Gospodin je podsjeti na riječi koje je ona obično govorila ljudima da ih utješi i potakne na povjerenje u Boga te reče: „Da bi shvatila koliko mi je drago vaše povjerenje, želim ti pokazati kako rado prihvaćam dušu koja se nakon što je sagriješila, raskajana vraća meni s odlukom da će ubuduće izbjegavati ponovno pasti u grijeh“.

Govoreći ove riječi Sin Božji, Kralj, odjeven u znakove svoga dostojanstva, stupi pred prijestolje Boga Oca i naglas zapjeva responzorij *Vidio sam grad, sveti Jeruzalem*. Na ove riječi ona shvati neizrecivu sreću koju Srce Božje kuša kada neka duša iskreno odluči da ispravi svoje nesavršenosti žaleći i kajući se što se zbog premalo bdijenja udaljila svojim osjećajima, riječima i djelima od Boga koji je neprestano obasiplje tolikim dobročinstvima. Svaki puta kada se duša iskreno obrati, Sin Božji novim poletom i kliktanjem ljubavi pjeva Bogu Ocu riječi ovoga responzorija ili neke druge slične ovima.

Gertrudi se činilo da na riječi *čuo sam jaki glas koji je dolazio s prijestolja govoreći*, i na one riječi koje slijede, Sin Božji kao da jeca na riječi onog koji je potresen u srcu te govori ove ili slične riječi: „Bijedna li mene, kako sam mogao izgubiti sve ovo daleko od Boga koji me ljubi“. Na ljudske riječi Sin Božji je odgovarao jačim glasom u skladu s Očevim glasom koji je govorio: „*Evo boravišta Božjega među ljudima*“, dok su anđeli slušali diveći se.

Ovo viđenje daje shvatiti da raskrajana duša, koja iskreno odluči izbjegavati zlo i činiti dobro, uistinu postaje Božje prebivalište, u kome se On udostoji boraviti kao u vlastitoj kući, kao Gospodin uzvišenosti, Zaručnik duša koje ljube, blagoslovljen u vijeke vjekova.

U takvom času Bog Otac blagoslovi govoreći: „*Evo sve činim novo!*» (Otk. 21,5)“ da bi nam pomogao shvatiti da zbog pokajanja po blagoslovu Božjem i svetom životu Njegova Sina sve bude obnovljeno i bude ispunjeno u vjernoj duši. Zbog toga se kaže da je više radosti u Nebu za jednoga obraćenoga grešnika, negoli zbog 99 pravednika kojima ne treba obraćenje (usp. Lk 15, 7), jer sama beskrajna Božja dobrota prema dušama koje čine istinsku pokoru je razlog ove radosti.

Gospodin nadoda: „Kada vjerna duša prijeđe iz ovoga života u nebeske odaje, ja je ispunjam slašću i učinim da u njenim ušima ponovno odjekuju riječi himna *Vidjeh sveti grad Jeruzalem kako silazi na zemlju. Sve činim novo*, ispunjam dušu u jednom času radošću koju stanovnici Neba kušaju skupa sa mnom na najmanji znak istinskoga pokajanja.

59. Posveta kapelice

Kad je završena posveta kapelice dok se pod Jutarnjom pjevao responzorij *vidjeh grad*, ukaza joj se Gospodin u odjeći vrhovnoga svećenika. Sjedio je na biskupovoj stolici koja je bila naslonjena na zid i okrenuta oltaru. Odjeća je bila skupljena oko njega i izgledalo je kao da je ono mjesto izabrao za svoje boravište. Ona primijeti da je Gospodin daleko od mjesta gdje je ona molila, a njene želje su težile da Ga privuku njoj. Gospodin joj reče: „Ja sam onaj koji ispunja nebo i zemlju, koliko više ovu malu kuću? Ne znaš li da se s više pažnje gleda točka koju strijela treba pogoditi negoli ona s koje se strijela odapinje? Znaj da se djelovanje moje ljubavi ne objavljuje toliko na mjestu gdje se tjelesno ukazujem, nego radije ondje gdje je moje blago i gdje moje Božanstvo može pronaći svoje zadovoljstvo“. I evo kao rukom – čudo neshvatljivo – on dodirnu oltar kao da mu je bio blizu govoreći: „Ovdje je i tamo. Tko traži milost za svoje spasenje, naći će je među mojim dobročinstvima, a tko traži moju ljubav, naći će na još slađi način u dubini svoje duše“.

Iz ovih riječi Gertruda shvati da se uvelike razlikuju oni koji traže svoju tjelesnu i duhovnu korist od onih koji se predaju s povjerenjem u očinsku providnost Njegove ljubavi. Tijekom mise dok se pjevalo *moja kuća zvat će se kuća molitve*, Gospodin položi ruku na svoje Srce i reče: „To čine sa ljubavlju u ovoj kući, to jest u crkvi. Svatko tko traži, prima“. Zatim podiže ruku i pruži je prema hramu i ostade u tom stavu kao da ova ruka treba neprestano u ovom hramu dijeliti svoja dobročinstva.

Tijekom tjedna dok se pjevala antifona himna *Blagoslovljeni temelji hrama*, prekrasni nebeski duhovi odjeveni u vezenu odjeću ukazaše se na zidu. Ona shvati da su poslani čuvati

hram i braniti ga od svih neprijateljskih zasjeda. Oni su se dodirivali krajevima svojih zlatnih krila i pjevali ugodnu pjesmu pohvale Božanstvu. Svaki čas silazili su sa vrha zida sve do temelja kako bi pokazali trajnu dobrohotnost kojom su pohodili ono mjesto i one koji u njega dolaze kako bi ih čuvali od svakoga zla.

Tijekom blagdana posvećenja Gertruda je bila primorana biti u krevetu, a tijekom Jutarnje potrudila se u duhu sjediniti sa onim nebeskim duhovima kao što je to bila učinila prije nekoliko godina po posebnom Božjem daru kada je devet anđeoskih korova došlo nadoknaditi njenu slabost te su u njeno ime zahvaljivali Bogu. Ona je kušala neizrecivu radost duha i htjela bismo o tome na dugo govoriti, ali smo se suzdržali radi sažetosti. Samo ćemo sada reći da ona vidje rijeku čija se kristalno čista i malo valovita voda širila po svom beskrajnom nebesu. Jedno božansko svjetlo je odsjajivalo nad ovom vodom u prekrasnoj igri kao da sjaje tisuće sunaca. Rijeka je označavala milost pobožnosti koju joj je Gospodin u tom trenutku dao s toliko obilja, a valovi su predstavljali brojne misli koje je ona nastojala usmjeriti na Boga.

Tada Kralj slave uroni zlatni kalež u rijeku i izvuče ga puna do vrha pozivajući sve svete da piju. Oni su iz njega crpili obnovljenu radost i zahvaljivali su za sva dobročinstva koja je dao ovoj duši Darovatelj svih dobara. S dna kaleža izlazile su kao neke zlatne cijevi koje su bile usmjerene prema nekim osobama koje su u ovoj prigodi pomogle našoj izabranici da ima mogućnost baviti se jedino Bogom. Bile su usmjerene i prema nekim osobama koje su se preporučile u njene molitve. Tada ona reče Gospodinu: „Čemu služi da ja vidim i shvatim ove stvari ako one ne razumiju?“

Gospodin odgovori: „Misliš li da je beskorisno kada otac obitelji ispunja svoju čašu vinom iako ga ne pije neprestano? Sigurno ne, jer svaki puta kad poželi moći će ga koristiti i piti po svojoj volji. Na sličan način, kad me moji izabranici mole, dajem svoju milost drugim dušama, iako je moguće da ove ne kušaju odmah osjećaje pobožnosti. Ipak sigurno će u svoje vrijeme kušati učinke moje dobrote.“

Iz jedne mise koju je Gospodin Isus «pjevao» u Nebu jednoj djevici zvanoj Trutta³¹ dok je još živjela u tijelu.

U nedjelju *Radujte se u Gospodinu*, ova djevica se željela pričestiti te se žalila samojoj sebi što ne može biti na prvoj svetoj misi, a to je bila misa *Molite*. Svemogući Gospodin se smilovao njenoj duši i nježno je utješi govoreći: „O moja predraga, hoćeš li da ti ja pjevam Misu?“ Ona odgovori: „O slasti moje duše, da, molim Te svom ljubavlju svoga srca“. Gospodin: „Kuju misu želiš slušati?“ Ona: „Onu koju ti želiš.“ Isusu: „Želiš li slušati misu *usred zbora*?“ Ona reče ne. Gospodin joj je predložio više misa, a ona nije prihvatila ni jednu. Na kraju upita bi li joj se sviđala misa *Gospodin reče*, ali ona i tu odbi. Isus je inzistirao: „Ja bih mogao na svaku riječ Mise udijeliti svjetlo koje bi te divno utješilo“.

Dok se ona pitala na koji način bi to mogao učiniti, jer riječi uvoda u misu mogu se primijeniti samo na Jedinorođenca Očeva, Gospodin sjedinjen sa svim svetima započne uvodne riječi nedjeljne mise *Radujte se u Gospodinu uvijek* pozivajući nju da uvijek u Njemu traži svoju radost. Zatim je sjeo na prijestolje svoga Veličanstva, a njena duša prostrla se do Njegovih nogu i pobožno ih poljubila.

Jasnim glasom zatim nadoda *Gospodine smiluj se*. Dva ugledna anđela iz kora Prijestolja tada dođoše da je povedu pred lice Očevo, a ona se pokloni licem do zemlje. Bog Otac na prvi zaziv *Gospodine smiluj se* otpusti joj sve grijeha koje je učinila u ljudskoj slabosti. Tada dva anđela učiniše da ona klekne. Dok je molio drugi *Gospodine smiluj se*, njoj

³¹ U rukopisu iz Beča Gertrudu se naziva imenom Trutta što je već bilo naznačeno u XVII poglavlju ove knjige

su bili oprošteni svi grijesi iz neznanja. Zatim su je anđeli podigli, ali ona ponovno kleknu kao da će poljubiti rubove Gospodinove odjeće, i tako su joj bili oprošteni svi grijesi učinjeni iz zlobe.

U ovome trenutku su stupili naprijed dva ugledna anđela iz kora Kerubina, koji su pratili njenu dušu do prijestolja Sina Božjega koji ju je nježno zagrlio i privio na svoje Božansko Srce. Tada Ga ona privuče sebi, kao da Ga želi privući u svoje srce, svu radost ljudskoga srca koja se može u Njemu naći. Na prvi zaziv *Gospodine smiluj se* ona se položi u Božje Srce iz kojega dolazi svaka duhovna slast. A tu se događa divna razmjena između duše i Boga jer prema skladu pjesme naizmjenično Bog se ulijevao u dušu, a duša je uzlazila Bogu.

Na drugi *Gospodine smiluj se* naša djevica iskuša svu radost koja se kuša kad se ljubi i prikaza je jedinome Ljubljenome koji med luči. Na treći *Gospodine smiluj se*, Sin Božji, pružajući ruke, primijeni na ovu dušu sve zasluge svoga svetoga života.

Tada se približe dva uzvišena anđeoska kneza kora Serafina kako bi je s poštovanjem prikazali Duhu Svetome koji odmah prože tri njene duševne moći. Na prvi *Gospodine smiluj se* uli joj u razum sjaj Božanstva da u svemu shvati Njegovu divnu volju. Na drugi *Gospodine smiluj se* ojača njene emocije tako da se mogu oduprijeti neprijatelju i pobijediti svaku napast. Na zadnji *Gospodine smiluj se* potače njenu volju da ljubi Boga svim svojim srcem, svom dušom i svom snagom.

Ako su je anđeli Serafini predstavili Duhu Svetome, kor Prijestolja Bogu Ocu, a Kerubini Bogu Sinu, to je bilo zato što je jedna Božanska narav u Ocu, Sinu i Duhu Svetome, jednaka njihova slava, vječna Uzvišenost, te da u jednome savršenome Trojstvu Bog živi i kraljuje u vijeke vjekova.

Bog Sin ustade sa svoga kraljevskoga prijestolja i obrati se Bogu Ocu, zapjeva *Slava Bogu na visini*. Riječju «slava» On je uzvisivao beskrajnu i neshvatljivu svemogućnost Boga Oca, riječju «u visini» izražavao je vlastitu neistraživu i neizrecivu mudrost, a riječju «Bogu» iskazivao je neprocenjivu i neizrecivu dobrotu Duha Svetoga. Sav nebeski dvor nastavio je pjevati divnim glasom *a na zemlji mir ljudima dobre volje*.

Tada Sin Božji ponovno sjede na prijestolje. Njena duša prostrta do Njegovih nogu bila je obuzeta promatranjem vlastite bijede i slabosti, ali Gospodin se nadvio nad njom s velikom dobrohotnošću i znakom svoje časne ruke pozvao ju je da ustane. Ona odmah ustade i dok je bila na nogama, bila je prosvijetljena jasnoćom Njegova sjaja. A tada dva anđeoska kneza, među prvima iz kora Prijestolja, izišla su naprijed noseći divno urešeno sjedalo koje su stavili pred Gospodina. Dva Serafina stavili su dušu na prijestolje te su i oni ostali stajati s desne i lijeve strane dok su dva sjajna Kerubina držeći svaki jednu baklju stali pred dušu koja je sjedila pred svojim Ljubljenim sva obavijena slavom. Činilo se da je odjevena u purpurnu odjeću i da sjaji istim Njegovim svjetlom. Tada su nebeske vojske nastavile pjevati *Slavu* i došle do riječi upućenih Bogu Ocu: *Gospodine Bože, Kralju nebeski*, zašutiše, a Sin Božji sam nastavi pjesmu hvale i Božje slave.

Kad je završila *Slava*, Gospodin Isus, vrhovni svećenik, ustade i obraćajući se njenoj duši reče: „*Gospodin s tobom, ljubljena*, a ona odgovori: *I moj je duh s Tobom, preljubljeni*.“ Gospodin se nakloni i kao da zahvaljuje ovoj duši što se pripravlja za sjedinjenje sa njegovim Božanstvom koje nalazi svoje naslade u druženju s ljudima.

Zatim je Gospodin čitao zbornu molitvu: „O Bože, koji si prosvijetlio svojim istinskim svjetlom ovu svetu noć“, i završi riječima *po Isusu Kristu, Tvome Sinu*, kao da zahvaljuje Bogu Ocu za prosvjetljenje koje je udijelio ovoj duši, čija bijeda je izražena riječju noć, ali je nazvana svetom noći jer je duša bila divno oplemenjena zato što je prepoznala svoju nedostojnost. Tada sv. Ivan evanđelista, apostol koji je pozvan u cvijetu svoje mladosti, koji je uzvisivan što se odmarao na Gospodinovim grudima, stupi naprijed, odjeven u zlatom

izvezenu odjeću sa znakovima orla, stao je između Zaručnika i Zaručnice, to jest između duše i Boga, jasnim glasom je pjevao poslanicu *Evo zaručnice*, a sav zbor svetaca završi ovim riječima: *Njemu slava uvijek*.

Zatim svi skupa zapjevaju refren *tvoj rod u čistoći*, i redak *poslušaj kćeri i vidi*. Kad se zapjevala aleluja, Pavao, „vrsni naučitelj“, pokazujući je desnim kažiprstom nadoda *ljubomornom ljubavlju te ljubi*. Nebeska vojska dopuni ovu pouku, a zatim zapjeva njoj u čast ovu posljednicu: *Kliči, kćeri sionska* dok je ona crpila iz ovih pjesama divne i neizrecive duhovne naslade. Kad su došli do riječi *dok se slažu*, duša se sjeti da se nije oduprla nekim napastima te je skoro srameći se htjela sakriti lice, ali Gospodin, njen prečisti zaručnik, nije mogao podnijeti zbunjenost svoje izabranice i htjede prikriti ovu nemarnost dajući joj jedan zlatni ukras divno izrađen koji je predstavljao slavnu pobjedu nad svim zasjedama neprijateljskim.

Zatim se podiže jedan drugi evanđelista kako bi pjevao evanđelje: „Gospodin Isus je kliktao u Duhu“ (Lk 10,21) Na ove riječi sam Gospodin, koji je ljubav, potaknut ljubavlju bez mjere i sa svom slašću svoga Božanstva podiže se pružajući ruku i reče: „*Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje*“, da podsjeti svoga Oca kojom gorljivošću i sinovskom zahvalnošću je na zemlji bio izrekao ove riječi kako bi Mu zahvalio za sva dobročinstva, prošla i buduća, koja je dao duši koja je prisustvovala na ovoj misi.

Na kraju Evanđelja Gospodin učini znak duši da javno ispovjedi katoličku vjeru u ime Crkve moleći *Vjervanje*. Ona to učini, a kor svetaca zapjeva prikaznu pjesmu *Gospodin u jednostavnosti moga srca* i nadoda *Mojsije posveti...* Tijekom ove pjesme izgledalo je da Srce Gospodina Isusa postaje vidljivo na Njegovim grudima, slično zlatnom oltaru koji sjaji živim plamenom. Tada su svi anđeli čuvari s velikom radošću pristupili i na oltaru Gospodinova Srca prikazali žive ptice koje su predstavljale dobra djela i molitve duša koje su čuvali.

Zatim su pristupili svi sveci, jedan po jedan, prikazali su na oltaru svoje živote na vječnu slavu njihova Gospodina, i spasenje duše koja je tu bila prisutna. Kao zadnji pristupi anđeo kojemu je Bog bio povjerio ovu izabranu dušu držeći u ruci zlatni kalež koji je prikazao na zlatnom oltaru Božjega Srca. U kaležu su bile sve muke i protivštine koje je Gertruda još od djetinjstva trpjela na duši i tijelu. Gospodin blagoslovi ovaj kalež znakom križa kao kad svećenik posvećuje hostiju, a zatim zapjeva *gore srca*.

Svi sveti su se tada približili i podigli svoja srca, predstavljena malim zlatnim cjevčicama, sve do oltara Božanskoga Srca kako bi crpili iz toga prepunoga kaleža, koji je Gospodin blagoslovio s mnogo ljubavi, barem po koju kap na uvećanje svoje radosti, zasluga i slave.

Sin Božji zatim gorljivo i sa svom blagošću svoga Božanstva zapjeva *Hvalu dajmo i Uistinu je dostojno*, na slavu Boga Oca kao zahvalu za sva dobročinstva koja su dana ovoj duši u prošlosti i koja će joj biti darovana u budućnosti, i nakon što je izrekao riječi *po Kristu* za trenutak zašuti. Sva nebeska vojska nastavi tada sa radošću punom poštovanja *Gospodinu našem*, kao da je želio ispovjediti s neizrecivom radošću da je samo Otac Gospodin Bog, Stvoritelj, Otkupitelj svijeta, predarežljivi Darovatelj svih dobara kojemu pripada slava i čast, hvala i radost, moć, vlast i posluš svakoga stvorenja.

Kada zapjeva *zbog Tvoga Veličanstva slave Te svi anđeli*, svi anđeoski duhovi bili su u zanosu radosti, pljeskali su upućujući poziv svom nebeskome dvoru na slavljenje Boga. Na riječi *klanjaju se Gospodstva*, taj kor anđela pade na koljena, pokloni se Gospodinu i ispovjedi da se samo pred Njim treba prignuti svako koljeno na nebu, na zemlji, u podzemlju. Na riječi «drhte Vlasti» cijeli taj kor anđeoski se prostro licem prema zemlji kako bi posvjedočio da se samo Bogu treba klanjati svako stvorenje. Na riječi *nebesa, nebeske Moći i blaženi Serafini*, kor Serafina se pridružio drugim anđeoskim korovima kako bi slavio

Gospodina pjesmama neusporedive slasti i sklada, a vojska svetaca nadoda s neizrecivom radošću *sjedinjujemo s njima i naše glasove dok molimo ...*

Tada divna ruža nebeske ljepote, Blažena Djevica Marija, blagoslovljena iznad svakoga stvorenja, stupi naprijed i svojim blagim glasom zapjeva *Svet, svet, svet*, slaveći sa zahvalnošću s ove tri riječi neshvatljivu moć, neistraživu mudrost i slatku dobrotu vrhovnog i nedjeljivog Trojstva. Njena pjesma navede svu vojsku nebesku da joj zahvaljuje jer je bila savršena slika Boga, najmoćnije stvorenje kod Boga, najmudrija poslije Sina Božjega, najbolja nakon Duha Svetoga.

Svi sveti su zatim nastavili riječima *Gospodin Bog Sabaot*, a Gospodin Isus, istinski i vrhovni Svećenik, tada ustade sa svoga prijestolja i prikaza Bogu Ocu svojim rukama svoje vlastito Srce. On sam sebe žrtvova za Crkvu na tako neizreciv i dostojan način da nikakvo stvorenje ne bi moglo to otajstvo ni na koji način shvatiti.

Istovremeno dok je Sin Božji prikazivao Bogu Ocu svoje Božansko Srce, zvonice u Crkvi je zvonilo za podizanje Hostije. Gospodin istovremeno u Nebu učini ono što je svećenik slavio u tom času na zemlji. Pa ipak Gertruda nije znala koji je tada bio čas i što se u tom trenutku pjevalo na misi.

Dok je Gertrudina duša bila sva zauzeta kontemplacijom ovog božanskoga otajstva, Gospodin joj dade znak da moli *Oče naš* sjedinjena sa dugom pripravom ove molitve koja je bila u Njegovu Božanskome Srcu prije negoli ju je s toliko ljubavi objavio ljudima. On je rado primio ovaj *Oče naš*.

Gospodin zatim ponovno pozva ovu dušu da moli *Oče naš* za Crkvu, jer je ona molila za sve ljude općenito i svakoga ponaosob, sjedinila je svoje prošnje sa zaslugama Njegova Čovječstva koje On neprestano primjenjuje na sveopću Crkvu te reče: „Evo, molitva koju mi sada prikazuješ za cijelu Crkvu po ovome sjedinjenju postati će za nju, na način kako ti to ne možeš shvatiti, *spasenje spasenja*, izraz kao onaj *pjesma nad pjesmama* kojim se želi iskazati najviše moguće savršenstvo.

Gertruda zatim upita Gospodina: „Gospodine, a sada mi kaži u čemu će se sastojati gozba?“ Gospodin u dobroti odgovori: „Neće ti to riječi objasniti jer ćeš kušati gozbu do najdubljih dubina svoje duše“. I pozivajući je sebi privi je na svoje Srce, i u svojoj neizrecivoj velikodušnosti prože je snagom svoga Božanstva istovremeno dajući se njoj po sakramentu svoga Tijela i svoje Krvi. Tako učini da bude jedno s Njime, ispunjajući je svom mogućom srećom koja se može kušati u ovome životu.

Nakon ove Pričesti Gospodin, koji ljubomornom ljubavlju ljubi svoj narod, zapjeva glasom koji je prožimao slušatelje: „Evo vidim ono što sam želio, posjedujem ono čemu sam se nadao, sjedinjen sam s onom koju sam na zemlji beskrajno ljubio“.

Riječju *na zemlji* želio je iskazati da svi naponi, sva progonstva i sve muke koje je bio podnio na zemlji, bio bi podnio ako treba i samo za ovu dušu te da kada njegov presveti život, njegova nevina muka i pregorka smrt ne bi donijeli nikakav drugi plod, premilo sjedinjenje koje je kušao sada s ovom dušom bi mu bilo dostatnom nagradom.

O neusporediva slasti božanske velikodušnosti! Bog gorljivo želi pronaći svoje slasti u ljudskoj duši, do te mjere da sjedinjenje samo s jednim stvorenjem mu izgleda dostatno kao nagrada za njegovu Muku i smrt, dok bi samo jedna kap Gospodinove krvi bila dosta za spasenje cijeloga svemira.

Gospodin nastavi: *Radujte se pravednici*, i sva nebeska vojska nadopuni pjesmu kao da se raduje s ovom dušom.

Zatim pozdravi svece sa *Gospodin s vama*, i zbog radosti savršenoga sjedinjenja koje Ga je povežalo s ovom dušom, svim blaženicima u Nebu poveća zasluge, radost i slavu. Umjesto *idite u miru*, kor svetih anđela na slavu presvetoga i nepomućenoga Trojstva zapjeva

himan *Tebi slava i čast, Gospodine*, a Sin Božji pružajući svoju kraljevsku ruku blagoslovi dušu govoreći: „Blagoslivljam te, kćeri vječnoga svjetla, i neka je s tobom blagoslovljen, više od drugih, onaj kome ćeš zbog posebne ljubavi nadodati i učiniti bilo koje dobro. Slično kao što je Jakov uživao veći prosperitet od braće zbog blagoslova svoga oca Izaka“.

Kad je Gertruda došla k sebi iza sna, u dubinama svoje duše osjeti da je nerazdvojno sjedinjena sa svojim ljubljenim Gospodinom.

KNJIGA PETA

Predgovor kartuzijanca Lanspergia

Ova peta knjiga sa svojim objavama koje potiču na put spasenja uči kako se treba pripremiti za smrt, prihvatiti je s radošću i predanjem, moleći Božju pomoć i zagovor svetaca. Uči nas također kako pravedni sud Božji prosuđuje svakoga nakon smrti po njegovim djelima i kako božansko milosrđe pomaže onima koji umiru u ljubavi po molitvama i dobrim djelima živućih.

U knjizi možemo pronaći i neke spasonosne pouke o pobožnosti za pokojne kojima se pomaže prikazanjima, crpeći iz neiscrpivog blaga Kristovih zasluga. Knjiga slavi Božje milosrđe i beskrajnu slast njegove dobrote koja svim grešnicima daje prikladno sredstvo ako žele osloboditi se njihovih grijeha i muka s njima povezanih, te istovremeno da oslobode druge duše.

Uvod

Gospodin često objavljuje, za duhovno dobro živućih, zasluge pokojnika kako bi ih njihov primjer života potakao da zadobiju istu nagradu nadilazeći sve zapreke. Zbog toga smo sabrali u ovoj knjizi objave koje se Gospodin udostojao udijeliti Gertrudi, a odnose se na zasluge nekih duša: prve među svima slavne i časne opatice Gertrude. Bilo bi zahtjevno nasljedovati njezin primjer, a pravedno je pokazivati ga i zahvaljivati na dostojan način Gospodinu koji joj je udijelio tolike darove milosti.

1. Slavni prijelaz opatice Gertrude,³² svete i časne uspomene

Bila je uistinu dostojna pohvala i puna Duha Svetoga časna opatica Gertruda, zaslužila je u svemu iskrenu ljubav i čast. Ona je kroz 40 godina i 11 dana bila opatica, upravljala je mudro, razborito, diskretno i blago zajednicom na slavu Božju i dobro duša. Bila je gorljiva u duhu u službi Bogu, pobožna i puna ljubavi. Prema blišnjemu bila je brižna i milosrdna, a što se tiče same sebe bila je prva u poniznosti i mrtvljenju. Poniznost ju je poticala da pohodi bolesnice, da sve učini da im olakša njihovo stanje, a često ih je sama služila. U nježnoj ljubavi prema svojim kćerima je bila nesebična i gotovo neograničena u ljubavi.

Često je bila prva u poniznim poslovima, kao što su metenje hodnika, uređivanje kuće i sl. Često bi samo ona radila teške poslove, tako da bi njen primjer ili koja blaga poticajna riječ navodili i druge da rade isto tako. Nakon što je bila primjerom tolikih kreposti cijeloga

³² Kao što smo kazali u uvodu prve knjige Objava sv. Gertrude radi se o opatici Gertrudi iz Hackeborna koja je primila sv. Gertrudu u samostan a bila je rođena sestra sv. Matilde. Ona je bila druga opatica samostana u Helfi i ne treba je miješati sa našom istoimenom sveticom.

svoga života kao neka divna svježa ruža koja cvate te raduje Boga i ljude, poslije 40 godina i 11 dana upravljanja pogodila ju je bolest hemiplegije³³.

Svi znaju koliko duboko je pogodilo duše sestara ova strijela iz ruke Svemogućega kada je ovu plemenitu dušu tako bogatu plodovima svih kreposti pozvao sebi i oslobodio bijede ljudskih zbivanja. Smatramo da se na cijelom svijetu ne bi moglo pronaći neko drugo stvorenje koje bi bilo obasuto tolikim obiljem blagoslova i milosti, bilo naravnih ili nadnaravnih.

Uistinu, iako je ona primila i poučila u vjeri više od sto osoba, nismo nikada čuli po njihovu mišljenju, da bi se mogla pronaći neka osoba koja bi moga iskazati više ljubavi od nje, ili koja bi mogla u nečemu biti bolja od nje. Same djevojčice mlađe od 7 godina koje su primane u samostan kao učenice, iako još nisu bile došle do dobi mogućeg nadnaravnog razlučivanja, bile su tako privučene njenom blagošću da čim bi došle do toga da su je prepoznavale kao svoju duhovnu majku su je više voljele od vlastitoga oca, majke i sve svoje rodbine.

Bilo bi predugo iznositi tolike druge karakteristike i reći što su o njoj mislile druge osobe izvan samostana koje su imale priliku vidjeti je i slušati njene riječi pune mudrosti. Pustimo da svi darovi kojima je bila obogaćena budu samo na slavu Bogu, beskrajnog ponoru i izvoru svih dobara.

Kada je dakle izgledalo kako ova sunčana zraka ide prema tome da izdahne u tamu smrti, njene kćeri, bojeći se da će izgubiti pravi put redovničkoga opsluživanja kada im bude oduzet ovaj sjajni primjer i vodstvo tako nježne majke, svom svojom ljubavlju su se utjecali Ocu milosrđa, moleći gorljivim prošnjama za njeno ozdravljenje. Bog je najviše dobro i ne prezire molitve svojih siromaha, ali nije ulazilo u planove Božje Providnosti ozdraviti njihovu majku. Ali barem ih je htio utješiti pokazujući im njeno blaženstvo.

Uslišao je njihove molitve, te je po našoj svetici, odgovorio im i utješio ih, kao što će se to jasno vidjeti iz onoga što slijedi. Onih dana dok je ona molila bolesnicu željela je spoznati njeno stanje, a Gospodin joj je odgovorio:

„Čekao sam s neizrecivom radošću ovaj trenutak kako bi u samoću privukao moju izabranicu i iz Srca govorio njenom srcu, i nisam bio razočaran u mojim željama, jer ona odgovara na sva moja nadahnuća i u svemu vrši moju volju“. To bi značilo da bolest je njena samoća u kojoj Bog govori ne na uho nego srcu svoje ljubljene riječima koje ne mogu na ljudski način biti primijećene, te riječi više shvaća srce nego li sjetila.

Riječi koje Gospodin upućuje duši koju ljubi su progonstva i muke koje kuša kada misli da više neće ozdraviti, bolest koja je čini beskorisnom i čini da gubi dragocjeno vrijeme, dok s druge strane primorava druge da gube vrijeme trudeći se posluživati je. A ona odgovara Božjoj želji kada u srcu sačuva strpljenje te više od svega želi izvršiti volju Božju. Ovaj odgovor i nebo primjećuje, ne na ljudski način nego posredstvom Kristova Srca po kome ovaj odgovor odjekuje na slavu Presvetoga Trojstva i cijeloga nebeskoga dvora. Ljudsko srce uistinu ne bi moglo rado prihvatiti patnju da mu milost za to učiniti nije dana od Isusova Srca. Dakle, to je uvijek posredstvom ovog Božanskoga Srca da odgovor duše može odjeknuti u Nebu.

Gospodin još reče: „Moja izabranica vrši moju blagu volju kada ne prezire patnju ili bolest koje joj šaljem te kako ne nasljeđuje kraljicu Vasti koja se nije odazvala na naredbu kralja Ausera da se pokaže s krunom na glavi kako bi knezovi dvora mogli motriti njenu ljepotu. I ja želim pokazati ljepotu moje izabranice klanjanja dostojnom Trojstvu i svom nebeskome dvoru, te s tog razloga dopuštam da ona trpi bolest, muku i dosadu u duhu. Ali

³³ Bolest gubitka neuromišićnih funkcija zbog oštećenja mozga.

ona vrši želju moga Srca podlažući se strpljivo i velikodušno svim načinima kako joj se pomaže i svim izuzećima koje njeno zdravstveno stanje zahtjeva, i to će poslužiti za obogatiti njenu krunu jer joj je jako teško prihvatiti da se mora ponašati na takav način. Neka se ohrabri misleći kako zbog moje beskrajne dobrote *se sve okreće na dobro onima koji Njega ljube*“ (Rim 8,28).

Drugi puta dok je Gertruda molila za bolesnu opaticu Gospodin joj reče: „Neki puta meni je drago vidjeti moju izabranicu kako mi pripravlja darove, tada joj pribavim bisere i zlatno cvijeće. Pod biserima podrazumijevam njena sjetila, a zlatno cvijeće predstavlja prisilno mirovanje koje joj dopušta da mi pripravi najljepše i najdraže ukrase. Kada pronade malo snage i koliko joj je moguće obavlja svoju službu trudeći se sa svom brigom sačuvati i povećati duh opsluživanja pravila da bi, nakon smrti, njene zapovijedi i njeni primjeri bili na moju vječnu slavu, te čvrsti stup i potpora redovničkome staležu. Ali ako vidi da njen napor škodi sadašnjem zdravstvenom stanju, odmah ostavlja službu i sve mi predaje s velikim povjerenjem. Vjernost kojom ponovno preuzima svoju službu čim vidi da joj je malo bolje, i napuštanje svega kada je ostave snage duboko potresa moje Božansko Srce“.

Drugom zgodom jedna opatica se žalostila što ne može ništa raditi rukama, bojeći se da na taj način gubi vrijeme. Nastojala je svojom uobičajenom poniznošću potražiti neko ohrabrenje kod naše svetice, jer je držala više do njenih savjeta nego li do onih drugih sestara, te joj je preporučila da moli Gospodina na ovu nakanu. Ona je to i učinila, a Gospodin joj je ovako odgovorio:

„Onaj koji je najviše dobro ne može sigurno tražiti od svoje izabranice da za njega veze dok istovremeno drži njene ruke u svojim rukama kao znak svoje nježnosti. Ono što mu je nadraže od svega je da ona u svakom času bude spremna vršiti njegovu volju. Zbog toga moje Božansko Srce najviše voli kada strpljivo podnosi bolest koja je priječi da bilo što radi, ili kada vidi kako nastoji, u mjeri u kojoj joj je to sada moguće, obavljati svoju službu“.

Kako se bolest produljila i misleći kako neće moći obavljati svoju službu opatica je pomislila dati ostavku na službu koju je obavljala, ali je željela posredstvom naše svetice spoznati što je u svemu tome volja Božja.

Gospodin je odgovorio na slijedeći način: „Ovom bolešću posvećujem dušu moje izabranice i od nje činim moje boravište kao što papa posvećuje neku crkvu. Zasuni koji se stavljaju na vrata čuvaju od provale lopova, a slično i ja pozatvaram, da tako kažem njena vanjska sjetila, sprečavajući ih da se posvete brojnim vanjskim stvarima od kojih često nema velike koristi jer mogu uznemirivati srce i sprječavati sjedinjenje sa mnom. U knjizi Mudrosti kažem: *moja je slast družiti se s ljudima* (Iz 8,31). Poslao sam joj ovu bolest kako bi mogao boraviti u njoj, prema ovoj mojoj drugoj riječi: *Gospodin je blizu onima koji su skršena srca*. (Ps 33,18)

Htio sam da ona bude urešena dobrim željama i dobrom voljom kako bi mogao boraviti u njoj kao neki Kralj u svojim privatnim odajama, pronalaziti moje slasti u njenoj dušu, dati joj da kuša vječne radosti neba. Ostavio sam joj djelomičnu uporabu vanjskih sjetila kako bi mogla prenijeti moje zapovijedi i moje želje zajednici, slično kao što sam dao sinovima Izraela Kovčeg saveza u kome su morali častiti moju prisutnost. Slično ovom kovčegu koji sadrži manu, ona doživljava slast utjeha kako bi ih mogla dijeliti svojim podanicima riječima i iskazima ljubavi. U kovčegu su bile i ploče saveza, to jest zapovijedi ili zabrane, da se traži i čini moja volja. Sadržavao je i Aronov štap za ispravljanje buntovnika, to jest zadavanje im pokore nakon što se oštromno obavilo razlučivanje. Podsjećam da sam i ja sam mogao ispravljati one koji nisu podložni grižnjom savjesti i trpljenjem ali više sam volio djelovati po njoj kako bi povećao njene zasluge. Tko se ni tada

ne bi popravio, ona ne bi trpjela više nikakve štete jer čovjek može saditi i zalijevati, ali samo ja mogu učiniti da raste“.

Ona se bojala da će pasti u neke manjkavosti propuštajući svetu Pričest, molitvu i druge duhovne prakse; isto tako bojala se da neće u dovoljnoj mjeri poštovati ove pobožne vježbe, da se neće u dostatnoj mjeri za njih pripravljati zbog svoje bolesti. Gospodin ju je htio poučiti i utješiti po našoj svetici govoreći: „Kada u čistoći nakane propusti pričest ili neku drugu praksu u mojoj beskrajnoj dobroti dajem joj zasluge koje nadoknađuju ono što ona ne može zadobiti u tom trenutku, jer sva blaga moje Crkve pripadaju meni i ja njima mogu raspolagati kako ja hoću“.

Vlastito je kreposnim dušama bojati se zla i tamo gdje nema nikakva grijeha. Ona se jedanput žalostila vidjevši da osobe koje je poslužuju gube vrijeme budući da sve njihovo nastojanje nije njoj donosilo nikakvo olakšanje. Ali Bog koji je vjeran i ne dopušta nikada da netko bude kušan preko svojih snaga je opet utješi po našoj svetici govoreći: „Meni za ljubav i zbog moje časti neka je poslužuju sa svom čašću, brižno, dobrohotno i radosno, jer ja Bog koji boravi u njoj, postavio sam je da vodi ovu zajednicu tako da su sve dužne pomagati joj kao udovi koji su u službi glave.

Neka se ona sa svoje strane raduje da se njom služim kao nekim vjernim prijateljem kako bih povećao zasluge svojih izabranica jer sve služenje koje iskazujete, sva pažnja i ljubav koja se njoj iskazuje pa makar i jednom jedinom riječju, držim kao da ste ih iskazali meni.

Na spomendan sv. Libuina, 12. studenoga, cijela zajednica se sabrala na molitvu kako bi po zaslugama ovoga svetog mučenika molila za ozdravljenje opatice. Naša svetica je molila gorljivije od drugih te je dobila ovaj odgovor: „Kada se Kralj zadržava sa svojom suprugom u povučenosti bračne sobe, zar bi bilo prikladno da neki vojnik dođe i moli ga da je ostavi kako bi pomogao njegovoj obitelji? Na sličan način ne priliči moliti za ozdravljenje neke osobe tako sjedinjene s Bogom kada svoje trpljenje i dobru volju prikazuje Kralju neba kao izraze svoje ljubavi“.

Trebamo dakle smatrati da oni koji više slave Boga svojom bolesti kada zazivaju pomoć svetih zaslužuju primiti blagu rosu milosti koja ih čini strpljivijima, te ima učinak da u bolesti donose obilnije i Bogu draže plodove.

Ono što govorimo potvrđuju sve osobe koje su u bolesti opatice prepoznale milost Božju i krepost kojom je ona odgovarala. Tijekom 22 tjedna ona nije mogla činiti geste, izgubila je moć govora, nije mogla izreći ništa drugo do li dvije riječi: *Moj duh*. Sestre koje su je posluživale nisu mogle shvatiti što bi ona htjela te su često činile suprotno od onoga što je željela. A ova blažena majka opatica, nakon što je s puno napora ponovila ove dvije riječi *maj duh*, te vidjevši da je sve beskorisno šutjela bi kao kakav krotki jaganjac. Slijedila bi pogledom golubice ono što su činili bez da su pogodili njenu želju, a neki puta bi se smiješila bez da je davala i najmanje znakove nestrpljenja. Zbog učinka ljubavi prema Bogu i bližnjemu koje je cijeli život tako duboko bila u njoj ukorijenjena i u najvećim mukama samo jedna riječ o Božjim stvarima je bila dovoljna kako bi ponovno zadobila snagu kao da ništa nije trpjela.

Iz toga koliko ja potresena plakala prije pričesti može se shvatiti kako je bila velika njena pobožnost i gorljivost kojim je sudjelovala na svetoj Misi. Molila je da je nose na Misu kada nije mogla hodati, a teško je trpjela jer je nije bilo moguće ni dodirnuti da ne trpi velike muke. Ali nikada se nije obazirala na svoje muke i sve je činila samo da bude na svetoj Misi.

Gorljivost prema molitvi časoslova je bila čudesna, iako je bila mamurna zbog bolesti trudila se trgnuti iz svoje pospanosti i bila je čudesno svjesna i pažljiva kada su se molili liturgijski časovi. Da na njima sudjeluje prekidala je i ono malo odmora koji bi je zadesio.

Zadnji puta kada smo je čule da govori *moj duh* bilo je kad je tražila da moli večerje, a nakon toga je pala u agoniju.

Njena dobrota je pokazivala koliko je bila velika njena ljubav prema bližnjemu. Mogla je izreći samo riječi *moj duh*, ali se njima koristila za sve: s njima je primala one koji su je dolazili posjetiti, njima je iskazivala jedinu gestu pažnje koju je mogla učiniti pružajući jedinu pokretnu ruku prema osobama koje su je okruživale, za odgovoriti na bilo koje pitanje, za iskazati svoju ljubav prema svojim sestrama koje su je pazile ili kada je stiskala njihove ruke. Sve sestre su govorile da se nikada nisu umarale biti kod nje, u služenju njoj nalazile bi radost i užitak veći nego da su posluživale osobu sposobnu kazati im ugodne stvari ili koja bi im mogla darivati lijepe darove.

Otpuštala bi svoje sestre istim riječima *moj duh*, podižući s toliko dobrote bolesnu ruku da ih blagoslovi, što je bio uistinu potresan prizor. Saznala je jednoga dana da jedna sestra zbog teške bolesti mora biti u krevetu. Iako nije mogla napraviti ni jedan korak niti reći bilo što drugo osim *moj duh*, znakovima je pokazivala tako živu želju da pohodi bolesnicu da joj nisu mogli odbiti želju da je odnesu do bolesne sestre. Tada je gestama i znakovima pokazala toliko samilosti prema bolesnici da bi i oni s najtvrdim srcem zaplakali.

Olovka ne može opisati sve njene kreposti i svu njenu dobrotu te trebamo Bogu, činitelju svakoga dobra, zahvaliti za sve ove divne darove. Kao što se može shvatiti iz našeg pripovijedanja bilo je nečega čudesnog u tome da je tako često izgovarala riječi *moj duh*, a da nije mogla ništa drugo izreći.

Ona koju je posebno nježno ljubila htjela je za razlog toga pitati Gospodina, a dobila je slijedeći odgovor: „Ja Bog boravim u njoj, privukao sam i sjedinio moj duh s njenim duhom, a ona samo mene traži u svakome stvorenju. Kada ona za svako pitanje ili odgovor koristi riječi *moj duh*, o meni govori, o meni koji živim u njenom duhu. Zbog toga svaki puta kada izgovara ove riječi, ja cijelom nebeskome dvoru pokazujem kako ova duša misli samo na mene, i to će biti u vječnosti nagrađeno“.

Mogli bismo navesti mnoga druga Gospodinova svjedočanstva dana kćeri ove svete majke, ali ćemo ih skratiti jer se sva sažimaju u samo jednu tvrdnju: da iako je još živjela na zemlji Bog je boravio u njoj i s njom. Te da su sva njena djela bila vođena Duhom Svetim u skladu s naukom Svetog pisma.

Otprilike mjesec dana nakon što je izgubila moć govora jednoga jutra se osjetila tako loše da su vjerovali da je u smrtnoj agoniji. Brzo se skupila cijela zajednica i dobila je zadnje pomazanje. Tada se ukazao Gospodin, sličan lijepom Zaručniku punu milosti. On joj je držao ruke kao da je sebi privlači, nježno ju je gledao, uvijek bio okrenut prema njoj kada bi se ona okretala na bilo koju stranu. Naša svetica iz toga shvati koliko je Gospodin ljubio ovu svoju izabranicu jer joj se ukazao 4 mjeseca prije njene smrti držeći je za ruke, kao da iščekuje željno trenutak kada će je uvesti u svoj vječni zagrljaj.

Budući da je Gertruda pitala Gospodina može li se opatica o kojoj govorimo usporediti sa djevicama koje su prolile svoju krv za vjeru i već su proglašene blaženim, On joj je odgovorio: „Još od prve godine njene službe ona je tako dobro znala sjединiti svoju volju sa mojom, uz pomoć moje milosti, sve činiti s toliko mudrosti da ju je to izjednačilo sa zaslugama najsvetijih djevica; od tada je uvijek samo napredovala u kreposti. Zbog toga za nju čuvam slavu koja je razmjerna ovim zaslugama“. Tako možemo prosuditi kojom je gorućom slavom odjevena ova Božja izabranica, naša slatka majka.

Kada je došao dan njene smrtne muke, dan koji je ona radosno željela i pripravljala s toliko gorućih molitava, Gospodin radostan dođe u pratnji svoje Majke i sv. Ivana Evanđeliste. S njima je bilo veliko mnoštvo svetica na poseban način, bijelih djevica koje kao da su cijeli dan ispunjale kuću i kretale se među nama. Sve redovnice su bile s bolesnom

majkom, plačući su iskazivale svoju bol, gorljivim molitvama preporučivali su Bogu prijelaz s ovoga svijeta svoje predrage majke.

Kada je Gospodin Isus došao pored svoje ljubimice gestama joj je pokazao svoju veliku dobrotu tako da joj je sva gorčina smrti bila ublažena. Kada su se čitale riječi *i nasloni glavu te predade duh*, Gospodin Isus kao da više nije mogao zadržavati svoju ljubav te se nadvio nad umirućom i otvorio joj je rukama svoje Srce i držao ga tako otkrivena pred njom. Cijela zajednica se molila, a naša svetica, vođena svojom nježnom ljubavlju reče Gospodinu:

„Dobri Isuse zbog neiscrpne dobrote kojom si nam dao tako dobru majku opaticu, tako dostojnu ljubavi, smiluj se našim suzama i uzdasima te se udostoji, u trenutku kada nam je uzimaš, dati nam neku potvrdu ljubavi kojom si okružio dušu svoje Majke, u trenutku kad je njena duša izlazila iz tijela“.

Gospodin, potaknut nježnom samilošću, kao da je tada rekao svojoj Majci Mariji: „O Gospo moja i Majko moja, kaži mi što ti je bilo najslađe u trenutku tvoga prelaska s ovoga svijeta, jer ova duša me moli da to isto udijelim njenoj majci?“

Gospa puna milosrđa u svojoj dobroti odgovori: „Ono što mi je bilo najslađe tada je bilo da ću pronaći sigurno utočište u tvom zagrljaju“. Gospodin reče: „Ta ti je milost bila udijeljena, o moja Majko, jer si često razmatrala sa samilošću patnje koje sam trpio u mojoj Muci. Neka moja izabranica nadoda ovim zaslugama podnoseći danas smrtnu muku koju joj uzrokuje teško disanje i to prikazuje toliko puta koliko je bilo tvojih uzdaha kada si se sjećala moje Muke“.

Tako je ona provela u agoniji cijeli dan, okrijepljena nježnošću Božanskoga Srca koje je bilo otvoreno pred njom kao vrt prepun mirisnoga cvijeća ili kao bogata zbirka dragocjenih mirisa. U svakom času su se vidjeli anđeli kako silaze s Neba, gledali su je i pozivali da ih slijedi pjevajući ovu divnu pjesmu: „Dođi, dođi, dođi, gospodo jer te čekaju nebeske slasti, aleluja, aleluja“.

Približavao se radostan trenutak u kome se nebeski Zaručnik, Sin Previsokoga, pripravlja da se odmori u nebeskoj loži ljubavi ove svoje preljubljene koja je gorljivo željela izići iz zemaljskoga zatvora. Gospodin joj se približio i ona je shvatila da joj govori: „Evo u poljupcu moje moćne ljubavi ja te zaposjedam kako bi te u čvrstom zagrljaju moga Božanskoga Srca prikazo Bogu, mome nebeskome Ocu“. Kao da je govorio: „Moja svemogućnost te do sada držala na zemlji da bi mogla rasti u zaslugama, a gorljivost moje ljubavi ne može se više suzdržati, i konačno te oslobađa od tijela kako bi u tebi pronašao najslađe naslade“.

I odmah ova blažena duša, tisuću puta blažena, ostavljajući zatvor svoga tijela, u neizrecivoj radosti se podiže kako bi ušla u uzvišeno svetište Srca Isusova koje je za nju bilo otvoreno s toliko ljubavi, radosti i velikodušnosti kao što je to u prethodnim objavama bilo rečeno. Nijedan smrtnik ne može zamisliti što je kušala ova duša, vidjela i shvatila, što je zaslužila dobiti od beskonačne Božje dobrote, nakon što je zaslužila prijeći s ovoga života u drugi. Ljudska slabost ne može iskazati, ne može opisati osim zamuckujući ljubav kojom je nebeski Zaručnik postavio svoju izabranicu u dubine svoga Srca. Radosni zanos anđela i svetaca koji su ih pratili svojim pohvalama, skupa sa građanima Neba, su svjedoci tolike radosti, a mi ćemo se ograničiti pjevajući radosno himan pohvale zahvale Bogu činiocu tolikoga dobra.

Kada je ovo sjajno sunce koje je toliko obasjalo zemlju svojim zrakama nestalo sa zemlje, kada se ova kap vode vratila u ponor iz koga je proizišla, njene kćeri, koje su ovdje dolje ostale na zemlji u sjeni neutjehe, podigle su svoj pogled vjere prema Nebu nastojeći vidjeti nešto malo od slave i blaženstva njihove Majke. Njihove iskrene suze nastavile su teći,

bile su istrgnute iz njihova srca žrtvom jedne tako dobre majke kakva se nikada nije vidjela u prošlosti niti će se pronaći neka slična njoj u budućnosti.

Ipak, njihova žalost je bila pomiješana sa radošću kada su mislile na slavu ove izabranice: zbog toga su nebu uzdizale svoje pohvale povjeravajući svoju žalost nježnoj ljubavi ove majke. Kada su zatim podigle njeno djevičansko tijelo, uzvišeni Kristov hram, kako bi ga odnijele u kapelicu i položile pred oltar pjevale su responzorij *Podigni se djevice*, a zapjevala ga je naša svetica, najintimniji svjedok njenih radosti. Kada je cijela zajednica bila prostrta u molitvi pred njenim tijelom, duša izabranice se ukazala se odjevena u neusporedivu nebesku slavu pred prijestoljem klanjanja dostojnog Trojstva; bila je u molitvi za stado koje je njoj bilo povjereno na čuvanje.

Dok se pjevala Misa za pokojnicu naša Gertruda je izlijevala svoj bol pred Gospodinom, a On je htio utješiti je ovim riječima: „Zar ti nisam dosta Ja za nadoknaditi sve što sam ti oduzeo? U svijetu se ima povjerenja u vjernost nekoga prokušanoga čovjeka koji će nakon nečije smrti upravljati njegovim dobrima, jer se zna da neće oštetiti one koji baštine dobra. Imajte iz puno većih razloga povjerenje u mene koji ću vas utješiti jer ja sam beskrajna dobrota. Ako se meni obratite svim srcem, ja ću za svaku od vas biti sve što se žalostite da ste izgubili sa svojom majkom“.

Dakle u trenutku kao što je to rečeno, Gospodin prihvati u sebe ovu blaženu dušu, a njegovo Srce izli na cijeli svijet toliku rosu milosti da naša svetica shvati kako nijedna pravedna molitva koja se dizala sa zemlje prema Nebu neće ostati neuslišana.

Dan nakon sahrane, ova službenica Božja prikaza na prvoj misi tijekom prikazanja svoje vlastito prikazanje za dušu pokojnice. To je učinila kako bi nadoknadila za njene eventualne nedostatke. Gertruda prikaza preljubljeno Srce Isusovo sa svim Njegovim dobrima i savršenstvima koja se iz ovoga Srca izlijevaju u srca ljudi, kako bi se ponovno podigli prema Bogu obogaćeni njegovom puninom. Izgleda da je Gospodin rado prihvatio ovo prikazanje pod likom posude u obliku srca, srca ispunjena prekrasnim i dragocjenim darovima. On ga je privio k sebi i pozvao dušu naše dobre majke govoreći: „Dođi k meni ljubljena djevice, i raspolaži svim ovim dobrima koja su ti uputile tvoje kćeri“.

Ona se tada okrenula svome Ljubljenome i počela je gledati što sve posuda sadrži. Budući da je u Srcu Isusovu pronašla sve kreposti i sve najljepše darove, ona ih je uzimala jednog po jednog iz ove škrinje blaga, i pokazujući ih rukom, s onom blagom nježnošću kojom ju je Bog obdario govorila je: „O preljubljeni Gospodine, ovaj dar bi jako priličio našoj Priorici, a ovaj onoj drugoj sestri, a ovaj onoj trećoj“, prema spoznaji onoga što je nedostajalo svakoj sestri, i sa željom da se nadoknađi krepostima božanskoga Srca.

Gospodin gledajući je s ljubavlju dobrohotno joj reče: „Približi se još više moja ljubljena“. Ona se tada ustade i stade s lijeve strane Gospodinu koji je privi sebi i reče: „Sada vidiš stvari kako ih ja vidim“. Ovo znači da je ona, želeći podijeliti one darove osobama koje su joj bile drage, još uvijek je sudila na čisto ljudski način. Gospodin držeći je sada sjedinjenu sa sobom, te ona više nije mogla željeti ništa drugo osim onoga što Bog želi. I shvaćala je da iako Bog ljubi ljude više nego li mi to možemo shvatiti, On im ipak ostavlja nedostatke koje služe u njegovim providonosnim planovima.

Kod podizanja, ona prikaza Bogu za dušu svoje ljubljene Majke, sjedinjujući s Božanskom Hostijom sinovsku ljubav koju je Srce Isusovo kušalo prema svojoj preslatkoj Majci Mariji, uvijek Djevici. Tada Sin Božji ljubazno pozva dušu pokojnice i reče joj: „Dođi draga djevice, želim ti pokazati sinovsku ljubav moga Srca. Tada Blažena Djevica Marija uze tu dušu i odvede je Gospodinu, koji se nagnu prema njoj da joj udijeli da kuša kao u nekom nježnom poljupcu nešto od Sinovske nježnosti koju je On osjećao prema svojoj Majci. Ovo

viđenje se ponavljalo tijekom svih misa, a već su ih bili slavili više od 20, kada je ona nastojala prikazati Bogu nešto još više kako bi se povećale zasluge svoje ljubljene majke.

Prikazala je dakle sinovsku ljubav koju je Isus Krist kao Bog ima prema svome Ocu, i ljubav koju je kao Jedinorođeni imao prema svojoj Majci Mariji.

Sin Božji stojeći pred svojim Ocem pozva dušu pokojnice i reče joj: „Dodi, moja gospodo i moja kraljice, jer ti je poslan još jedan dragocjeniji dar“.

Budući da se ova duša koju je vodila Majka Gospodinova bila uzdignuta na uzvišene visine ona gledajući je reče joj: „Majko moja ubrzo neću moći motriti niti shvatiti slavu koja te okružuje“. A duša je odgovorila: „Uvijek me možeš pitati o onome što želiš znati“. Ona joj tada reče: „O dobra majko zašto vaše molitve nam ne izmole milost da možemo suzdržati naše suze? Sve nas boli glava od plakanja, a tebi se nisu sviđala neprikladna pretjerivanja“?

A ona odgovori: „Moj Gospodin, u svojoj nježnosti, mijenja za mene u slavu i na korist ono što drugima donosi malo koristi: tako odmjereno sam vas vodila, dopušta mi da Mu prikažem u zlatnom kaležu sve suze koje vi isplaćete zbog moje smrti. Za svaku od ovih suza on u mene ulijeva slatke vode svoga Božanstva, i kada je moja žeđ ugašena, pjevam mom ljubljenoj zahvalnu pjesmu za moje kćeri i sve koji me oplakuju“.

Naša svetica ju je tada upitala da li je ovo učinak svih suza, ili samo onih koje su isplakale zbog Boga, to jest misleći samo na pogoršanje u redovničkom opsluživanju u zajednici koje je njena smrt mogla uzrokovati. I ona je čula odgovor: „Istu sreću mi uzrokuju suze isplakane zbog nježnosti; ipak kada se prikazuju suze kojima je, kao što sam rekla, razlog Božja čast, tada sam Sin Božji sa mnom pjeva zahvalnu pjesmu. Osim toga ove druge suze mi uzrokuju radost veću od drugih radosti, razmjerno koliko je Stvoritelj iznad stvorenja“.

Zatim ju je nazvala imenom i reče joj: „Dobila sam posebnu nagradu, kćeri moja, jer sam te ustrajno poticala da slaviš Boga. Zbog toga neprestano slušam u Srcu moga ljubljenog Gospodina jednu slatku melodiju, i sav nebeski dvor slavi. Tijekom ove pjesme moje oči motre slatku svjetlost, moj jezik kuša predivni okus, a moj njuh preblagi miris. Samo dodir ne kuša nikakav posebni užitak jer sam u ovome imala neke nemarnosti, iako uvijek s dobrom nakanom i zbog održavanja mira“.

Dok je zvonilo zvono za podizanje, ona je prikazala Bogu hostiju kako bi nadoknadila za ovu nemarnost. Hostija joj se tada ukaza kao neko divno žezlo koje je povremeno lebdjelo u zraku. Izgleda kao da je bilo pred dušom pokojnice, ali ona nije uspijevala uhvatiti ga, jer se ne može potpuno nadoknaditi u drugom životu ono što smo u ovom propustili. Pokojnica s osjećajem ljubazne zahvalnosti kao da je molila za sve one koji su je ispratili na njenom pogrebu, a zbog njenih molitava svi su zadobivali oproštenje mnogih svojih grijeha i rasli u milosti, te dobivali snagu za činiti dobro.

U trenutku blagoslova na kraju jedne mise našu blagoslovljenu majku su vidjeli pred prijestoljem Trojstva kako moli ovu molitvu: „Ti koji si darovatelj svakoga dara, u svome milosrđu udostoji se udijeliti ovu milost mojim posmrtnim ostacima; kada sestre budu dolazile na moj grob oplakivati svoje grijeha i iznositi svoj muke udijeli im da kušaju utjehu da sam uistinu još njihova majka“. Gospodin je dobrohotno primio ovu njenu molitvu u ime svoje svemogućnosti, svoje mudrosti, svoje dobrote i udijelio milost svakoj duši ponaosob. Kada blagoslovljena majka bijaše položena u grob, Gospodin kako bi potvrdio ovaj blagoslov, kao da je nad pokojnicom učinio toliko znakova križa koliko su lopata zemlje bacali na njen kovčeg. Kada je grob bio potpuno zatrpan, i Gospa svojom rukom učini znak križa kao pečat koji potvrđuje dar koji je Gospodin udijelio pokojnici.

Kada je poslije ukopa bio zapjevano *Kraljevstvo svijeta*, nebo kao da klicalo od tolike slave i radosti da je ličilo kuću u kojoj sve kamenje oživljava za izraziti svoju radost. Ispred

one čiji pogreb su obavljali išlo je mnoštvo djevica kojima je ona izgledala kao kraljica: u jednoj ruci je držala ljiljan usred drugog svježeg cvijeća, a drugom je vodila djevice koje su joj bile povjerene i koje su je prethodile u slavi. Iza njih su išle druge djevice iz neba.

U ovoj slavi, u ovom neizrecivom plamenu ona je došla pred prijestolje Svevišnjega. Kad se pjevao zaziv *Kada vidjeh* udijeli Bog nove darove onoj koja je vodila ovu povorku. Na riječi *Onoga koga sam ljubila i u koga sam vjerovala*, Sin Božji i Duh Sveti obdarili su je svojim darovima. Kada se zapjevalo *Kojem sam se radovala* pokojnica je otvorila ruke kako bi s ljubavlju zagrlila Gospodina Isusa, svoga predragoga Zaručnika.

Zatim se pjevao redak *Oslobodi me Gospodine*, a tada u nebu se pojavi druga grupa duša koje su do blaženstva došle zaslugama pokojnice, po misama koje su slavljenje za nju i molitvama koje su za nju molile taj dan. Među njima se moglo prepoznati brata iz samostana koji je pomalo zapostavio svoj duhovni život, a zadobio je veliko olakšanje po zaslugama naše pokojne majke.

Trideseti dan ova slavna i blažena majka se još jednom ukaza našoj izabranici, ali u slavi koja je nadilazila sve što joj je do tada bilo objavljeno. Bila je iznad svega uočljiva nagrada koju je dobila od Božjeg milosrđa zbog tjelesnog trpljenja tijekom bolesti. Zatim se pred prijestoljem pokazala divno ukrašena zlatna knjiga u koju su bili upisani svi savjeti koje je davala sestrama, a u knjigu su bila upisana i sva dobra djela koja će se dogoditi zbog učinkovitosti njenih primjera i riječi. Vidjevši to Gertruda upita pokojnu majku koju je nagradu dobila zbog boli koju je trpjela u desnoj ruci. Ona odgovori:

„S desnom rukom grlim moga Ljubljenoga, a za mene to je neizreciva slast da ovaj preljubljeni Gospodin se udostoji prihvatiti tu gestu moje ljubavi“. Sva desna strana pokojne majke, od glave do pete, izgledala je prekrivena dragocjenim kamenjem koje je izaravalo svoj sjaj prema lijevoj strani. Ovo dragocjeno kamenje predstavljalo je nagradu koja joj je udijeljena zbog njene bolesti, a sjaj prema lijevoj strani je označavao zasluge koje je zadobila zbog sjedinjenja svoje volje s voljom Božjom. S jedne strane do druge, odražavala se igra svjetla slična kao kada sunčane zrake se zrcale na vodi. A za patnju gubitka govora majka čim je izdahnula primila je poljubac od Gospodina. Bio je to božanski poljubac, čiji će utisak tolike slave vječno ostati da će posebnom radošću radovati sav nebeski dvor.

Za vrijeme mise Gertruda sjećajući se svega dobra koje joj je majka opatica učinila molila je Gospodina da je on nagradi, a On odgovori: „Neka mi svaka od vas pomogne predlažući mi način kako da je obogatim, jer ne vidim dobra koje nisam spreman udijeliti njenoj duši“. I gledajući nježno dušu pokojnice doda: „Dobro si oplodila dobro koje si učinila, uzvraćeno ti je s toliko zahvalnosti“. Naša majka se tada prostrla pred prijestoljem slave i zahvalila Bogu za vjernost svojih kćeri govoreći: „Neka je vječna, beskrajna i nepromjenjiva slava tebi, preslatki Bože, za sva tvoja dobročinstva, i blagoslovljeno vrijeme u kojem si me pripravljaao da primim ovaj plod tako blag i dobar“.

I doda: „Bože, koji si moj život, udostoji je nagraditi ih za mene“.

Gospodin odgovori: „Ja ću svrnuti na njih moj milosrdni pogled“ i govoreći to učini na njim znak križa kako bi svakom članu zajednice udijelio milost da daje dobar primjer riječima i da u nutrini isto čini iz čiste ljubavi prema Bogu.

2. Duše E. koju je Gospodin usporedio sa ljiljanom

Dvanaest dana nakon smrti naše opatice Gertrude umrla i jedna od njenih duhovnih kćeri koje je bila ostavila na zemlji. Ova nova smrt povećala je bol u zajednici jer se radilo o osobi dragoj Bogu i ljudima zbog njene nevine čistoće i velike gorljivosti, zbog blagosti njenog karaktera i ljupkosti prema sestrama. Nakon njene smrti naša izabranica sjećajući se

radosti koja se doživljavala u razgovorima sa pokojnicom sva žalosna obrati se Gospodinu: „Ajme preljubljeni Gospodine, zašto si nam je tako nenadano uzeo“?

Gospodin odgovori: „Dok se slavio sprovod meni drage opatice Gertrude ja sam se naslađivao na gorljivoj pobožnosti cijele zajednice, sišao sam među vas kao da bi bio među ljiljanima. Budući da mi se ovaj ljiljan svidao na poseban način, uzeo sam ga u ruke i držao 11 dana prije nego li sam ga ubrao. Patnje uzrokovane bolešću su učinile da u punini procvjeta i istovremeno su ga učinile još ljepšim i mirisnijim. Tada sam ga ubrao i sad uživam u njemu. Kada se budete prisjećali ljepote i budete je oplakivali želeći je ponovno imati, ako to prikazete kao žrtvu podložnosti mojoj volji, ona će mi iz bližega zamirisati mirisom ljiljana i u mojoj velikodušnosti stotruko ću vas nagraditi“.

Na podizanje hostije dok je Gertruda u sestrinskoj ljubavi prikazivala za pokojnicu svu vjernost Srca Isusova, vidjela ju je uzdignutu na veće dostojanstvo kao da je pozvana na uzvišeniji stupanj slave, odjevena u sjajnije haljine, okruženu anđelima iz viših korova. Ovo viđenje se ponavljalo svaki puta kada je ona za nju ponavljala ovo prikazanje. Tada se pitala kako to da je ova djeвица za vrijeme svoje agonije glasom i gestama pokazivala veliki užas.

Dobila je ovaj odgovor: „To je bio dokaz moje beskrajne ljubavi prema njoj. Nekoliko dana prije smrti dok je bila bolesna me po tebi molila da je nakon njene smrti primim bez ikakva odlaganja, i zbog tvoga obećanja one se čvrsto pouzdala u to. Prihvatio sam nagraditi njeno povjerenje. A budući da mladosti svojstveno ne biti slobodan od nemarnosti kao i naslađivati se na stvarima koje nisu previše korisne i slično, patnje u bolesti su je morale očistiti od tih mrlja. U trenutku kad sam je k sebi zvao, htio sam da njene muke koje je podnosila s toliko strpljenja budu takve da bez odlaganja može ući u vječnu slavu, zbog toga sam dopustio da bude preplašena viđenjem đavla. Ova muka je za nju bila kao neka vrsta čistilišta, a muke koje su je pročistile zasluge u vječnoj nagradi“.

Gertruda tada reče: „Tijekom ove muke gdje si bio Ti, nado očajnika“? Gospodin odgovori: „Ja sam se bio sakrio njoj s lijeve strane, a čim je bila očišćena, pokazao sam joj se i odveo je sa sobom u vječnu slavu“.

3. Duša G. koja je bila posebno pobožna Gospi

Malo kasnije umrla je jedna mlada djevojka koja je još od mladosti bila posebno pobožna Gospi. Kada je okončala svoj kratki život bila je pozvana dobiti vječnu nagradu, primila je sve sakramente svete Crkve i već je bila u agoniji kada je drhtavim rukama uzela Raspelo, nježnim iskazima častila je svete rane s dubokim osjećajem klanjanja, nježno je ljubila rane Isusove tako da su svu prisutni bili potreseni.

Zatim je kratkom molitvom molila za oprostjenje svih svojih grijeha. Molila je Gospodina, Gospu, anđele i sve svece da nadoknade za sve u čemu je ona bila manjkava i da je štite u trenutku smrti. I na kraju skoro umorna, kao da se hitjela odmoriti jedan trenutak, s povjerenjem je zaspala u Gospodinu. Zajednica je počela moliti za njenu dušu i tada se Gospodin ukazao našoj izabranici. Držao je u svojim rukama dušu pokojnice, nježno ju je milovao i govorio joj:

„Prepoznaješ li me kćeri moja“? Kada je to vidjela Gertruda je molila da nagradi ovu dušu za poniznost s kojom mu je služila u toliko prilika, i njoj kao i drugim sestrama, jer je smatrala da su drage Gospodinu i htjela je biti dionicom njihovih milosti. Tada Gospodin pokaza pokojnici svoje Srce i reče: „Pij iz ovoga kaleža prepuna milosti koje si željela primiti po mojoj izabranicama kada si bila na zemlji“.

Sutradan za vrijeme mise duša pokojnice joj se ukaza sva sabrana u Gospodinovu krilu, bila je prisutna i Majka Božja Kraljica Neba, kao da joj daruje svoje radosti i zasluge.

Kada je zajednica molila za pokojnicu psalme, dodajući na kraju svakoga psalma molitvu *Zdravo Marijo*, na svaku riječ Gospa je povećavala darove koje je davala duši pokojnice za nagradu.

Dok je zajednica molila, Gertruda je pitala Gospodina od posljedica kojih slabosti je trebao očistiti ovu dušu prije nego što je izišla iz tijela. Gospodin odgovori: „Neki puta se naslađivala na svojim prosudbama i očistio sam je dopuštajući da iziđe iz tijela prije nego što je zajednica izmolila molitve koje ste za nju molili. Uistinu kada je primijetila da neće imati više ove pomoći pobojala se da će joj to naškoditi i ova muka ju je očistila od ovog njenog nesavršenstva“.

Gertruda je pitala: „Gospodine zar nije mogla biti očišćena po pokajanju iz srca jer dok je umirala molila te je za oprost od svih svojih grijeha“. Gospodin odgovori: „Ovo općenito pokajanje nije bilo dovoljno za njeno očišćenje, trebalo je drugačije čišćenje zbog navezanosti na vlastiti sud, jer se nije u potpunosti podložila mišljenu onih koji su je vodili. Trebao sam je očistiti i od jedne druge mrlje, to jest da se nije baš rado ispovijedala. U svojoj dobroti sam joj oprostio ovaj nedostatak vezan uz moje prijatelje koji su se brinuli o njoj i zbog napora koji je morala podnijeti tijekom svoje posljednje ispovijedi na dan njene smrti, oprostio sam joj sve njene nedostatke vezano uz ove stvari.“

Za vrijeme mise dok se pjevala prikazna pjesma *Molimo presveto*, Gospodin kao da je podigao svoju desnu ruku, u tom trenutku divna svjetlost je obasjala cijelo nebo, a na poseban način se odrazilo na dušu koja sva sabrana bila u Isusovu naručju. Svi korovi svetaca su se tada redom približavali i polagali su svoje zasluge u Srce Isusovo, kako bi nadoknadili onome što je pokojnici nedostajalo. Gertruda shvati da su sveci na takav način činili jer je ta mlada osoba običavala zazivati ih kako bi pomogli umirućima i dušama u čistilištu. Sveci su joj dakle iskazali veliku naklonost, na posebna način djevice su joj priredile slavlje kao jednoj od njih.

Drugi puta Gertruda je kratko ali intenzivno molila za ovu dušu, a sve riječi koje je izgovorila kao da su se bile urezale na Isusove grudi tako da se kroz njih moglo vidjeti Isusovo Srce. Čula je kako Gospodin govori ovoj duši: „Promatraj cijelo Nebo i vidi ima li neki svetac neko dobro koje i ti želiš, i crpi ga iz moga Srca po ovim urezanim riječima“. Ona shvati da se isti dar ponavlja svaki puta kad se molila za onu dušu.

Na podizanje hostije Sin Božji kao da je mladoj pokojnici prikazao svoje Srce u liku nevinog jaganjaca kojega je ona nježno poljubila, i u trenutku je bila sva preobražena kao da je crpla novu radost po spoznaji Božanstva. Gertruda tada potaknu pokojnicu da moli za duše koje su se njoj preporučile u molitve, a ona odgovori:

„Da, molim, ali ne mogu željeti ništa drugo osim ono što želi moj ljubljani Gospodin“. Ona odgovori: „Upravo suprotno, imaju jako puno koristi jer Gospodin vidjevši njihovu želju potakne i nas da se za njih molimo“. Gertruda doda: „Možeš li moliti za svoje veće prijatelje koji od tebe nisu nikada ništa tražili“? Odgovori: „Gospodin sam u svojoj ljubavi njima čini više dobra nego drugima zbog njihove bliskosti s nama“. Upita još: „Moliš li na poseban način za svećenika budući da se pričešćuje za tebe“? Odgovor: „On će zadobiti dvostruku korist zbog ovoga čina: kao što Gospodin preko njegovih ruku prihvaća spasenjsku milost koju izlijeva na mene, na isti način ja izlijevam ovo dobro na svećenika i dodajem moje posebno dobro; tako se on duhovno okoristi slično kao zlato koje izgleda još ljepše kad je dorađeno raznim premazima“.

Gertruda tada reče: „Iz onoga što kažeš izgleda da je korisnije slaviti mise za pokojne nego na bilo koju drugu nakanu“. Duša odgovori: „Zbog ljubavi kojom se pomažu duše pokojnika misa slavljenja za njih sobom nosi više plodova nego misu koju svećenik slavi zbog svoje obaveze. Ako polet srca svećenika vodi do Boga, a on slavi misu u tom stanju ta misa

bude još plodonosnija“. Gertruda reče: „Kako to da sada znaš tolike stvari ti koja si oduvijek na zemlji pokazivala ograničenu inteligenciju? Ona odgovori: „Naučila sam iz onoga izvora o kome sv. Augustin reče: Vidjeti Boga samo jedanput znači naučiti sve znanje“.

Jednoga drugoga dana vidjela je pokojnicu u narančastoj halji kako odsijeva slavom te je upitala Gospodina koji je razlog tome, a On reče: „Kao što sam joj obećao po tebi, ja sam je zaodjenuo mojom Mukom jer usprkos patnje koju je trpjela u srcu nikada nije izbjegavala zajedničke poslove koje nameće redovničko Pravilo. Premda se naprezala iznad svojih snaga nije bila nestrpljiva niti se žalila. Naložio sam većem broju uglednika moga dvora da joj iskažu posebnu čast kako bi je nagradili za muke koje je podnosila tijekom svoje bolesti. Na poseban način je za patnje jedne ruke ona sada tako sjedinjena sa mnom u slavi po blaženstvu koje kuša, te žali što nije sto puta više trpjela“.

Gertruda vidje da u svjetlu ove slave mnoge duše, oslobođene zbog preobilja molitava za njenu dušu, dolaze i padnu na koljena pred njom. Gertruda ju je zatim upitala dobiva li zajednica neku pomoć od duša iz zajednice koje su već zadobile Nebo, a ona odgovori: „Da dobiva velike pomoći jer Gospodin prema vašoj zajednici umnaža svoje milosti zbog zasluga svake od nas“.

Tijekom jedne tihe mise za pokojnike Gertruda je ponovo molila za ovu mladu pokojnicu koja joj se ukazala u slavi. Upitala ju je koju korist može zadobiti od ove mise koja nije slavljenja za nju, a ona odgovori: „Koju korist kraljica ima od kraljevskoga blaga? Sada kad sam sjedinjena sa Kraljem, mojim Gospodinom i preslatkim Zaručnikom, uistinu sam dionica svih njegovih dobara, sjedim za njegovim stolom kao kraljica za stolom svoga gospodara“.

Za sve ove milosti neka je slava i čast Bogu, Gospodinu kralju nad kraljevima za sve vijeke.

4. Slavi prijelaz Matilda, svete uspomene prvog glasa kornog pjevanja

Kada se pobožna Matilda³⁴, bogata dobrim djelima i prvi glas našeg kornog pjevanja, smrtno razboljela, otprilike mjesec dana prije njenoga prijelaza, Gertruda je poželjela, kao što je to uobičavala, još jednom proći pobožne vježbe priprave na smrt koje je napisala naša izabranica.

Ona je u nedjelju kada je Matilda po primanju tijela i krvi Kristove povjerila svoj posljednji čas božanskome milosrđu, molila za nju kada je u duhu vidjela kako je Gospodin u svojoj božanskoj moći sebi privukao dušu bolesnice, a zatim je ponovo vratio u tijelo kako bi još malo produžio njen život. Upitala je: „Gospodine zašto želiš da još neko vrijeme ostane na zemlji“?

On odgovori: „Kako bi ispunilo djelo koje je moja božanska providnost odredila da se s njom dogodi u ove dane. Tako će mi služiti na tri načina: prikazat će mi počinak poniznosti, trpezu strpljenja i radost raznih kreposti. Na primjer u svemu što bude slušala i gledala, a odnosi se na bližnjeg, a smatrat će se ponizno nedostojnom i slabijom od drugih. Na taj način ja ću u njenom srcu i njenoj duši uživati uistinu ugodni odmor. Bit će radosna u svojim patnjama i mukama, strpljivo će meni za ljubav podnositi svaku patnju i tako će mi pripremiti bogati stol ukusnih jela. Na kralju prakticirajući razne druge kreposti učinit će da moje Božanstvo kuša ugodnu nasladu“.

³⁴ Radi se o sv. Matildi, rođenoj sestri opatice Gertrude o koji se govorilo u prvom poglavlju ove pete knjige. Sv. Matilda koja je imala mistična iskustva danas poznata pod naslovom *Liber gratiae specialis* ili *Objave sv. Matilde* je bila posebno bliska sa sv. Getrudom.

Jednom zgodom kad se bolesnica pričestila Gertruda je upitala Gospodina što se udostojao učiniti u njoj: „Odmaram se u slatkom zagrljaju njene duše kao u nekom zaručničkom ležaju“. Gertruda shvati da je zaručnički ležaj na kome se Gospodinom s dušom odmara je bilo nutarnje stanje bolesnice kojim se ona s povjerenjem predavala u božansku dobrotu u svojim neprekidnim mukama i vjerovala da Božje milosrđe sve vodi u upravlja na njeno dobro, te je neprestano zahvaljivala i s povjerenjem sve je predavala Njegovoj Očinskoj Providnosti.

Stanje bolesnice se brzo pogoršavalo i svaku večer je imala krizne srčane napadaje. Sestre koje su bile s njom osjećale su samilost, a ona ih je tješila govoreći: „Predrage, ne plačite i nemojte se žalostiti zbog mene jer tako osjećam vašu žalost. Ako to želi naš Gospodin ja sam spremna trajno podanosti ovu muku da vas utješim“. Jednom drugom zgodom su inzistirali da uzme neki lijek koji je trebao, kako su se nadali, olakšati njene muke. Usprkos odbojnosti prema tome Matilda je pristala i uzela lijek, ali čim ga je uzela njene muke su se povećale. Gertruda je upitala Gospodina kako će nagraditi susretljivost bolesnice, a on joj reče: „Po trpljenju koje joj je ovaj lijek uzrokovao načinio sam duhovni lijek za sve grešnike na svijetu i sve duše u čistilištu“.

U predzadnju nedjelju nakon svetkovine *Duhova - neka se ne uznemiruje srce vaše* – Matilda se pričestila zadnji puta, a Gertruda je za nju molila kada ju je Gospodin potaknuo da kaže bolesnici da se pripravi primiti sakrament bolesničkog pomazanja, govoreći joj da će On, vjerni čuvar onih koje ljubi, sa svoje strane nakon što ona primi pomazanje nju čuvati u svome Srcu od svake mrlje, slično kao što bi slikar sliku koja je već dovršena čuvao od svake prašine.

Ona je obavijestila bolesnicu, a Matilda koja je uvijek u svemu ponizna bila podložna poglavarima, nije tražila to samoinicijativno nego se povjerila njima i Božjoj providnosti koja nikada ne napušta one koji se u nju uzdaju. Poglavarice koje su imale tako veliko poštovanje prema bolesnici su bile uvjerene da će bolesnicu Bog potaknuti i da će sama zatražiti sakramente. Zbog toga, vidjevši da bolesnica ništa ne traži, odlagale su bolesničko pomazanje. A Gospodin da bi potvrdio svoje riječi: *Uistinu vam kažem da će nebo i zemlja proći a moje riječi neće proći* (Mt24, 35), na slijedeći način potvrdi ono što je kazao po svojoj odabranici. Ponedjeljak ujutro prije jutarnje Matildu su iznenada spopali teži bolovi da su pomislili da pada u agoniju. Odmah su pozvali svećenika da joj udijeli pomazanje, tako da ga je primila, ako ne isti dan onda barem prije zore idućeg dana.

Gertruda koja je molila za bolesnicu tijekom mazanja očiju³⁵ shvati kako Gospodin bolesnicu okružuje svom nježnošću svoga preslatkoga Srca i vidjela je kako usmjerava prema bolesnici zrake svoga božanskoga sjaja dajući joj sve zasluge koje je On zadobio svojim presvetim očima. Od toga trenutka oči bolesnice kao da su pod utjecajem ove milosti izaravale neki sjaj neusporedive slasti. Gertruda shvati da bi se Gospodin po zaslugama bolesnice udostojao uvelike utješiti sve one koji budu s povjerenjem zazivali njezin zagovor, te da je Matilda zadobila ovu milost jer ju je ljubav uvijek poticala da bude pobožna, blaga i dobrohotna prema svim ljudima tijekom cijeloga svoga života.

Kada se sveto pomazanje obavljalo na drugim udovima bolesnice Gospodin joj je udjeljivao zasluge svojih savršenih djela koja je činio po svojim svetim udovima. A na pomazanje usta ovaj ljubomorni Zaručnik duša se udostojao obradovati svoju zaručnicu poljupcem slađim od meda udjeljujući joj ovim činom plod svojih presvetih riječi. Tijekom molitve litanija i zaziva *svi sveti Kerubini i Serafini molite za nju*, Gertruda je vidjela korove

³⁵ U vremenu kad je živjela sv. Gertruda bolesničko pomazanje se dijelilo tako da se svetim uljem mazalo više udova bolesnika nego što se to čini danas.

ovih anđela kako se s poštovanjem i radošću izmiču kako bi napravili među njima počasno mjesto za bolesnicu, za ovu izabranicu Božju. Izgledalo im je pravedno da među njima bude mjesto za nju koja je u svojoj djevičanskoj svetosti provodila na zemlji nebeski život, i koja se izdizala iznad korova anđela, te crpila s Kerubinima iz potoka razumske mudrosti do izvora beskrajne mudrosti, i koja je kao najgorljiviji serafini svojim rukama zagrlila Onoga koji je *vatra koja izgara* (usp Dt 4, 24).

Kako su se u litanijama zazivali sveci svaki od njih se radošću i poštovanjem ustajao i odlagao je svoje zasluge u obliku dragocjenih darova Gospodinu u krilo, kako bi ih On dao svojoj izabranici i povećao njeno blaženstvo i slavu. Nakon što su završena sveta pomazanja Gospodin je s ljubavlju uze u svoje ruke i držao ju je 2 dana. A usta su joj bila okrenuta rani njegova preslatkoga Srca tako da je izgledalo da ona iz njega izvlači svoj dah i ponovno ga vraća u njegovo presveto izвориšte.

Približavao se radostan trenutak njenoga blaženoga prijelaza kad će Gospodi svojoj izabranici udijeliti preslatki san vječnoga počinka nakon napora njenih patnji. Matilda je pala u agoniju u utorak, uoči blagdana sv. Elizabete, malo prije devetog časa. Zajednica se pobožno sabrala kako bi uobičajenim molitvama popratila prijelaz Kristu ove izabrane duše.

Gertruda, vođena ljubavlju koja je bila gorljivija od njihove, vidjela je dušu umiruće u obliku mlade žene koja je stajala pred Gospodinom udišući u božansko Srce svaki udah koji je prije iz njega crpila. Gospodinovo Srce kao da nije više moglo zadržati potok svoje dobrote i slasti, svaki puta kad je privlačilo sebi dah svoje ljubljene, u svojoj beskrajnoj ljubavi izlivalo bi obilnu rosu milosti na cijelu crkvu, a posebno na osobe koje su bile prisutne. Shvatila je značenje ovog viđenja, razumjela je da po posebnoj milosti sveta umiruća bolesnica je u svoje želje i nakane uključivala sve žive i mrtve, i da Gospodin obilno dijeli darove svoje milosti svima.

Dok se pjevala antifona *Zdravo Kraljice* na riječi *svrni dakle zagovornice naša*, bolesnica se s ljubavlju obratila Gospi i preporučila joj je sestre koje je ostavljala na zemlji moleći da ih u svojoj ljubavi još više nježno čuva. Podsjetila ju je kako je za vrijeme cijelog svoga života za njih s ljubavlju molila u mjeri koliko joj je to bilo moguće, tako i sada pred Majkom milosrđa moli da se Ona udostoji za njih zauzeti se i zagovarati pred svojim Sinom cijelu zajednicu. Gospa je primila njenu prošnju i pružila je svoje blagoslovljene ruke, stavila ih na glavu umiruće, pokazujući na takav način da se obvezuje brinuti se o zajednici koja joj je bila povjerena.

Kada se molila kratka molitva *Zdravo Isuse Kriste* na riječi *slatki živote*, Gospodin nježni zaručnik duša izgledalo je kao da svojom posebnom milošću čini blažim put svoje zaručnice privlačeći je sebi s više ljubavi i manje napora. Tijekom cijeloga dana u agoniji je ponavljala riječi *Dobri Isuse! Dobri Isuse!* Pokazujući na takav način da Onaj čije je ime s toliko miline izgovarala usnama usred svoje smrtne muke uistinu boravi u njenom srcu. Sve sestre iz zajednice su u njene molitve preporučivale posebne potrebe, a ona skoro da više nije mogla ništa drugo govoriti. Ipak se naprezala i izgovarala *rado* ili samo *da* kako bi izrekla s koliko ljubavi je Gospodinu preporučivala njihove nakane.

Gertruda je vidjela da svi udovi koji su boljeli bolesnicu kao da su isparavali nekom parom koja je ovijala njenu dušu i na divan način je čistila od svake mrlje i činila prikladnom da uživa vječno blaženstvo. Ne želeći otkriti tajnost svojih objava odlučila je u prvom času zadržati ih u svome srcu, ali je shvatila iz onoga što slijedi da je ta odluka protivna volji Božjoj jer *Bog se proslavlja kada se razglašuje njegova riječ* i još kaže *Što ste čuli da se govori u uho razglašujte s krovova* (Mt 10,27).

Za vrijeme večernje molitve blagdana sv. Elizabete ponovno su mislili da će Matilda izdahnuti, te se zajednica požurila izići iz kora kako bi pored umiruće molili uobičajene

molitve. A Gertruda usprkos toga što se trudila u svojim nutarnjim sjetilima nije mola shvatiti ništa od onoga što se događa bolesnici. Tada je Gospodinu priznala svoj grijeh i pokajala se te mu je obećala da će na Njegovu slavu i dobro bližnjega obznaniti sve što se On udostoji objaviti joj. Nakon povećerja, ponovno je izgledalo da je bolesnici došao zadnji čas. Gertruda bijaše ponovno pala u zanos duha i vidjela je dušu bolesnice u obliku lijepe mlade žene pune milosti: bila je ukrašena novim i lijepim ukrasima koji su predstavljali njene patnje koje već duže vrijeme gorljivo podnosila i prikazivala Gospodinu svome slatkom Zaručniku. Grlila ga je i crpila iz njegovih rana posebne naslade slično kao što pčela pohlepno skuplja nektar sa cvjetova.

Dok se molio responzorij *Zdravo Zaručnice, Kraljice djevica, Ružo bez trnja*, Gospa je pristupila kako bi novim milostima obdarila dušu umiruće da bi uživala slast blaženika. Tada Gospodin Isus snagom zasluga svoje Majke, na poseban način časnoga naslova Djevica i Majka, uze ogrlicu s puno blistavog dragoga kamenja i ukrasi bolesnici grudi, dajući joj povlasticu da i ona bude nazvana djevicom i majkom slično kao Kraljica Neba jer je svojom čistom gorljivošću rodila Gospodina u dušama.

Tijekom noći blagdana sv. Elizabete, kada se već bilo započelo s jutarnjom molitvom, bolesnica se bila tako preobrazila u licu da su da su smatrali da će izdahnuti. Zajednica je odmah, kao i obično, došla iz kora žurno došla do nje. Tada joj se Gospodin ukazao kao Zaručnik okrunjen čašću i slavom, okružen sjajem svoga Božanstva. On se u ljubavi obrati bolesnici: „Brzo ću te moja ljubimice uzdignuti u očima bližnjega, to jest ove zajednice koju ljubim“. Zatim na neizrecivi i neshvatljiv način pozdravi ovu blagoslovljenu dušu kao da iz svake od njegovih presvetih rana dolaze neka četiri jednako slatka načina pozivanja duše koja je napuštala zemlju, to jest kao milozvučan zvuk ili para divne učinkovitosti, obilna rosa i neizreciva svjetlost.

Milozvučan zvuk koji je nadilazio bilo koji sklad označavao je riječi koje je Gospodinova izbranica rekla tijekom svoga života vođena Božjom ljubavlju i željom za spasenjem bližnjega. One su donijele stostruki plod i sad su obogaćivale dušu po svetim Gospodinovim ranama.

Para divne učinkovitosti predstavljala je sve želje slaviti Boga koje je imala kako bi nasljeđovala Boga samoga i slavila Ga na spasenje cijeloga svijeta, i ove želje su dobivale nagradu po Isusovim ranama.

Obilna rosa je označavala ljubav kojom je uvijek ljubila Boga i stvorenja iz ljubavi prema Bogu; ova ljubav joj je sada bila uzrokom neizrecivih slasti po Isusovim ranama.

I na kraju neizreciva svjetlost je predstavljala različita trpljenja koja su njena duša i njeno tijelo podnosili. Ova trpljenja, oplemenjena više nego što se to može i zamisliti po sjedinjenju s Kristovom Mukom, sada su posvećivale njenu dušu i preobražavali je u neko božansko svjetlo.

Duša bolesnice se odmorila u ovim nebeskim utjehama, tako da nije izdahnula, nego je počela još jače žudjeti za velikim darovima koje joj je Ljubljeni pripremio. Gospodin je obiljem svoga božanskoga blagoslova obasuo sve okupljene govoreći: „U svojoj božanskoj dobroti sam želio da svi članovi ove ljubljene zajednice budu svjedoci preobrazbe koje se događa u mojoj ljubljenoj. Ova preobrazba će joj u Nebu vrijediti pred svim svetima časti koju uživaju moja tri apostola Petar, Ivan i Jakov koje sam uzeo sobom kao svjedoke moga preobraženja na gori Tabor“.

Ona tada reče: „Gospodine koju korist ovaj tvoj blagoslov i izljev milosti čini duši koja ne kuša njen okus“? On reče: „Kada neki čovjek od svoga Gospodina primi bogato imanje ne osjeća u tom trenutku plodove koji na njemu sazrijevaju; trebat će čekati prikladno vrijeme kako bi ih kušao. Na sličan način obasipljem svojom milošću dušu, ona ne primjećuje

slast dok prakse kreposti joj ne pomognu slomiti zemaljskih užitaka kako bi kušala plod nutarnjih utjeha“. Tada Gospodin blagoslovi zajednicu koja se vratila u kor kako bi završila molitvu jutarnje.

Dok se pjevao responzorij *O svjetiljko* duša bolesnice bila je pred prijestoljem Trojstva gorljivo moleći za Crkvu. Bog Otac ju je pozdravio slatkim riječima melodije: „Pozdravljam te moja izabranice jer zbog primjera svoga života možeš uistinu biti nazvana *svjetiljka Crkve iz koje obilno teče ulje*, to jest ulje tvojih molitava koje se širi na cijelu Crkvu“

Sin Božji joj reče: „Raduj se moja zaručnice jer si s pravom nazvana *lijek milosti*, jer po tvojim molitvama obilnije milosti će biti dane mnogima“. Na kraju Duh Sveti reče: „Zdravo moja bezgrešna, s pravom ćeš biti zvana *uzdržavanje vjere*, jer u srcima svih onih koji pobožno vjeruju sve što činim u tebi, krepost vjere će ojačati i postati postojanom“.

Bog Otac je tada učini dionicom svoje svemogućnosti da je ona ponudi kao sigurnu zaštitu svima koji se boje slabosti svoje ljudske naravi i još nemaju potpuno povjerenje u Božju dobrotu. Duh Sveti joj udijeli dar da može raspaliti mlake duše plamenom ljubavi. Sin Božji joj udijeli da može zadobiti ozdravljenje duša po zaslugama svoje svete Muke, smrti i uskrsnuća svima koji žive u grijehu.

Mnoštvo svetaca i anđela su klicali govoreći: „U tebi se Bog nasićuje, plodna maslino, čija čistoća je sjajna i čija djela blistaju“. Na riječi *čija čistoća je sjajna* sveci su častili slatki počinak koji je Gospodin udostojao uzeti u njenoj duši; a na riječi *čija djela blistaju* slavili su čistoću nakane te je tako učinila da sva njena dijela budu dostojan hvale. Na kraju svi su sveci glasno zapjevali antifonu: *Bože koji je svoju pravednost objavio svima, po njoj je izlio milost spasenja narodima*.

Tijekom predslavlja pjevane mise, Isus predivni i snažni zaručnik ukaza se kao obučen u novu slavu. Bio je točno pred svojom zaručnicom tako da je izgledalo da sebi privlači dah bolesnice i svojim božanskim očima je gledao oči pokojnice kako bi ih ispunio svjetlom i tako posvećenu da je pripravi za slavu vječnoga blaženstva.

Približavao se željeni čas, u koji je ova izbrana Kristova zaručnica potpuno suobličena Božjoj volji i odredbama, trebala ostvariti vječni brak. Tada Bog slave koji je sama radost, sasvim obavio ju slavom svoga Božanstva i uputio joj ovaj slatki poziv: „Dodi blagoslovljena Oca mojega, primi kraljevstvo koje je za tebe pripravljeno, podigni se ljubljena moja, požuri“. On ju je podsjećao na riječi kao dragocjeni dar koji joj je dao prije nekoliko godina, izgovarajući ove iste riječi i na utjehe koje taj dan nije prestajao davati joj. Pozdravljajući je nježno reče joj: „Gdje je tvoj dar za mene“? Na te riječi ona svojim rukama otkri svoje srce i stavi ga pred Srce svoga Ljubljenoga. Gospodin tada priljubi svoje presveto Srce srcu svoje zaručnice, svu ju je snagom svoga Božanstva privukao sebi i slavodobitno je sjedini sa svojom slavom. Neka se ona u vječnom blaženstvu sjeti nas i zadobije nam milost Božje ljubavi.

Dok su kao što je to bio običaj molili molitve za pokojnicu, Gospodin se ukaza sjedeći u uzvišenosti svoje slave kako nježnošću obasiplje dušu koja je počivala u njegovu krilu. Kad su molili *Pomozite sveci Božji, u susret iziđite anđeli Gospodnji primite dušu njezinu*, anđeli vidjevši da ju je Gospodin s toliko časti primio, došli su i poklonili se Njemu kao podanici koji dobivaju posjed od Kralja. Vidjeli su udvostručene i divno oplemenjene zasluge koje su malo prije udjeljivali Zaručnikovoj izabranici, kako bi povećali njene zasluge u trenutku primanja zadnjeg pomazanja. I sveci su učinili to isto kada su ih zazivali u litanijama.

Gertruda je tada u duhu pozvala dušu pokojnice da se moli sestre koje su joj bile na poseban način drage, da isprave svoje nedostatke. Ona odgovori: „Ja sad jasno vidim u svjetlu isitne svu ljubav koju sam imala prema dušama na zemlji koja je u usporedbi s ljubavlju Božanskoga Srca kao jedna kapljica vode u usporedbi s oceanom. I vidim da kada Gospodin

dopusti da neki nedostaci ostanu kod nekih ljudi, to je samo zato da im dadne prigodu da rastu u poniznosti i povećava njihove zasluge iz dana u dan. Ne mogu niti za trenutak željeti ni jednu stvar koja nije u skladu sa onim što je mudrost moga Gospodin odredila za svakog čovjeka, zbog toga slavim i častim divne odredbe njegove Božanske Providnosti“.

Sutradan na misi *Pokoj vječni* Božja izabranica se ukazala kako raspoređuje zlatne kanale koji počinju od Srca Isusova i usmjereni su na prema onima koji su na poseban način bili pobožni prema njoj tako da mogu crpsti iz Srca Isusova sve što su željeli. U svakom kanalu je bila zlatna nit kojom su duše mogle privući sebi željeni dar moleći ove ili slične riječi:

„Zbog ljubavi koja te vodila da svojim darovima ispuniš tvoju izabranicu Matildu, ili nekoga drugoga od tvojih izabranika, i koje bi Ti dao svim dušama koje ne stavljaju zapreke djelovanju tvoje milosti, ljubavi koja te vodi i muka da još obilno dijeliš svoje darove na nebu i na zemlji, usliši me dobri Isuse po zaslugama Matilde i svih tvojih svetih“

Kod podizanja hostije izgledalo je kao da ova blažena duša želi biti prikazana Bogu Ocu skupa sa hostijom na Njegovu slavu i za spasenje svijeta, i zbog toga je Sin Božji koji ne odbija ništa svojim izabranicima, privukao ju je potpuno sebi i tako je prikazao Bogu Ocu šireći spasenjski učinak ovoga prikazanja, na neki način povećan zbog ovoga sjedinjenja na cijelo nebo, čistište i zemlju.

Jednom drugom zgodom Gertruda ponovno vidje ove blaženu dušu u slavi i upita je što je zadobila po molitvama svojih prijateljica. One su za nju molile antifonu *Sve dolazi od Njega, sve je po Njemu i u Njemu*, ponavljajući ovaj zaziv toliko puta koliko je Matilda godina živjela na zemlji, i još su slavile isto toliko misa na čast Presvetom Trojstvu. Ove molitve i mise su bile s nakanom časti i zahvale Bogu za sva dobročinstva koja je udijelio njenoj duši.

Blažena Matilda odgovori: „Gospodin me je ukrasio s toliko divnoga cvijeća koliko se molilo antifona, i po njima ja iz preslatkog Srca Isusova udišem divni miris. A po misama, kao dar za slave koje se Njemu iskazuju, dano mi je da osjećam jedan drugi miris koji na divan način ugađa svim sjetilima moje duše“.

Jednom drugom zgodom Gertruda je ljubila pet Isusovih rana moleći pet *Očenaša* i prikazala ih je za molitve koje Matilda nije mogla moliti zbog krajnje slabosti i bolesti prije smrti. U trenutku joj je izgledalo kako iz Isusovih rana pupa pet divnih svježih cvjetova po kojima se širilo savršeno čisto pomazanje divne učinkovitosti. Pozdravljajući nježno dušu blažene Matilde ona reče:

„O izabranice moga Gospodina, udostoji se u svojoj dobroti prihvatiti ovo cvijeće koje je procvalo po preobilnom Božjem milosrđu, primi ih kao prvi uzvrat moga duga prema tebi koji ne mogu otplatiti. Ukrasi se njima kako bi povećala svoje zasluge i moli za mene svoga Zaručnika, koja sam nedostojna“.

Matilda odgovori: „Proživljavam neizrecivu radost motreći ovo cvijeće oplemenjeno dodirima s Gospodinovim ranama. Kada ih budem dodirivala s željom da ih pomirišem, odmah snagom svetih rana iz njih proistječe obilna spasonosna pomast koja će grešnicima donijeti oprostjenje grijeha, a pravednicima utjehu“.

5. Duše dviju sestara M. i E.

Dvije djevojke plemkinje po porijeklu, još plemenitije po srcu, sestre po tijelu, ali još više po kreposti nakon što su prve godine proživjele u nevinosti prakticirajući vjeru, bile su pozvane s ovoga svijeta na vječnu svadbu sa Zaručnikom još dok su gorljivo bile u noviciatu. Prva je umrla na dan slavnog Marijinog uznesenja u Nebo, dan njenoga zaručništva, a druga

trideset dana kasnije. Njihove zadnje borbe su uistinu bile slavne i mogle bi se ispričovijedati divne stvari.

Prva koja je umrla na Gospinu svetkovinu se ukazala Gertrudi dok se ona za nju molila. Bila je pred slavnim prijestoljem Gospodina Isusa, okružena velikom svjetlošću i divno ukrašena; bila je u stavu sramežljive zaručnice koja nastoji sakriti lice jer se ne usuđuje ni podići oči pred slavom tolikog Veličanstva. Potaknuta gorljivom pobožnošću, Gertruda reče Gospodinu: „O Bože dobrote, zašto dopuštaš da ova tvoja kćer pred tobom stoji kao neka strankinja, zašto je ne primiš u svoj slatki zagrljaj?“

Ove riječi kao da su raznježile Gospodina koji je pružio svoje ruke prema ovoj duši kako bi je privukao sebi. A ona s profinjenim poštovanjem izgleda kao da je htjela izbjeći ovaj zagrljaj. Gertruda se jako čudila i reče toj duši: „Zbog čega želiš izbjeći tako ljupkog Zaručnika?“ Ona odgovori: „Neke mrlje od kojih još nisam u potpunosti očišćena čine me nedostojnom, i ako bi Mu se mogla slobodno približiti pravednost bi me spontano prisila da se povučem jer vidim da još nisam sposobna sjediniti se sa tako slavnim Gospodinom“.

Gertruda nastavi: „Ali kako je moguće to što kažeš kad si već u slavi i pripuštena u prisutnost Gospodinovu?“ Duša odgovori: „Svako stvorenje je pred Gospodinom, ali približava Mu se više srazmjerno koliko raste u ljubavi. A nijedna duša ne može primiti dar gledanja Boga i ući u radost svoga Gospodina ako nije potpuno očišćena“.

Mjesec dana kasnije kad je njena sestra bila u agoniji Gertruda je dugo molila za nju i nekoliko trenutaka poslije njene smrti vidjela ju je na nekom mjestu punom svjetla, ukrašenu u rozim haljinama slično kao kad neka djevojka biva dovedena pred njenog zaručnika. Gospodin se ukaza pored nje u liku mladića u punoj snazi i milosti. Po svojih pet rana ona je blagom ljupkošću oživljavao pet sjetila njene duše dajući joj divnu i slatku utjehu. Tada ona kojoj su ove stvari bile objavljene reče Gospodinu:

„Bože utjehe kad si već blizu ovoj duši i ispunjaš je s tolikom radošću, zašto žalost njenog lica daje naslutiti nutarnju muku?“ Gospodin odgovori: „Pokazujući se njoj dajem joj da kuša slasti moga Čovječstva, a to je ne može u potpunosti zadovoljiti, nego joj je to samo nagrada za ljubav koju je u zadnjim trenucima pokazivala prema mojoj Muci. Kada bude pročišćena od nemarnosti prošloga života tada će se u potpunosti nasiti prisutnošću moga Božanstva“.

Gertruda nadoda: „Kako to da za nemarnosti prošloga života nije dana dostatna zadovoljština po pobožnosti koju je iskazivala u zadnjim trenucima života kad Pismo kaže da će čovjek biti suđen prema stanju u kome će se naći na kraju života?“

Gospodin odgovori: „Kada čovjeka dolazi do kraja svoga života i tjelesne snage ga napuštaju, na određeni način već je sve za njega svršeno jer više ne može djelovati u svojoj volji. Ako mu Ja u svom čistom milosrđu tada udijelim dobru volju i dobre želje on iz toga ima stvarnu određenu korist, ali ne može tada izbrisati sve svoje prošle nemarnosti kako bi bio u stanju onoga tko se koristio svojom voljom da ispravi svoje pogreške dok je zdrav i u punini snaga“.

Ona je nastavila: „Zar tvoje nježno milosrđe ne bi sada moglo izbrisati nemarnosti ove duše kojoj si od njenoga djetinjstva dao dobro srce i spremnost ljubavi prema bližnjemu?“ Gospodin odgovori: „Ja ću preobilno nagraditi nježnost njenoga srca i velikodušnost njene volje, ali moja pravednost je da i najmanje mrlje nemarnosti budu pročišćene i izbrisane“.

Gospodin tada nježno pomilova djevojku i nadoda: „Moja zaručnica rado pristaje na zahtjeve moje pravednosti jer zna da kad jednom bude pročišćena da će ju slava moga Božanstva u potpunosti nagraditi“. Duša je pokazala da radosno prihvaća ove riječi i dok je izgledalo kako se Gospodin povlači u nebeske dubine, ona je ostala sama na onom istom mjestu i činilo se kako se trudi uspinjati se. Na takav način je davala zadovoljštinu za to što je

se s previše uživanja družila s drugima, a napor da se uspne ju je čistio od toga da je popuštala lijenosti pristajući na male nemarnosti.

Jednom drugom zgodom dok je Gertruda molila tijekom mise kod podizanja je kazala: „O Bože sveti Oče prikazujem ti ovu Hostiju za njenu dušu, u ime svih stvorenja koja su na zemlji, ne nebu i čistilištu“. Duša joj se ukazala malo na više prema Nebu, dok je veliki broj osoba bio pred njom držeći Hostiju u rukama. Duša djevojke je po ovom prikazanju bila podignuta prema gore i bila je neizrecivo radosna. U jednom trenutku reče: „Sada kušam istinitost ovih riječi: Nema dobra koje je čovjek učinio a da neće biti nagrađeno, nema grijeha za koji ne treba okajavati i ispaštati bilo prije ili poslije smrti. Uistinu jer sam ljubila svetu Pričest sada kušam veliko olakšanje kod prikazanja Presvetog oltarskog Sakramenta za mene; a jer sam bila dobra sa svima kušam utjehu po molitvama koje se Bogu upućuju za mene. Osim toga za ove dobre stavove moje duše dat će mi se vječna nagrada u Nebu“.

Tako je ova duša malo po malo napredovala prema Nebu nošena molitvom Crkve sigurna da će na kraju puta koji je Gospodin odredio On sam doći zakriliti je svojim beskrajnim milosrđem kako bi joj udijelio kraljevsku krunu i odveo u Rajsku radost koja nikada ne prestaje“.

6. Duša S. koja joj se ukazala u Gospodnjem zagrljaju

Dok se davalo zadnje pomazanje S. starijoj Gertruda je molila pet *Očenaša* i na kraju je molila molitvu rani boka Isusova te je molila da dušu umiruće očisti vodom koja je potekla iz ovog blagoslovljenoga izvora i da je ukrasi krepostima snagom svoje predragocjene Krvi. Tada je vidjela njenu dušu u obliku mlade djevojke ukrašenu krunom. Gospodin ju je privijao sebi lijevom rukom i činio je u njoj ono što je ona u molitvi tražila.

Gertruda je shvatila će duša trebati čekati još malo vremena kako bi po bolesti dala zadovoljštinu za grijeha protiv poslušnosti jer se zadržavala s nekom bolesnicom više nego što je to trebalo. Tako se i dogodilo, živjela je još pet mjeseci, neki puta je puno trpjela te je sigurno okajala sve grijeha.

Na dan kad je primila zadnje pomazanje bila je jako radosna te je dala shvatiti da ju je Gospodin pohodio svojom milošću. Više puta se trudila ukazati na dar koji joj je Gospodin udijelio, ali nije imala snage za to i nije se uspjela izraziti. Gertruda, koja je to znala po objavi je bila tu skupa sa drugima. Bolesnica ju je imenom pozvala pokazujući rukom reče: „Kaži umjesto mene, ti koja to znaš“. A ona kao šaleći se započe govoriti, a bolesnica je mogla nastaviti. Druge sestre su nastojale, pretpostavljajući dodati neke detalje, ali bolesnica je odlučno davala znak da ne, i nastavljala je tvrditi da joj je otpustio grijeha i ukrasio krepostima.

Pet mjeseci kasnije uoči smrti Gertruda vidje Gospodina kako sjedi i pripravlja za bolesnicu ugodan i udoban krevet u svome Srcu slično kao što bi netko za neku bolesnicu pripravljaio udoban krevet tako da joj umanju svaku nelagodnost. Umiruća je bila s lijeve Gospodinove strane, ležala je na krevetu na kome je uistinu i bila, ali obavijena nekim oblakom. Gertruda koja je motrila ove stvari tada reče Gospodinu: „Gospodine, slavno boravište koje spremaš ne izgleda prikladno za dušu koja je još obavijena ovim oblakom“.

Gospodin odgovori: „Još ću je neko vrijeme ostaviti tamo tako da dođe preda me potpuno očišćena“. Bolesnica je cijeli taj dan i slijedeću noć provela u agoniji. Ujutro Gertruda vidje Gospodina kako se dobrohotno nadvio nad umirućom bolesnicom koja se trudila podići i poći mu u susret. Tada Gertruda reče: „Gospodine, konačno dolaziš kao nježni Otac ovaj dušu koja je neutješena“. Gospodin blagim naklonom glave to potvrdi.

U trenutku kada je izdahnula Gertruda je vidjela njenu dušu u liku mlade uređene mlade žene obučene u bijele i roze haljine kako sretna odlazi u boravište koje je za nju pripravljeno. Gospodin pruži lijevu ruku kako bi je primio, a ona kao da je na nju naslonila svoju glavu da se odmori, zbog svoje krajnje slabosti. Iznenada ovaj položaj kao da ju više nije zadovoljavao i naslonila se na desnu ruku, a zatim se htjela ustati i poljubiti Gospodina, ali nije dosegla Njegovo lice, te mu je poljubila svete grudi na koje je pala kao potpuno iscrpljena. Tako je ostala dok nisu izmoljene riječi ove molitve: *Crkva je u molitvi preporučuje Tebi*. Tada je izgledalo kako pije velikim gutljajima iz Srca Isusova u kome su sakrivena sva blaga vječnoga blaženstva, te je bila okrijepljena i povratila joj se snaga.

7. Sretni prijelaz M., svete uspomene

Kad se približavao zadnji čas sestre M.,³⁶ svete uspomene, Gertruda koja je skupa sa zajednicom molila, između ostaloga reče Gospodinu: „Zašto ljubljene Gospodine ne uslišaš molitve koje ti upućujemo za nju“? On odgovori: „Njen duh je tako daleko od svih zemaljskih stvari da joj ne možete pomoći nikakvim ljudskim utjehama“. Ona nastavi: „A zbog kojega tvoga suda“? Gospodin odgovori: „Radi se o jednoj mojoj tajni kao što sam već imao i drugih tajni vezanih uz njenu dušu“. Budući da je ona uporno htjela saznati kako će biti oslobođena, Gospodin reče: „Moja nevidljiva uzvišenost će ju privući“. Ona reče: „A kako će završiti“? Gospodin reče: „Božanska snaga će je upiti kao što žarko sunce isuši kap vode“.

Gertruda upita zašto je ostavlja u deliriju, te Gospodin odgovori: „Kako bi pokazao da je moje djelovanje se događa više u nutринi nego li na površini“. Ona nastavi: „Ne bi li tvoja milost mogla učiniti da se to bolje shvati prosvjetljujući srca“? A On odgovori: „Kako bi mogla moja milost djelovati na duše koje rijetko ili nikada ne silaze u svoje središte gdje je ja obično ulijevam“?

Nakon nekoga vremena Gertruda je molila Gospodina da se udostoji blaženoj M. dati milost činjenja čudesa, barem nakon njene smrti, kako bi potvrdio božansko porijeklo njenih objava i posramio one koji su sumnjičavi. Tada Gospodin držeći knjigu njenih objava s dva prsta reče: „Zar ne mogu postići pobjedu i bez oružja? Kada je trebalo ja sam narodima i kraljevstvima pokazao čudesa, a danas oni koji su kušali izljev moje milosti mogu lagano po razboritom povjerenju prihvatiti objave. Ne mogu podnijeti izopačene koji se protive ovim i drugim sličnim spisima i nadvladati ću ih“.

Gertruda tada shvati s koliko slatke zahvalnosti Gospodin gleda na duše vjernika koji bez poteškoća vjeruju preobilnom izljevom milosti koje On daje svojim izabranicima, ne po njihovim zaslugama nego po beskrajnoj velikodušnosti svoga Srca. Dok su davali posljednje pomazanje sestri Matildi, Gertruda kao što je i željela, je vidjela Gospodina kako svojom rukom dodiruje srce bolesnice govoreći: „Kada ova blagoslovljena duša bude razriješena veza

³⁶ Radi se časnoj sestri i mističarki Matildi iz Magdeburga (1212 – 1283) koja je neko vrijeme bila begina, (posvećena laikinja), a nakon toga je ušla u opatiju u Helfti i gdje je položila zavjete i postala časna sestra. Matilda iz Magdeburga je opisala svoja mistična iskustva u knjizi *Ižaravajuće svjetlo Božanstva*. Tako da u opatiji u Helfti su istovremeno živjele dvije Gertrude i dvije Matilde. Dakle, da ne pomiješamo likove radi se o Gertrudi iz Hackenborna, iz plemićke obitelji, o čijoj smrti se govori u 1. poglavlju ove knjige je bila ugledna opatica samostan od 1251 do 1292. godine. U istoj opatiji je bila i njena rođena mlađa sestra sv. Matilda iz Hackenborna (1241 – 1299) o čijoj smrti se govori u 4. poglavlju ove knjige. Sv. Matilda je imala mistična iskustva danas poznata pod naslovom *Liber gratiae specialis* ili *Objave sv. Matilde*. U opatiju 1261. primaju petogodišnju djevojčicu koja je bila ostala bez oba roditelja, a sv. Matilda će joj biti odgojiteljica, te su ostale na posebna način povezane cijeli život. Ta djevojčica je sv. Gertruda Velika (1256 – 1302) koja je svoja mistična iskustva opisala u knjizi *Objave* koju prevodimo.

tijela i uroni u izvor života iz kojega je izišla, ja ću izliti obilne tokove nebeskoga blaženstva nada sve one koje s ljubavlju budu okupljene oko njenoga kreveta“.

Sestra Matilda je pala u agoniju, a Gertruda koja je skupa sa sestrama ustrajala u molitvi shvati da Gospodin trima darovima obogaćuje sve prisutne osobe. Prvi, ispunjenje svih njihovih pravednih želja; drugi, obećanje da će On neprestano prihvaćati njihov napor da se obrate – ove će lakše zadobiti na ovome mjestu po zaslugama sestre Matilde - te treći; obilni blagoslov kojim je Gospodin pružeci svoju ruku blagoslovio svaku prisutnu sestru ponaosob.

Gertruda je s dubokom zahvalnošću motrila ove stvari, a malo nakon toga vidje Gospodina nad vojskama, Kralja slave, ljepšeg od svih stvorenja kako sjede na uzglavlje kreveta i u svoje Srce prima dah sličan svjetlom zlatnome luku koji je izlazio iz usta umiruće. Dok se ona radovala ovom viđenju zajednica je zapjevala *Bože, Bože moj pogledaj na mene... Tebi Gospodine uzdižem dušu svoju*. Na kraju zadnjeg zaziva Gospodin kao da se s velikom nježnošću nadvio nad svojom zaručnicom kako bi je zagrlio; dva puta je ponovio istu stvar. Tijekom molitve antifone *Da te možemo gledati*, Majka Božja vazda Djevica, ukazala se obučena u crvenu haljinu i nježno se nadvila nad zaručnicom svoga Sina. Uzela joj je glavu u svoje ruke i postavi tako da je dah umiruće bio usmjeren prema Srcu Isusovu.

Dok su molili kratku molitvu *Zdravo Isuse Kriste, Riječi Očeva*, Gospodin se ukaza preobražen divnom svjetlošću koja je obasjavala Njegovo Božansko lice kao podnevno sunce. Na to viđenje Gertruda je doživjela polet divljenja i pala u zanos, ali brzo je došla k sebi i vidjela je prekrasnu nebesku ružu, Djevicu Mariju, koja zbog radosnog sjedinjenja Zaručnika i zaručnice, blago grli i ljubi svoga Sina. Gertruda shvati da se u tom trenutku dogodilo vječno vjenčanje sestre Matilde; njena duša žedna Boga je ušla u Raj i bila je uronjena u beskrajni bezdan blaženstva.

8. Duša M. B. kojoj su pomogle molitve njenih prijatelja

Tijekom agonije M.B, svete uspomene, Gertruda se sabrala u sebi trudeće se uz pomoć Božje milosti shvatiti nešto od stanja umiruće. Neko vrijeme nije uspijevala vidjeti ništa drugo osim da je duša imala neku zapreku jer se neki puta previše dopadala sama sebi u izvanjskim stvarima, kao na primjer zbog svoga kreveta koji je bio ukrašen svilenom tkaninom sa zlatnim vezom i lijepim likovima. Kad aje umrla, za pokojnicu su isti dan slavili misu. Gertruda na podizanju prikaza hostiju za nju te je shvatila da je pokojnica tu prisutna iako je nije vidjela. Želeći znati gdje je reče Gospodinu: „Gospodine gdje je ona? Došla k meni čista bez mrlje“.

Gertruda tada shvati da su molitve u ljubavi prikazane za pokojnicu prija njene smrti njoj bile toliko korisne da je otišla izravno u nebo. Neke su je osobe toliko ljubile da su na sebe uzele njene grijehe kako bi ih okajali i dali su joj sve svoje zasluge. Prije ukopa ona je ponovno tijekom mise molila za pokojnicu. Vidjela ju je Gospodinu s lijeve strane kako sjedi za stolom za kojim su u liku jela bile nuđene molitve i pobožni čini koji su za nju prikazani. Na podizanje hostije Gospodin joj ponudi tu istu hostiju u liku kaleža iz kojeg je trebala piti. Čim je kušala duša pokojnice je do najdubljih dubina bila prožeta Božjom slašću, i sklopljenih ruku je počela moliti za sve koje su se tijekom njenoga života protivili njenim idejama, riječima i djelima, te je uživala zasluge koje je zadobila po ovim kušnjama.

Gertruda iznenađena pitala ju je zašto ne moli za svoje prijatelje, a ona odgovori: „Molim za njih, moje molitve su toliko više učinkovite koliko je veća ljubav s kojom se za njih obraćam Srcu Isusovu“.

Jednoga dana Gertruda sjećajući se da se jednog dana odrekla svih svojih zasluga u korist pokojnice sa žalošću reče Gospodinu: „Nadam se da u svojoj ljubavi često dobrohotno pogledaš na moju dušu koja se ogolila i ostala siromašna“. Gospodin odgovori: „Što Jaganjac Božji može učiniti za onu koja se s toliko ljubavi ogolila osim da je prekrije svojim runom i pomagati joj svojom milošću da ponovno zadobije ono što je iz ljubavi dala“?

A ona će: „Gospodin ne koristi da mi ti pomogneš da ponovno zadobijem ove zasluge, svejedno ću doći pred tebe lišena svega, jer nisam se odrekla samo prošlih nego i budućih zasluga“. Gospodin odgovori: „Jedna majka djecu koja se mogu sama obući drži blizu sebi, a u naručju drži najmanje dijete koje je golo koje se ne može samo obući i grije ga svojom odjećom. Ti sijediš na obali oceana, zar si manje bogata od nekoga tko sijedi uz izvor potocića?“. Htio je time reći da tko računa na svoja djela je kao onaj koji sijedi uz potocić, a tko se iz poniznosti i ljubavi liši svega posjeduje Boga, ponor svakog blaženstva.

9. Duše G. i S. koje je Gospodin isto tako ispunio milošću

Prema Svetom Pismu svatko će biti kažnjen stvarima kojima je griješio (usp. Mud 11,17) i svatko će biti nagrađen dobrom koje je učinio i po onome što je trpio. Da bi se čitatelj okoristio želimo dodati ono što slijedi. Kod nas su bile dvije redovnice koje su se istovremeno razboljele. Jedna se bila razboljela od sušice te je kao što to i treba bila okružena svom pažnjom; za drugu se nije moglo shvatiti od čega boluje, a bolest nije izgledala tako teška, te se njoj posvećivalo manje pažnje. A budući da se ljudi u svojim sudovima često prevare sestra za koju su očekivali da će ozdraviti umrla je mjesec dana prije ove prve.

Kada je došla do kraja života bila je posvećena po svom velikom strpljenju i pobožnosti, ali nije bila potpuno očišćena. Zbog toga Gospodin koji ne može podnositi u dragoj zaručnici ni najmanje zrno prašine, u svojoj dobroti ju je htio očistiti od premale gorljivosti koju je ponekad pokazivala prema ispovijedi. Uistinu ne osjećajući da ima težih grijeha, neki puta je propuštala da je svećenik odriješi od prašine lakih grijeha kojih u životu čovjek uvijek ima, neki puta da izbjegne ispovijed, pravila se da spava kad je svećenik dolazio. Evo kako se Gospodin udostojao očistiti je u trenutku kad je trebala s radošću i kliktanjem ući u sobu nebeskoga Zaručnika. Čim je sa zabrinutošću poželjela tražiti ispovjednika nije mogla govoriti, strah koji je kušala da će nakon smrti morati ispaštati za svoje grijeha koje nije mogla ispovjediti bio je dovoljan da pročisti njenu dušu. Tako ova Gospodinova zaručnica sva lijepa i bez mrlje iziđe iz zatvora tijela i u neizrecivoj radosti uđe u nebesko boravište. A kod ovoga ulaska u nebesko kraljevstvo Gospodin se udostojao objaviti mnoge stvari, a mi ćemo citirati jednu za pouku onome tko bude ovo čitao.

Kada ova duše dođe pred prijestolje Kralja slave, On je htio po posebnoj povlastici udijeliti blagu slast svakom daru koji joj je davao, slično kao kad neka nježna majka nježnošću svoga srca okružuje svoje maleno dijete kako bi mu nadoknadila za gorki lijek koji treba uzeti da ozdravi. Gospodin je slično činio kako bi joj nadoknadio za muku koju je neki puta kušala vidjevši s koliko pažnje se postupa s drugom bolesnicom, dok se prema njoj odnosilo s puno manje pažnje.

Gospodin još reče duši: „Kaži mi kćeri što želiš da ja još učinim za dušu svoje susestre? Na zemlji je mogla birati hranu koju je željela, a ti si se morala zadovoljiti njenim izborom, iako si neki puta željela nešto drugo, sada ja tebi prepuštam izbor utjehe i milosti koje ću dati njoj“. Ona odgovori: „O preslatki moj Gospodine udijeli joj sve što si i meni dao jer ne mogu ništa bolje zamisliti“. Isus je uvjeri da će tako i učiniti.

Mjesec dana nakon toga umrla je i druga redovnica, a već dan nakon svoje smrti ona se ukaza sva ukrašena kao što to i priliči nekome tko je provodio svoj život u velikoj nevinosti

i bio uvijek gorljiv u obavljanju pobožnih vježbi. Ipak joj je bila ostala jedna mrlja jer kao što smo napomenuli tijekom svoje bolesti je tražila utjehu u stvarima koje joj nisu nužno bile potrebne kao što su to pokloni i utjehe od strane sestara. Evo kako je od toga bila očišćena. Izgledalo je kao da stoji na vratima okrenuta prema prijestolja Kralja slave koji joj se ukazao u neizrecivoj ljepoti, sladak i ljubak više nego što se to može i reći. Iz daleka je pozivao dušu k sebi tako snažno da je ona kao gubila snagu od želje da do njega dođe, ali nije uspijevala približiti se jer je bila zadržana na vratima kao da su joj haljine bile zakovane čavlima. Ovi čavli su predstavljali male navezanosti koje je imala tijekom svoje bolesti. Kada je Gertruda imala ovo viđenje, potaknuta samilošću molila je za nju, a božansko milosrđe udostojalo se osloboditi je od toga.

Gertruda tada reče Gospodinu: „Ova duša može računati na više prijateljstava u zajednici osoba koje su tebi jako drage, čudim se da je oslobođena samo po mojim molitvama jer njene prijateljice su sigurno molile za nju nadajući se da ćeš ih u svojoj dobroti uslišati. Gospodin odgovori: „Prihvatio sam sigurno molitve koje su mi uputili za ovu dušu i u svojoj dobroti sam učinio puno više nego li su one očekivale. Da su je vidjele kako iz čistilišta uzlazi u Nebo još ne bi imale prikladnu ideju o milostima koje sam joj udijelio. Ipak smatrao sam da nije dobro njima pokazati onu zapreku od koje sam je htio osloboditi samo po tvojim molitvama. Zbog toga one nisu molile za pokojnicu na način kako si to ti učinila“.

Gertruda nastavi: „Kako će dakle ova duša, kao što si ti sam to kazao, primiti toliko dobra kao ona koja je umrla prije nje? Prva ti je duže vremena služila kao redovnica, bila je kreposnija, i na kraju uzašla je k tebi s više slave i bez zapreka“. Gospodin reče: „Moja pravednost nije zbog toga manje savršena, svako biva nagrađen prema razmjerno svojim naporima, i nikada se neće dogoditi da onaj tko je zaslužio manje dobije veću nagradu. Ali se može dogoditi da neke okolnosti utječu na nagradu, na primjer čišća nakana, žešća borba, žarkija ljubav i slično. Osim toga, u svom nezasluženom milosrđu uvijek dodam nešto nagradi svake osobe, držeći se molitava vjernika i drugih okolnosti koje sobom nose zasluge. Ovo pojašnjava kako sam dao isto jednoj i drugoj, a istovremeno sam obadvije nagradio prema njihovim zaslugama“.

Budući da se treba jako bojati svakog navezivanja na zemaljske stvari, još ćemo reći da se ova duša još jednom ukazala zapriječena nekom zaprekom. Izgledalo je da stoji pred Gospodinovim prijestoljem s velikom željom da mi se približi kao i prije kad je bila blizu vrata i sada se želi baciti Gospodinu u zagrljaj kako bi dobila poljubac od Zaručnika koji je najljepši od sinova ljudskih i od anđela, želeći motriti Onoga kojega *se i anđeli žude nadiviti* (Pt 1,12). Ali neka zapreka ju je zadržavala, izgledalo je da se ne može nakloniti. Malo zatim ta zapreka je bila maknuta, ali duša još nije uživala puninu Njegove salve. Gospodin je u ruci držao divnu krunu, a duša neće uživati puninu radosti sve dok je ne dobije.

Gertruda je upitala Gospodina: „Kako je moguće Gospodine da u tvom kraljevstvu duša bude mučena takvim iščekivanjem“. On odgovori: „Uistinu nije mučena, jednostavno čeka ispunjenje svoje radosti, kao kad neka djevojka čeka uoči neke proslave vidjevši kako joj majka u rukama drži nakite koje će tada nositi“.

Duša pokojnice je pogledala osobu koja se za nju molila i velikom ljubavlju joj zahvali, a ova joj reče: „Ti si me uvijek jako voljela, ipak tijekom bolesti nisi rado primala opomene koje sam ti upućivala“. Duša reče: „Da, i zbog toga tvoje molitve su mi bile korisnije jer si ih molila samo Bogu za ljubav“.

10. Duša S. koja je iz svijeta otišla u velikoj gorljivosti

Malo nakon toga umrije jedna druga mlada osoba. Od djetinjstva pa sve do smrti pokazivala je prezir prema nasladama ovoga svijeta. Na dan kad je trebala biti pozvana od Boga, kad je već bila pala u agoniju, ljubazno se opraštala od svih prisutnih obećavajući da će moliti za njih kada jednom dođe kod Boga koji je izvor svakoga dobra.

Približavanje smrti je povećalo njene patnje te je s dubokom ljubavlju rekla Gospodinu: „Gospodine ti poznaješ sve moje tajne, ti znaš s koliko želje sam uvijek željela istrošiti se tebi u službi sve do starosti, ali vidjevši da je tvoja volja da Ti se vratim, sva moja želja sada je da Tebe gledam. Ova želja je goruća do te mjere da mi čini slatkim i gorčinu smrti. Ako je to tvoja volja, spremna sam podnositi moje muke sve do zadnjeg suda pa da je danas i prvi dan tvoga stvaranja; ali znam da me Ti danas želiš uvesti u tvoj pokoj. Molim te samo da to odložiš dok moje patnje ne dadnu zadovoljštinu za duše u čistilištu čije oslobađanje Ti više želiš. Gospodin ti znaš da se nimalo ne oslanjam na svoje zasluge i da u svemu tražim tvoju slavu“.

Nakon ovih i sličnih riječi sestra zadužena za bolesnice ju je molila da joj ispruži noge već skvrčene zbog kraja koji se već približavao. Ona odgovori: „Prikazat ću ovu žrtvu mome raspetome Gospodinu“. Zatim je učinila jedan snažni napor i ispružila je noge govoreći: „Gospodine sjedinjujem se s gorućom ljubavlju koja te vodila kad si uzviknuo i predao duh Ocu i prikazujem ti napor da se ispružim“. Zatim je s velikom pobožnošću povjerila Bogu druge svoje udove: oči, ruke, uši, usta i srce.

Nakon toga je zatražila da se čita Muka Gospodinova pokazujući svojom rukom odakle početi: „*Uzdižući oči prema Nebu*, jer je mislila da ako počne od: *Dan prije blagdana pashe* (Iv 13,1) da neće stići završiti. Uistinu kad se došlo do *Nasloni glavu i predade duh* (Iv 19, 30), zatražila je da joj dadnu križ, s nježnošću se poklonila svakoj od pet rana i njima preporučila svoju dušu, pozdravljala je rane tako slatkim riječima punim božanske mudrosti da slušati ju vodilo je do ushita. Zatim kao iscrpljena pade na jastuke i malo zatim je zaspala u Gospodinu.

Gertruda je vidjela da ju je Gospodin primio i nježno zagrlio, ukrasio ju je divnim nakitom jer je pokazalo odlučnu hrabrost gazeći duh ovoga svijeta kako bi vjerno slijedila Krista. Čuli su se i anđeoski korovi koji su je vodili nebom kličući: *Tko je ta koja dolazi iz pustinje, naslonjena na dragoga svoga?* (Pj 8,5)

Kad je došla pred prijestolje slave, Isus Zaručnik djevica, je postavi preda se i nježno joj reče: „Ti si moja slava“! Zatim se ustade i stavi joj krunu na glavu i posjednu je na jedno divno prijestolje. Dan nakon njenoga ukopa, Gertruda je ponovno molila za nju i vidjela ju je svu okruženu slavom i radošću da se nešto slično tome ne može ni zamisliti. Zatim ju je pitala koju je nagradu dobila za pojedine kreposti koje je vidjela da prakticira, te je zadobila po zaslugama ove blažene pokojnice da u duhu kuša nešto od njene nagrade.

Duša pokojnice joj reče: „Što još želiš znati o nagradi koju sam zadobila? Nebesko svetište u kome tjelesno boravi sva punina Božanstva, to jest preslatko Srce moga Zaručnika Isusa Krista potpuno mi je otvoreno, i to izvana pod tajnim kutom u kome nisam zaslužila prodrijeti u ono što se u Njemu skriva. To je pridržano samo za one koji su na zemlji toliko ljubili Boga da su učinili da svi shvate darove koje im je On dao kako bi Ga više proslavili. Ja nisam imala ovakvu ljubav, uživala sam nasamo sa svojim Ljubljenim u darovima koje mi je davao i zato ne mogu prodrijeti u ovo skriveno mjesto“.

Gertruda zatim reče ovoj duši: „Kada me tvoji i moji prijatelji budu pitali što znam o tvojim zaslugama, što ću im odgovoriti? Jer riječi ne mogu izraziti ono što sam shvatila“. Duša joj odgovori: „Da si udisala miris brojnih vrsta cvijeća što bi mogla nakon toga reći

osim što te miris sveg tog cvijeća jako obradovao. Na sličan način nakon što si zadobila slabu zamisao o mojoj slavi, nećeš moći reći ništa drugo osim da za svaku od mojih misli, riječi i djela, moj preslatki Gospodin mi je udijelio nagradu koja nadilazi svu moju zaslugu“.

11. Brat S. koji je nakon smrti bio nagrađen zbog svoje dobrote

Tijekom agonije brata F.³⁷ Gertruda zauzeta drugim poslovima zapostavila je molitvu za njega. Kad su joj rekli da je umro, ona ožalošćena je mislila da je bio zaslužio molitve zajednice jer je vjerno obavljao svoju službu i brinuo se za opatiju više nego druga braća. Počela je uporno moliti Gospodina da ga po svom beskrajnom milosrđu dostojno nagradi zbog vjernosti kojom je služio družbi sestara.

Po Božjoj dobroti dobila je ovaj odgovor: „Zbog molitava sestara ja sam na tri načina nagradio vjernost ovoga brata. Zbog prirodne svoje dobrote svaki puta kada je nekome učinio uslugu na poseban način se radovao, sada su sve ove radosti sabrane u njegovoj duši u jednu preveliku radost. Kuša i sreću svih duša kojima je učinio neku uslugu; na primjer sreću siromaha kada mu je dao milostinju, djeteta kojemu je dao neki mali dar, bolesnika koje je olakšao patnju. Na kraju, kao treću stvar kuša radost da su sve ove stvari Meni bile drage, i ako nešto nedostaje da zadobije puni posjed slave, da mu ja to mogu udijeliti“.

12. Brat H. koji je primio nagradu za svoju vjernost

Jednom zgodom dok se Gertruda molila za dušu nekoga brata koji je bio nedavno umro, pitala je Gospodina gdje se on nalazi. Gospodin odgovori: „Evo ga. Zbog gorljivih molitava koje su se molile za njega pozvali smo ga da uzme mjesto za našim stolom“. Gospodin joj se u tom trenutku ukazao u liku oca obitelji koji je sjedio za stolom na kome je bila poslužena ukusna hrana, a koja je predstavljala molitve i prikazanja koja su bila učinjena za ovu dušu. Pokojnik je sjedio na kraju stola, i izgledao je kao žalostan i potišten jer još nije bio u dovoljnoj mjeri pročišćen kako bi zaslužio biti utješten motrenjem ljupkoga lica Isusova.

Povremeno bi postajao malo vedriji, a to se događalo dok je Gospa koja slavno je sjedila pored svoga Sina je dodavala sa svoje strane i pokojnik je bio toliko više utješten jer je uvijek imao posebnu pobožnost prema Njoj.

Svaki od svetaca koje je on na poseban način častio za svoga života donosio je prinos razmjernan molitvama koje je njima upućivao u malim ili velikim djelima koje je poduzeo njima na čast. Zbog ovih darova, a na poseban način zbog molitava koje je molila, duša je na trenutke izgledala sve vedrija i vedrija i često je podizala oči prema svjetlu Božanstva koje činilo blaženima, a bilo bi dosta motriti Ga samo jedan trenutak za zaboraviti sve patnje i uroniti u ocean vječnih dobara.

Gertruda koja je molila za pokojnika kad ga je vidjela u stanju u kome smo to rekli, zapita ga: „Zbog kojih grijeha sada najviše trpiš“? On reče: „Zbog navezanosti na moju volju i moj vlastiti sud jer kad sam činio dobro više sam volio slijediti svoje mišljenje nego li savjet drugih. Zbog toga grijeha moja duša sada trpi patnju s kojom se ne može usporediti ni jedna patnja na zemlji“.

Ona nastavi: „Kako bi ti se moglo pomoći“? Pokojnik reče: „Jako bi mi pomoglo kada bi netko razmislio o ovome što ja sada trpim te izbjegavao činiti taj grijeh na zemlji“. Gertruda nastavi: „A što te više tješi?“ Duša: „Vjernost, jer sam tu krepost na zemlji naviješ

³⁷ Ovaj i 4 slijedeća poglavlja govore o braći koja su obavljala razne službe u opatiji i kao takvi podređeni opatici.

practicirao, a osim toga molitve koje moji vjerni prijatelji upućuju za mene, to mi olakšava patnje kao dobra vijest. Svaka nota koja se pjeva za mene na misi ili kod jutarnje molitve za mene je blaga okrepa. Božje milosrđe je htjelo da po zaslugama onih koji mene zagovaraju, sve ono što oni čine s nakanom proslave Boga, pa bilo to rad ili počinak, bude meni na korist zbog vjernosti i ljubavi s kojima sam im služio u njihovim potrebama“.

Gertruda tada reče: „Mi smo molile Gospodina da te učini dionikom svega dobra koje On čini u nama, koje koristi si iz toga imao“? On nastavi: „Velike koristi jer vaše zasluge nadoknađuju u onome što meni nedostaje“. Ona: „Ti si molio da molimo molitve za pokojne, bi li ti škodilo ako bi neka od nas bila bolesna pa čeka da ozdravi kako bi za tebe molila“? Duša: „Sve što se odloži zbog opravdanog razloga donosi mi takovo olakšanje da se ja skoro pa radujem zbog odgođe, osim ako se to događa zbog nemarnosti ili lijenosti“.

Gertruda: „Za vrijeme zadnje bolesti mi smo željele moliti za tvoje ozdravljenje umjesto da ti pomognemo našim molitvama da se pripraviš za dobru smrt, jesi li zbog toga pretrpio neku štetu“? Duša: „Nisam, naprotiv u beskrajnoj Božjoj nježnosti čije milosrđe je nad svim stvorenjima, vidjevši kako s toliko ljubavi se prema meni odnosite, iako zbog ljudske slabosti niste molili ono bolje za mene, On se prema meni odnosio s još više naklonosti“. Ona: „A suze koje smo isplakale zbog tvoje smrti zbog toga što smo te voljele, jesu li ti bile na korist ili na štetu“? Duša: „Ni jedno ni drugo, ništa više nego li što suze koje bi prijatelji na zemlji isplakali za prijatelja. Ali kad budem pripušten u puninu radosti, tome ću se radovati kao kada se srce raduje zbog onih koji su mu dragi. Ovu radost ću zaslužiti, jer služeći vam vjerno s nakanom da se svidim Bogu, ja sam zaslužio vašu ljubav“.

Kada je Gertruda nakon toga molila za ovu dušu dok je izgovarala riječi *Otpusti nama duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim*, vidje dušu pokojnika u mucu i to ju je jako začudilo. Pitala je koji je razlog tome i dobi odgovor: „Kad sam bio u svijetu puno sam griješio time što nisam lako opraštao onima koji su me povrijedili, pokazivao sam im dugo vremena izrazom moga lica moju ljutnju, zbog toga sada kušam veliki sram i neizrecivu tjeskobu kada čujem ove riječi Očenaša“.

Ona ga upita koliko dugo će trajati ova muka, a duša odgovori: „Sve dok moj grijeh ne bude izbrisan gorućom ljubavlju koja vas potiče da molite za mene, Gospodin će tada dati da od tada pa nadalje kušam na ove riječi beskrajnu zahvalnost zbog milosrđa kojim mi je ovaj grijeh izbrisao“.

Dok se pod misom koja se slavila za ovog pokojnika prikazivalo Tijelo Kristovo njegova duša se ukazala sva obavijena svjetlom i klicala je od radosti. Gertruda tada reče Gospodinu: „Je li dovoljno ispaštao da bi nadoknađio za svoje dugove“? Gospodin: „Ispaštao je više nego što bi to mogao pretpostaviti onaj tko ga vidi kako iz vatre podzemlja se uzdiže prema Nebu. Ipak, još nije u dovoljnoj mjeri pročišćen da bi mogao uživati u mojoj prisutnosti. Ali on iz časa u čas osjeća olakšanje zbog vaših molitava. Ove molitve mu ne mogu biti od koristi s toliko spremnosti, koristile bi mu puno više da nije tvrdo odbacivao podložiti svoju volju volji drugih kada se njihovom mišljenju nije slagalo s njegovim“.

13. Duša brata Ivana nagrađena za njegove ustrajne napore

Iako je pravedno da kada neka duša iziđe iz tijela prije nego se očisti od svih mrlja koje je zadobila i za njih nije dala zadovoljštinu ovdje na zemlji, i tek nakon toga bude nagrađena za dobro koje je učinila, ipak Božje milosrđe kao toliko drugih puta je htjelo u slučaju ove smrti pokazati preveliku svoju darežljivost. Kada je umro brat Ivan, ekonom naše opatije, koji je dugi niz godina služio zajednici, svi naponi koje je pri tome poduzimao kao da su se pokazale u obliku neke ljestvice. Njegova duša kada je izišla iz tijela se trebala očistiti

od nekih nemarnosti uspinjući se po ovim ljestvama korak po korak. Njegove muke su se umanjivale koliko se više uspinjao.

Budući da je teško izbjeći sve nemare kada je osoba jako zauzeta, a budući da i najmanji nemar treba nadoknaditi, njegova duša je bila napravila tek nekoliko koraka uspona kada se počela tresti kao da ljestve ne mogu podnijeti njegovu težinu i kao da će pasti i slomiti ljestve. Gertruda shvati da ljestve predstavljaju nepoštenje u poslovima i da se njegova duša od toga čistila ovom mukom.

Kada je neki član zajednice prikazivao molitve za ovog pokojnika kao da mu je davao ruku da se više uspinje. Gertruda iz toga shvati da je Gospodin u svome milosrđu zajednicu udijelio posebnu povlasticu. Svi koji su svojom radom zajednici doprinijeli, odmah nakon što su umrli dobivali su velike utjehe, to vrijedi i za muke što su ih trebali trpjeti u čistilištu. Ova povlastica će ostati sve dok zajednica ostane vjerna opsluživanju pravila.

14. Duša brata The koji zahvaljuje za primljena dobročinstva

Smrt brata The koji je dugi niz godina vjerno služio opatiji bila je objavljena Gertrudi dok je bila u krevetu zbog bolesti. Ona je odmah pobožno molila Gospodina za njega i vidjela je njegovu dušu svu crnu i isprljanu, mučili su je jake grižnje savjesti. Potresena do u dubine bića zbog tolike muke molila je odmah pet *Očenaša* na čast pet Kristovih rana i poljubila ih je s velikom ljubavlju. Nakon petoga *Očenaša* kad je s velikom pobožnošću ljubila ranu boka Isusova iznenada je vidjela neku vrstu pare koja je izlazila iz krvi i vode koje su istjecali iz boka Isusova. Shvatila je da duša za koju moli je bila jako okrijepljena na dodir s ovom oživljavajućim izdisanjem, ali da je još puno trpjela zbog nekih izvanjskih izranjenosti.

Ali snagom krvi i vode bile je prenesena u neki vrt čije su zelene biljke predstavljale dobra djela koja je učinila na zemlji. Gospodin uzimajući u obzir molitve cijele zajednice, kao da je svakoj biljci davao neku krepost koja je bila prikladna za liječiti rane ove duše. Gertruda shvati da će s vremenom sve rane duše zacijeliti, i da koliko zajednica bude gorljivije molila duša će biti oslobođena od svojih muka. Ali primijetila je da se za ovu dušu prikazivalo neko djelo koje nije bilo s čistim nakanama, zato ne samo da nije kušao olakšanje u svojem ranama nego su ga još više boljale.

Nakon sproveda po običaju se pjevala antifona *Život prolazi*, i na riječi *Sveti Bože, sveti jaki, sveti i milosrdni*, zajednica se kleknula i poklonila se do zemlje. Pokojnik se ukazao i bio je jako zahvalan, podizao je oči i ruke prema nebu, a zatim je kleknuo skupa sa zajednicom. Pjevao je pohvale Bogu koji ga je doveo u ovu opatiju gdje je za svoje napore za uzvrat dobio divno i oživljavajuće dobro za svoju dušu. Da je drugdje živio i radio da zaradi za kruh svagdanji ne bi nikada njegova duša od napora zadobila plod koji sada on kuša zahvaljujući zaslugama i molitvama ove zajednice.

15. Duša brata F. kojemu je jako koristila jedan pobožna molitva

Jednoga dana dok je Gertruda molila za brata F. koji je nedavno bio preminuo, njegova duša joj se ukazala u obliku gadljive žabe. Iznutra je izgarala na užasan način i trpjela je različite muke zbog svojih grijeha. Izgledalo je da pod svojom rukom skriva nešto što mu je uzrokovalo neizrecive muke, a njegova muka je bila otežana jer ga neki teški teret pritišće k zemlji tako da se nije mogao uspraviti. Gertruda shvati da se ukazao u liku žabe jer je za vrijeme svoga redovničkoga život zapostavljao podizati svoj duh Bogu. Gorio je i podnosio razne muke zbog mnogih grijeha koje je učinio. A što se tiče muke koju je osjećao pod rukom, Gertruda je shvatila je to iz razloga što je radio više nego što je trebao i nego što su to

poglavarari dopuštali i to s ciljem da zadobije zemaljska dobra, te jer je neki puta skrivao dobit od toga. Bio je pritisnut teretom jer je bio neposlušan svojim poglavarima.

Kasnije kada je ona molila jutarnju, psalme, pitala je Gospodina koje olakšanje će zadobiti ova duša. Gospodin odgovori: „Duše dobivaju veliko olakšanje od molitve jutarnje i psalama koji se mole za njih, ako ih se pobožno moli, u protivnom neka kratka molitva izmoljena s pobožnošću bi njima bila korisnija. Jedna usporedba može pomoći da se shvati ova misao. Ako se vodom poliju ruke zamazane blatom, blato malo po malo se rastopi i voda ga odnosi, a ruka na kraju budu čiste. Ali ako se ruke jako trljaju i s malo vode će prije biti očišćene. Kraća gorljiva molitva, više će pomoći duši nego dugi niz psalama koji se mole bez pobožnosti“.

16. Jedna duša koja je izvukla puno koristi od molitava Crkve za pokojne

Neka osoba je jednoga dana bila jako uznemirena viješću o smrti njenoga rođaka. Gertruda koja je bila prisutna je počela gorljivo moliti za dušu pokojnika, a Gospodin joj objasni zašto je Božanska Providnost dopustila da ta vijest bude priopćena kad i ona tu prisutna. Gertruda reče: „Mogao si Gospodine učiniti da ja molim za tu dušu bez da doživim osjećaje tolike boli“.

Gospodin reče: „Jako mi je drago da čovjek usmjeri k meni svoje prirodne osjećaje kao i čistu nakanu, na takav način djela postaju savršenija“. Nakon što je ona dugo molila za pokojnika njegova duša joj se ukaza u liku žabe crne kao ugljen, podnosila je neizrecive muke. Nije se vidio ni jedan mučitelj, ali duša je bila mučena u svim svojim udovima kojima se služila za činiti grijeh.

Gertruda koja je u tom trenutku bila sva usredotočena na to da pokaže svoju ljubav Ljubljenome između ostalog Mu reče: „Gospodine ne bi li htio meni za ljubav smilovati se onoj duši“? A Gospodin: „Tebi za ljubav ću se smilovati ne samo toj duši, nego i milijunima drugih. Kako želiš da joj iskažem milosrđe? Želiš li da joj oprostim sve njene grijeh i oslobodim je oslobodim od svih od ovih muka“? A ona nastavi: „Možda toliko preobilje tvoga milosrđa ne bi bilo u skladu sa tvojom pravdom“.

Gospodin: „Da, priličilo bi kad bi ti znala to moliti s povjerenjem jer Ja koji sam Bog poznajem budućnost i nadahnuo sam ovu dušu tijekom njene agonije želje da je pripravim“. Ona: „O spasenje moje duše, djeluj dakle sukladno mjeri tvoga milosrđa jer ja po tvojoj dobroti imam potpuno povjerenje u tvoju dobrotu“. Čim je izrekla ove riječi duša pokojnika se ustade i uze lik čovjeka, užasna crna boja je nestala i koža joj je postala bijela, iako ne potpuno, i duša je s velikom radošću zahvaljivala jer je oslobođena svake muke.

Gertruda ipak shvati da duša treba proći još dodatno čišćenje kako bi zadobila potpuni sjaj i bila pripuštena u Božju prisutnost. Po jednom simbolu je shvatila način ovog čišćenja. Biti će to kao da će je udarci čekića trebati osloboditi od naslaga hrđe. A budući da je duša dugo živjela u grijehu teško je zadobivala svoju čistoću i sjaj slični kao što bi neko platno trebalo cijelu godinu izlagati suncu da pobijeli. Gertruda se čudila vidjevši da je duša radosna posred tolikih patnji. Bilo joj je objavljeno da kada neka duša ode sa zemlje opterećena tako teškim stvarima kao ovaj pokojnik, ne mogu joj pomoći redovite molitve koje Crkva moli za pokojne. Prvo treba da joj milosrđe Božje dopusti da se na drugi način očisti od tereta grijeha koje je priječe da bi se mogla okoristiti tim molitvama Crkve. Tek tada će joj redovite molitve Crkve koje se neprestano mole za pokojne i koje na čistilište silaze kao osvježavajuća rosa, slatka pomast i okrepljujuće piće biti od koristi.

Gertruda zahvali Gospodinu i upita ga: „Moj ljubljene Gospodin kaži mi kojim djelima i kojim molitvama se od tvoga milosrđa može zadobiti da neka duša pokojnika bude

oslobođena od onog užasnoga tereta koje je priječi da se okoristi redovitim molitvama koje Crkva moli za pokojne? Vidjela sam kako ova duša nakon što je odložila ovaj teret je postala tako radosna kao da se iz dubina pakla uzdigla do neba, sada bi htjela da okoristi molitvama Crkve i vidjeti je kako ulazi u sreću bez kraja“

Gospodin: „Ni jedna molitva, ni jedno djelo ne može zadobiti ovu pomoć duši, samo snaga ljubavi koje maloprije raspalilo tvoje srce može zadobiti sličnu milost. A budući da nitko nema ljubavi ako mu je ja ne udijelim, ta pomoć ne može biti udijeljena duši nakon njene smrti, ako tijekom svoga života nije učinila nešto posebno čime bi zaslužila ovu milost. Znaj da takva neizreciva patnja može s vremenom biti olakšana molitvama i djelima koje prijatelji pokojnika prikazuju s tom nakanom. Biti će oslobođen brže ili sporije ovisno kako će oni moliti, više ili manje gorljivo te prema tome kakve je on zasluge stekao u svome životu“.

Duša o kojoj govorimo, vidjevši da su joj pomogle molitve, podigla je ruke k Bogu i molila ga da zbog ljubavi koja Ga je potakla da s Neba siđe na zemlju i podnese smrt za nas, da zbog te iste ljubavi nagradi one koje su za nju molili i pomogli joj. Gospodin kako bi pokazao da mu je draga, prihvatio ju je u liku dragog kamena koji će jednoga dana dati kao nagradu onima koji su molili za nju.

17. Oslobađanje duša rodbine časnih sestara

U nedjelja kada se sjeća pokojnih roditelja časnih sestara, Gertruda nakon pričesti je prikazala primanje hostije kao molitvu za ove duše. Odmah je vidjela veliko mnoštvo duša kako se uspinju iz nekog mračnoga mjesta, slično kao kad se iskre dižu iznad plamena; neke su bile nalik zvijezdama, a druge su imale drugačiji oblik. Ona se pitala jesu li među tim mnoštvom i njeni roditelji, te joj Gospodin reče: „Ja sam vaš najbliži rod, ja sam vaš otac, brat zaručnik, zbog toga sva vaša najbliža rodbina su također i moji posebni prijatelji. Ne želim da budu isključeni iz sjećanja na vaše pokojne roditelje te sam i njih pridružio“.

Od toga trenutka ona je odlučila da će uvijek radije moliti za sve Gospodinove prijatelje nego li za svoje. Sutradan nakon prikazanja hostije čula je Gospodina kako joj govori: „Slavili smo gozbu skupa s onima koji su bili spremni sudjelovati, sada ćemo poslati nešto i onima koji nisu mogli doći“. Jednom drugom zgodom kada se slavila ista stvar dok je zvonilo za jutarnju vidjela je janje bijelo kao snijeg, kao ono što se slika za proslavu Uskrsa, iz njegova ranjenoga Srca tekla je krv u kalež, a rekao je: „Ja ću biti milosrdan dušama za koje se pripravlja ova gozba“.

18. Učinak velikog psalterija

Jednom zgodom Gertruda se pripravljala za pričest dok je zajednica molila veliki psalterij³⁸ koji toliko koristi donosi dušama u čistilištu, ona se priključila ovoj molitvi i pitala Gospodina kako to da molitva ovog psalterija toliko koristi dušama u čistilištu i tako je draga Bogu. Izgledalo joj je da toliko molitava dodanih svakome retku psalma više potiču na dosadu nego li na pobožnost. Gospodin odgovori: „Goruća ljubav koju imam prema ovim dušama daje jakost ovoj molitvi. Kao da neki kralj u zatvoru drži neke od svojih prijatelja koje bi odmah oslobodio da ga njegovo osjećaj za pravdu ne sprječava. Očito da zbog velike želje za njihovim oslobađanjem bi prihvatio pa i od zadnjeg svoga vojnika bilo što bi išlo u korist njihova oslobađanja. Slično i ja prihvaćam sve što mi se prikaže za oslobađanje duša koje sam

³⁸ Radi se o jednoj molitvenoj praksi iz vremena kad je živjela svetica, a sama molitva se sastojala od naizmjenične molitve psalama i drugih molitva za duše u čistilištu.

otkupio svojom krvlju i smrću, da ih oslobodim njihovih muka i primim u vječnu slavu koja je za njih pripravljena“.

Ona tada reče: „Je li tebi je draga obaveza i napor onih koji odluče moliti ovaj psalterij“? Gospodin odgovori: „Sigurno da mi je svaki puta drago kad se neka duša oslobodi po ovoj molitvi, kao da sam ja oslobođen iz zatvora. U svoje vrijeme sigurno ću nagraditi onoga tko me je oslobodio po obilju mog svemogućeg milosrđa“.

Gertruda: „Koliko duša oslobodiš po molitvi svake redovnice“? Gospodin: „Toliki broj koliko to zaslužuje njena ljubav. Moja ljubav me nuka da oslobodim veliki broj duša, ipak za svaki redak psalma oslobađam po tri duše“. Tada ona koja je zbog svoje bolesti bila spriječena moliti potaknuta tolikim Božjim milosrđem odlučila je da će gorljivo moliti psalterij. Kad je izmolila prve retke upita Gospodina koliko je duša oslobodio, a On reče: „Toliko me dirnula molitva duše pune ljubavi da ću osloboditi toliko duša koliko ćeš ti puta micati jezikom da bi izmolila psalterij“. A Gertruda: „Neka je slava tebi preslatki Isuse“.

19. O jednoj duši kojoj je pomogla molitva velikog psalterija

Jednom zgodom dok je molila za duše pokojnika vidjela je duše nekog viteza koji je bio umro prije 14 godina. Duša mu je bila u liku velike ružne životinje koje je imala toliko rogova koliko ima dlaka na životinjskom krznu. Ova životinja izgleda kao da je visjela nad ustima paklenog ponora, oslanjala se samo na jednu dasku s lijeve strane koja ju je držala da ne padne. Iz pakla prema njoj su se podizali u obliku dimnih vrtloga muke i patnje svih vrsta i uzrokovali su duši neizrecive patnje koje se nisu mogle umanjiti molitvama Crkve za pokojne.

Gertruda se čudila liku ove životinje, prosvijetljena od Boga shvatila je da je ovaj čovjek tijekom svoga života puno griješio, puno oholosti i ambicija, i ti su ga grijesi prekrili rogovima tako tvrđima da primi bilo kakvu utjehu sve dok će njegova duša ostati pod tom zvjerskom kožom. Daska koja ga je držala da ne padne u pakao, koliko je ona shvatila, predstavljala je ono malo dobre volje koje je ponekad tijekom svoga života imao, i po Božjem milosrđu to ju je sprječavalo da ne padne u ponor pakleni.

Gertruda potaknuta samilošću prema ovoj duši prikaza Božanskome Srcu molitvu velikog psalterija. Kad je izmolila odmah je nestalo životinjske kože, a duša je izišla ispod u liku malog djeteta, ali još jako uprljanoga. Ponovno je počela moliti, a duša viteza je bila prenesena u neku kuću u kojoj je već bilo više drugih duša, te se počela tako jako radovati kao da je iz ponora pakla ušla u rajsku slavu. Gertruda je shvatila da u tom mjestu ova duše će se moći okoristiti molitvama Crkve za pokojne. Duše koje su bile na tom mjestu su je dočekale s velikom radošću i napravile su mjesto za nju.

Gertruda tada iz dubine srca zamoli Gospodina nagradi one duše za dobrohotnost koju su pokazale prema duši viteza. Gospodin je primio njenu molitvu i odmah se udostojao prenijeti duše u neko mjesto gdje su doživjele olakšanje i utjehu. Ponovno je upitala: „Koji će korist naša zajednica imati od molitve velikog psalterija“? Gospodin odgovori: „Plod o kome govori psalmista: *Molitva mi se u krilo vraćala* (Ps 34,13). Osim toga moje Božansko milosrđe će nadoknaditi vašu ljubav kojom želite olakšati patnje duša u čistilištu tako da od sada svaki puta kada se negdje u svijetu bude molila molitva velikog psalterija, svaka od vas će po njoj zadobiti toliko duhovne koristi kao da se samo to za nju molilo“.

Dugi puta ona reče Gospodinu: „Oče milosrđa ako bi te netko htio proslaviti moleći ovaj *Psalterij* za pokojne, a ne bi mogao davati milostinju i tražiti slavljenje svetih misa što bi ti mogao prikazati da ti bude jednako tako drago“? Gospodin odgovori: „Da bi nadoknadio za mise neka se isto toliko puta pričesti, a umjesto milostinje neka moli *Očenaš* i zbornu molitvu *Bože koji si uvijek milosrdan*... za obraćenje grešnika, dodajući svaki puta čin ljubavi“.

„Još ću govoriti mom Gospodinu - doda Gertruda - jer bi htjela znati da li ćeš udijeliti jednak oprost i oslobađanje duša iz čistilišta kad bi se malo skratile molitve ovog Psalterija“. Gospodin odgovori³⁹: „Neka se doda svakome retku psalama molitva *Zdravo Isuse Kriste sjaju Očev*. Ali neka se prije moli za oprostenje govoreći: *U sjedinjenju sa onom najvećom pohvalom* ... Neka se moli ova molitva koja podsjeća na moj život skupa sa ljubavlju koja me je navela da uzmem ljudsku narav za spasenje svijeta. Zatim neka se klekne, i sjedini s ljubavlju koja je navela mene, Stvoritelja svemira, da dopustim da me sude i osude na smrt za spasenje ljudi, neka se moli molitva na čast moje Muke. Zatim neka se ustane i mole molitve koje pozdravljaju moje Uskrsnuće i uzašašće, slaveći Me kao onoga koji je pobijedio smrt i nakon uskrsnuća uzišao na Nebo te postavio ljudsku narav s desna Ocu. Neka se još moleći za oprostenje moli molitva *Spasitelj svijeta*, u sjedinjenju sa zahvalnošću svih svetih koji se raduju jer su postigli vječno blaženstvo po mom utjelovljenju, muci i uskrsnuću. Kao što sam kazao neka se toliko puta pričesti koliko se misa traži. A kako bi se nadomjestilo za milostinju neka moli *Očenaš* i zbornu molitvu *Bože koji si uvijek milosrdan*... dodajući svaki puta čin ljubavi. Ovakva molitvu će mi biti draga jednako kao i molitva velikog psalterija“.

20. Kako se povećava zasluga prikazanja

Jednom dok je prikazivala Gospodinu sve dobro koje se On u svojoj dobroti udostojao učiniti u njoj i po njoj, Gertruda vidje kako je ovo dobro bilo prikazano pred Božjim prijestoljem pod vidikom uzvišenoga dobra zbog kojega su se Bog i sveci jako radovali. Gospodin kao da je bio sretan zbog darova kojima je mogao činiti dobro i pomagati siromašnim dušama koje nisu imale osobnih zasluga. Vidjela je da Gospodin u svojoj beskrajnoj velikodušnosti svakome djelu dodaje po nešto, te bi zatim njoj vraćao ta ista djela tako obogaćena da bi jednoga dana povećali njenu nagradu. Gertruda tada shvati da čovjek ne gubi ništa nego naprotiv puno dobiva kada u ljubavi pomaže drugima.

21. Zasluga dobre volje

Jednom drugom zgodom dok se slavila misa za dušu neke siromašne žene koju su taj dan sahranjivali potaknuta samilošću Gertruda je molila za njenu dušu pet *Očenaša* na čast pet Isusovih rana. Zatim potaknuta od Gospodina još je s ljubavlju za ovu dušu prikazala sve dobro koje se Bog udostojao učiniti u njoj i po njoj. Čim je to učinila Gertruda vidje ovu dušu kako je uzdignuta s čašću na mjesto koje je Gospodin za nju pripremio u Nebu, a zatim ju je uzdigao na više prijestolje, uzvišenje je bilo više nego što je kor serafina uzvišeniji od kora anđela.

Gertruda tada upita Gospodina kako to da je ova duša zadobila tolika dobročinstva nakon nekoliko molitava koje su moljene za nju. Gospodin odgovori: „To je zaslužila na tri načina, prvi jer je uvijek imala dobru volju i želju da mi služi kao posvećena osoba iako joj to nije bilo moguće; drugi, jer je uvijek poštovala dobre osobe i Bogu posvećene osobe; treći, jer im je uvijek služila i pomagala im iz ljubavi prema meni. Iz slave koju je zadobila ova duša možeš shvatiti koliko volim kada ljudi gaje ova tri stava“.

³⁹ Iz odlomka koji slijedi može se naslutiti nešto od strukture molitve „velikog psalterija“ o kojoj se govori u ovih nekoliko zadnjih poglavlja. Radilo se o pobožnoj vježbi molitve psalma, drugih molitava, slavljenja misa i davanja milostinje a sve s ciljem olakšanja patnji duša u čistilištu.

22. Kazne za neposlušne i one koji mrmljaju

Umrle neka osoba koja je uvijek puno molila za duše u čistilištu tijekom svoga života. Ali zbog neke ljudske slabosti uvijek je imala nedostataka u kreposti poslušnosti i

ponekad je više voljela strogo postiti, bdjeti i činiti druge slične stvari nego li opsluživati ovu krepost. Duša joj se ukazala ukrašena raznim nakitima ispod koji je bilo jako teško kamenje te nije uspijevala sama hodati, i samo uz pomoć puno osoba mogla je ići naprijed prema Gospodinu. Gertruda se tome jako čudila i bilo joj je rečeno da joj duše koje joj pomažu hodati su one koje je po njenim molitvama Gospodin oslobodio iz čistilišta. Ukrasi su predstavljali ove molitve, a kamenje je predstavljalo njen neposluh.

Gospodin tada reče: „Vidiš ove duše kako nošene zahvalnošću mi ne dopuštaju da djelujem uobičajeno, to jest da je prvo pročistim, a zatim ukrasim nakitima. Ali na neki način treba dati zadovoljštinu za svoje neposluhe i navezanosti na vlastiti sud. A Gertruda reče: Ali Gospodine zar nije priznala svoj grijeh u zadnjem času i nije li se pokajala? Pisano je da *ako čovjek prizna svoj grijeh Bog oprašta*“.

Gospodin odgovori: „Da, jer da nije priznala svoj grijeh, njeni tereti bi bili takvi da ne bi nikada mogla doći do mene“. Gertruda tada primijeti da je duša pod plaštem skrivala neku pećnicu koja je svojom toplinom trebala istopiti kamenje malo po malo sve dok ga ne nestane. Molitve vjernika i duša kojima je ona pomogla da se oslobode čistilišta trebale su joj u tome pomoći. Gospodin pokaza Gertrudi put kojim su duše uzlazile u Nebo. Izgledao je kao duga, glatka i uska daska podignuta između Neba i zemlje kojom se bilo teško uspeti tako da osobe koje su se hitjele uspeti su morale su se s obje strane daske čvrsto držati rukama. To nam daje shvatiti kako treba pomoći dušama našim dobrim djelima.

Oni koji su zaslužili pomoć anđela dobivali su veliku pomoć protiv užasnih nakaza, đavli koji su kružili oko duša nastojeći spriječiti ih da se uspinju, redovnici koji su živjeli zavjet poslušnosti na rubovima daske imali su neku vrstu oslonca za koji su se mogli uhvatiti kako ne bi pali; a kada su nemarni redovnički poglavari zapostavljali da članovi zajednice idu putem poslušnosti, ovaj oslonac bi nedostajao i bili su u velikoj opasnosti da padnu. Duše koje su rado prakticirale spomenute kreposti hodile su sigurno, držale su se oslonca, a sveci i anđeli su im dolazili pomagati i udaljavati zapreke na putu.

Neka druga pokojnica se ukaza Gertrudi jednoga dana. Uši su joj bile prekrivene nekim tvrdim kartonom što je ona s puno muke podnosila i malo po malo noktima skidala. Tako je okajavala grijehe slušanja, mrmljanja i ogovaranja. Imala je usta puna tvrde kože što ju je sprječavalo da doživljava božanske slasti, a to iz razloga što je govorila loše o svome bližnjemu. Gospodin objasni Gertrudi da ako duša pokojnice tako trpi zbog grijeha koje učinila više iz vlastite prostote nego li zbog zlobe te da se često kajala, dok oni koji čine ove grijehe iz navike imaju bodljikava usta i jezik, te ih to bolno ranjava i čine jako neraspoloženim. Te ne mogu biti pripušteni uživanju u Božjoj prisutnosti jer bi bilo odbojni svim stanovnicima Neba.

Tada Gertruda sva ožalošćena požali se Gospodinu: „Ajme Gospodine prije si mi običavao objavljivati o zaslugama duša, dok sada više voliš pokazivati mi kako one ispaštaju za svoje grijehe“. Gospodin odgovori: „Tada su ljudi bili više privučeni nagradom, a sada jedva da se i preplaše vidjevši kazne“.

Drago nam je progovoriti i o nekim milostima kojima je Gospodin udostojao pripremiti svoju zaručnicu Gertrudu za njen prelazak s ovoga svijeta u vječnost.

23. Želja za smrću koju joj je Gospodin ulio u srce

Na blagdan sv. Martina dok se pjevao responzorij *Blaženi Martin spoznao je puno unaprijed kad će umrijeti*, Gertruda raspaljena gorućim željom reče Gospodinu: „Gospodine kada ćeš isto učiniti i meni“? Gospodin odgovori: „Brzo ću te pozvati iz ovoga života“. Ove riječi su još više raspalile njenu goruću želju, te je žarko željela umrijeti i biti s Kristom, prije joj ovakve želje nisu dolazile. Utorak nakon Uskrsa dok je još u ustima imala svetu pričest bila je pozdravljena ovim riječima: „Dođi izbranice moja, ja ću u tebi postaviti svoje prijestolje“.

Gertruda je tada shvatila da se približava trenutak kad će se ispuniti ono što je čula na blagdan sv. Martina: „Brzo ću te pozvati iz ovoga života“. Gospodin doda: „Sve vrijeme koje ćeš još proživjeti na zemlji ne trebaš više živjeti za sebe, nego u svemu tražiti moju slavu slijedeći svoje čežnje“. Ali njena smrt je bila odgođena, i možemo smatrati da ju Gospodin nije htio uzeti sa ovoga svijeta prije nego li je zadobila zasluge pripreme na koju ju je On potaknuo svojim riječima. Pisano je da zasluga raste srazmjerno želji.

Jedanput u nedjelju dok je žudila da bude oslobođena iz ovoga tijela Gospodin joj reče: „Kada bi ja za tebe učinio u zadnjim trenutcima sve što si ti željela od djetinjstva do danas, bilo bi to još premalo u odnosu na milost koju sam u svojoj dobroti za tebe pripremio bez da si ti to tražila. Izaberi dakle ono što želiš: ili otići odmah iz ovoga svijeta ili obogatiti se još zaslugama jedne duge bolesti, iako znam da se ti dosta bojiš da prašina nemarnosti se može uvijek uhvatiti za dušu u dugoj bolesti“.

Poklonivši se duboko Gospodinu ona odgovori: „Gospodine neka se na meni vrši tvoja volja“. Gospodin: „Pravedno je da meni ostavljaš izbor, ali ti pristaješ meni za ljubav ostati još malo u tijelu, ja ću ostati u tebi i držati ću te privijenu na moje Srce, kao golubicu u gnijezdu, dok te ne odvedem na pašnjake vječnoga života“. Zbog ovih riječi Gertrudina želja za smrću se ublažila i svaki puta kad bi ulazila u svoju nutrinu u njenoj duši je odjekivao ovaj redak: *Moja golubica je u prorezu hridine*.

Nakon nekog vremena njena želja za smrću se ponovno pojačala te je molila Gospodina da ubrza njen prijelaz u vječnost. On odgovori: „Koja zaručnica bi željela doći na neko mjesto gdje zna da njen zaručnik ne može ništa dodati njenoj haljini, i gdje zna da više ne može prikazati darove svome zaručniku“? Poznato je da nakon smrti duša više ne može rasti u zaslugama niti činiti nešto za Boga.

24. Priprava na smrt

Jedanput kad je pristupala pričesti osjetila je kako joj su snage iscrpljene, te je upitala Gospodina da li će joj ova krajnja slabost konačno dopustiti da naravi plati svoj dug. Dobila je ovaj odgovor: „Kada neka mlada djevojka vidi da poslanici zaručnika često dolaze i dogovaraju vjenčanje priliči da se i ona sa svoje strane pripravlja. Opomenuta da će joj se bolest pogoršati, te da ne trebaš ništa propustiti u pripravi za tvoju smrt“.

Ona reče: „Kako ću moći prepoznati toliko željeni čas kad ćeš doći i osloboditi me iz zatvora tijela“? Gospodin: „Dva anđela, ugledni knezovi moga dvora, zasvirati će svojim zlatnim instrumentima tebi na uši ovu slatku pjesmu: *Evo dolazi zaručnik iziđite mu u susret*“ (Mt 25,6).

Ona nastavi: „Na koja bojna kola se trebam uspeti kako bi prošla kraljevski put koji me vodi do Tebe, jedina moja radosti“? Gospodin: „Biti će to veliki polet želje koji će doći iz dubina moje ljubavi i privući će te k Meni“. Ona je inzistirala: „Gdje ću sjesti?“. Gospodin: „Potpuno povjerenje po kome sve očekuješ od moje neizrecive darežljivosti biti će tvoj

stolac“. Ona: „Kojim ću se uzdam poslužiti“. Gospodin: „Gorućom željom za mojim zagrljajem“. Ona: „Ne znam u čemu se sastoji savršena popratna oprema, zbog toga ne znam što bi tražila za ovaj tako željeni put“. Gospodin: „Možeš tražiti sve što želiš, a uvjeravam te da ćeš biti radost da vidiš kako se nadilazi svaka tvoja želja, jer ljudski duh ne može zamisliti što ja pripremam mojim izabranicima, a ta nemoć da se to zamisli čine moje naslade“.

25. Strelica ljubavi

Neki fratar propovijedajući jednoga dana u našoj kapeli između ostalog reče: „Ljubav je jedna zlatna strijela, a čovjek na neki način je nadležan nad svime do čega dopije ova strijela; bezuman je dakle tko se na takav način naveže na zemaljske stvari, a zapostavi one nebeske“. Ove riječi su jako rasplamsale i potaknule Gertrudu te je kazala Gospodinu: „O jedini moj Ljubljene, mogu li ja zadobiti ovu strijelu! Poslužila bi se odmah njome da Te pogodim i zauvijek posjedujem“. Dok je govorila ove riječi iznenada vidje Gospodina kako baca prema njoj zlatnu strijelu. Reče: „Ti bi htjela mene probosti, kad bi imala zlatnu strjelicu. Ja je imam i želim te probosti tako da ne možeš nikada ozdraviti“.

Izgledalo je da strelica ima tri šiljka, jedan na samom vrhu, drugi u sredini i treći na kraju, a označava trostruki učinak ljubavi koji strelica čini kod onih koje probode. Prvi šiljak strelice ranjava dušu i čini da duša žudi, do te mjere gubi želju za zemaljskim stvarima te više u njima ne nalazi ni užitka ni utjehe.

Drugi šiljak probija dušu i čini da gori vatrom te žurno traži lijeka svojoj velikoj muci, duša naime izgara tako žestokim željama da se sjedini s Bogom te joj postaje više nemoguće živjeti i disati bez Njega. Treći šiljak probija dušu i potiče je da žudi za neizrecivim dobrima te se ne može reći ništa drugo nego da duša skoro odijeljena od tijela pije dugim gutljajima na opojnom potoku Božanstva.

Nakon ove objave Gertruda vođena čisto ljudskom mišlju željela je da može umrijeti u kapelici kao da bi samo mjesto moglo na neki način koristiti onome tko traži duhovna dobra. Neki puta je uključivala ovu prošnju u svoje molitve, ali jednoga dana Gospodin joj ovako odgovori: „Kada tvoja duša iziđe iz tijela, ja ću te očinski zaštititi, kao što bi neka majka koja se našla u oluji bi zagrlila i svojim haljinama prekrila svoje dijete. A kada umreš uzeti ću te sobom i udijeliti ti da kušaš neizrecive slasti na zelenim pašnjacima raja. I neka majka ne bi htjela samo spasiti svoje dijete od opasnosti puta nego bi htjela dovesti ga u sigurnu luku“. Tada Gertruda zahvali Bogu i odreče se djetinje želje predajući se potpuno u ruke Božanske providnosti.

26. S kojom vjernošću Bog čuvam molitve pripreve za smrt

Jedanput u molitvi Gertruda je molila Božansko milosrđa za čas svoje smrti. Dobila je ovaj odgovor: „Kako bi mogao da sretno ne ispunim djelo koje sam u tebi započeo“? Ona reče: „O Gospodine, da me uzmeš iz svijeta, prema tvojoj riječi, očekivala bi da ću umrijeti po tvojoj milosti u trenutku kad sam najspremnija. A bojim se zbog ovog odgađanja da ću tada biti nemarna i mlaka“. Gospodin: „Sve stvari imaju svoje mjesto u odredbama moje providnosti. Ako si se pripremila za smrt, tvoja priprava će biti vjerno sačuvana i ništa što će se nakon toga dogoditi neće tome naškoditi“.

Na ove riječi Gertruda shvati da Gospodin čini slično kao i mi na zemlji; kada se neki ugledni gospodin sprema za ženidbu, tijekom žetve ostavi po strani žito koje će mu trebati za ženidbu, zatim proglasi da će se ženiti. Slično i kada bere grožđe čuva vino u podrumu do dana svadbe. Pa i ako se više ne govori o svadbi, zbog toga se ne smanjuju rezerve koje je pripremio koja će velikodušno u svoje vrijeme podijeliti. Na sličan način Bog nadahnjuje svojim izabranicima misao da se pripreme na smrt, pa ako ona bude i odgođena duže vrijeme.

27. Vježba kako se unaprijed pripremiti na vlastitu smrt

Gertruda je napisala jako korisnu vježbu za razmatrati barem jedanput godišnje o smrti i kako se pobožno pripremiti za ovaj nesigurni čas. Prvi dan ove vježbe razmišlja se o posljednjoj bolesti, drugi o ispovijedi, treći o bolesničkom pomazanju, četvrti o pričesti i peti o samoj smrti.

Gertruda sama započne obavljati pobožnu koju je poučavala drugima, a nedjelju uoči ove vježbe, nakon što je u zajednici molila za Božju pomoć izmoli, u duhu koji ljubljenu dušu čini jedno s Bogom, psalam 41 – *Pouzdanje zapuštena bolesnika* – te himan *Isus naš otkupitelj*. Gospodin joj tada reče: „Učini kao Elizej kad je oživio mrtvo dijete“ A ona: „Kako trebam to učiniti“?

Gospodin: „Stavi tvoje ruke na moje ruke, to jest preporuči mi sva svoja djela. Stavi tvoje oči na moje oči, tvoje udove na moje svete udove i preporuči mi sve njihovo djelovanje, tako da od sada pa na dalje sve čine samo na moju slavu iz ljubavi prema meni“. Gertruda poslušala i vidje kako iz Srca Isusova izlazi neka vrsta zlatnog pojasa kako opasuje njenu dušu i sjedinjuje s Njim neraskidivom vezom ljubavi.

Kad se približavao trenutak pričesti, sjećajući se da bi se dan prije rado ispovjedila kad bi imala za to mogućnosti, zaželjela je zadobiti oprostjenje za svoje grijehe i nemarnosti. Gospodin tada kao da je učinio da iz svakoga od njegovih udova iziđu male zlatne kukice kao da uhvate ovu blagoslovljenu dušu i zatvorio je u sebe neshvatljivom jakošću svoga Božanstva, slično kao što se dragi kamen obadvije zlatnim koncima.

Sutradan, u ponedjeljak osjećajući kako joj slabe snage dva puta je molila psalam – *Pouzdanje zapuštena bolesnika* – te himan *Isus naš otkupitelj*, sjećajući se neizrecivog sjedinjenja ljudske i božanske naravi u Kristu za spasenje nas ljudi. Tada joj je izgledalo kako se udvostručio broj zlatnih kukica koje su izlazile iz Kristovih udova da bi uhvatili njenu dušu.

Treći dan je tri puta molila ovaj isti psalam časteći na takav način Kristovo jedinstvo sa Presvetim Trojstvom, jedinstvo koje je uzrok naše proslave, a broj kukica se utrostručio. U srijedu dok je zamišljala svoju posljednju bolest nastojala je pobožno moliti molitvu koja se moli kod ove pobožne vježbe, tada joj se njena duša ukaza u obliku dragocjenog kamena obavijena u Krista raspetoga kao u zlato. Zlato je imalo kvačice u obliku vinove loze, a one su se preklapale na dragi kamen te ga još više isticale. Gertruda tada shvati da Kristova Muka s kojom se sjedinila kako bi Mu prikazala svoju zadnju bolest, je činila njenu dušu još više prihvaćenom kod Presvetoga Trojstva.

Četvrtak, nakon što se sabrala u Gospodinovu prisutnost, s gorčinom se sjetila svojih grijeha kao da je u ispovjedaonici. Koliko ih se prisjećala, toliko joj je Bog u svojoj dobroti praštao i grijesi su poprimali oblik sjajnog kamenja koje se dodavalo zlatnim listićima o kojima smo govorili. U petak se prisjetila posljednjeg pomazanja, a Gospodin kao da ju je posluživao crpeći iz dubina svoga Srca dragocjenu pomast koja je trebala pomazanjem počistiti oči, uši, usta i duge udove ove Božje izabranice. Kako bi uvećao njenu ljepotu On uresi zaslugama svojih presvetih udova i svoje pobožanstvenjene ljudske naravi, a zatim joj

reče: „Sada mi povjeri sve, kao najvjernija majka ja ću sve čuvati sve do prikladnog vremena kako ti ne bi mogla okaljati čistoću nikakvim grijehom ni nemarnošću“.

Gertruda je pobožno poslušala ovaj Gospodinov savjet i sve je stavila u njegovo sveto Srce kao u dobro zatvorenu škrinju. U subotu se s najvećom mogućom pobožnošću pripravila za svetu pričest, a četiri slavna kneza iz anđeoskih korova kod podizanja hostije pojavili su se pred prijestoljem Božanske Uzvišenosti; dvojica su pratili Gospodina, jedan s jedne a drugi s druge strane, a druga dva su pratili dušu i predstavili je Gospodinu koji ju je nježno primio, te je učinio da se odmara na njegovu Srcu i pod euharistijskim prilikama ju je sjedinio sa sobom u neizrecivoj sreći.

U nedjelju je ona prizvala u pamet trenutak kada bude izdahnula i dok je pobožno molila molitve propisane uz ovu pobožnu vježbu Gospodin joj se udostojao ponovno ukazati. Svojom časnom rukom blagoslovio je svaki od njenih udova koje mu je njegova umiruća izabranica prikazivala kako bi od sada živjele samo za svoju Ljubav u slavi. Tijekom ovoga blagoslova jedan zlatni križ se tako utisnuo u svaki od njenih udova da je bio vidljiv sa svih strana. Ti križevi su bili od zlata, a to je značilo da svi pokreti i čini njene duše od sada trebaju biti oplemenjeni božanskim sjedinjenjem; a bili su križevi jer sve mrlje kojima bi mogla još biti zaprljana po ljudskoj krhkosti su trebale bez odlaganja biti izbrisane snagom Muke Isusove.

Na podizanje hostije, dok je Bogu prikazivala svoje srce koje bi brzo trebalo prestati kucati, molila je Gospodina da se udostoji da je očisti po svojoj presvetoj ljudskoj naravi od svakoga grijeha i ukrasi svim krepostima zbog uzvišenog Božanstva, i da je po ljubavi koja je sjedinila njegovu ljudsku i Božansku narav pripravi da primi njegove milosti. Gospodin joj se odmah ukazao s raširenim rukama otvorena Srca koje je u neizrecivoj ljubavi sjedinio sa srcem svoje miljenice koje se na sličan način otvaralo prema Njemu.

Plamen Božanske ljubavi koji je izlazio iz goruće pećnice Presvetoga Srca se tada tako raspalio u ovoj blagoslovljenoj duši da je izgledalo kako će se ona istopiti u Božanskome Srcu. Iz ova dva srca tako sretno sjedinjena procvalo je kao neko prekrasno i divno stablo. Trupac stabla je bio u obliku dvaju izdanaka, jedan je bio zlatni, drugi srebreni, a izdanci su se isprepletali kao dvije loze koje su rasle u visinu. Listovi su sjali kao zrake Sunca, koje je nepromjenjivo Presveto Trojstvo, a svim stanovnicima Neba to je bio razlog za neizrecivu radost. Gospodin je kazao: „Ovo stablo je nastalo po sjedinjenju tvoje volje s mojom voljom“. Zlatni izdanak je predstavljao Božanstvo, a onaj srebreni dušu sjedinjenu sa Gospodinom.

Dok je Gertruda molila za osobe koje su joj se preporučile, ovo stablo kao da je donosilo plodove koji su sazreli na vatri Božanske ljubavi. Ovi plodovi kao da su se sami od sebe spuštali prema svakom onome za koga je ona molila, i to na način da su ih mogli ubrati svojom željom i pobožnošću te se njima hraniti sebi na spasenje. U jednom trenutku, osjećajući se jako umornom ispružila se na krevet da se odmori te reče: „Gospodine ja ti prikazujem, na tvoju vječnu slavu, svako olakšanje koje ćeš mi od sada udijeliti i molim te da ti bude drago kao da je dano udovima tvoje presvete ljudske naravi.

Gospodin odgovori: „Snaga moga Božanstva neka od sada pa nadalje izbrišu grijehe koje bi ti mogla od sada pa nadalje učiniti zbog krhkosti ljudske naravi“. Molila je zatim Gospodina je uzme iz ovoga progonstva po bolesti koju je sada imala. On odgovori: „Po ovoj bolesti učiniti ću da dođeš do mjesta bliže meni. Zaručnik čija zaručnica živi u dalekom mjestu, vođen svojom gorljivom ljubavlju moli je da dođe k njemu, šalje joj brojne poslanike i sluge da joj donose darove i da je prate u svečanoj povorci uz bubnjeve i trube do dvorca koji je blizu njegove palače. Zaručnik je skupa sa svojim knezovima i barunima posjeti, u svojoj nježnoj ljubavi joj daruje zaručnički prsten kao залог njegova obećanja. Zatim je ostavlja jer ona treba ostati u tom dvorcu do dana vjenčanja kada će je uz veliku i svečanu pratnju odvesti

do svog kraljevskog dvora. Ja koji sam tvoj Bog, tvoj Gospodin koji te jako ljubi ljubomornom ljubavlju, ja sam već od sada s tobom i uistinu trpim tvoje muke i patnje, tvoje duše i tvoga tijela, a svi moji sveci te prate na ovom kraljevskom putu te se s tobom raduju. Bubnjevi, timpani i sva druga glazbala, darovi koje ti darujem na ovom putu nisu ništa drugo do li patnje i neugodnosti bolesti od koje boluješ, te patnje kao glazbala neprestano odzvanjaju mojim ušima, potiču me na samilost, potiču moje Božansko Srce da te ispunja dobročinstvima kako bi te privukao i sve više sjedinio sa sobom. Kada zaslužiš mjesto koje je oduvijek za tebe određeno, iscrpljenost tvojih snaga dat će ti da naslutiš približavanje smrti, tada ću te pred svim svetima poljubiti i dati ti zaručnički prsten, to jest zadnje pomazanje“.

Ovo sveto pomazanje će se uistinu dogoditi u tebi po slasti mog božanskoga daha i tako će prožeti tvoju dušu da i najmanja zrnca prašine grijeha ili nemarnosti koji bi mogli samo za čas odvratiti mog pogleda s tebe se neće moći uhvatiti za tvoju dušu. Što prije dođe čas za zadnje pomazanje, tvoja sreća će biti veća. U tom stanju ćeš biti tako blizu meni da kad odredim odvesti te u moje vječno kraljevstvo, ti ćeš zbog ove blizine to predosjetiti, i sve će u tebi klicati od radosti iščekujući moj dolazak. Tada ću doći svoj svojoj radosti, uzet ću te u naručje kako bi prešla rijeku vremenite smrti, zatim ću te uroniti u ocean moga Božanstva, gdje ćeš postati jedno sa mnom, i sa mnom ćeš kraljevati u vijeke vjekova.

Tada kao nagradu za ugodnu melodiju koje su tvoje patnje činile mojim ušima, slušati ćeš nebeske melodije, dijelit ću s tobom slasti koje moja pobožanstvenjena ljudska narav sada uživa kao nagradu za patnje koje je podnijela na zemlji za spasenje ljudi.

Ako netko želi u zadnjim trenucima slično biti utješena neka se trudi svaki dan obući u divno odijelo, a to znači neka nasljeđuje djela iz mog svetog života. Zatim neka u svemu slijedi Duh koji ga vodi, neka se trudi da podloži i drži pod kontrolom svoje tijelo, neka u ruke stavi svoje uzde, to jest neka meni povjeri vođenje svoje volje, s povjerenjem da će ga moja dobrota očinski hrabriti i voditi putem dobra. Neka meni na slavu prikaže sve svoje patnje i muke, a ja ću ga nagraditi ukrašujući ga dragocjenim kamenjem. Ako zbog ljudske slabosti mu se dogodi da uzme u svoje ruke uzde koje mi je bio predao i tako slijedio svoju volju, neka se odmah odrekne ovoga grijeha po pokori i neka mi ponovno preda svoju volju. Desnica moga milosrđa će ga prihvatiti i sa slavom i čašću uvesti i kraljevstvo vječnoga svjetla“.

Slijedeće nedjelje dok je pomišljala na svoj radosni dan kad će ostaviti ovu zemlju kako bi bila pripuštena motrenju Presvetog Trojstva, počela je razmišljati o zaslugama i radostima pojedenih anđeoskih korova i svetaca, te se na neizreciv način naslađivala i iz dubine srca zahvaljivala. Slavila je i Gospodina za čast, milost i slavu kojom je obasuo svoju Majku te je molila Gospu da iz ljubavi spram svome Sinu nadoknadi njenom siromaštvu i da Isusu prikaže za nju sve kreposti svoje djevičanske duše za koje je znala da su Isusu najdraže.

Tada Kraljica Neba potaknuta ovom pobožnom molitvom prikaza svome Sinu svoju djevičansku čistoću kao prekrasnu bijelu haljinu, svoju slatku poniznost kao zelenu haljinu, a svoju vjernu ljubav kao crveni plašt. Gospodin je obukao dušu svim ovim krepostima, a sveci zaneseni vidjevši je tako divno odjevenu, ustadoše se te su molili Gospodina da ulije u njenu dušu sve kreposti koje bi oni bili mogli primiti da su bili pripravljeni. Na ove molitve Gospodin je ukrasio divnim ukrasima i divno uređenim dragim kamenjem. Svaki od dragih kamena je u sebi imao milosti koje izabranici nisu mogli primiti jer nisu bili pripravnici. Ne treba smatrati da neka osoba može biti obogaćena milostima koje su drugi zapostavili; trebamo to shvatiti kao što smo rekli da neka duša se može pripremiti za primiti na neki način milosti kojima se druge duše nisu okoristile.

28. Kako Gospodin i sveci nas znaju utješiti

Gertruda se jednom sabrala i mislila na svoju smrt te reče Gospodinu: „Koliko časti i utjehe uživaju oni koji zaslužuju da ih sveci brane i tješe u zadnjem času njihova života. Ja ne mogu očekivati ovu utjehu jer nisam na poseban način čistila ni jednoga sveca. Moram priznati da nisam željela njihovu pomoć, nego samo tvoju jer Ti si posvetitelj svih svetih „

Gospodin odgovori: „Nećeš uistinu biti lišena časti i utjehe pomoći mojih svetih zbog toga što si više tražila pomoć od mene nego od njih jer je to pravedno. Oni će se naprotiv radovati pomažući ti. U času smrti kad se osjećaju veće muke, oni će te tješiti, a kada dođe blaženi čas tvoga prijelaza Ja sam pun milosti, ljepote, neizrecive slasti ću se pojaviti pred tobom sa svim očaravanjem moga Božanstva i moje ljudske naravi.

Ona tada reče: „A kada ćeš se udostojati o prevjerni Bože da me odvedeš iz ovoga progonstva u počinak vječnoga blaženstva“? Gospodin: „Kojoj zaručnici kralja se žurilo čuti usklrike naroda, i žalila se što joj slatki zaručni odgađa svadbu umnažajući dokaze svoje nježnosti“? Ona reče: „Gospodine koje slasti nalaziš u meni, otpatku stvorenja, za usporediti to su uzajamnim izljevom nježnosti zaručnika i zaručnice“? Gospodin odgovori: „U tebi nalazim svoje slasti kada se s tobom sjedinjujem u presvetom oltarskome Sakramentu. Ovo sjedinjenje će prestati nakon ovoga života, a ono meni čini toliku radost da sve ljudske nježnosti sakupljene skupa ne mogu biti ni bližeda ideja toga. Užici koje uzrokuju zemaljske ljubavi s vremenom slabe, a slast sjedinjenja po kome se Ja tebi darujem u presvetom Sakramentu nikada ne gubi svoju slast, naprotiv što se više obnavlja to više raste.

29. Vjerna Božja obećanja i razne povlastice

Gospodin sam, kao što smo to rekli, je na različite načine u njoj raspaljivao želju da ode iz tijela. Malo nakon pripreve o kojoj smo govorili počela ju je boljeti jetra, a doktori koji su je pregledali rekli su da više nikada neće u potpunosti povratiti se njene snage. Ona s velikom radošću duha zahvali Gospodinu i reče: „O moj Gospodine, moja najveća slast bi bila izići iz zatvora ovoga tijela i sjединiti se s tobom, a ako se tebi drugačije sviđa ja sam spremna ostat i ovdje do sudnjega dana i živjeti tebi na slavu, pa i u stanju krajnje duhovne bijede“.

Gospodin: „Ova tvoja dobra volja pred mojim milosrđem ima toliku vrijednost kao da si to u stvarnosti učinila na najsavršeniji način“. Govoreći ove riječi, Gospodin kao da je bio prožet takvim nezadrživim slastima da je iz svakog uda njegove presvete pobožanstvenjene ljudske naravi izlazio najugodniji miris koji su svi sveci udisali i iz njega crpili povećanje slave, radosti i blaženstva. Gospodin nadoda: „U dan kad ću te privući sebi, brda, to jest sveci će biti prožeti ovom istom blagošću i povećati će se tvoje blaženstvo, nebesa će rosi slatkom rosom, a brežuljci, to jest stanovnici zemlje, sudjelovati će u ovoj slasti, nakon što će po tvojim zaslugama dobiti duhovne darove“.

Ona s velikom zahvalnošću prihvati ovaj Gospodinov odgovor, a kako bi porasla njena zahvalnost sjetila se svih sličnih obećanja koje je Gospodin sam ili po drugima dao vezano uz ovo. Zatim je Bogu srdačno zahvaljivala. Božanska dobrotа u svojoj darežljivosti joj je obećala da će Božja ljubav iscrpiti njene snage; uistinu nije snaga smrti trebala prevladavati u njoj nego plemenita snaga ljubavi koja je prevladavala u Sinu Božjemu, te je samo ona mogla odvojiti njegovu dragocjenu dušu od njegova presvetog tijela. Zatim po volji Presvetog Trojstva, Duh Sveti će u njoj učiniti sve ono se treba dogoditi u njenoj bolesti i trenutku njene smrti, djelujući onom istom ljubavlju kojim je učinio neizrecivo utjelovljenje Sina Božjega u krilu Blažene Djevice Marije.

Osim toga da bi ljubav bila u svemu što služi Božjoj izabranici, sve one koji su joj iz ljubavi služili u njenoj zadnjoj bolesti Bog će u svojoj velikodušnosti nagraditi, i Božja ljubav će im na isti način pomagati kada se budu našli u sličnoj prigodi.

U času smrti Bog će joj udijeliti tolike milosti koliko ih ljudska duša može primiti u tom času. Veliki broj grijeha će biti okajan po nezasluženoj Božjoj dobroti, a oni koji će jednoga dana trebati doći do milosti na neki način će u taj čas biti pripravljeni. Osim toga, mnoge duše iz čistilišta će biti oslobođene njihovih muka, i kako bi uvećali njene zasluge i slavu ući će skupa s njom u kraljevstvo slave kao obitelj zaručnice.

Bog joj je obećao i slijedeće; bilo tko se bude Bogu molio i tražio njezin zagovor kušati će pozitivne učinke te molitve. Na sličan način tko bude slavio Boga i zahvaljivao Mu za sva dobročinstva koja je ona od Boga zadobila, On će ga obogatiti duhovnim milostima, ako i ne tom istom trenutku onda kada to bude prikladno. Tko pobožno bude slavio Boga zbog nje i molio za neku milost zbog ljubavi kojom ju je Bog od vječnosti izabrao i blago privukao sebi, sjedinio sa sobom nalazeći u njoj svoju milinu kako bi je sretno u sebi sažgao, biti će sigurno uslišan ako moli za neku stvar koja je na korist njegove duše.

Gospodin joj je također obećao zbog svoje Muke i predragocjene smrti da će nagraditi svakoga tko u duhu ljubavi bude za nju molio dok je živa ili kad bude u agoniji ili nakon njene smrti, tako da će zadobiti sve što se poželjeti može kada sam bude u sličnim prilikama, i s nakanom da s njom Gospodinu preporuči i sve one za koje On želi da ga se moli. Prije nego li se započne moliti trebalo bi prikazati Gospodinu ovaj čin ljubavi skupa s ljubavlju koja ga je navela da s Neba siđe na zemlju kako bi izvršio djelo Otkupljenja. A nakon molitve obnoviti ovo prikazanje u sjedinjenju s ljubavlju kojom je Gospodin podnio tako okrutnu smrt i prikazao Ocu skupa sa svim zaslugama svoje ljudske naravi na dan svoga uzašašća u Nebo. Tako ćemo biti dionici svega dobra koje se na svijetu učinilo za ovu izabranicu, te ćemo i mi iz toga zadobiti plodove kao da je to učinjeno za nas.

Kako je Gospodin obećao Gertrudi da će je uslišati

Mi ćemo biti suđeni kakvi ćemo biti u času smrti; ništa nije potrebnije od molitve Bogu da se sveto umre u milosti Božjoj. Ali biti ćemo tada teško pritješnjeni teretom naših grijeha i zbog toga trebamo moliti za sretnu smrt, trebamo moliti po zagovoru njegove izabranice da svetije umremo nego li to možemo postići našim naporima. Uistinu, Gospodin je Gertrudi obećao po patnjama svoje svete Muke, a vjerodostojnost obećanja je potvrđeno u njenoj svetoj smrti, da onaj tko se njoj obrati bilo dok je živa ili u trenutku smrti ili nakon smrti s nakanom da zadobije svet svršetak svoga života, da će biti uslišan prema svojim željama.

Kako treba moliti za sretnu smrt po Gertrudinom zagovoru da bi nam Bog to udijelio

Isuse Kriste, ljubljani naš Gospodine, pozdravljam te u moje ime i ime svih stvorenja jer si ostavio društvo anđela i došao u ovu suznu dolinu zbog ljubavi prema čovjeku kojega si stvorio. Udijeli svojoj zaručnici sretan prijelaz iz ovog bijednoga života u vječnost i u svojoj dobroti udostoji se udijeliti istu milost onima koje na poseban način ljubiš.

Molim te po tvom svetom obrezanju da opereš sve moje grijeha u krvi koja je potekla iz tvoga malog tijela. Molim te po tvom svetom životu da mi oprostiš sve moje nemarnosti i sve što sam učinio protiv tvoje svete volje. Ukrasi izabranu dušu svim savršenstvima svojih kreposti, oslobodi je svake tjeskobe po tvojoj smrtnoj muc i Getsemaniju. Zbog lažne i neprevedene Pilatove osude molim te da sudiš po svojoj milosti i svome beskrajnom milosrđu, a ne prema njenim djelima i nepravdama. Molim te zbog tvoga bičevanja i trnova krunjenja da joj oprostiš njene oholosti i neuredno povjerenje protivno tvojoj volji. Molim te

zbog tereta tvoga križa koji je pritiskao tvoja sveta ramena da je učiniš dionicom tvoje Muke i tako nadoknadiš za moguće neopsluživanje pravila.

Zbog tvoje svete smrti udjeli joj sretnu smrt, daj da s osjećajem prave pokore i nakon iskrene ispovijedi primi bolesničko pomazanje. Neka joj tvoje presveto Tijelo bude zadnja hrana i popudbina kod prelaska iz ovoga bijednoga života u život vječni. Svojom krvlju očisti je od svih grijeha tako da u času smrti njena duša tebi uziđe čista kao kad si je stvorio u krilu njene majke. Po tvojoj smrti izbriši sve njene grijeha i sve što Tebi nije bilo po volji u njenom životu.

Neka sva stvorenja na Nebu i na zemlji se sjedine s Tobom Gospodine kako bi nadoknadile za dugove ove duše, ako bi ih još bilo. U zadnjem njenom dahu milosrdno pogledaj na nju skupa sa tvojim anđelima i svetima. Štiti je u svim protivštinama kako bi bez odlaganja bila uvedena u vječnu radost.

Ti, nebeski Oče sjeti se preobilja zasluga svoga Jedinorođenoga Sina koje je zadobio svojim naporima i Mukom, sjeti se kreposti koje ti je prikazao na slavni dan svoga uzašašća, što je dostatno da nadoknadi za sve nedostatke ne samo ove duše nego svih ljudi. Smiluj joj se, umjesto njenoga siromaštva daj joj svoje bogatstvo, a ako bi ti još nešto dugovala traži to od tvoga Sina, jer u njemu je preobilje svakoga dobra i rado ga daruje onima za koje je trpio.

Tko zahvaljuje Bogu za pet razloga on njega će zadobiti ono što je On svečano obećao ovoj izabranici

Gospodine, slavim te i zahvaljujem ti za ljubav kojom si od vječnosti izabrao i predodredio tvoju miljenicu za posebnu milost i molim te zbog ove ljubavi usliši me. Isuse, naš Otkupitelju, zahvaljujem ti da si je blago privukao sebi i molim te da me zbog ove ljubavi usliši. Isuse, naš Otkupitelju, zahvaljujem ti zbog ljubavi kojom si se udostojao sjediniti je sa sobom u otajstvu ljubavi i molim te zbog ove iste ljubavi i milosti usliši me. Isuse, naš Otkupitelju, zahvaljujem ti i slavim te zbog ljubavi kojim si dao samoga sebe njoj kako bi ona mogla u tebi uživati s toliko slasti. Molim te zbog ove iste ljubavi i milosti usliši me. Isuse, naš Otkupitelju, zahvaljujem ti zbog velike dobrote koja te potakla da s njom podijeliš svako svoje dobro kao da u tome Ti nalaziš svoju sreću, zbog ove iste ljubavi i milosti usliši me.

30. Preslatki mir

Kasnije joj se Gospodin ukazao kao onaj čija ljepota neizmjereno nadilazi ljepotu bilo kojeg čovjeka. Izgledalo je kao da je sebi privlači i poziva da se njemu s lijeve strane odmori, na njegovu presvetom Srcu koje je izvor svakoga blaženstva. Pružao joj je kao mjesto za odmor od okrutne patnje koje je podnio u svome tijelu na križu za spasenje svijeta i po kojima će doći do svoga vječnoga spasenja. Učinio je da nasloni glavu na njegovo Srce probodeno bolima na križu kada je vidio da njegova bolna Muka i smrt za mnoge će biti uzaludni.

Probode je krajnja napuštenost koju je On, najvjerniji prijatelj, kušao kad su ga svi prijatelji ostavili, uhvatili kao razbojnika, nemilosrdno vezali odvukli na mučilište, vrijeđali, izrugivali... Gospodin nju zaogrnu zaslugama svoj presvete smrti da bude posvećena prema njegovom Božanskome milosrđu.

Dok je ona bila u neizrecivom miru s lijeve strane Sina Božjega okrenuta prema njegovu Srcu, škrinji svakoga blaga, vidjela je ovo Srce kako se otvara kao rajski vrt u kome je svaka ljepota i duhovna slast. Dah koji je dolazio s usana Kristovih učini da u vrtu izrastu sve vrste stabala i biljki, a istovremeno misli njegova presvetoga Srca, predstavljene ružama, ljuljanima, ljubičicama i drugim divnim cvijećem koje je mirisalo divnim mirisima.

Gospodinove kreposti su izgledale kao plodni vinograd slatkih plodova. Tako da su stabla širila oko duše svoje grane i ispunjavali je neizrecivom slašću. Gospodin kao da ju hranio dušu plodovima ovih biljki i gasio joj žeđ slatkim sokom iz grozdova grožđa. Tri izvora najčišće vode izgleda kao da su izvirali iz središta njegova Božanskoga Srca, te su se njihove vode slijevale u jedno. Gospodin joj reče: „U času smrti ti ćeš piti ove vode i tvoja duša će crpsti iz nje veliko savršenstvo tako da ti neće više biti moguće ostati u zatvoru tijela. Do tada ćeš se radovati motrenju ovih potočića na povećanje tvojih zasluga za blaženu vječnost“.

Dok je Gertruda molila Boga Oca da se udostoji pogledati je po nevinosti Isusove ljudske naravi koja je bez ikakve mrlje grijeha i urešena svakom kreposti, zaslužila je čuti blagi učinak svoje molitve. Još je tražila: „Udijeli mi ljubljani Oče slatki blagoslov tvoga milosrđa“, a Gospodin pružajući svoju svemoćnu ruku na njoj je učinio sveti znak križa. Ovaj blagoslov prepun milosti kao da je oblikovao neko mjesto počinka sa nekom vrstom zlatnog baldahina s obješenim lirama, cimblima i drugim zlatnim muzičkim instrumentima koji su predstavljali neprocjenjive plodove Isusove Muke i uzrokovali neizrecivu radost.

Usred tolikih slasti Gertruda više nije bila bolesnica nego ljubljena zaručnica ili radije duša koja žudi za Bogom. Vođena Božjim milosrđem sjećala se svojih prošlih besplodnih napora, ne sa gorčinom nego sa nego s radošću predanja u Božju dobrotu. Bogati i obilni pašnjaci na koje ju je Gospodin doveo ne samo da su joj dopuštali da nadoknadi za nemarnosti iz svoje prošlosti, nego i da usavrši sjaj svojih djela.

Htjela je tada sabrati neke kratke molitve i po redu ih ponavljati za sve svoje udove kao zadovoljštinu za sve svoje nemarnosti kod molitve časoslova, službe Blažene Djevice Marije, službe za pokojne i sve druge pobožne vježbe. Tako je kanila nadoknaditi za sve nesavršenosti kojima je po svom sudu prakticirala kreposti, ljubav prema Bogu i prema blišnjemu, poniznost, poslušnost, čistoću, ljubaznost, sudjelovanje u radostima i žalostima blišnjega... Htjela je nadoknaditi za sve nesavršenosti u duhovnome životu, u zahvaljivanju, u molitvi, u nastojanju da se popravi. U svaku nakanu je uključila i cijelu Crkvu.

Nije se zadovoljila time da sve ove nakane iznese u jednoj molitvi nego je dodala 225 kratkih molitava za sve udove svoga tijela dodajući po jedan *Očenaš* i *Zdravo Marijo*. Sve ove molitve su bile blage, poticale su srce na pobožnost i obradovale Božansko Srce Zaručnika vječnih naslada.

Trudila se također prikazati nešto Gospodinu za sva obećanja koja joj je dao. Njeno povjerenje je bilo jako veliko, ali nikada nije zaboravljala svoju bijedu, trudila se da bude manje nedostojna darova koje se nadala dobiti Božanskoga milosrđa, moleći barem kratke molitve. Pažljivo je ponovno pročitala redovnička pravila, moleći nad svakom riječi želeći tako nadoknaditi sve nemarnosti u opsluživanju i oplemeniti sve svoj čine.

Nakon što je sabrano obavila ovu pobožnu vježbu usredotočila je sve svoje fizičke i duhovne snage na uzvišenije stvari. Ponavljala je po tisuću puta zazive i retke koji su bolje izražavali žar gorljivosti njenih želja kako bi privukla u dubine svoga bića Onoga za kojim je toliko žudila. Nastojala je da joj nakane budu čiste i uzvišene sjedinjujući se u ime svih stvorenja s ljubavlju kojom se osobe presvetog Trojstva uzajamno ljube te je molila redak koji je bez prestanka odzvanjao u njenom duhu: *Tisuće puta te želim...* Dodavala je druge riječi: *Dodi, požuri... moja duže te žudi, tvoja ljubav je veća od svega.*

Naizmjenično s tim zazivima ponavljala je molitvu *Oče prikazujem ti život tvoga ljubljenoga Sina...* molitva koju joj je Bog bio nadahnuo i čiju neizrecivu učinkovitost je već bila iskusila. Sve vrijeme tijekom svoje bolesti obavljala je ove pobožne vježbe, nikada nije prestajala ma kako bila velika njena slabost. Prikazivala je to kao zadovoljštinu za sve udove svoga tijela, osim kad ju je polet ljubavi nosio uzvišenijim stvarima u molitvi.

Često zbog preobilja slasti koje je njen duh kušao, molila je tako da osobe koje su dolazile posjetiti ili poslužiti je u nečemu, su doživljavale duhovnu utjehu zbog zadržavanja u razgovoru s njom. To je mnoge osobe potaklo da jako žele i mole da je Gospodin ozdravi ili barem da dulje poživi njima na utjehu, a bez sumnje Gospodin uslišava molitvu poniznih te ju je uzdržao dulje na životu kako bi porasle njene zasluge i potakla se ljubav kod njenih sestara.

A evo gore citiranog molitvenog zaziva: „Tisuće puta te želim moj Isuse, kada ćeš meni doći? Kada ćeš me učiniti blaženom, kad ćeš me nasiti tobom? Dođi, dođi, dobri Kralju, Oče beskrajne slave, udijeli nam svjetlo i radost, toliko vremena te žudim. Neka te tvoja samilost potakne da nadvladaš naše zloće, oprosti nam, usliši nas, nasiti nas tvojim svetim Licem“.

31. Nadoknada prikazan presvetoj Djevici Mariji

Dok se jednoga dana, kao što smo to kazali, trudila činiti nadoknadu za nemarnosti u pobožnosti prema Gospi molila je Sina Božjega da On sam svojoj Majci prikaže njenu prošnju. Odmah se Kralj slave podiže i prikaza svoje Božansko Srce Gospi govoreći: „Evo moja preljubljena Majko moga srca prepuna zahvalnosti i s njim ti prikazujem božansku ljubav kojom sam te od sve vječnosti predodredio, stvorio, posvetio i izabrao da mi budeš Majkom, ljubio sam te više od bilo kojeg drugog stvorenja. Prikazujem ti nježnu ljubav kojom sam te ljubio dok sam bio na zemlji, tebi bio podložan kao sin majci, iako sam vladar Nebesa. Prikazujem ti ljubav koju sam ti iskazao u trenutku svoje smrti, kad sam zaboravio na svoje patnje i bio samilostan s tvojom mukom i ostavljenošću, kad sam ti umjesto mene dao drugoga sina da se brine o tebi. Prikazujem ti neizrecivu ljubav s kojom sam te u dan tvoga slavnoga uznesenja na Nebo uzdigao i postavio iznad svih anđela i svetih te okrunio za Gospodaricu i Kraljicu neba i zemlje. Svu ovu ljubav, obnovljenu i umnoženu prikazujem za sve nemarnosti ove meni drage duše koje je mogla učiniti služeći ti, kako bi joj u času njene smrti pošao u susret uz veću tvoju radost i prihvatio je majčinskom nježnošću jer je ona moja vjerna zaručnica“.

Gospa puna milosti, s radošću je primila ovo prikazanje svoga Sina govoreći da je spreman učiniti sve što joj njen Sin kaže, dodajući: „Molim te još i za ovu milost, Sine moj ljubljeni. Kada pođem toj duši u susret daj da sve milosti kojima si mene ispunio u nju uliju božansku blagost čiji mihi miris neka bude ugodniji o bazama te tako uđe u vječno blaženstvo“.

Gertruda dirnuta tolikom Božjom dobrotom reče Gospodinu: „Predobri Bože, zašto se tvoje nezadrživo milosrđe udostojalo s toliko ljubavi prihvatiti moje male napore, kada oplakujem da nisam s gorljivošću učinila ni jednu najmanju nadoknadu za sve nemarnosti koje sam učinila moleći časoslov i kod sudjelovanja u drugim slavljinama crkve“. Gospodin odgovori: „Ne brini se moja izabranice, primio sam sva ova tvoja djela sjedinjujući ih s ljubavlju kojom moje Božansko Srce ulilo u dušu da ih učiniš meni prihvatljivima. Njima sam dodao svu gorljivost i pobožnost koje je neko ljudsko srce kušalo na moj slatki poticaj, i nakon što sam ih tako savršeno posvetio prikazao sam ih mome nebeskome Ocu kao ugodnu žrtvu i prošnju. On je to primio kao potpunu zadovoljštinu i nadvio se nad tobom božanskom i očinskom nježnošću“.

32. Kako je Gertrudi bio objavljen dan njene smrti

U to vrijeme ona se navikla da svakog petka oko 15 sati sabere ne misleći ni na kakve izvanjske stvari, kao da joj je bio potreban odmor i da je nitko ne smeta. Tada je svoju nakanu

s velikom pobožnošću usmjerava potpuno na Boga i molila je Njemu na čast sve molitve koje se obično mole za umiruću, a svojoj gorljivosti je molila i više od toga. Već je neko vrijeme obavljala ovu pobožnu vježbu kada jednoga petka u slatkom odmoru duha Gospodin, beskrajno dobar, te joj je davao milost na milost, u nekoj vrsti ekstaze pokaza sretne okolnosti kojim je pripremio njen odlazak s ovoga svijeta.

Izgledalo joj je da u agoniji se odmara naslonjen na Srce Isusovo, kao neke prekrasna djevojka divno obučena, kada joj se uz klicanje pridruži mnoštvo anđela i svetih. U rukama su držali zlatne kadionice koje su sadržavale molitve cijele crkve kako bi izgarale na onome mjestu na čast kraljevskome zaručniku i ove njegove predrage duše zaručnice. Budući da je ona zazivala Gospu antifonom *Zdravo Marijo udijeli nam da tebi budemo slični*, Gospodin pozva svoju Majku da dođu utješiti izabranu dušu. Tada sva lijepa kraljica djevica se nadvi i svojim blagim rukama neizrecivom nježnošću pridržava glavu bolesnice. I anđeo čuvar je bio prisutan, izgledao je kao neki od najvažnijih knezova nebeskoga dvora i radovao se sreći duše koja mu je bila povjerena.

Budući da je bolesnica zazivala sv. Mihaela arkandela, i ovaj veliki knez je došao skupa s mnoštvom anđela. Stavio se njoj na raspolaganje spreman braniti je od đavolskih zasjeda koji su bili u jednom kutu sobe, imali su lik žaba i zmija, a bili su tako nemoćni da nisu mogli ni glavu podići niti učiniti na najmanji napor protiv ove duše, a da ne bi bili odmah pobijedeni kao munjom pokošeni toliko uzvišenom slavom. Gertrudina duša je bila prepuna utjehe zbog tih pohoda, a goruća ljubav koja je ispunjala srce bolesnice kao da je izlazilo s njenih usana kao neki ognjeni stup koji se podizao do Božjega prijestolja tolikom snagom, da od tog trenutka joj više ni anđeli nisu bili potrebni da je štite od zasjeda đavolskih, jer svi prisutni đavli su bili zbunjeni i preplašeni zbog snage ove ljubavi te su se dali u bijeg tražeći gdje će se sakriti.

Dok je bolesnica u pomoć prizivala sve korove svetaca kao što to Crkva čini za umiruće, svaki pojedinu kor svetaca se spremao s velikim poštovanjem služiti joj. Patrijarsi su nosili zelene grane pune plodova njihovih dobrih dijela i stavljali su ih oko bolesnice. Proroci u obliku zlata dar Božanskih objava koje su dobili, te su ih objesili o granje patrijarha nasuprot bolesnice koja kad ih je vidjela kušala je neizrecivu radost. Zatim je došao sv. Ivan apostol i evanđelista, Isusov ljubljani učenik kojemu je Isus bio povjerio svoju Majku kao najviše svjedočanstvo svoje ljubavi. On je s ljubavlju na prst prstenjak stavio dva zlatna prstena, a drugi apostoli su ga slijedili i svaki je stavio po jedan prsten na preostale prste. Prsteni su predstavljali vjernost kojom su bili vjerni Gospodinu na zemlji.

Sveti ispovjedaoци su nosili zlatne rascvjetane grančice koje su predstavljale trajnu volju služiti Gospodinu, djevice su prikazivale ruže s malim kukicama, a to je označavalo povlasticu njihove djevičanske čistoće koja ih je približavala i sjedinjavala s Bogom bliskim vezama. Isus Gospodin, njihov Kralj i Zaručnik, na odjeći je imao slično cvijeće kao što su ga imale djevice koje su bolesnicu učinile dionicom svojih zasluga, i kada su djevice zbog povlastice nevinosti djevičanstva se približile njihovu božanskome Zaručniku, zlatne kukice koje su predstavljale kreposti savršeno su pristajale uz svijeće s Isusove haljine. Ovom vezom djevice kao da su privlačile sebi posebnu slast Božanske mudrosti.

Naša bolesnica je tada izgledala kao ukrašena cvijećem svih djevica, Gospodin ju je privukao sebi, sjedinio sa sobom, ulijevajući joj blagi i slatki doživljaj Božje dobrote. Tada je kušala s velikom radošću blaženstvo koje nastaje kada su djevice iz ljubavi prema svome Zaručniku dobrohotne prema nekoj duši. Svete udovice i svi drugi sveci su prikazivali plod svojih dobrih djela u obliku zlatnih bočica za parfeme. Po ovim darovima duša je s radošću motrila sve dobro po kome su svi oni zaslužili Božju naklonost, a ovo dobro kad zrcalilo na nju uzrokovalo joj je beskrajnu radost.

I sveta nevina dječica, iako izgleda kao da nisu imali velikih osobnih zasluga, nisu je htjeli lišiti svoji dobara kako bi počastili Gospodina koji ih je otkupio svojom krvlju i u svojoj dobroti ih primio u Nebo. Obukli su njenu dušu u sjaj svoje nevinosti, divnoga sjaja koji se uvećao po sjedinjenju s neizrecivom nevinosti Isusa Krista.

Konačno Sin Božji, Kralj slave nježno se nadvio nad njom kao da želi zagrliti svoju zaručnicu koja se odmarala na njegovu Srcu. Kao što sunce u podne ispari svaku kap rose, tako Sin Božji svojom božanskom jakošću privuče sebi ovu blaženu dušu urešenu svim dobrima koja su joj ponudili sveci. I kao što se željezo u vatri usija i samo postane kao vatra, tako Gospodin prožimajući je i obuhvaćajući je učini sličnom sebi.

33. Preporuka ove knjige

Kada je završeno pisanje ove knjige ukazao joj se Isus. Gospodin je knjigu držao privijenu uz svoje grudi i kazao: „Držim privijenu ovu knjigu uz moje grudi da svaka riječ iz nje bude prožeta do srži slašću moga Božanstva i bilo tko bude ponizno i iz pobožnosti čitao može zadobiti plodove za vječno spasenje.

Gertruda je tada molila Gospodina da na svoju čast i slavu sačuva ovu knjigu trajno da bude bez zabluda, a On stavljajući svoju ruku na njega označi ga svetim znakom križa i reče: „Na sličan način kao što kod mise se događa pretvorba, sada svojim nebeskim blagoslovom posvećujem sve što je napisano u ovoj knjizi, na spasenje onima koji će ga ponizno i iz pobožnosti čitali. Napor i posao onih koji su ovu knjigu napisali mi je tako drag kao da su mi prikazali toliko bočica dragocjenog mirisa koliko je slogova u knjizi, a svaki od njih na trostruk način me raduje. Prvi, kušam neizrecivu slast u svojoj Božanskoj ljubavi kojom je ova knjiga prožeta; drugo, udišem ugodni miris dobre volje dobre volje one koja je ovu knjigu napisala; treće, doživljavam slast i ugodu vidjevši utisnutu moju božansku samilost i milosrđe na svaku stranicu ove knjige.

Istom ljubavlju kojom sam te mojom ničim zasluženom ljubavlju nadahnuo da pišeš sve što se nalazi u knjizi, podsjetio sam na to one koji su te slušali usklađujući njihove zamisli da napišu ono što Ja želim. Zbog toga mojom životom potvrđujem ovu knjigu, ukrašavam je utiscima mojih svetih rana, po mom smilovanju pečatim je sa sedam darova Duha Svetoga kao sa sedam pečata kako je nitko ne bi istrgnuo iz moje ruke“.

34. Kako je Gospodin rado prihvatio prikazanje ove knjige

Jedanput kad je ona koja je sastavila ovu knjigu prikazala ju je Gospodinu na njegovu vječnu hvalu i slavu. Sakrila je knjigu bez da je to ikome kazala u rukavu habita kada je išla na pričest. Kao i obično prvo je pokleknula, kad tada jedan druga osoba vidje Gospodina kako kao da ne može u sebi zadržati polete svoje ljubavi, veoma radostan približi se njoj, nadvio se nad nju kako bi je zagrlio te joj je kazao:

„Prožeti ću slašću svoje ljubavi i učiniti plodnim svaku riječ ove knjige koju mi prikazuješ koja je napisana po mom nadahnuću. Bilo tko dođe k meni ponizna srca i iz ljubavi prema meni bude čitao ovu knjigu uzet ću ga u naručje i pokazati mu koji odlomci iz knjige će mu biti korisniji, nadvinut ću se nad njim udahnut ću dahom svoga Božanstva u njegovu dušu spasonosne učinke. A prema onome tko vođen oholom znatiželjom bude htio istraživati i izvrtati smisao onoga što je u knjizi napisano, ponašati ću se kao prema nekom tko bi bio iza mene i s nepoštovanjem se naslanja na mene kako bi čitao, neću podnositi njegovu težinu ni prisutnost i svojom božanskom jakošću ću ga zbunjena udaljiti“.

35. Prikazanje ove knjige

Isuse Kriste, izvore vječnoga svjetla, prikazujem ti ovu knjigu, pomazanje tvoje dobrote. Moć tvog neiscrpnog Božanstva je učinila da ona iziđe iz dubina tvoga preljubljenoga Srca kako bi oplodilo i na nerazdvojan način sjedinilo Tebe i Srce tvoje izabranice. Prikazujem ti ga u sjedinjenju sa ljubavlju svih stvorenja, sjedinjujući se sa ljubavlju po koji si Ti, Sin Božji iskazao Ocu sve pohvale svoje ljudske naravi. Molim te sa željom i ljubavlju svih stvorenja da sebi privučeš ovu knjigu po blagoj ljubavi tvoga Duha.

Neka knjiga bude dionikom vječnih pohvala koje samo tvoja neistraživa mudrost dostojno prikazuje svemogućnosti Boga Oca uz neizrecivu dobrohotnost Duha Paraklita. To ti prikazujem kao zahvalu za sve dobro koje ćeš Ti izliti na one koji budu čitali ove stranice i koji će po tvome obećanju iz knjige crpsti utjehe, nadahnuća i pouke ako po tvojoj dobroti budu otvoreni i spremni primiti ih. Prikazujem Ti knjigu kao zadovoljštinu za sve grijehe koje sam u ograničenosti svoga razuma, u manjkavosti gorljivosti, u mome neiskustvu mogla učiniti o ovom tako manjkavom izlaganju o skrivenom blagu što si meni povjerio da ga ja objavim drugima. Prikazujem ti kao nadoknadu za uvrede koje će se po ljudskoj slabosti ili po zlobi đavla nanijeti Tvojoj dobroti koja tako jasno sjaji iz ovih stranica. Prikazujem ti knjigu za zadobivanje svih milosti koje će ljubav Tvoga Srca udijeliti onima koji sa zahvalnom ljubavlju i ponizno budu čitali ove stranice, te se budu trudili provoditi u djelo nauk koji pronadu u knjizi iz poštovanja Tebi koji si izvor svakoga dobra.

Tvoja beskrajna dobrotu, Bože moga srca, je izabrala mene, bijedno ništa ili bolje reći otpad stvorenja, kako bi upoznali tako uzvišene stvari. U mome siromaštvu nemam ti čine uzvratiti, ali Ti prikazujem tvoje preslatko Srce, jedini beskrajno vrijedni dar, sa svom zahvalnošću koje ono sadrži i savršenstvom tvoga blaženstva.

36. Zaključak

Ova knjiga je napisana na čast i slavu Boga koji želi ljudsko spasenje. Zbog želje da budemo kraći ispustili smo bezbojne stvari. Ipak, knjiga je napisana uz tako očitu pomoć čudesnog Božjeg milosrđa da samo ova pomoć bi bila dovoljna koji plod za duše očekuje Onaj koji nas prethodi i prati svojom milošću. Tok Božjih izljevova nije se iscrpao izljevajući se na ovu izabranu dušu, nego svakome od nas daje milost koja mu priliči. On je htio voditi ovu dušu po uzvišenim viđenjima sve do otajstvenih izvora Božje mudrosti, čisti izvori gdje je ona bivala prosvijetljena, tako da se to nikakvim slikama ne može izraziti razumu onih koji koji ništa slično nisu kušali.

Neka Božanska dobrotu ustoduču plodove ovih milosti i sve ono što je sadržano u knjizi kako bi bezbrojne duše bile upisane u knjigu života. Početnici koji su odveć slabi da bi mogli plivati u oceanu Božje ljubavi, neka se posluže ovom knjigom kao nekom lađom koja im pomaže i vodi k Bogu. Neka milosti udijeljene drugim dušama ih kao rukom vode u čitanju, razmatranju i motrenju kako bi započeli kušati koliko je sladak Gospodin i kako je uistinu blažen čovjek koji svoju nadu u Njega polaže i predaje Mu svu svoju brigu.

Neka se udostoji u svojoj dobroti udijeliti nam ove milosti Onaj koji je Bog, te živi i kraljuje kao savršeno Trojstvo u vij3ke vjekova. Tako neka bude. Amen.

DODATAK: Molitva sv. Gertrudi

O pre izabrana i slavna sv. Gertrudo u čijem srcu je Bog sebi pripravio radosno boravište, ti si divljenje neba i zemlje, a tvoj zagovor pomoć bolesnima, utjeha ožalošćenima, rado se sjećamo velikoga Božjega djela koje je on u tebi učinio. Sjeti se onoga što ti je Isus obećao, da sve ono što neka duša bude tražila po tvome zagovoru da će i dobiti, i sjeti se Isusovih riječi nebeskom Ocu kada reče kako On želi da na veću slavu Božju preko tvoga srca se izlijevaju na ljude blaga koja su sadržana u Njegovu Srcu i molim te usliši moju prošnji (*navesti nakanu*), pomози mi da budem vjeran Isusu u životu i da rastem u milosti. O sv. Gertrudo ako ti uistinu želiš i ako se zauzmeš za mene pred Bogom sigurno ću na veću slavu Božju zadobiti ono što ponizno tražim po tvome zagovoru. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu...*